Tom CLANCY

Centrul de Comandă

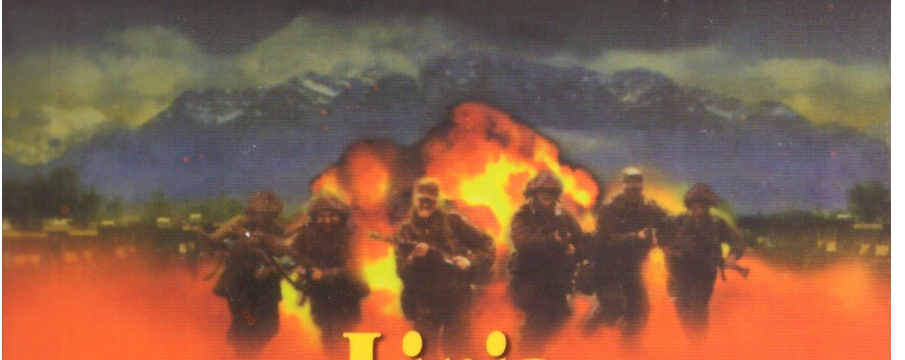

Linia de demarcaţie

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Scrisă de Jeff Rovin

Tom CLANCY

Centrul de Comandă

Linia de demarcaţie

Editura RAO 2009

OP-CENTER: *Line of Control*
2001

Mulţumiri

Dorim să mulţumim, pentru sprijinul acordat, lui Martin H. Greenberg, Lary Segriff, Robert Youdelman, Tom Mallon şi minunatului colectiv de la Penguin Putnam Inc., mulţumim lui Robert Gottlieb, fără sprijinul căruia această carte n-ar fi fost vreodată concepută. Dar cel mai important rol vă revine dumneavoastră, cititorilor, care urmează să stabiliţi cât de reuşită a fost realizarea colectivului nostru.

TOM CLANCY şi STEVE PIECZENIK

Prolog

Baza Siachen 3, Kashmir

Miercuri, 5.42 a.m.

Maiorul Dev Puri nu putea dormi. Încă nu se obişnuise cu ţinuta de campanie din dotarea armatei indiene, roasă de-atâta purtare. Sau cu aerul rarefiat de la munte. Sau cu liniştea. La fosta lui cazarmă din Udhampur, răzbăteau mereu de-afară sunetele camioanelor şi ale automobilelor, plus cele ale activităţii soldaţilor. Aici liniştea îi amintea de-un spital. Ori de-o morgă.

În loc să adoarmă, se sculă din pat şi îşi puse uniforma de culoare verde oliv şi turbanul roşu. Puri ieşi din cortul său şi merse către tranşeele din linia-ntâi. De-acolo privi soarele puternic al dimineţii răsărind înapoia sa. Urmări cum strălucitoarea aură portocalie se târa lent de-a lungul văii, fixându-se deasupra terenului plat şi pustiu al zonei demilitarizate. Era cea mai subţire barieră din cel mai periculos loc de pe planetă.

Aici, în Kashmir, la poalele înălţimilor Himalayei, viaţa omului era întotdeauna în primejdie. În mod rutinier, era ameninţată de condiţiile climatice extreme şi de terenul accidentat. În depresiunile cu temperaturi mai ridicate, era în pericol ori de câte ori cineva rata depistarea unei cobre regale, sau naja naja, mortala cobră indiană, care se ascundea în tufişuri. Se afla în pericol ori de câte ori cineva strivea cu o clipită prea târziu un ţânţar purtător de boli sau veninosul păianjen cafeniu. Viaţa se afla într-un pericol chiar mai mare cu câţiva kilometri înspre nord, pe groaznicul gheţar Siachen. Acolo abia dacă era suficient aer pentru a menţine viaţa pe înălţimile abrupte, de un alb strălucitor. Avalanşele şi temperaturile sub zero grade constituiau un pericol zilnic pentru patrulele terestre.

Totuşi nu riscurile naturale făceau din acea zonă cel mai periculos loc de pe planetă. Toate acele pericole nu însemnau nimic faţă de modul cum se ameninţau oamenii între ei. Ameninţările de acel fel nu ţineau cont de oră sau de anotimp. Erau constante, minut cu minut, ceas de ceas, de aproape şaizeci de ani.

Puri stătea pe-o scară de aluminiu dintr-o tranşee cu pereţii căptuşiţi cu foi subţiri de tablă ondulată. Exact în faţa lui se afla un zid din saci cu nisip, înalt de un metru şi jumătate, peste care era fixată o reţea protectoare de sârmă tăioasă ca briciul, întinsă pe piloni metalici. La circa zece metri spre dreapta se găsea un mic post de pază, un adăpost din buşteni ridicat în spatele sacilor cu nisip. Deasupra postului era întinsă o plasă de camuflaj din cânepă, cu modele vegetale aplicate pe ea. La dreapta acelui adăpost, la o distanţă de doisprezece metri, se afla un alt post de veghe.

La o sută zece metri în faţa maiorului, către vest, era amplasată o tranşee identică, pakistaneză.

Cu o încetineală deliberată, ofiţerul scoase din buzunarul pantalonilor o pungă cu ghutka, tutun de mestecat. În acea zonă nu erau recomandate mişcările bruşte, care puteau fi remarcate şi interpretate în mod greşit ca reprezentând gesturi de scoatere a unei arme. Despături ambalajul şi împinse în gură un cocoloş mic. Soldaţii erau sfătuiţi să nu fumeze, căci o ţigară aprinsă le putea dezvălui cercetaşilor sau patrulelor inamice poziţia lor.

În timp ce-şi mesteca tutunul, Puri privi cum escadrile de muşte negre îşi începeau propria patrulare matinală. Căutau materialele fecale lăsate de veveriţele roşii, caprele markhor şi alte erbivore care se trezeau şi se hrăneau înaintea zorilor. Acum se aflau în prima fază a iernii. Puri auzise că vara roiurile de insecte erau atât de dense, încât semănau cu nişte nori de fum care pluteau la joasă înălţime, peste pietre şi tufişuri.

Maiorul se-ntrebă dacă va trăi cât să apuce să le vadă. De-a lungul a câtorva săptămâni, mii de oameni din ambele tabere fuseseră ucişi. Lucru inevitabil atunci când peste un milion de soldaţi fanatici se înfruntau de-a lungul unei „linii de demarcaţie” extrem de înguste, însumând trei sute douăzeci de kilometri. În acel moment maiorul Puri putea vedea o parte dintre acei soldaţi, peste fâşia nisipoasă care separa tranşeele. Gurile le erau acoperite cu văluri musulmane tradiţionale, de culoare neagră, pentru a le proteja de vânturile ce suflau către apus. În ochii acelor oameni cu chipuri asprite de vânturi ardea o ură care fusese aprinsă încă din secolul opt. Atunci se ciocniseră pentru întâia oară hinduşii şi musulmanii în acea regiune. Fermierii şi

negustorii din vechime puseseră mâna pe arme şi luptaseră pentru rute comerciale, pentru pământ şi apă şi pentru credinţă. Încleştarea devenise şi mai feroce în 1947, când Marea Britanie îşi abandonase imperiul din subcontinent. Britanicii le dăduseră celor doi rivali India şi Pakistanul, revendicate de către hinduşi şi de către musulmani. Totodată, împărţirea oferise Indiei controlul asupra regiunii Kashmir, dominată de musulmani. Din acel moment, pakistanezii îi considerau pe indieni drept forţă de ocupaţie în Kashmir. Războiul devenise un lucru aproape constant, cele două părţi încleştându-se asupra provinciei ce devenise inima simbolică a conflictului.

„Şi eu sunt chiar în centrul inimii”, gândi Puri.

Baza 3 era un potenţial punct fierbinte, cea mai apropiată zonă fortificată atât faţă de Pakistan, cât şi faţă de China. „Ce ironie”, îşi spunea sieşi militarul de carieră. Acea „inimă” arăta exact precum Dabhoi, micul oraş în care crescuse, aflat la poalele lanţului muntos Satpura din centrul Indiei. Dabhoi nu avea valoare decât pentru cei născuţi acolo – majoritatea fiind negustori – şi pentru cei care încercau să ajungă în oraşul Broach din golful Cambay. Acolo se găsea locul de unde puteau cumpăra ieftin peşte. Era supărător să vezi cum ura, mai curând decât cooperarea, făcea ca un ţinut să fie mai valoros decât altul. În loc să încerce să dezvolte ceea ce aveau în comun unii cu alţii, ei încercau să distrugă ceea ce era ieşit din comun.

Ofiţerul cercetă cu privirea zona demilitarizată. Aliniate de-a lungul sacilor cu nisip, zăreai binocluri de culoare portocalie, montate pe mici piloni metalici. Era singurul lucru asupra căruia indienii şi pakistanezii căzuseră de acord: să vopsească binoclurile astfel încât să nu poată fi confundate cu armele. Însă Puri n-avea nevoie de binoclu. Soarele strălucitor răsărea în spatele său. Putea vedea limpede feţele oacheşe ale pakistanezilor instalaţi în spatele baricadelor. Chipuri întru totul asemănătoare celor ale indienilor, cu excepţia faptului că se aflau pe partea greşită a liniei de demarcaţie.

Puri se deprinsese să respire uniform. În unele locuri, fâşia de teren ce constituia linia de demarcaţie era atât de îngustă, încât condensul aerului expirat în atmosfera rece era vizibil santinelelor din ambele tabere. Ieşind în evidenţă, aburii respiraţiei le puteau

indica observatorilor de pe ambele părţi dacă omologii lor erau neliniştiţi şi respirau grăbit, sau dacă dormeau cumva şi respirau lent. Acolo, o vorbă greşită şoptită unui camarad şi auzită de cineva din cealaltă parte putea rupe fragilul armistiţiu. Când se bătea un cui, ciocanul trebuia învelit în cârpe pentru a atenua zgomotul, altfel ar fi fost luat drept un foc de armă şi ar fi atras ca replică focuri de puşcă, apoi de artilerie, iar în final rachete nucleare. Acel schimb de focuri se putea produce atât de rapid, încât bazele puternic fortificate aveau să fie vaporizate încă înainte ca ecourile primelor împuşcături să piară în trecătorile înguste ale munţilor.

Din punct de vedere psihic şi fizic, era un mediu atât de solicitant şi de necruţător, încât orice ofiţer care îndeplinea cu succes un stadiu de serviciu de un an era automat eligibil pentru o muncă de birou într-o „zonă sigură” precum Calcutta sau New Delhi. Asta îl făcea pe Puri, care avea patruzeci şi unu de ani, să-şi continue activitatea. În urmă cu trei luni fusese transferat de la cartierul general al Comandamentului de Nord, unde antrena patrule de grăniceri. Încă nouă luni la comanda acestei mici baze, în care să se „joace cu focul”, după cum enunţase predecesorul său, şi putea duce un trai confortabil tot restul vieţii. Se va dedica pasiunii sale, făcând săpături antropologice. Îi plăcea să afle cât mai multe despre istoria poporului său. Civilizaţia din Valea Indusului avea o vechime de peste 4 500 de ani. Pe-atunci Pkitania şi India erau o singură naţiune. Fuseseră o mie de ani de pace. Asta înainte de a-şi face religia apariţia în zonă.

Maiorul Puri îşi mesteca tutunul. Adulmecă mirosul de ceai fiert ce venea dinspre cortul popotei. Era ora micului dejun, după care urma să-şi întâlnească subordonaţii pentru şedinţa informativă de dimineaţă. Mai stătu o clipă să se bucure de zori. Nu pentru speranţa adusă de o nouă zi. Doar din pricină că noaptea trecuse fără nici o confruntare.

Puri se răsuci şi coborî treptele scării. Nu îşi făcea iluzii că în săptămânile următoare aveau să fie multe asemenea dimineţi. Dacă zvonurile auzite de la amicii săi din cartierul general se dovedeau adevărate, butoiul cu pulbere era pe punctul să primească un nou fitil.

Unul foarte scurt şi deja aprins.

1

Washington D.C.

Miercuri, 5.56 a.m.

Aerul era neobişnuit de geros pentru acel anotimp. Nori groşi, de culoarea cărbunelui, atârnau la joasă înălţime deasupra bazei aeriene Andrews. Dar, în ciuda vremii mohorâte, Mike Rodgers se simţea grozav.

Generalul cu doua stele, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, îşi lăsă Fordul Mustang 1970 de culoare neagră în parcarea rezervată ofiţerilor. Păşind vioi, traversă peluza tunsă îngrijit către sediul Centrului de Comandă. Ochii căprui-deschis ai lui Rodgers aveau în ei o strălucire ce-i făcea să pară aurii. Mai fredona încă ultima melodie pe care-o ascultase la CD-player-ul portabil. Era înregistrarea compoziţiei din 1950 a lui David Seville, intitulată *Vraciul* şi interpretată de Victoria Bundonis. Vocea joasă, electrizantă a tinerei cântăreţe, fredonând „Oo-ee-oo-ah-ah", constituia întotdeauna un mod înviorător de a-şi începe ziua. De obicei, atunci când traversa peluza, se găsea într-o cu totul altă stare de spirit. La ora aceea matinală, roua avea să-i strice lustrul pantofilor, care se înfundau în solul moale. Uniforma sa riguros călcată şi părul negru tuns scurt, cu urme de încărunţire aveau să fie răvăşite de vântul puternic. Însă Rodgers era de regulă nepăsător faţă de pământ, vânt şi apă – trei dintre cele patru elemente primordiale. Era conştient numai de prezenţa celui de-al patrulea element, focul. Asta pentru că îl păstra închis chiar în fiinţa sa. Îl purta cu mare grijă, de parcă ar fi fost nitroglicerină. O mişcare bruscă l-ar fi făcut să explodeze.

Dar nu în acea zi.

Un tânăr stătea de pază într-o gheretă din sticlă antiglonţ, chiar după pragul uşii. Acesta salută prompt la vederea lui Rodgers.

— Bună dimineaţa, domnule, rosti santinela.

— Bună dimineaţa, replică Rodgers. „Lupoaica."

Era parola personală a lui Rodgers pentru ziua respectivă. Îi fusese transmisă în seara precedentă prin e-mail, pe reţeaua

GovNet, de către Jenkin Wynne, şeful Securităţii Interne a Centrului de Comandă. Dacă parola nu corespundea cu cea din computerul santinelei, Rodgers nu era lăsat să intre.

— Mulţumesc, domnule, zise gardianul şi salută din nou.

Apăsă un buton şi uşa se deschise. Rodgers intră.

Nu exista decât un singur lift, drept în faţă. În timp ce Rodgers se îndrepta către el, îşi puse întrebarea cât de tânăr era soldatul din forţele aeriene. Douăzeci şi doi de ani? Douăzeci şi trei? Cu câteva luni în urmă Rodgers şi-ar fi dat gradul, experienţa şi tot ce deţinea sau cunoştea numai ca să revină la vârsta tânărului. Sănătos şi ager, cu o mulţime de planuri de viitor deschizându-i-se înainte. Asta se întâmpla după ce Rodgers efectuase dezastruoasa testare în practică a Centrului Regional de Comandă. Dispozitivul mobil, supertehnologizat, fusese sechestrat în Orientul Mijlociu. Rodgers şi personalul său fuseseră încarceraţi şi torturaţi. După eliberarea lor, senatoarea Barbara Fox şi Comitetul Congresului pentru Supravegherea Serviciilor de Informaţii [1] regândiseră programul ROC [2]. Grupul de control considerase că prezenţa în mod făţiş a unei baze SUA de culegere a informaţiilor pe un teritoriu străin avea mai curând menirea de a incita, decât de a descuraja acţiunile ostile. Deoarece ROC fusese în responsabilitatea sa, Rodgers se simţea vinovat de pierderea lui. De asemenea, simţea că ratase ultima şi cea mai bună şansă a sa de-a reveni în câmpul operativ.

Rodgers se înşela. Statele Unite aveau nevoie de informaţii asupra situaţiei armamentului nuclear din Kashmir. Mai precis, dacă Pakistanul desfăşurase focoase nucleare în munţii din regiune. Agenţii de informaţii indieni nu puteau opera în zonă. Dacă erau descoperiţi de pakistanezi, se putea declanşa tocmai războiul pe care Statele Unite sperau să-l evite. O unitate americană de spionaj ar fi avut mai mult spaţiu de manevră. Mai ales dacă putea dovedi Pakistanului că aduce informaţii despre capabilităţile nucleare ale Indiei, informaţii pe care un agent de legătură al Agenţiei Naţionale de Securitate [3] i le-ar furniza lui Rodgers în oraşul Srinagar. Fireşte, armata indiană nu avea să

---

[1] Congressional Intelligence Oversight Committee – CIOC

[2] ROC (Regional Op-Center) – Centrul Regional de Comandă

[3] National Security Agency – NSA

ştie că el dispunea de acele informaţii. Era un imens şi periculos joc de cărţi în trei. Tot ce avea de făcut cel care împărţea cărţile era să ţină minte unde se afla fiecare carte din pachet şi să nu fie niciodată prins.

Rodgers intră în cabina micuţă şi puternic luminată a liftului, iar acesta îl duse la subsol.

Centrul de Comandă – denumit oficial Centrul Naţional de Gestionare a Situaţiilor de Criză [1] – era adăpostit într-o clădire cu două etaje amplasată lângă terminalul forţelor navale. În timpul Războiului Rece, construcţia cu aspect banal, de culoare gălbuie, fusese centrul de operaţiuni al unei unităţi aviatice de elită. În cazul unui atac nuclear, sarcina ei era aceea de a evacua oficialităţile importante din Washington D.C. După destrămarea Uniunii Sovietice şi reducerea efectivelor unităţilor NuRRDs [2] ale aviaţiei americane, clădirea fusese oferită nou înfiinţatului NCMC.

Birourile de la etaj erau destinate operaţiunilor nonsecrete, precum monitorizarea ştirilor din mass-media, contabilitate şi resurse umane. Subsolul era locul unde lucrau Hood, Rodgers, Bob Herbert – şeful Secţiei de informaţii – şi restul personalului angrenat în colectarea şi analizarea informaţiilor.

Rodgers ajunse la nivelul dorit. Trecu pe lângă posturile de lucru din centrul sălii, îndreptându-se spre biroul său. Extrase de sub birou vechea lui servietă din piele. Îşi puse laptopul înăuntru şi începu să adune dischetele de care avea să se folosească în călătorie. Fişierele stocate pe ele conţineau rapoarte informative din India şi din Pakistan, hărţi ale provinciei Kashmir, numele persoanelor de contact, precum şi refugiile sigure din regiune. Pe când îşi strângea uneltele specifice muncii, Rodgers se simţi dintr-odată la fel ca-n copilăria sa, petrecută în Hartford, statul Connecticut. În timpul iernilor, Hartford îndura viscole cumplite. După furtună rămâneau troiene de zăpadă. Înainte de a-şi îmbrăca salopeta de iarnă, Robert îşi îngrămădea în ghiozdănel găletuşa, lopăţica, o frânghie şi ochelarii de natatie. Mama sa insista în privinţa ochelarilor. Ştia că n-avea cum să-şi împiedice fiul să se bată cu zăpadă, însă nu dorea să-şi piardă vreun ochi

---

[1] National Crisis Management Center – NCMC

[2] Nuclear Rapid Response Divisions – unităţi de reacţie rapidă în caz de atac nuclear (n.tr.)

din cauza vreunui bulgăre care l-ar fi lovit în faţă. Odată ajuns afară, în vreme ce toţi ceilalţi copii ridicau forturi de zăpadă, Robert se căţăra într-un copac unde, pe o bucată de placaj, îşi construia din omăt o casă suspendată. Nimeni nu se aştepta să fie bombardat cu o ploaie de bulgări de pe ramura unui copac.

După ce termina de împachetat lucrurile în servietă, Rodgers urma să se îndrepte către ieşirea din spate, unde era parcată „maşinuţa din Golf". Aşa botezaseră militarii micile vehicule cu motor cu care ofiţerii făceau naveta de la o şedinţă la alta în timpul operaţiunilor Scutul Deşertului şi Furtună în Deşert. Pentagonul cumpărase mii de asemenea maşinuţe în ajunul a ceea ce avea să se dovedească a fi ultima suflare a conferinţelor strategice faţă-n faţă, exact înaintea punerii la punct a sistemului securizat de videoconferinţă. După aceea, demodatele vehicule fuseseră distribuite tuturor bazelor militare din ţară, drept cadouri de Crăciun pentru ofiţerii superiori.

Maşinuţa din Golf nu avea drum lung de parcurs. O aeronavă de transport C-130 Hercules staţiona la patru sute de metri depărtare, în zona de aşteptare a pistei ce trecea chiar prin spatele clădirii NCMC. În ceva mai puţin de-o oră, transportorul lung de treizeci de metri urma să devină un zbor NATO de aprovizionare, care avea să-i ducă în secret pe Rodgers şi unitatea sa Striker [1] de la Andrews la baza aeriană Alconbury a Royal Air Force [2] din Marea Britanie, iar de-acolo la o bază NATO amplasată lângă Ankara, în Turcia. În acel punct, comandoul se va întâlni cu un aparat de transport AN-12 al aviaţiei militare indiene, din compunerea escadrilei Vulturii Himalayeni. Vor ateriza pe baza aeriană Chushul, aflată la mare altitudine, în vecinătatea graniţei cu China, de-acolo urmând a fi duşi cu elicopterele până la Srinagar, unde aveau să întâlnească persoana de contact. Urma să fie un voiaj lung şi dificil, cu o durată mai mare de douăzeci şi patru de ore. Iar după sosirea în India nu va fi timp pentru odihnă. Echipa trebuia să fie gata de drum de îndată ce ateriza.

Dar lui Mike Rodgers îi convenea. Era „gata de acţiune" de ani de zile. Niciodată nu se mulţumise cu postura de comandant adjunct. În timpul Războiului Americano-Spaniol, stră-străbunicul

---

[1] Unitate de atac

[2] Forţele Aeriene Regale, denumirea aviaţiei militare britanice (n.tr.)

său, căpitanul Malachai T. Rodgers, pornise de la funcţia de comandant de subunitate, ajungând să servească direct sub ordinele locotenent-colonelului Teddy Roosevelt. Aşa cum îi scria în acele vremuri căpitanul Rodgers doamnei Rodgers: „Nu există nimic mai frumos decât să conduci. Şi nu există nimic mai rău decât să fii unul dintre cei conduşi, chiar dacă se-ntâmplă să te afli sub ordinele unui gentleman pe care-l respecţi”.

Malachai Rodgers avea dreptate. Mike Rodgers acceptase postul de director adjunct pentru un singur motiv: acela că nu se aştepta ca Paul Hood să rămână în cadrul Centrului de Comandă. Rodgers îşi imaginase că fostul primar al oraşului Los Angeles era un politician adevărat, care ţintea către senat sau Casa Albă. Însă Rodgers se înşelase. Generalul primise o altă lovitură atunci când Hood demisionase de la conducerea Centrului de Comandă pentru a petrece mai mult timp împreună cu familia. Rodgers se gândise atunci că Centrul avea să fie în sfârşit al său. Însă Paul şi Sharon Kent Hood nu fuseseră capabili să pună la punct lucrurile care mergeau prost în căsnicia lor. Se despărţiseră, iar Hood se întorsese la Centrul de Comandă. Rodgers revenise la postura de adjunct.

Dar Rodgers avea nevoie să comande. Cu câteva săptămâni mai devreme, el şi Hood puseseră capăt unei crize cu luare de ostatici la sediul Naţiunilor Unite. Rodgers dirijase respectiva operaţiune. Asta îi reamintise cât de mult îi plăcea să rişte totul bazându-se pe abilitatea proprie de a gândi şi a acţiona mai bine decât adversarii. Când acţiona însă din spatele unui birou, la adăpost de pericole, nu mai era acelaşi lucru.

Rodgers se răsuci către uşa deschisă cu câteva secunde înainte ca Bob Herbert să se ivească în cadrul ei. Apariţiile numărului trei în ierarhia Centrului de Comandă erau întotdeauna anunţate de zumzetul slab al căruciorului său cu motor.

— Bună dimineaţa, zise Herbert din pragul uşii.

— Bună dimineaţa, Bob, răspunse Rodgers.

— Te deranjează dacă intru?

— Absolut deloc, îi spuse Rodgers.

Herbert propulsă căruciorul cu rotile în birou. Bărbatul chelios, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, geniul Secţiei de informaţii din cadrul Centrului, se alesese cu picioarele paralizate în urma

atentatului cu bombă de la ambasada americană din Beirut, din 1983. Totodată, atentatul terorist luase viaţa iubitei soţii a lui Herbert. Specialistul în computere al Centrului de Comandă, Matt Stoll, contribuise la proiectarea acelui cărucior cu rotile ultramodern. Era echipat cu un computer care se plia în cotiera scaunului şi cu o mică antenă parabolică de comunicaţii prin satelit, care ieşea dintr-o cutie ataşată de spatele căruciorului.

— Doream doar să-ţi urez noroc, rosti Herbert.

— Mersi, răspunse Rodgers.

— De asemenea, Paul te roagă să treci pe la el înainte de-a pleca, continuă Herbert. Acum vorbeşte la telefon cu senatoarea Fox şi nu vrea să piardă ocazia de-a te vedea.

Rodgers aruncă o privire la ceas.

— Senatoarea s-a trezit devreme. Are un motiv special?

— Nu cunosc asta, însă Paul nu părea bucuros, zise Herbert. Pot fi alte reacţii negative după atacul de la ONU.

„Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, atunci faptul că era numărul doi constituia un avantaj”, reflectă Rodgers. Nu trebuia să-şi bată capul cu porcăria aia. Ei acţionaseră absolut corect la Naţiunile Unite. Salvaseră ostaticii şi îi uciseseră pe băieţii răi.

— Probabil vor continua să ne bată la fund până ce secretarul-general va striga că ajunge, rosti Rodgers.

— Senatoarea Fox se pricepe la asta, spuse Herbert. Te plesneşte tare de tot pe spinare şi le spune adversarilor tăi că de fapt te ia la bice. Prietenilor le zice că e o bătaie amicală pe umăr. Însă numai tu ştii care versiune e adevărată. Oricum, Paul se ocupă de asta, continuă Herbert. Îi întinse mâna. Voiam doar să-ţi urez să rămâi teafăr. Te îndrepţi către o regiune îndepărtată şi ostilă.

Rodgers strânse mâna lui Herbert şi rânji.

— Ştiu. Dar şi eu sunt un individ ostil, venit de departe. Mă voi potrivi de minune cu Kashmirul.

Rodgers dădu să-şi retragă mâna. Herbert i-o reţinu.

— Mai este ceva, zise Herbert.

— Ce anume? întrebă Rodgers.

— Nu am putut afla cine-i persoana voastră de contact în zonă, rosti Herbert.

— Vom fi aşteptaţi de un ofiţer al Gărzii Naţionale de

Securitate, căpitanul Prem Nazir, răspunse Rodgers. Nu-i ceva neobişnuit.

— Pentru mine este, insistă Herbert. De regulă câteva telefoane, ceva promisiuni şi un mic schimb de informaţii mă ajută să obţin ceea ce vreau. Asta îmi dă posibilitatea să-i verific pe indivizi, să mă asigur că de partea cealaltă nu-i rost de trădare. De data asta n-a mers. N-am putut obţine nici măcar o fărâmă de informaţie despre căpitanul Nazir.

— Ca să fiu sincer, mă simt uşurat că măcar o dată există măsuri aspre de securitate, spuse Rodgers izbucnind în râs.

— Securitate aspră e atunci când adversarul nu află ce se petrece, zise Herbert. Încep să-mi fac griji atunci când tocmai oamenii noştri nu-mi pot spune precis ce se întâmplă.

— Nu pot, sau nu vor? întrebă Rodgers.

— Nu pot, spuse Herbert.

— De ce n-o suni pe Mala Chatterjee, sugeră Rodgers. Pun pariu că ar fi încântată să ne ajute.

— Nu-i deloc amuzant, rosti Herbert.

Chatterjee era tânăra indiană cu funcţia de secretar-general al Naţiunilor Unite. Era o pacifistă convinsă şi cel mai vehement critic al Centrului de Comandă, în legătură cu modul acestuia de-a supraveghea şi rezolva situaţiile de criză.

— Am discutat cu amicii mei de la CIA şi de la ambasadele noastre din Islamabad şi New Delhi, continuă Herbert. Nu au cunoştinţă despre această operaţiune. Asta-i ceva neobişnuit. Iar Agenţia Naţională de Securitate nu prea deţine controlul. Planul nu a trecut prin obişnuita procedură com-sim. Lewis e prea ocupat cu făcutul ordinii în interiorul organizaţiei ca să se ocupe şi de asta.

— Ştiu, zise Rodgers.

„Obişnuita procedură com-sim” consta într-un program de simulare pe calculator, care era rulat pentru fiecare plan ce primea aprobarea de-a fi pus în aplicare. Agenţiile implicate cheltuiau zile întregi rulând simulări ca să descopere fisuri în planul principal şi totodată pentru a le oferi variante de rezervă agenţilor care se îndreptau spre zona de acţiune. Însă Agenţia Naţională de Securitate fusese de curând zguduită de demisia directorului ei, Jack Fenwick. Asta se întâmpla după ce Hood îl

identificase pe Fenwick drept unul dintre liderii unei conspiraţii menite să-l înlăture din funcţie pe preşedintele SUA. Înlocuitorul lui Fenwick, Hank Lewis, fost asistent al preşedintelui pentru coordonarea planurilor strategice, îşi cheltuia timpul îndepărtându-i pe loialiştii lui Fenwick.

— O să fie bine, îl asigură Rodgers. Când eram în Vietnam, toate planurile noastre atârnau de-un fir de aţă.

— Mda, însă acolo măcar ştiai cine ţi-e inamic, sublinie Herbert. Tot ce vreau de la tine este să menţii legătura. Dacă ceva nu miroase a bine, vreau să te pot informa.

— Voi ţine legătura, promise Rodgers.

În cadrul călătoriei urmau să aibă în dotare staţii TAC-SAT [1]. Legătura radio securizată, prin satelit, permitea echipei Striker să comunice cu Centrul de Comandă din orice punct al globului.

Herbert se făcu nevăzut şi generalul Rodgers alese dosarele şi dischetele pe care intenţiona să le ia cu el. Holul din faţa uşii devenea tot mai aglomerat pe măsură ce sosea personalul din schimbul de zi al Centrului de Comandă. Era de trei ori mai numeros decât firavul schimb de noapte. Cu toate acestea, Rodgers se simţea în mod straniu rupt de toată acea activitate. Nu era doar concentrarea specifică „stării de acţiune” în care Rodgers intra de fiecare dată înainte de-a pleca în misiune. Era altceva. O stare de alertă, de parcă se afla deja în zona de operaţii. Lucru nu tocmai departe de adevăr atunci când se afla în interiorul şi în împrejurimile Washingtonului.

În ciuda asigurărilor date lui Herbert, cuvintele acestuia îi atrăseseră atenţia lui Rodgers. Herbert nu era un alarmist, iar neliniştile lui legate de lipsa de informaţii reuşiră să stârnească puţin îngrijorarea generalului. Nu-şi făcea griji pentru el sau pentru vechiul său amic, colonelul Brett August. August comanda detaşamentul de elită Striker. Rodgers îşi făcea griji pentru tinerii de diverse specializări din componenţa unităţii care aveau să-l însoţească în Kashmir. Mai ales pentru cei pe care acasă îi aşteptau familii. Era un gând care mereu dădea târcoale prin mintea unui comandant. Iar Herbert dăduse amploare acelui

---

[1] Staţie radio care emite şi recepţionează semnale prin intermediul reţelei de sateliţi geostaţionari dedicaţi comunicaţiilor, asigurând astfel legătura cu oricare punct de pe glob. (n.tr.)

gând.

Dar odată cu îmbrăcarea uniformei şi perspectiva unei pensii generoase la retragerea din activitate, acceptai şi riscul. Rodgers era în stare de orice pentru asigurarea siguranţei personalului şi a misiunii. Pentru că, la urma urmei, exista un adevăr de netăgăduit în privinţa acţiunilor întreprinse de oameni precum Mike Rodgers şi Brett August.

Scopul merita toate riscurile.

2

Srinagar, India

Miercuri, 3.51 p.m.

La cinci ore după ce trecuse de Biroul Regional pentru Evidenţa Străinilor din aeroportul Srinagar oferind oficialităţilor un nume fals, Ron Friday se plimba pe străzile oraşului despre care spera să constituie casa lui pentru următorii doi ani. Se cazase la un motel mic şi ieftin de lângă Shervani Road. Prima dată când auzise de Binoo's Palace fusese în timpul ultimei sale vizite în acest oraş. În camerele din spate exista un salon de jocuri de noroc, ceea ce însemna că poliţia locală fusese mituită pentru a lăsa respectivul loc în pace. Acolo, Friday avea anonimatul şi securitatea personală asigurate.

Ofiţerul Agenţiei Naţionale de Securitate era fericit că scăpase din Baku, Azerbaidjan. Se bucura nu numai că ieşise din fosta Uniune Sovietică, ci şi că se afla în Srinagar, la mai puţin de patruzeci de kilometri de linia de demarcaţie. Mai fusese în capitala acestei provincii nordice şi i se păruse foarte antrenantă. Zgomotul îndepărtat al salvelor de artilerie reprezenta o prezenţă constantă. La fel ca şi bufnetele înăbuşite ale minelor terestre amplasate pe dealuri. Dimineaţa devreme se auzea vuietul avioanelor de luptă cu reacţie şi sunetul distinctiv al bombelor cu

fragmentare, plus detunătura mai puternică a rachetelor ghidate lansate de aeronave.

Teama plutea zi şi noapte în aer. Străvechiul oraş balnear era guvernat şi patrulat de către soldaţii indieni de religie hindusă, pe când comerţul era controlat de către musulmanii din Kashmir. Nu trecea o săptămână fără a se înregistra patru sau cinci decese pricinuite de atentatele teroriste cu bombă, schimburilor de focuri sau situaţiilor cu luări de ostatici.

Friday adora această atmosferă. Nimic nu făcea mai plăcută fiecare respiraţie decât plimbarea printr-un câmp minat.

Bărbatul de patruzeci şi şapte de ani, originar din Michigan, păşea prin marea piaţă în aer liber a oraşului. Se afla poziţionată în capătul de est al localităţii, în apropierea dealurilor care constituiseră odinioară locuri bune de păşunat. Asta fusese înainte ca armata să aleagă dealurile drept zonă de descărcare pentru elicopterele de transport şi pentru convoaiele rutiere care se îndreptau spre linia de demarcaţie. La câţiva paşi mai spre nord se afla Centaur Lake View Hotel, unde locuiau majoritatea turiştilor străini. Era poziţionat lângă zona bine întreţinută a malului lacului, cunoscută de toată lumea drept Grădinile Mughal. Aceste parcuri naturale contribuiseră la botezarea provinciei cu numele de Kashmir, care în limba autohtonilor mughal însemna „Paradis”.

Cădea o ploaie măruntă şi rece, care nu alunga totuşi nici obişnuita viermuială de localnici, nici pe străini. Mirosul specific pieţei era inedit faţă de alte locuri pe unde umblase Friday. Era alcătuit dintr-o combinaţie de mosc – de la turmele de oi şi copertinele jilave ale şirurilor de tarabe confecţionate din trestie împletită –, lavandă arsă şi motorină. Izul de motorină provenea de la taxiurile, microbuzele şi ricşele motorizate care deserveau zona pieţei. Se zăreau tinere înveşmântate în sariuri şi studenţi care purtau haine occidentale. Toţi se întreceau în a obţine un loc cât mai aproape de micile tarabe din lemn, în căutarea celor mai proaspete fructe, zarzavaturi ori produse de panificaţie. Comercianţii mânau cu lovituri uşoare de nuia turme de oi care fuseseră alungate de pe câmpurile din jurul oraşului fie de sărăcirea locurilor de păşunat, fie de către militarii care transformaseră acele izlazuri în poligoane de antrenament.

Vagabonzii încercau să fure morcovi sau verze. Alţi clienţi, în marea lor majoritate afacerişti arabi sau asiatici, făceau cumpărăturile pe îndelete, căutând eşarfe, nimicuri din *papier-mâché* şi poşete din piele. Deoarece Srinagar şi Kashmir erau pe lista zonelor nerecomandate turiştilor, atât la Departamentul de Stat [1], Foreign Office [2] şi alte ministere de externe europene, în zonă se găseau foarte puţini occidentali.

Câţiva comercianţi ambulanţi îşi vindeau marfa pe nişte pleduri. Fermierii îşi parcau camioanele şi cărucioarele într-un anumit capăt al pieţei, aducând coşuri cu produse proaspete sau pâine pentru diversele raioane. Şi mai erau soldaţii. Friday nu mai văzuse nicăieri, cu excepţia Israelului, un loc public în care numărul de militari să fie aproape egal cu cel al civililor. Şi se referea doar la cei uşor de remarcat pentru că purtau uniformă. Însă era sigur că în piaţă se aflau şi membri ai Forţei Speciale de Frontieră [3], o organizaţie înfiinţată pe seama colaborării dintre CIA şi Serviciul de Informaţii Externe al Indiei, intitulat Departamentul de Cercetare şi Analiză. Misiunea SFF era de-a întrerupe fluxul de materiale secrete şi informaţii către şi dinspre poziţiile inamice. Friday era la fel de sigur că în mulţime se aflau şi membri ai Grupului de Servicii Speciale al Pakistanului. Grupul, o ramură militară a Directoratului Inter-Servicii de Informaţii, desfăşura acţiuni de observare în spatele liniilor inamice. Totodată, colabora cu agenţi independenţi pentru a comite acte de terorism împotriva poporului indian.

În Baku nu exista aşa ceva, căci acolo pieţele erau mai tăcute şi mai bine organizate, iar populaţia locală era mică şi relativ civilizată. Lui Friday îi plăcuse mai mult atmosfera de-acolo. Cetăţeanul de-aici era nevoit să se păzească de duşmani în timp ce se străduia să-şi hrănească familia.

Postul ocupat în cadrul ambasadei americane din Baku fusese interesant, însă nu din pricina muncii pe care-o făcea în slujba ambasadorului adjunct, Dorothy Williamson. Timp de ani de zile Friday lucrase ca avocat în serviciul companiei Mara Oil, acesta fiind motivul pentru care Williamson îl primise în echipa ei. Din

---

[1] State Department – Ministerul de Externe al SUA

[2] Ministerul de Externe al Marii Britanii

[3] Special Frontier Force – SFF

punct de vedere oficial, Friday avea sarcina de a o ajuta la redactarea documentelor destinate să modereze pretenţiile Azerbaidjanului asupra petrolului din Marea Caspică. Ceea ce făcea cu adevărat interesantă poziţia sa era munca sub acoperire pe care-o îndeplinea în slujba lui Jack Fenwick, fostul consilier pe probleme de securitate naţională al preşedintelui SUA.

Bărbatul cu umeri laţi fusese recrutat de către NSA încă din vremea când studia avocatura. Unul dintre profesorii săi, Vincent Van Heusen, fusese agent OSS[1] în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Profesorul Van Heusen întrezărise la Friday câteva dintre calităţile pe care el însuşi le avusese în tinereţe. Printre ele se număra şi spiritul de independenţă. Friday îl deprinsese în copilărie, când mergea la vânătoare în pădurile din Michigan, împreună cu tatăl său – numai că în loc de puşcă folosea un arc cu săgeţi. După ce absolvise cursurile Universităţii New York, Friday intrase în NSA, ca recrut. Un an mai târziu, când plecase să lucreze în industria petrolieră, făcea şi muncă de spion. Suplimentar faţă de misiunea de-a stabili contacte în Europa, în Orientul Mijlociu şi-n zona Mării Caspice, lui Friday i se dăduseră numele agenţilor CIA care operau în respectivele regiuni. Din când în când i se cerea să-i supravegheze. Îi urmărea pe spioni, asigurându-se că aceştia lucrau numai pentru Statele Unite.

Cu cinci ani în urmă, Friday părăsise definitiv sectorul privat. Se plictisise să lucreze cu normă întreagă pentru industria petrolieră şi cu jumătate de normă pentru NSA. Totodată, frustrarea sa crescuse la văzul felului cum operaţiunile externe de culegere de informaţii se duceau dracului. Mulţi dintre agenţii operativi pe care-i întâlnise erau lipsiţi de experienţă, fricoşi sau prea moi. Aşa stăteau lucrurile mai ales în ţările Lumii a Treia şi în zona Asiei. Ei îşi doreau confort. Nu şi Friday. Lui îi plăceau lipsa de confort, arşiţa, frigul, durerea, extremele.

Adora provocările. Şi viaţa.

O altă problemă o reprezenta creşterea ponderii mijloacelor electronice de spionaj, care înlocuiau supravegherea directă, executată de om. Rezultatul era colectarea în masă a informaţiilor, proces mult mai puţin eficient. Pentru Friday

---

[1] OSS (Office of Strategic Services) – Biroul pentru Servicii Strategice, precursor al CIA, prima agenţie de informaţii externe a SUA, înfiinţată în iunie 1942 (n.tr.)

echivala cu a-şi cumpăra carnea de la măcelărie, în loc s-o obţină vânând. Carnea obţinută prin metoda producţiei de masă nu avea un gust la fel de bun. Satisfacţia muncii era mai mică. Iar cu timpul vânătorul se înmuia.

Friday nu intenţiona să devină mai moale. Când Jack Fenwick îi spusese că voia să-l vadă, Friday abia aşteptase. Se întâlniseră la barul Off the Record al hotelului Hay-Adams. Era în cursul săptămânii inaugurale a mandatului prezidenţial, aşa că barul gemea de lume, iar ei trecuseră neobservaţi. Fenwick îl recrutase pe Friday pentru o operaţiune pe care el o numea „Undertaking". Se avea în vizor răsturnarea de la putere a preşedintelui şi instalarea în Biroul Oval a unei personalităţi care să acorde atenţie celei mai grave probleme cu care se confrunta America: securitatea împotriva terorismului. Vicepreşedintele Cotten urma să tranşeze decisiv problema. Trebuia să anunţe statele care finanţau atacuri teroriste contra SUA că, dacă nu încetează aceste acţiuni, capitalele lor urmau să fie bombardate până la nimicire. Îndepărtarea motivelor de teamă pentru americanii aflaţi în străinătate trebuia să conducă la o înflorire a turismului şi a comerţului, fapt ce avea să ajute agenţiile secrete să se infiltreze în organizaţiile naţionaliste, grupările religioase şi alte formaţiuni extremiste.

Însă conspiratorii fuseseră opriţi. Lumea era din nou un loc sigur pentru dictatori, anarhişti şi criminali internaţionali.

Din fericire, demisiile lui Fenwick, a vicepreşedintelui şi a altor conspiratori de rang înalt cauterizaseră o rană deschisă. Administraţia îşi avea propriii infractori. Opriseră sângerarea, şi din acel moment atenţia lor părea că se îndepărtează de celelalte persoane care contribuiseră la complot. Rolul lui Friday în eliminarea teroristului Harponierul – prin acel asasinat îndepărtându-se de fapt un spoliator al CIA – nu fusese dat la iveală. Hank Lewis încerca, practic, să adune cât mai multe informaţii în cât mai scurt timp, aşa că privea spre viitor, nu spre trecut. Agenţii NSA din afara Washingtonului fuseseră contactaţi şi instruiţi să viziteze locaţiile cu înalt grad de risc şi să ajute la operaţiunile de spionaj, raportând totul de la faţa locului. De aceea plecase Friday din Baku. În primă fază încercase să obţină un transfer în Pakistan, însă fusese deplasat în India la cererea

specială a guvernului indian. Petrecuse ceva timp aici, în slujba Mara Oil, contribuind la evaluarea potenţialului productiv al regiunii, cât şi al zonei de graniţă aflată între Marele Deşert Indian din provincia Rajasthan şi deşertul Thar din Pakistan. Cunoştea terenul, oamenii şi vorbea dialectul din Kashmir.

Ironia făcea ca prima sa însărcinare în zonă să fie ajutarea unei unităţi a Centrului de Comandă, într-o misiune vitală de pacificare. Tocmai Centrul de Comandă împiedicase reuşita planului Undertaking.

Dacă în politică aveau loc alianţe stranii, în lumea spionajului asocierile erau şi mai ciudate. Oricum, exista o diferenţă între politică şi spionaj. Diplomaţia le cerea politicienilor să-şi îngroape duşmăniile atunci când se dovedea necesar. Spionii nu erau siliţi s-o facă. Ei îşi păstrau ranchiunele.

Pe vecie.

3

Washington D.C

Miercuri, 6.32 a.m.

Mike Rodgers mergea de-a lungul coridorului, către biroul lui Paul Hood. Îşi împachetase lucrurile în servietă şi încă mai fredona *Vraciul*. Se simţea învigorat de provocarea iminentă, de schimbarea rutinei, de faptul că evada din biroul lipsit de ferestre.

Secretarul lui Hood, Stephen „Bugs” Benet, încă nu sosise. Rodgers trecu prin mica zonă de primire către biroul lui Hood. Bătu la uşă şi o deschise. Directorul Centrului de Comandă se plimba prin încăpere, purtând o pereche de căşti audio. Tocmai încheiase convorbirea telefonică avută cu senatoarea Fox. Hood îl îndemnă cu un semn pe general să intre. Rodgers îşi croi drum către o canapea aflată în capătul opus al camerei. Puse jos servieta, dar el nu se aşează. Avea să stea destul pe-un scaun în

cursul zilei următoare.

Deşi Hood avea patruzeci şi cinci de ani, aproape aceeaşi vârstă cu a lui Rodgers, arăta mult mai tânăr. Poate părea astfel datorită faptului că zâmbea mult mai des şi era un optimist. Rodgers era realist, un termen pe care-l prefera în locul celui de pesimist. Iar realiştii întotdeauna par mai bătrâni, mai maturi. Aşa cum spusese un vechi prieten al lui Rodgers, deputatul de South Carolina Layne Maly: „Nimeni n-a făcut soarele să strălucească în dosul meu, aşa că nu sunt nevoit să-l afişez pe buze”. Atâta vreme cât Rodgers arăta aceeaşi preocupare pentru zâmbet, asta spunea totul.

E drept că nici Hood nu prea avea multe motive să surâdă. Căsnicia lui se destrămase, iar fiica sa, Harleigh, suferea de tulburări de stres posttraumatic, ca urmare a faptului că fusese luată ostatică la sediul Naţiunilor Unite. Hood luase şi el o papară bună din partea presei internaţionale şi a mass-mediei liberale din America, din cauza soluţiei sale de rezolvare pe cale armată a crizei de la ONU. Pentru Rodgers n-ar fi reprezentat o surpriză să afle că senatoarea Fox îi împuiase urechile lui Hood cu această problemă. Partea proastă a lucrurilor era că nimic nu servea mai bine intereselor adversarilor decât lupta internă a agenţiilor americane. Rodgers mai că auzea uralele japonezilor, ale fundamentaliştilor islamici, ale germanilor, francezilor şi restului membrilor blocului Eurocentric. Iar americanii se certau între ei după ce salvaseră viaţa reprezentanţilor acelor ţări.

Lumea era sucită rău. Probabil tocmai din acest motiv aveau nevoie la conducerea Centrului de Comandă de un om precum Paul Hood. Dacă ar fi fost după Rodgers, el ar fi doborât câţiva ambasadori pe parcursului traseului de exfiltrare din Naţiunile Unite.

Hood îşi scoase căştile şi aruncă o privire către Rodgers. În ochii săi întunecaţi se citea frustrarea. Părul său negru, cârlionţat, stătea în neorânduială, lucru ce nu-i era caracteristic. Şi nu zâmbea.

— Ce faci? îl întrebă Hood pe Rodgers. E totul pregătit?

Rodgers dădu afirmativ din cap.

— Bine, rosti Hood.

— Cum stau treburile pe-aici? îl chestionă Rodgers.

— Nu prea bine, zise Hood. Senatoarea Fox consideră că am devenit prea vizibili. Vrea să facem ceva în privinţa asta.

— Ce anume? întrebă Rodgers.

— Vrea să ne retrogradeze un pic, spuse Hood. Va propune celorlalţi membri ai Comitetului de Supraveghere să reclasifice Centrul de Comandă drept o organizaţie mai bine acoperită şi de dimensiuni mai mici.

— Flerul îmi spune că aici e mâna lui Kirk Pike, zise Rodgers.

Pike era nou numitul şef al Agenţiei Centrale de Informaţii [1]. Ambiţios, fostul şef al Secţiei de informaţii a marinei militare era extrem de popular printre membrii Congresului şi acceptase noua funcţie cu un singur ţel autoimpus: să grupeze, în funcţie de posibilităţi, cât mai multe dintre cerinţele informative ale ţării sub un singur acoperiş.

— Sunt de acord că Pike este probabil implicat, însă nu cred că este doar opera lui, spuse Hood. Fox zicea că secretarul-general Chatterjee încă mai tună şi fulgeră, pomenind de aducerea noastră în faţa Curţii Internaţionale de Justiţie. Vrea să ne judece pentru crimă şi violare de proprietate.

— E isteaţă, rosti Rodgers. Niciodată nu va avea câştig de cauză cu prima acuzaţie, dar s-ar putea ca juraţii să-i dea dreptate cu a doua.

— Exact, zise Hood. Asta o face să se ţină tare pe poziţie şi să reafirme statutul suveran al Naţiunilor Unite. Totodată înregistrează succese în rândurile pacifiştilor şi ale guvernelor antiamericane. Se pare că Fox crede că tot scandalul va fi dat uitării dacă statutul nostru va fi revocat şi rescris în secret.

— Înţeleg, spuse Rodgers. Comitetul ia măsuri preemptive pentru a face ca acţiunile lui Chatterjee să pară o fanfaronadă lipsită de necesitate.

— Bingo! zise Hood.

— Aşa se va întâmpla? îl întrebă Rodgers.

— Nu ştiu, admise Hood. Fox încă n-a discutat despre asta cu ceilalţi membri ai Comitetului.

— Dar îşi doreşte ca lucrurile să se petreacă astfel, zise Rodgers.

Hood încuviinţă.

---

[1] Central Intellingence Agency – CIA

— Atunci o va face, spuse Rodgers.

— Nu sunt pregătit să mă împac cu ideea asta, rosti Hood. Uite, nu vreau să-ţi faci griji cu problemele politice. Vreau ca tu să duci la îndeplinire misiunea din Kashmir. O fi Chatterjee secretar-general al ONU, dar rămâne totuşi cetăţean indian. Dacă înregistrezi un succes în favoarea Indiei, atunci îi va fi dificil să ne mai hăituiască.

— Nu şi dacă-i predă ştafeta lui Pike, zise Rodgers.

— De ce-ar face asta? îl întrebă Hood.

— Serviciu contra serviciu şi acces la informaţii, spuse Rodgers. Multe dintre datele pe care le am despre Kashmir provin de la CIA. Compania colaborează foarte strâns cu Biroul de Informaţii Indian[1].

— Grupul intern de supraveghere, rosti Hood.

— Corect, aprobă Rodgers.

Conform Legii Telecomunicaţiilor din India, Biroul de Informaţii avea autoritatea legală de-a intercepta orice formă de comunicaţie electronică. Asta includea faxurile şi e-mailurile primite din Afganistan şi din multe alte state islamice. IIB trăsese semnalul de alarmă, în anul 2000, asupra escrocheriei cu droguri farmaceutice din Irak. Medicamentele primite ca ajutor umanitar de acea ţară erau exceptate de la sancţiunile impuse de ONU. În loc să ajungă în spitale sau în clinici, medicamentele erau stocate de Ministerul Sănătăţii. Când penuria de pe piaţă crescuse cererea, medicamentele fuseseră vândute pe piaţa neagră, în valută forte, bani care puteau fi folosiţi de personalităţile oficiale pentru a-şi cumpăra produse de lux, ocolind astfel embargoul Naţiunilor Unite.

— IIB a împărţit informaţia cu CIA, pentru o analiză comună, continuă Rodgers. Dacă directorul Pike o ajută pe Chatterjee, atunci indienii vor colabora în continuare exclusiv cu el.

— Pike poate să ia el marele premiu, dacă vrea, zise Hood. Noi tot vom obţine informaţii.

— Numai că Pike nu-şi doreşte doar asta, spuse Rodgers. Indivizii din Washington nu se mulţumesc doar să câştige. Trebuie să-şi distrugă competitorii. Şi dacă figura nu funcţionează, atunci trec la familiile şi la prietenii acelora.

---

[1] Indian Intelligence Bureau – IIB

— Mda… păi ar trebui să înfiinţeze o forţă specială pentru asta, spuse Hood cu glas scăzut. Noi, cei din familia Hood, suntem cam împrăştiaţi în momentul actual.

Rodgers se simţi ca un măgar. Paul Hood nu mai locuia cu familia, iar Harleigh, fiica sa, petrecea multe ore făcând terapie. Sugestia că ei ar putea fi în primejdie fusese o scăpare din partea lui.

— Îmi pare rău, Paul. N-am spus-o în sensul strict al cuvintelor.

— E totul în regulă, replică Hood. Ştiu ce-ai vrut să spui. Cu toate că eu cred că Pike nu va depăşi o anumită limită. Avem un ataşat de presă foarte priceput şi câţiva ziarişti de scandal destul de buni. Nu va dori ca rivalitatea dintre instituţiile noastre să devină publică.

Rodgers nu era convins de asta. Ataşatul de presă al lui Hood se numea Ann Farris. De vreo câteva zile, prin birouri umbla un zvon cum că între femeia divorţată şi Paul Hood exista o relaţie. Ann stătea până târziu la muncă, iar cei doi fuseseră văzuţi într-o dimineaţă părăsind împreună hotelul în care locuia Hood. Lui Rodgers nu-i păsa defel ce făceau cei doi, atâta timp cât legătura lor nu împiedica buna desfăşurare a activităţilor NCMC.

— Că veni vorba de familie, ce mai face Harleigh? se interesă Rodgers.

Generalul era nerăbdător să scape de subiectul referitor la Pike înainte de-a pleca în India. Ideea că se războia chiar cu aliaţii săi nu îi surâdea defel. Deşi cei doi bărbaţi nu se arătau foarte sociabili, Rodgers îi era suficient de apropiat lui Hood ca să-l întrebe despre familie.

— Se luptă cu amintirea celor petrecute la New York şi cu plecarea mea, zise Hood. Însă are în sprijinul ei un întreg sistem, iar fratele său este un adevărat camarad.

— Alexander e un băiat bun. Sunt bucuros să aflu că se ridică la înălţimea momentului. Dar ce-i cu Sharon? întrebă Rodgers.

— E furioasă, spuse Hood. Are tot dreptul să fie.

— Îi va trece, zise Rodgers.

— Liz spune că s-ar putea să nu-i treacă, replică Hood.

Se referea la Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă. Deşi nu o trata pe Harleigh, îi dădea sfaturi lui Hood.

— Să sperăm că intensitatea furiei lui Sharon se va diminua, continuă Hood. Nu cred că noi doi vom mai fi vreodată prieteni. Dar cu puţin noroc vom putea avea o relaţie de convenienţă.

— Acolo veţi ajunge, declară Rodgers. Ce naiba, e mai mult decât am obţinut eu vreodată în relaţiile cu femeile!

Hood stătu o clipă pe gânduri, apoi rânji.

— Adevărat, nu? Îmi aduce aminte de prietena ta Biscuit, din clasa a cincea.

— Da, răspunse Rodgers. Uite, tu eşti diplomat. Eu sunt soldat. Sunt un prizonier al firii mele arzătoare.

Rânjetul lui Hood se transformă într-un zâmbet.

— S-ar putea să fiu nevoit să împrumut ceva din focul tău în afacerile mele cu senatoarea Fox.

— Ţine-o în şah până mă-ntorc. Şi stai cu ochii pe Pike. Mă ocup de el când revin.

— S-a făcut, rosti Hood. Să ai grijă de tine, bine?

Rodgers făcu un gest de încuviinţare şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

În timp ce se îndrepta spre lift, generalul simţi o umbră de nelinişte. Lui Rodgers nu-i plăcea să lase probleme nerezolvate în urma sa – mai ales când personajul-ţintă era atât de vulnerabil precum Hood. Rodgers îşi putea da seama de asta din comportamentul lui. Mai văzuse asemenea stări, în timpul luptelor. Era un calm nefiresc, de parcă Hood nega presiunea ce începuse să se acumuleze asupra sa. Şi aceasta creştea. Hood era deja distras de iminentul său divorţ, de starea lui Harleigh şi de solicitările zilnice ale postului său. Rodgers avea o presimţire că presiunile venite din partea senatoarei Fox aveau să crească în intensitate după întrunirea Comitetului de Supraveghere a Activităţii Serviciilor de Informaţii. Îl va suna pe Bob Herbert de la bordul avionului Hercules C-130 şi-l va ruga să stea cu ochii pe directorul Centrului de Comandă.

Un spion spionând alt spion, socoti Rodgers. Şeful Secţiei de informaţii a Centrului de Comandă veghind asupra directorului Centrului, care-l urmărea pe Kirk Pike. Având în vedere toate dramele umane care răbufneau în jurul său, generalului i se părea o treabă de rutină plecarea pe teren, în căutare de rachete nucleare.

Însă Rodgers reveni rapid la propriile planuri. Odată ajuns pe asfaltul pistei, văzu detaşamentul Striker începând să se adune la coada aparatului de transport Hercules. Îmbrăcaţi în uniformă, oamenii stăteau în poziţie de repaus, cu armele şi echipamentul la picioare. Colonelul August parcurgea o listă de nume, împreună cu noul său adjunct, locotenentul Orjuela.

În urma sa, în subsolul Centrului, câteva cariere erau în cumpănă. În faţa sa, o mână de bărbaţi şi de femei erau pe punctul de a-şi croi drum în India cu preţul propriilor vieţi.

Rodgers urma să aibă parte de o activitate de rutină abia când îşi va atârna uniforma în cui.

Mergând ţeapăn, mândru, generalul îşi croi drum către avion printre componenţii detaşamentului său, care-l salutau scurt, impecabil.

4

Kargil, Kashmir

Miercuri, 4.11 p.m.

Apu Kumar stătea pe salteaua veche şi pufoasă care fusese folosită odinioară de bunica sa. Privea la cei patru pereţi goi ai dormitorului micuţ. Nu fuseseră întotdeauna aşa. Pe ei se aflaseră fotografii înrămate ale răposatei sale soţii, ale fiicei sale şi ale ginerelui său, plus o oglindă. Dar oaspeţii le îndepărtaseră. Sticla putea fi folosită ca armă.

Patul fusese înghesuit într-un colţ al camerei pe care o împărţea cu nepoata sa de douăzeci şi doi de ani, Nanda. În acel moment, tânăra femeie se afla afară, curăţând coteţul de păsări. După ce termina treaba, urma să facă un duş în mica boxă din spatele casei, apoi avea să se întoarcă în cameră. Va deplia o măsuţă, o va aşeza alături de patul bunicului şi va trage un scaun lângă ea. Uşa dormitorului va rămâne întredeschisă şi hrana lor

vegetariană va fi servită din boluri micuţe de lemn. Apoi Nanda şi Apu vor asculta emisiunile de la radio, vor juca şah, vor citi, vor medita şi se vor ruga. Se rugau pentru iluminare, dar şi pentru părinţii Nandei, care pieriseră în infernul ce se abătuse asupra regiunii Kargil cu doar patru ani în urmă. Mergeau la culcare în jurul orei zece sau unsprezece. Cu puţină şansă, Apu reuşea să doarmă peste noapte. Zgomotele bruşte aveau tendinţa să-l trezească, aducându-i în memorie sunetul avioanelor şi săptămânile de bombardamente nesfârşite.

Dimineaţa, fermierului originar din Kargil i se îngăduia să iasă şi să se îngrijească de găini. Unul dintre oaspeţii casei mergea întotdeauna cu el, ca să se asigure că nu fugea. Camioneta lui Apu era încă parcată lângă coteţul păsărilor. Deşi pakistanezii îi luaseră cheile, Apu reuşea cu uşurinţă să pună contactul direct de la cablurile electrice şi să demareze. Desigur, putea face asta numai dacă nepoata lui, Nanda, era împreună cu el. Tocmai din acest motiv nu li se permitea niciodată să iasă împreună.

Bărbatul uscăţiv, cu părul albit de vreme, îşi hrănea găinile, le vorbea şi căuta ouăle lăsate de ele. Apoi era dus înapoi în camera lui. Spre seară venea rândul Nandei să iasă şi să facă treburi mai grele, cum ar fi curăţatul coteţului. Cu toate că Apu ar fi putut îndeplini el sarcina, oaspeţii insistau să se ducă Nanda. Astfel o ţineau pe tânăra îndărătnică într-o stare de oboseală. Când strângeau suficiente ouă pentru a fi vândute în piaţă, unul dintre oaspeţi mergea în locul lor la Srinagar. Şi întotdeauna îi dădeau banii rezultaţi din vânzare lui Apu. Pakistanezii nu se găseau acolo pentru a obţine profit financiar. Deşi Apu încercase din răsputeri să tragă cu urechea, încă nu era sigur de ce se aflau acolo oamenii aceia. Nu făceau nimic altceva decât să discute.

De cinci luni, din momentul când cei cinci pakistanezi sosiseră în puterea nopţii, viaţa fizică a fermierului de şaizeci şi trei de ani era definită de acea rutină. Cu toate că vizitele zilnice la coteţul de păsări reprezentau singura extensiune a vieţii sale fizice, Apu îşi păstrase dorinţele, spiritul şi, cel mai important, demnitatea. Reuşise asta dedicându-se cititului şi meditaţiei asupra profundelor lui crezuri hinduse. O făcea atât pentru el însuşi, cât şi pentru a le arăta temnicerilor islamişti că devoţiunea şi hotărârea lui erau la fel de puternice ca ale lor.

Apu cotrobăi undeva în spatele lui. Ridică perna puţin mai sus. Se cocoloşise în timp, trecând prin trei generaţii ale familiei Kumar. Pe faţa lui îmbătrânită licări un zâmbet. Fulgii cu care fusese umplută perna avuseseră mult de suferit. Poate că raţa de la care proveneau va găsi satisfacţie într-o încarnare viitoare.

Zâmbetul îi pieri rapid. Gândurile sale constituiau un sacrilegiu. Aşa ar fi zis nepoata lui. Trebuia să-şi dea seama de asta. Poate că lunile de încarcerare îi afectaseră judecata. Privi în jurul său.

Nanda dormea într-un sac de dormit aşezat în cealaltă parte a încăperii. Existau momente când Apu se trezea în toiul nopţii şi îi asculta ritmul respiraţiei. Îi plăcea să facă asta. Captivitatea avusese darul de a-i face să se cunoască mai bine unul pe altul. Chiar dacă părerile netradiţionaliste ale fetei, legate de religie, îl plictiseau, era fericit totuşi să le afle. Nimeni nu putea să-şi înfrunte inamicul fără a-i cunoaşte chipul.

În căsuţa de piatră existau alte două camere. Uşa către camera de zi era deschisă. Acolo stăteau pakistanezii în timpul zilei. Noaptea se mutau în camera care fusese a lui. Toţi, cu excepţia celui care făcea de gardă. În permanenţă unul dintre ei era treaz. Aşa trebuia. Nu numai pentru a fi siguri că Apu şi Nanda rămâneau în casă, ci şi pentru a ţine ferma sub observaţie, pentru a nu se apropia cineva. Deşi nimeni nu locuia în împrejurimi, se-ntâmpla ca patrulele armatei indiene să mai treacă printre colinele acelea joase. Când sosise, grupul de pakistanezi promisese gazdelor refractare că vor sta cel mult şase luni. Iar dacă Apu şi Nanda urmau să facă tot ceea ce li se spunea, nu aveau de suferit la expirarea termenului. Apu nu era prea sigur că le dădea crezare celor patru bărbaţi şi femeii, însă era dispus să le acorde timpul cerut. În definitiv, avea oare de ales?

Cu toate astea, nu s-ar fi supărat dacă autorităţile s-ar fi înfiinţat să-i împuşte pe oaspeţi. Atâta vreme cât el nu le provocase vreun rău, moartea lor nu-i va afecta viitorul în actuala viaţă sau în cea următoare. Ruşinos era faptul că toţi oamenii ar fi trebuit să trăiască în bună înţelegere, însă politica şi religia agitaseră lucrurile. Asta era tragedia acelei regiuni încă de pe vremea tinereţii lui Apu. Vecinii fuseseră vecini până când străinii îi transformaseră în inamici.

Camera avea o mică fereastră, însă obloanele fuseseră închise şi bătute în cuie. Singura lumină provenea de la o lampă de pe noptieră. Razele ei cădeau pe o ediţie veche, de format mic, legată în piele, a Upanişadelor. Pe acele scrieri mistice se baza credinţa lui Apu. Upanişadele cuprindeau partea finală a Vedei, sfânta scriptură a hinduismului.

Gândurile lui Apu se întoarseră la textul cărţii. Citea prima dintre Upanişade, ale cărei rânduri făceau referire la doctrina Brahmanului, adică eul universal sau sufletul. Ţelul hinduismului, la fel ca în toate religiile răsăritene, era nirvana, eliberarea finală din ciclul reîncarnărilor şi al durerii aduse de acţiunile personale sau de karma. Ea putea fi realizată numai prin practicarea unei meditaţii spirituale, care ducea la uniunea cu Divinitatea. Apu era hotărât să urmărească acel ţel, cu toate că realizarea lui practică era un vis. Totodată, se dedicase studierii scrierilor post-Veda, numite Purana, care se refereau la structura vieţii în sens individual şi social şi care, în acelaşi timp, îl purtau pe cititor prin ciclul repetitiv al creării şi distrugerii universului, reprezentat de trinitatea divină: Brahma – creatorul, Vishnu – păstrătorul şi Shiva – distrugătorul. Avusese parte de o viaţă grea, aşa cum era menită castei fermierilor. Însă trebuia să creadă că nu constituia decât o clipită din ciclul cosmic. Altfel nu ar fi existat nimic pentru care să muncească, nici un final.

Cu Nanda lucrurile stăteau altfel. Acorda mai mare încredere poeţilor-sfinţi care scriseseră cântece şi lucrări epice cu caracter religios. Literatura era esenţială pentru hinduism, însă Nanda răspundea la efuziunile oamenilor, mai degrabă decât la doctrinele descrise de ei. Întotdeauna îi plăcuseră eroii care spuneau deschis ce gândeau. Exact asta fusese şi firea mamei sale. Să spună deschis ce credea. Să lupte. Să reziste.

Tocmai din această pricină Apu îşi pierduse fiica şi ginerele. Când invadatorii pakistanezi sosiseră întâia oară, cei doi păstori fabricaseră cocktailuri Molotov pentru luptătorii forţei de rezistenţă înjghebate în grabă. După două săptămâni, atât Savitri, cât şi soţul ei, Manjay, fuseseră prinşi transportând sticlele în interiorul sacilor cu lână. Sacilor li se dăduse foc, cu cei doi soţi legaţi în cabina camionetei lor. A doua zi, Apu şi Nanda le găsiseră trupurile printre resturile înnegrite. Pentru Nanda, ei erau martiri.

Pentru Apu, erau nişte nesăbuiţi. Pentru soţia suferindă a lui Apu, Pad, fuseseră lovitura de graţie dată fragilului ei trup. Murise la opt zile după aceea.

Stătea scris că „Toate greşelile oamenilor pornesc din nerăbdare”. Dacă Savitri şi Manjay l-ar fi întrebat, Apu le-ar fi spus să aştepte. Timpul aduce echilibru.

În cele din urmă, armata indiană avea să-i alunge pe pakistanezi. Nu exista vreun motiv ca odraslele lui să comită acte de violenţă. Îi răniseră pe alţii şi adăugaseră acea povară la inventarul lor spiritual.

Ochii i se umplură cu lacrimi. Fusese o mare pierdere. Totuşi, în chip straniu, nu făcuse decât să-i sporească grija faţă de Nanda. Era unica părticică rămasă din soţia şi fiica sa.

Din camera cealaltă se auzi un zgomot brusc. Apu închise cartea şi o aşeză pe noptiera şubredă. Îşi puse papucii şi traversă în linişte podeaua de lemn. Trase cu ochiul prin crăpătura uşii. Patru dintre pakistanezi se aflau acolo. Oaspeţii lucrau la ceva, braţele şi capetele mişcându-se deasupra unui lucru aflat între ei. Trei bărbaţi stăteau cu spinările întoarse către el, aşa că nu putea vedea ce făceau. Doar femeia stătea cu faţa. Era zveltă, foarte oacheşă, cu un păr negru tuns scurt şi o privire glacială, extrem de intensă. Ceilalţi îi spuneau Sharab, însă Apu nu ştia dacă acela era adevăratul ei nume.

Sharab agită un pistol înspre el.

— Du-te înapoi! ordonă ea.

Apu mai zăbovi câteva clipe. Din câte ştia el, oaspeţii săi nu mai făcuseră până atunci ceva asemănător. Doar veneau, ieşeau şi discutau. Din când în când se mai uitau pe hărţi. Acum se petrecea ceva. Avansă puţin. Un sac de pânză părea a fi întins pe podea, între ei. Unul dintre bărbaţi se aşezase în genunchi, lângă sac. Părea să lucreze la ceva aflat în interiorul lui.

— Treci înapoi! ţipă iarăşi femeia.

În vocea ei se simţea o încordare pe care Apu n-o mai sesizase până atunci. Făcu aşa cum i se spusese.

Apu îşi lepădă papucii şi se întinse pe pat. În timp ce se aşeza, auzi uşa de la intrare deschizându-se. Era Nanda şi, uşor de presupus, cel de-al cincilea pakistanez. Îşi putea da seama după cât de zgomotos fusese împinsă uşa. Tânăra femeie întotdeauna o

deschidea energic, de parcă dorea să lovească pe oricine s-ar fi aflat în spatele ei.

Apu surâse. Întotdeauna aştepta cu nerăbdare să-şi vadă nepoata. Chiar şi-atunci când ea lipsea doar un ceas sau două.

Numai că de data asta lucrurile stăteau altfel. Nu-i auzea paşii. În schimb auzea o conversaţie purtată în şoaptă. Apu îşi ţinu respiraţia, încercând să înţeleagă ce se vorbea. Însă inima îi bătea mai tare ca de obicei şi nu putea auzi nimic. Se ridică în linişte de pe pat, apropiindu-se de uşă. Se lipi de ea cu grijă, ca să nu se dea de gol. Ciuli urechea.

Nimic de auzit.

Cu încetineală, deschise uşa. Unul dintre bărbaţi stătea acolo, privind pe fereastră. Într-o mână avea un pistol argintiu, iar în cealaltă ţinea o ţigară. Pakistanezul aruncă o privire înspre Apu.

— Întoarce-te în cameră, zise încetişor bărbatul.

— Unde-i nepoata mea? întrebă Apu.

Nu-i plăcea ce se-ntâmplă. Avea o presimţire rea.

— A plecat cu ceilalţi, spuse pakistanezul.

— A plecat? Unde s-au dus? îl chestionă Apu.

Bărbatul îşi întoarse iarăşi privirea către fereastră. Trase un fum din ţigară.

— S-au dus la piaţă, răspunse el.

5

Washington D.C.

Miercuri, 7.00 a.m.

Colonelul Brett August pierduse şirul numărului de călătorii efectuate în interiorul cavernos şi tremurător al avioanelor de transport C-130. Dar măcar atât îşi aducea aminte: ura fiecare afurisit de zbor în parte.

Aparatul Hercules de-acum făcea parte dintre versiunile mai

recente, un avion cu rază lungă de acţiune SAR HC-130H, proiectat pentru consum economic de carburant. Colonelul August mai călătorise cu aparate C-130 specializate: un C-130D echipat cu tren de aterizare cu schiuri în timpul unei misiuni de antrenament în zona arctică, un KC-130R proiectat ca cisternă zburătoare pentru realimentare în aer, un C-130F specializat în transportul trupelor de desant şi multe altele. Uimitor era că nici una dintre acele versiuni nu oferea o călătorie confortabilă. Fuzelajul fusese debarasat de materiale inutile pentru a uşura aparatul şi a-i conferi o autonomie de zbor cât mai mare posibil. Asta însemna că nu existau materiale de izolaţie contra frigului şi a zgomotului. Iar cele patru puternice turbopropulsoare te asurzeau în strădania lor de a ridica masivul avion în aer. Vibraţiile erau atât de pronunţate, încât lanţul care-i ţinea colonelului plăcuţele matricole îi dansa în jurul gâtului.

Însă confortul reprezenta un cuvânt care nu exista nici în vocabularul proiectanţilor avionului. Scaunele aparatului nu erau altceva decât nişte găleţi din plastic acoperite cu material textil şi înşirate de-a lungul pereţilor fuzelajului. Aveau spătare groase şi înalte, căptuşite, plus tetiere care trebuiau să ţină de cald pasagerilor. Teoretic, sistemul ar fi putut funcţiona, dacă aerul din interior nu s-ar fi dovedit atât de rece. Nu existau cotiere, iar spaţiul dintre scaune era foarte mic. Sub scaune erau stivuiţi saci din molton. Individul care-i proiectase făcea probabil parte din aceeaşi tagmă cu indivizii care schiţau planurile de luptă. Pe hârtie totul arăta grozav.

Dar colonelul Brett August nu se plângea de asta. Îşi aducea aminte de-o poveste spusă de bunicul lui, referitoare la propriul serviciu militar. Sid August făcea parte din Divizia 101 Aeropurtată a SUA, care fusese încercuită de Divizia a 15-a Grenadier la scurt timp după declanşarea ofensivei din Ardeni. Soldaţii aveau ca hrană numai raţii K. Inventate de un fiziolog sadic, după toate probabilităţile, pe nume Ancel Benjamin Keys, raţiile K erau compuse din biscuiţi presaţi şi fără gust, o feliuţă de carne uscată, cuburi de zahăr, supă de roşii concentrată, gumă de mestecat şi tablete de ciocolată. Numele de cod al ciocolatei era acela de raţia D. Nimeni nu ştia de ce avea ciocolata nevoie de-un nume de cod, însă oamenii suspectau faptul că germanii

înfometaţi urmau să lupte mult mai aprig dacă ar fi ştiut că în gropile individuale ale inamicilor puteau găsi mai mult decât carne uscată şi biscuiţi tari ca scândura.

Stând adăpostiţi, paraşutiştii consumau cu moderaţie din raţiile K. După câteva zile, forţele aeriene reuşiseră să paraşuteze noaptea câteva containere cu raţii C şi muniţie suplimentară pentru soldaţii încercuiţi. Raţiile C conţineau porţii copioase de carne şi cartofi fierţi. Însă introducerea de hrană adevărată în sistemul lor digestiv îi făcuse pe combatanţi să fie atât de bolnavi şi de balonaţi, încât zgomotul şi mirosul produse de maţele lor chinuite practic le dăduse de gol poziţia unei patrule germane. Paraşutiştii fuseseră siliţi să-şi croiască prin luptă o cale de scăpare. De fiecare dată, povestea îl făcea pe Brett August să simtă dezgust faţă de ideea unui exces de confort aflat la dispoziţia sa.

Mike Rodgers stătea în dreapta lui August. Brett zâmbi în sinea lui. Rodgers avea un nas mare, coroiat, pe care şi-l spărsese de patru ori în timpul facultăţii, jucând baschet. Mike Rodgers nu ştia alt drum de urmat decât cel înainte. Abia decolaseră şi nasul lui era deja vârât într-o servietă ticsită cu dosare. August zburase suficient de mult în compania lui Rodgers ca să ştie procedura. Îndată ce pilotul dădea permisiunea de folosire a aparatelor electronice, Rodgers urma să scoată afară unele dintre dosare. Le punea pe genunchiul stâng, iar pe cel drept aşeza laptopul. Apoi, după ce Rodgers termina de studiat materialele, i le pasa lui August. Cam pe la jumătatea traseului, undeva deasupra Atlanticului, aveau să discute deschis şi imparţial despre ceea ce citiseră. Aşa discutau ei totul, de mai bine de patruzeci de ani, de când se cunoscuseră. Adeseori nici nu era necesar să fie rostit ceva. Rodgers şi August ştiau fiecare în parte ce gândea celălalt.

Brett August şi Mike Rodgers erau prieteni din copilărie. Cei doi băieţi se întâlniseră în Hartford, Connecticut, la vârsta de şase ani. Pe lângă faptul că nutreau o pasiune comună pentru baseball, ei împărtăşeau şi dragostea pentru avioane. În fiecare weekend, cei doi băieţi pedalau cale de opt kilometri pe Route 22, până la aeroportul Bradley Field. Stăteau pe câmpul pustiu, privind avioanele decolând şi aterizând. Erau destul de vârstnici pentru a-şi aminti momentul când avioanele cu elice cedaseră locul celor

cu reacţie. Amândoi obişnuiau s-o ia razna ori de câte ori unul dintre noile aparate Boeing 707 le trecea vuind pe deasupra capetelor. Avioanele cu elice aveau un zumzet familiar, liniştitor. Însă jucăriile acelea noi făceau să tresalte inima unui băiat. August şi Rodgers le adorau.

După fiecare zi de şcoală, cei doi băieţi îşi făceau temele împreună, împărţindu-şi problemele de matematică sau întrebările de la alte discipline pentru a putea termina mai repede. Apoi construiau machete de avioane, nave, tancuri şi jeepuri, având grijă ca schema de vopsire să respecte fidel originalul, iar emblemele autocolante să fie plasate chiar în locul potrivit.

Când le venise vremea să se înroleze – puştanii de genul lor nu aşteptau să primească ordin de încorporare –, Rodgers optase pentru armata de uscat, iar August pentru forţele aeriene. Amândoi ajunseseră în Vietnam. În timp ce Rodgers îşi satisfăcuse stagiul la sol, August zburase în misiuni de recunoaştere deasupra Vietnamului de Nord. În cursul unui zbor, aparatul lui August fusese doborât la nord-vest de Hue. Jelise pierderea avionului, care aproape că devenise o părticică din sufletul său. Pilotul fusese capturat şi stătuse aproape un an într-un lagăr de prizonieri de război, în cele din urmă reuşind să evadeze, în 1970, împreună cu un alt prizonier. August petrecuse aproape trei luni de zile încercând să-şi croiască drum spre sud, înainte de-a fi descoperit, în fine, de către o patrulă a puşcaşilor marini americani.

Cu excepţia pierderii avionului său, August nu fusese amărât de experienţa avută. Din contră. În lagărul de prizonieri fusese martor al curajului dovedit de soldaţii americani, fapt care-i întărise moralul. Revenise în Statele Unite, îşi refăcuse forţele, apoi se dusese iarăşi în Vietnam, unde organizase o reţea de spionaj care să caute alţi prizonieri de război americani, deţinuţi în secret de către nord-vietnamezi. După retragerea Armatei SUA din Vietnam, August acţionase sub acoperire timp de-un an. După ce-şi epuizase toate contactele încercând să găsească soldaţi americani declaraţi MIA [1], August se mutase în Filipine. Acolo îi antrenase vreme de trei ani pe piloţii preşedintelui Ferdinand

[1] Missing in Action – dispărut în misiune

Marcos, care se războiau cu secesioniştii Moro. După aceea, August lucrase pentru scurt timp la NASA, ca ofiţer de legătură al forţelor aeriene, contribuind la organizarea securităţii misiunilor de spionaj ale sateliţilor militari. Activitatea sa nu însemna însă şi implicarea în zboruri, iar faptul că se afla printre astronauţi nu-l făcea să se simtă la fel ca pe vremea copilăriei, când era înconjurat de jucăriile favorite. Era frustrant să lucreze cu bărbaţi şi femei care urmau să călătorească în spaţiu, pe când el rămânea la sol. Aşa că August se transferase la Comandamentul de Operaţiuni Speciale din cadrul aviaţiei, unde rămăsese timp de zece ani, înainte de-a se alătura detaşamentului Striker.

În anii ulteriori conflictului din Vietnam, Rodgers şi August se văzuseră doar întâmplător. Dar de câte ori se întâlneau şi discutau, părea că niciodată nu fuseseră despărţiţi. Când Rodgers se angajase la Centrul de Comandă, îl rugase pe August să se alăture organizaţiei, ca lider al detaşamentului Striker. August îl refuzase în două rânduri. Nu dorea să-şi petreacă bună parte din timp într-o bază, lucrând alături de soldaţi tineri. Postul de comandant al forţei Striker fusese obţinut de locotenent-colonelul Charlie Squires. După ce Squires fusese ucis în cursul unei misiuni în Rusia, Rodgers apelase din nou la vechiul său prieten. Trecuseră doi ani de când îi făcuse prima ofertă. Dar de data aceasta lucrurile stăteau altfel. Echipa fusese zguduită de pierderea suferită şi avea nevoie de-un comandant care să-i poată reface capacitatea combativă cât mai rapid posibil. August nu mai putea refuza. Nu numai prietenia cu Rodgers atârna în balanţă, ci era vorba şi despre probleme de securitate naţională.

NCMC devenise o forţă vitală în gestionarea situaţiilor de criză, iar Centrul de Comandă avea nevoie de Striker.

Colonelul privi către coada avionului. Îşi studie soldaţii, care stăteau tăcuţi pe scaunele lor în timp ce aparatul urca lent, cu un zgomot ca de tunet. Unitatea de reacţie rapidă se dovedise a întrece aşteptările lui August. Luaţi fiecare în parte, componenţii ei erau extraordinari. Înainte de-a se alătura detaşamentului Striker, sergentul Chick Grey se specializase în două lucruri. Primul consta în sărituri HALO – desant de la mare altitudine, cu deschiderea paraşutei la înălţime joasă. Aşa cum spusese comandantul său de la Fort Bragg atunci când îl recomandase pe

Grey pentru actualul post, „omul ăsta poate să zboare”. Grey avea abilitatea de a deschide paraşuta mai jos şi de a ateriza mai precis decât oricare alt agent din întreaga istorie a forţelor speciale. El îşi justifica talentul rarisim pretinzând că simte mişcarea curenţilor de aer. Grey credea că această însuşire îl ajuta şi în a doua sa specialitate: aterizarea la punct fix. Nu numai că sergentul putea atinge orice ţintă îşi propunea, dar se antrenase să stea în aer atâta timp cât era necesar, fără a clipi. Îşi dezvoltase această abilitate atunci când observase că era nevoie doar de-o singură clipire pentru a rata „gaura cheii”, cum o numea el. Adică momentul când ţinta se găsea perfect poziţionată pentru aterizare.

August nutrea o apropiere specială faţă de Grey, deoarece sergentul se simţea în elementul său în aer. Însă August era ataşat de toţi oamenii din subordinea sa. Soldaţii David George, Jason Scott, Terrence Newmeyer, Walter Pupshaw, Matt Bud şi Sondra DeVonne. Medicul William Musicant, caporalul Pat Prementine şi locotenentul Orjuela. Erau mai mult decât nişte soldaţi profesionişti. Erau o echipă. Şi se dovedeau mai curajoşi şi mai inimoşi decât oricare altă unitate cu care lucrase August.

Proaspăt promovatul caporal, Ishi Honda reprezenta o altă minune. Cu o mamă din Hawaii şi cu un tată japonez, Honda era as în materie de electronică, el fiind expertul echipei în transmisiuni. Nu se dezlipea niciodată de staţia TAC-SAT pe care colonelul August şi generalul Rodgers o utilizau pentru a menţine legătura cu Centrul de Comandă. Rucsacul în care era pusă staţia fusese căptuşit cu Kevlar, material folosit la vestele antiglonţ, astfel încât aparatul să nu fie avariat în cursul unui schimb de focuri. Deoarece în cala avionului era prea mult zgomot, Honda ţinea staţia TAC-SAT în poală. Nu intenţiona să rateze vreun apel. Când se afla în acţiune, Honda purta nişte căşti fixate cu bandă tip arici în jurul gâtului, o invenţie de-a sa. Căştile se mufau direct în rucsac. Când îşi punea gulerul, sunetul de apel al staţiei era în mod automat dezactivat; dacă primea un apel, gulerul începea să vibreze. Astfel, dacă detaşamentul Striker se afla într-o misiune de supraveghere, nu exista nici un sunet care să-i trădeze. Mai mult decât atât, gulerul avea ataşat un microfon minuscul, care-i permitea lui Honda să comunice cu voce joasă. Putea şopti ceva şi

spusele lui erau transferate cu mare claritate celui aflat la celălalt capăt al conexiunii.

Însă Striker era mai mult decât un grup de militari de elită selecţionaţi din diverse arme. Locotenent-colonelul Squires făcuse o treabă extraordinară, transformându-i într-o unitate de luptă inteligentă şi disciplinată. În mod cert, constituiau cea mai impresionantă echipă cu care lucrase vreodată August.

Avionul se-nclină, virând spre sud, iar vechea servietă din piele a lui August alunecă de sub scaun. Colonelul o împinse la loc, cu călcâiul. Servieta conţinea hărţi şi hârtii cu informaţii referitoare la Kashmir. August deja le studiase, împreună cu echipa. Peste câteva minute aveau să le treacă din nou în revistă. Pe moment, colonelul îşi dorea să facă ceea ce făcea la începutul fiecărei misiuni. Voia să-şi dea seama de ce se afla acolo, pentru ce pleca în India. Proceda astfel în fiecare zi din momentul în care căzuse pentru prima dată prizonier: făcea bilanţul motivelor ce stăteau la baza acţiunilor sale. Proceda astfel indiferent că se afla într-o închisoare din Vietnam, că se trezea dimineaţa să meargă la baza unităţii Striker ori că pleca în misiune. Nu era suficient să-şi spună că-şi făcea datoria faţă de ţară sau îşi urma cariera aleasă. Avea nevoie de-o motivaţie care să-l îmboldească să acţioneze mai bine decât în ziua precedentă. Altfel, calitatea activităţii şi vieţii sale avea de suferit.

Descoperi că nu putea găsi un motiv. Când era optimist, mândria şi patriotismul reprezentau cele mai bune imbolduri. În zilele negre decidea că oamenii nu sunt decât nişte animale carnivore, cu instincte teritoriale, nişte prizonieri ai propriei firi. Lupta şi supravieţuirea erau imperative genetice. Cu toate astea, nu puteau constitui singurele lucruri care ne conduceau acţiunile. Trebuia să fie ceva unic fiecărui individ, ceva care trecea de limitele politicii şi ale profesionalismului.

Aşa că, în asemenea momente de linişte, el căuta veriga lipsă din lanţul motivaţional. Cheia care urma să-l transforme într-un soldat mai eficient, într-un lider mai performant, într-un bărbat mai puternic şi mai bun.

Fireşte, de-a lungul timpului descoperise multe lucruri şi avusese multe idei interesante. Începu să se întrebe dacă nu cumva călătoria în sine constituia răspunsul. Întrucât se îndreptau

către unul dintre locurile de naştere ale religiei orientale, poate că va avea o revelaţie. Poate că asta va fi tot ce va descoperi. Spre deosebire de misiunea propriu-zisă, pentru lumea spirituală nu existau hărţi care să-i arate relieful şi nici avioane care să-l ducă acolo.

Însă pentru moment el îşi continua căutarea.

6

Srinagar, India

Miercuri, 4.22 p.m.

Între Baku şi Kashmir era o diferenţă de fus orar de două ore şi jumătate. Cu ceasul biologic încă reglat pe ora din Azerbaidjan, Ron Friday cumpără câteva frigărui de miel de la unul dintre negustorii de produse alimentare. Apoi merse la o cafenea aglomerată, aflată în aer liber, şi comandă ceai cu care să-şi ude cina. Trebuia să mănânce repede. Pentru străini existau restricţii de circulaţie pe timpul nopţii. Regula era cu stricteţe impusă de militari, care patrulau pe străzi echipaţi cu veste antiglonţ şi cu arme automate.

Deşi ploaia încetase, deasupra meselor stăteau încă deschise umbrele uriaşe. Friday fu nevoit să se aplece pentru a se putea aşeza. Împărţea masa cu o pereche de pelerini hinduşi, care citeau în timp ce-şi beau ceaiul. Cei doi bărbaţi erau înveşmântaţi în nişte robe lungi şi albe din bumbac, strânse peste mijloc cu o centură maronie. Reprezenta ţinuta credincioşilor din Provinciile Unite aflate la graniţa cu Nepalul, la poalele munţilor Himalaya. Alături de ei se aflau nişte saci foarte grei, judecând după aspectul lor. Probabil cei doi bărbaţi se aflau în drum către templul din Pahalgam, aflat la optzeci de kilometri sud de Srinagar. Prezenţa sacilor sugera că aveau de gând să adaste ceva timp la templu. Bărbaţii nu-l luară în seamă pe Friday când

acesta se aşează, fără ca atitudinea lor să însemne că erau nepoliticoşi. Nu doreau să-i tulbure pacea sufletească. Unul din ei se uita peste un număr al ziarului *International Herald Tribune*. Faptul i se păru ciudat lui Friday, deşi nu putea explica de ce. Până şi oamenii dedicaţi credinţei aveau nevoie să fie la curent cu evenimentele din lume, nu? Celălalt bărbat, aşezat chiar lângă Friday, citea un volum de poeme bilingv, în sanscrită şi engleză. Friday aruncă o privire peste antebraţul lui.

„*Vishayairindriyagraamo na thrupthamadhigachathi ajasram pooryamaanoopi samudraha salilairiva*", scria în sanscrită. Traducerea în engleză era: „Simţurile nu pot fi niciodată satisfăcute, chiar după o aprovizionare continuă cu obiecte senzoriale, aşa cum oceanul nu poate fi niciodată umplut printr-o alimentare continuă cu apă".

Friday nu contrazicea cele citite. Persoanele aflate în viaţă trebuiau să se adape din tot ce le înconjura. Consumau experienţă şi materie, transformând acel combustibil în altceva, care le purta amprenta. Dacă nu procedai astfel, însemna că trăiai, dar nu erai viu.

De pelerinii care stăteau la masă se apropie un musulman. Omul le oferea găzduire în casa lui, la un preţ scăzut, dacă doreau să rămână peste noapte în oraş. Adeseori, pelerinii nu aveau nici timp şi nici bani pentru a se caza la un motel. Cei doi bărbaţi refuzară politicos, susţinând că vor încerca să prindă următorul autobuz şi se vor odihni după ce vor ajunge la templu. Musulmanul le spuse că, dacă aveau să piardă autobuzul acela sau pe cele care plecau mai târziu, putea aranja ca pelerinii să fie duşi cu maşina la templu a doua zi, de către cumnatul său. Le dădu o carte de vizită pe care notă adresa lui. Pelerinii îi mulţumiră pentru ofertă. Musulmanul făcu o plecăciune şi se retrase. Totul se petrecuse foarte civilizat. De obicei, contactele dintre musulmani şi hinduşi erau cordiale. Generalii şi politicienii erau cei care iscau războaie între reprezentanţii celor două religii.

În spatele lui Friday, alţi doi bărbaţi se opriseră să ia ceaiul. Din conversaţia lor trase concluzia că se îndreptau către o fabrică de cărămizi din apropiere, unde intrau în schimbul de noapte. Undeva, în stânga lui Friday, trei bărbaţi purtând uniformele kaki ale forţei de poliţie din Kashmir stăteau şi supravegheau

mulţimea. Spre deosebire de Orientul Mijlociu, bazarele din Kashmir nu erau de regulă scena atentatelor teroriste. Asta pentru că pieţele reprezentau locuri unde musulmanii şi hinduşii se amestecau frecvent unii cu alţii. De obicei ţintele constau în locaţii cu specific hindus. Adică reşedinţe ale oficialităţilor locale, sedii de firme, secţii de poliţie, instituţii financiare şi baze militare. Chiar şi grupările paramilitare agresive, precum gherilele Hezb-ul Mujahedeen, de regulă nu-i atacau pe civilii localnici, mai ales în orele programului de lucru. Nu doreau să întoarcă populaţia împotriva lor. Ei se războiau cu liderii hinduşi şi cu susţinătorii acestora.

Cei doi pelerini îşi terminară ceaiul în grabă. Autobuzul lor trăsese în staţie, la trei sute de metri în dreapta. Frânase zgomotos în faţa micuţei clădiri a staţiei, compuse dintr-o singură încăpere amplasată pe latura vestică a pieţei. Autobuzul de culoare verde era vechi, dar curat. Pe acoperiş existau cadre metalice pentru depozitarea bagajelor. Şoferul, îmbrăcat în uniformă, ieşi pentru a-i ajuta pe pasageri să debarce, în timp ce un hamal aducea o scară din interiorul staţiei. Se apucă să descarce bagajele celor care coborau, în vreme ce pasagerii care aveau bilet se aşezau la coadă în spatele lui, pentru a se îmbarca. Acea linie de transport era extrem de ordonată. Când îşi terminară treaba, şoferul şi hamalul intrară în micuţa clădire din lemn.

Pelerinii de la masa lui Ron Friday se opriră din citit şi îşi ridicară sacii voluminoşi. Cu efort, îi săltară pe umeri şi îşi croiră drum de-a lungul străzii aglomerate. Privindu-i cum se îndepărtează, Friday îşi puse întrebarea ce pedeapsă se aplica pentru furt. Cu atâţia clienţi înghesuiţi laolaltă şi atenţi la ce aveau de cumpărat, piaţa putea fi un paradis al hoţilor de buzunare. Mai ales dacă respectivii intenţionau să ia autobuzul pentru a părăsi rapid zona.

Friday continua să soarbă din ceai în timp ce-şi consuma frigăruile de miel. Urmări cum alţi pelerini se grăbeau spre staţie. Unii erau îmbrăcaţi cu robe albe sau negre, alţii purtau haine de stradă croite după moda occidentală. Bărbaţilor şi femeilor care nu purtau robele tradiţionale li se îngăduia să se roage la templu, dar nu şi să intre în grota unde se afla altarul. Câţiva pelerini erau

însoţiţi de copii, pe care-i ţineau de mână. Friday se-ntrebă dacă expresiile lor avide reprezentau neliniştea de-a prinde un loc în autobuz sau erau o manifestare fizică a fervorii religioase pe care-o simţeau. Probabil câte puţin din ambele variante.

Unul dintre poliţişti se-ndreptă către staţia de autobuz pentru a se convinge că procesul de îmbarcare se desfăşura în ordine. Trecu prin faţa secţiei de poliţie, care se afla în stânga lui. Era o clădire cu două etaje, din lemn, cu pereţi albi şi streşini verzi. Cele două ferestre ale faţadei aveau zăbrele. Dincolo de secţie, practic alături de ea, se afla un templu hindus vechi de zeci de ani. Friday îşi puse întrebarea dacă guvernul construise secţia de poliţie lângă templu în efortul de a-l proteja de terorişti. Friday fusese o dată la acel templu. Era un *dvibheda* – un locaş de închinăciune divizat în două secţiuni, care-l preamărea atât pe Shiva, zeul distrugerii, cât şi pe Vishnu, păstrătorul. Intrarea principală era încununată cu o structură înaltă de cinci etaje, Rajagopuram, Turnul Regal. Pe laterale, deasupra intrărilor secundare, se înălţau turnuri mai scunde. Aceste structuri din cărămidă albă erau vrâstate cu plăci aurii şi verzi, fiind ridicate în onoarea celor doi zei. Pereţii erau decoraţi cu umbrare din pânză, lei din piatră cu gurile deschise, fiinţe cu aspect omenesc, surprinse parcă-n timpul unui dans şi având menirea de-a păzi porţile, dar şi alte figuri sculptate. Friday nu prea avea cunoştinţe de iconografie. Oricum, îşi aducea aminte că interiorul templului fusese proiectat pentru a simboliza o zeitate care se odihneşte. Prima încăpere reprezenta creştetul capului, urmat de faţă, de abdomen, de genunchi, de picioare şi de tălpi. Întregul trup era important pentru hinduşi, nu doar sufletul şi inima. Orice fiinţă umană lipsită de-o parte a corpului era incompletă. Iar un individ neîmplinit nu putea atinge perfecţiunea supremă cerută de credinţă.

Oricât de mult s-a fi grăbit, fiecare pelerin găsea totuşi timp să se oprească în faţa templului şi să facă o plecăciune uşoară, continuându-şi apoi drumul. Indiferent de cât de importante erau ţelurile fiecărui individ, hinduşii înţelegeau că există ceva cu mult mai măreţ decât ele. Noi pelerini ieşeau din templu pentru a lua autobuzul. Alţi hinduşi, probabil localnici, intrau şi ieşeau pe porţile în arcadă alături de diverşi turişti.

La un cvartal distanţă faţă de templu se găsea un

cinematograf cu o marchiză de modă veche. India producea mai multe filme decât oricare altă naţiune a lumii. Friday văzuse câteva dintre ele pe casete video, ca de exemplu *Apt de a fi rege* şi *Flori şi chinovar*. Socotea că visele unui popor – recte slăbiciunile sale – puteau fi regăsite în scenariile, subiectele şi personajele celor mai cunoscute filme produse de acea naţiune. Indienii se concentraseră în special pe musicaluri contemporane de acţiune, care durau trei ore. Aceste filme întotdeauna aveau drept capete de afiş staruri atractive, numite simplu: „Eroul" sau „Eroina". Aceştia reprezentau bărbatul obişnuit şi femeia obişnuită, angrenaţi în lupte epice, dar purtând întotdeauna muzica în inimile lor. Aceasta era percepţia indienilor asupra lor înşişi. Realitatea era un neajuns deranjant, pe care ei alegeau să nu îl bage de seamă. Ca de exemplu sistemul deseori crud de împărţire a societăţii pe caste. Friday avea o teorie în privinţa acestui aspect. Conform părerii sale, castele reprezentau întruchiparea credinţei religioase a indienilor. În societate, la fel ca în cazul corpului uman, trebuiau să existe un cap, picioare şi toate celelalte părţi care le uneau. Toate componentele erau necesare pentru formarea întregului.

Friday aruncă o privire în spate, către piaţă. Vânzoleala continua neabătută. Aglomeraţia era chiar mai mare atunci, căci oamenii, înainte de cină sau în drumul lor de la slujbă către casă, se opreau acolo. Clienţi pedeştri sau călare pe biciclete îşi croiau drum către tarabe. În piaţă continuau să sosească produse, cărate în coşuri, în roabe şi, uneori, în camionete. De obicei piaţa rămânea deschisă până cu puţin după apus. În Srinagar şi în împrejurimi, lucrătorii aveau obiceiul să se trezească foarte devreme. Soseau la muncă în fabricile din zonă, pe ogoare şi în magazine, în jurul orei şapte dimineaţa.

Friday îşi termină cina şi privi către autobuz. Şoferul revenise şi ajuta la îmbarcarea pasagerilor. Hamalul se întorsese şi el cu scara şi încărca bagajele pe acoperiş. Pe Friday îl surprindea faptul că în mijlocul acelui haos aparent domnea totuşi o ordine internă. Fiecare sistem individual funcţiona perfect, de la tarabe până la cumpărători, de la poliţie până la autobuz. Până şi facţiunile religioase, presupuse a fi antagoniste, conviețuiau perfect.

Se pornise iarăşi o ploaie măruntă. Friday hotărî să se îndrepte către staţia de autobuz. În locul acela i se părea că se văd nişte construcţii noi şi era curios să afle ce se găsea în spatele lor. Pe când păşea în urma pelerinilor codaşi, îl urmărea pe şoferul autobuzului cum rupea biletele şi ajuta pasagerii să urce la bord.

Ceva părea să fie altfel.

Şoferul era diferit. Nu mai era un bărbat bine legat, ci mai curând unul zvelt. Poate că era un şofer nou. Lucru posibil, ţinând cont că toţi purtau aceeaşi uniformă. Apoi observă altceva. Hamalul care stivuia bagajele pe acoperiş le manipula cu mare grijă. Friday nu-l zărise bine pe hamal. Pasagerii care coborau îi blocaseră câmpul vizual. Nu putea fi sigur dacă era acelaşi bărbat.

De autobuz îl mai despărţeau două sute de metri. Americanul iuţi pasul.

Brusc, universul aflat în stânga lui Friday dispăru, înghiţit într-un fulger orbitor de lumină, însoţit de-o căldură infernală şi de-un zgomot asurzitor.

7

Washington D.C.

Miercuri, 7.10 a.m.

Paul Hood era singur în biroul său. Mike Rodgers şi unitatea Striker se aflau în drum spre India şi el nu avea alte probleme urgente de rezolvat. Uşa biroului era închisă, iar pe ecranul computerului apărea un fişier deschis, denumit „OCIS de lucru”. Partea „de lucru” din numele fişierului indica faptul că acela era o copie, nu originalul. OCIS reprezenta o schemă a structurii interne de organizare a Centrului de Comandă, care putea fi accesată electronic. Sub fiecare diviziune era o listă cu departamente şi cu

personalul. Fiecare nume din listă avea ataşat un subfişier. Acela constituia un jurnal în care era consemnată activitatea zilnică a fiecărui angajat. Erau scoase în relief acţiunile fiecărui individ. Doar Hood, Rodgers şi Herbert aveau acces la acele jurnale. Ele erau ţinute cu scopul de-a permite directorilor Centrului de Comandă să urmărească şi să verifice toate activităţile personalului, prin intermediul înregistrărilor apelurilor telefonice, al listelor de e-mailuri şi al altor mijloace de legătură. Dacă cineva întreprindea o activitate al cărei scop contravenea cu munca restului echipei – de exemplu coopera cu o altă agenţie, ba chiar cu un guvern străin –, acele înregistrări constituiau prima linie de securitate. Computerul marca în mod automat orice activitate care nu avea nimic în comun cu cele din jurnalier sau pe care nu o putea corobora cu acelea.

Pentru moment, însă, Paul Hood nu căuta „cârtiţe”. Căuta nişte miei. Unii buni de sacrificat. Dacă senatoarea Fox şi Comitetul de Supraveghere a Activităţii Serviciilor de Informaţii doreau să facă reduceri, el trebuia să fie pregătit a le pune în aplicare. Întrebarea era: unde să le facă?

Hood dădu un clic pe schema cu Departamentul de informaţii aflat în subordinea lui Bob Herbert. Trecu în revistă numele. Putea Herbert s-o scoată la capăt doar cu supravegherea pe timp de zi a comunicaţiilor prin e-mail din Europa? Puţin probabil. Spionii lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dar dacă ar lăsa doar o singură persoană de contact cu CIA şi cu FBI, în loc de una pentru fiecare agenţie? Era posibil. Urma să-l întrebe pe Herbert la care anume era dispus să renunţe. Hood mută cursorul spre departamentul tehnic. Ce va face Matt Stoll? Putea el să se descurce fără un specialist în domeniul sateliţilor sau fără un administrator de reţea responsabil cu modernizarea resurselor informatice? Matt putea prelua îndatoririle lor ori de câte ori vor avea nevoie să arunce un ochi asupra comunicaţiilor internaţionale via satelit sau să facă înlocuiri de echipamente şi programe. Îi va fi incomod, dar nu peste putinţă. Dădu dublu clic peste funcţia de administrator de reţea şi aceasta dispăru.

Inima lui Hood îşi iuţi bătăile când trecu la verificarea următorului departament. Biroul de relaţii cu presa. Avea oare nevoie Centrul de Comandă de cineva care să difuzeze

comunicate şi să organizeze conferinţe de presă? Dacă senatoarea Fox se temea că Centrul Naţional de Administrare a Situaţiilor de Criză era prea vizibil, atunci ataşata de presă şi asistenta ei trebuiau să iasă primele din schemă.

Hood se uită ţintă la ecranul computerului. Nu conta ce gândea senatoarea Fox. Conta ce gândea el.

Hood deja nu mai vedea lista afişată pe monitor. Zărea doar chipul lui Ann Farris. După un flirt care durase ani de zile, cei doi în sfârşit petrecuseră o noapte împreună. Fusese cea mai frumoasă şi mai răscolitoare dintre toate întâlnirile avute în viaţa sa. Frumoasă, fiindcă el şi Ann ţineau profund unul la celălalt. Răscolitoare, pentru că Hood fusese nevoit să admită că între ei exista o legătură. Una chiar mai puternică decât cea avută în Germania cu fosta sa iubită, Nancy Jo Bosworth. Cu toate acestea, el încă era căsătorit cu Sharon. Trebuia să se gândească la binele copiilor săi, nemaivorbind de propriul său viitor. În plus, urma să se confrunte cu sentimentele lui Sharon, dacă ea afla de relaţia lui. Deşi lui Hood îi plăcea apropierea de Ann, acela nu era momentul potrivit pentru o nouă legătură amoroasă.

Dar ce-o să creadă Ann? După ce avusese ea însăşi parte de un divorţ brutal, Ann Farris nu era o femeie prea sigură pe sine. În cursul întâlnirilor cu presa afişa prestanţă şi era o mamă grozavă, care-şi creştea singură copilul. Însă acestea constituiau „calităţi reacţionale”, după cum le numise psihologul Centrului, Liz Gordon, în cursul unui seminar pentru angajaţi intitulat „Slujba faţă în faţă cu meseria de părinte”. Ann răspundea bine la stimulii externi datorită instinctelor naturale. Însă în sufletul ei, acolo unde-i îngăduise lui Hood să pătrundă, nu era decât o fetiţă speriată. Dacă Hood o concedia, ea putea considera că gestul lui era menit s-o ţină la distanţă faţă de el. Dacă o păstra în funcţie, putea crede că o favorizează, protejând-o.

Din punct de vedere personal şi profesional era o situaţie din care nu puteai ieşi decât în pierdere. Şi Hood nici măcar nu luase în consideraţie felul în care aveau să reacţioneze ceilalţi angajaţi ai Centrului de Comandă. Probabil că ştiau de legătura dintre el şi Ann. Reprezentau un colectiv având relaţii strânse, format din specialişti în informaţii secrete. Iar secretul lui era cu siguranţă cel mai prost păzit din întregul Centru.

Hood continua să se zgâiască la monitor. Dar acum nu mai vedea chipul lui Ann Farris. Îi zărea doar numele. După ce analizase toate posibilităţile şi trăsese linie, Hood concluzionase că trebuia să-şi facă datoria, indiferent de consecinţe. Şi nu putea face asta dacă se lăsa influenţat de sentimente.

Hood apăsă de două ori butonul mouse-ului. Nu selectase un nume, ci un întreg departament, alcătuit din două persoane.

O clipă mai târziu, serviciul de relaţii cu presa dispăruse.

8

Srinagar, India

Miercuri, 4.41 p.m.

Ron Friday avea senzaţia că cineva îi străpunsese timpanele cu un diapazon. Atât urechile, cât şi interiorul cutiei craniene păreau să vibreze. Era un ţârâit acut, iar în afară de acel sunet, el nu putea auzi nimic altceva. Avea ochii deschişi, dar nu putea descrie ce anume privea. Lumea din jurul său era un ghemotoc de vată, de parcă fusese cotropită de o ceaţă deasă.

Friday clipi. O pulbere albă îi căzu în ochi, provocându-i usturimi. Clipi mai cu putere, apoi îşi apăsă palma mai întâi peste un ochi, apoi peste celălalt. După care îi deschise larg şi privi din nou în jur. Încă nu era sigur la ce anume se uita, dar îşi dădu seama de ceva. Zăcea întins pe burtă, cu capul întors într-o parte. Puse un braţ sub el şi împinse. Braţele, părul şi coapsele îi erau acoperite cu pulbere albă. O scutură de pe el. În gură simţea un gust ca de cretă, aşa că scuipă. Saliva sa arăta precum o pastă. Gustul de cretă persista. Scuipă iarăşi.

Friday reuşi să-şi tragă genunchii sub el. Corpul îl durea de pe urma căzăturii, însă începea să-i revină auzul. Sau cel puţin dispărea ţârâitul; nu mai auzea nimic altceva. Privi spre stânga sa. Pentru o clipă avu senzaţia că se afla în interiorul unui nor

vârât în alt nor. Apoi praful care se scuturase de pe hainele sale începu să se aşeze. Putea zări lucrurile la care se uitase cu câteva clipe în urmă, negăsindu-le nici o noimă.

Totul era o ruină. Acolo unde fuseseră templul şi secţia de poliţie se vedea acum, printre zidurile crăpate, un talmeş-balmeş de moloz. Prin norul de praf putea zări cerul.

Ţârâitul continua să descrească. Pe măsură ce acesta scădea, Friday începea să audă vaiete. Puse o mână pe genunchi, împinse în ea şi dădu să se ridice. Îl durea spatele şi tremura din toate încheieturile. Apoi ameţi şi privirea i se întunecă. Se aşeză iarăşi în genunchi. Privi în faţă şi, prin praful suspendat în atmosferă, zări autobuzul. Şi mai văzu nişte oameni venind către el.

Dintr-odată, în spatele oamenilor, zona din jurul autobuzului se transformă într-o sferă galbenă-roşiatică. Timpul păru să se oprească-n loc în vreme ce globul exploda în toate direcţiile. Deflagraţia fu urmată de o nouă bubuitură asurzitoare, care se transformă rapid într-un huruit. Autobuzul părea că se desface în bucăţi. Semăna cu un balon pe care cineva îl călca în picioare – ambele capete i se alungiră, apoi dispăru. Majoritatea bucăţilor fură aruncate în sus, la mare distanţă. Unele fragmente alunecau razant cu solul, deplasându-se rapid şi în linie dreaptă, ca nişte şobolani aducători de molimă. Piese mai mari, precum scaunele şi cauciucurile, se rostogoleau. Cei aflaţi în preajma autobuzului fură înghiţiţi cu totul de flacără. Cei care se găseau la distanţă ceva mai mare fură aruncaţi în stânga şi-n dreapta şi-n spate, asemenea fragmentelor mai voluminoase de autobuz.

Continuă să privească, în timp ce un nor negru ca tăciunele se rostogolea spre el, vârstat cu valuri de flăcări şi sânge, asemenea unor fulgere.

Friday îşi luă palmele de pe urechi. Se ridică încet. Se uită în jos, controlându-şi picioarele şi bustul, asigurându-se că nu fusese rănit. Corpul uman posedă un mecanism de suprimare a durerii în cazul traumelor extreme. Coastele şi braţul de pe partea dreaptă îl dureau, întrucât se lovise atunci când căzuse pe asfalt. Din pricina prafului, ochii îi erau încă lipicioşi şi trebuia să clipească des, pentru a-i curăţa. Lăsând la o parte stratul de pulbere care-i acoperea hainele, părea a fi nevătămat.

Foi de hârtie provenind din cărţi şi din dosarele secţiei de

poliţie fuseseră azvârlite în aer de către deflagraţie. De-abia în acel moment începeau să revină pe sol. Multe dintre ele erau simple bucăţele, uşor pârlite sau făcute scrum. Câteva pagini cu aspect mai delicat păreau că aparţinuseră unor cărţi de rugăciune. Poate făceau parte din textul în sanscrită pe care-l citise pelerinul de lângă el, doar cu câteva minute în urmă.

Norul întunecat ajunse la Friday, învăluindu-l. Având cam trei metri înălţime, purta mirosul distinctiv şi nociv de cauciuc ars. Mai puţin înecăcios decât acesta, se simţea şi un alt iz, ceva mai dulceag. Duhoarea de carne şi oase umane arse. Friday scoase o batistă din buzunar, cu care îşi acoperi nasul şi gura. Apoi se răsuci, îndepărtându-se de norul înţepător. În spatele său bazarul era cufundat în nemişcare. Oamenii stăteau întinşi la pământ, neştiind dacă mai urma sau nu vreo altă explozie. Se adăpostiseră sub tarabe, sau în spatele roabelor şi al cărucioarelor. Pe măsură ce auzul i se limpezea, Friday putea distinge suspine, rugăciuni şi gemete.

Se-ntoarse iarăşi spre resturile templului şi ale secţiei de poliţie. Ploaia măruntă contribuia la subţierea norului de fum şi la înăbuşirea celor câteva focare de incendiu care se aprinseseră. Scăpat de ameţeală, o apucă în direcţia grămezilor de moloz. Abia acum remarcă faptul că poliţiştii care stătuseră în faţa secţiei erau morţi. Spatele uniformelor era însângerat şi presărat cu urme de schije. Indiferent ce anume cauzase dezastrul, fusese un dispozitiv cu mare putere explozivă, nu unul incendiar.

Era ciudat. Pe lângă explozia autobuzului, se părea că existaseră două trasee de propagare a suflului, judecând după urmele lăsate de resturile aruncate din epicentrul deflagraţiei. Una din urme ducea exact către faţada secţiei de poliţie. Cealaltă ducea undeva, în interiorul templului. Friday nu putea pricepe de ce fuseseră două explozii separate. Oricum era destul de neobişnuit faptul că fuseseră aruncate în aer două ţinte cu caracter religios: templul şi autobuzul încărcat cu pelerini. Atunci de ce fusese atacată şi secţia de poliţie?

Sirenele începură să sfâşie tăcerea apăsătoare, pe măsură ce echipajele de poliţie aflate în patrulare începeau să sosească la locul atentatului. Alţi poliţişti, care îşi făceau rondul pe jos, porniră să alerge către clădirile năruite. Oamenii prinseră să se ridice de

pe jos şi să părăsească zona bazarului. Nu doreau să se afle acolo în cazul producerii unor noi explozii. Doar câteva persoane se îndreptară spre grămezile de moloz, pentru a vedea dacă puteau scoate afară vreun supravieţuitor.

Ron Friday nu se număra printre acele persoane.

Agentul o pornise înapoi, spre motelul la care se cazase. Intenţiona să ia legătura cu contactele sale din India şi de la Washington. Să afle dacă aveau informaţii despre cele întâmplate.

Se auzi un zgomot precum cel al popicelor de bowling aflat în cădere. Friday privi în spate exact atunci când unul dintre zidurile posterioare ale templului, care supravieţuise exploziei, se prăbuşi peste moloz. Norii groşi de praf, zvârliţi de noua demolare, îi siliră pe oameni să dea înapoi. După ce blocurile de piatră încetară să se mai rostogolească, oamenii se apropiară din nou. Mulţi aveau feţele şi mâinile acoperite cu un strat alb de praf, arătând ca nişte stafii.

Friday continua să meargă. Mintea sa lucra în regim de suprasarcină.

O secţie de poliţie. Un templu hindus. Un autobuz încărcat cu pelerini. Două ţinte cu caracter religios şi un loc cu o istorie seculară. Friday putea să-şi imagineze că templul fusese demolat accidental, fiind o victimă colaterală a atacului asupra secţiei de poliţie. O mulţime de terorişti care se specializaseră în fabricarea de bombe nu aveau suficientă experienţă pentru a dimensiona precis încărcăturile explozive. Mare parte din ei nici nu se sinchiseau dacă demolau o jumătate de oraş. Dar existau acele urme de propagare a deflagraţiei, care sugerau două explozii convergente. Iar autobuzul constituia o probă că atacul fusese plănuit împotriva hinduşilor, nu a indienilor în general. Friday nu-şi amintea să se fi produs până atunci un asemenea atentat. Cu siguranţă, nu unul de o aşa amploare.

Totuşi, dacă hinduşii fuseseră ţinta, atunci de ce teroriştii atacaseră şi secţia de poliţie? Prin faptul că loviseră două obiective religioase, era evident că nu intenţionau să-şi deghizeze intenţiile.

Friday se opri din mers.

Sau tocmai asta făceau? se gândi el subit. Dacă atacurile contra templului şi a autobuzului erau nişte diversiuni? Poate că

acolo se petrecea cu totul altceva.

Exploziile aveau darul să atragă mulţimea. Dacă tocmai acesta era scopul? Să aducă oamenii într-un anumit loc, sau să-i ţină departe de o locaţie.

Friday se frecă la ochi şi merse mai departe. În timp ce păşea, privea împrejurul său. Oamenii fie se grăbeau să ajungă la locul dezastrului, fie se îndepărtau de el. Spre deosebire de cele văzute mai devreme, acum nu mai era un du-te-vino continuu. Pentru că în acel moment opţiunile erau simple: fie ajuţi, fie dai bir cu fugiţii. Scrută cu privirea ferestrele clădirilor de pe marginea străzii. Căuta persoane care nu dădeau semne de panică. Era posibil să găsească astfel de oameni, dar la fel de posibil era să nu se-ntâmple asta. Sacul cu exploziv putea fi plasat pe acoperişul autobuzului la una dintre opririle anterioare. Sau putea fi o bombă cu ceas, amplasată într-un rucsac sau în vreun geamantan bine căptuşit, astfel încât să suporte zdruncinăturile provocate de drumul denivelat. Poate că pasagerul care transportase acel bagaj coborâse aici, depozitase o cantitate suplimentară de explozibil în incinta templului şi a secţiei de poliţie, apoi plecase pe jos. Poate că atentatorul fusese cineva deghizat în pelerin sau în poliţist. Poate fusese implicată chiar una dintre persoanele alături de care Friday stătuse, sau pe care o privise. Poate că unul sau mai mulţi terorişti fuseseră ucişi în explozie. Orice era posibil.

Friday continua să cerceteze cu privirea împrejurimile. Dar nu avea cum să zărească vreun suspect. Momentul favorabil trecuse. Indiferent cine fuseseră făptaşii, fie erau morţi, fie fugiseră de multă vreme. Şi nu zărea pe nimeni supraveghind locul faptei de pe stradă, dintr-o cameră sau de pe acoperişul vreunei clădiri.

Cea mai bună modalitate de rezolvare a problemei rămânea, în acel moment, informaţia. Trebuia să culeagă date din exteriorul zonei-ţintă şi să le prelucreze pentru a localiza posibilii făptaşi. Apoi să pună mâna pe ei. Fiindcă deja lucrurile se clarificaseră: fiind atacate ţinte hinduse, dacă nu erau găsiţi şi pedepsiţi vinovaţii, situaţia în Kashmir urma să se deterioreze extrem de rapid. Iar un război nuclear nu mai părea o opţiune, ci o posibilitate bine întemeiată.

9

Srinagar, India

Miercuri, 4.55 p.m.

Sharab stătea pe scaunul din dreapta al bătrânei camionete. În stânga sa, şoferul îşi încleştase mâinile pe volan. Asuda abundent în timp ce conducea spre nord, pe Route 1A, acelaşi drum parcurs de autobuzul care venise în piaţă. Între ea şi şofer stătea Nanda, cu glezna dreaptă prinsă în cătuşe de unul dintre arcurile banchetei. Alţi doi bărbaţi erau urcaţi în spate, în bena camionetei, printre sacii plini cu lână. Se înghesuiau sub o prelată ca să se apere de ploaia ce devenea tot mai deasă.

Ştergătoarele de parbriz se agitau cu furie în faţa ochilor întunecaţi ai lui Sharab, iar instalaţia de dezaburire scotea un sunet asemănător unui urlet. Urla şi tânăra femeie. Iniţial strigase ordine echipei sale. Le spusese să scoată camioneta din piaţă şi să respecte planul, cel puţin până când vor obţine informaţii suplimentare. Acum ţipa în telefonul mobil, punând întrebări. Tânăra nu ţipa pentru a se face auzită, acoperind gălăgia din jur. Ţipa din pricina frustrării.

— Ishaq, ai făcut deja anunţul telefonic? întrebă Sharab.

— Desigur, aşa cum procedăm mereu, o informă bărbatul de la celălalt capăt.

Sharab lovi bordul maşinii cu podul palmei stângi. Bruscheţea loviturii o făcu pe Nanda să tresară, speriată. Sharab lovi iarăşi bordul, însă nu rosti nici un cuvânt şi nici nu înjură. Blasfemia constituia un păcat.

— E vreo problemă? întrebă Ishaq.

Sharab nu-i răspunse.

— Ai fost foarte clară în privinţa anunţului, continuă Ishaq. Ai vrut să sun exact la patruzeci de minute după ora patru. Întotdeauna fac ce-mi spui tu.

— Ştiu, zise tânăra femeie cu o voce joasă, monotonă.

— Ceva nu-i în ordine, rosti bărbatul de la telefon. Îţi ştiu vocea asta. Despre ce-i vorba?

— Vorbim mai târziu, replică femeia. Am nevoie de timp să mă

gândesc.

Sharab se sprijini de spătarul banchetei.

— Să dau drumul la radio? ceru sfios voie şoferul. Poate se difuzează ceva ştiri, sau o explicaţie.

— Nu, îi zise Sharab. N-am nevoie de radio. Ştiu care este explicaţia.

Şoferul se retrase în muţenie. Sharab închise ochii. Era uşor ameţită. Gurile de aerisire ale camionetei trăseseră în interior puţin din fumul caustic al exploziei din piaţă. Femeia nu putea spune precis dacă o ardea pe gât din pricina fumului inhalat sau a urletelor pe care le scosese. Probabil din ambele motive. Îşi scutură capul. Nevoia de-a ţipa nu dispăruse, era încă prezentă acolo, în gâtlej. Dorea să-şi descarce frustrarea.

Nu eşecul o deranja cel mai tare, ci gândul că ea şi echipa ei fuseseră manipulaţi. Şi doar fusese prevenită în această privinţă, încă de pe vremea când se afla în Pakistan, cu cinci ani în urmă, la şcoala pentru pregătire de luptă din Sargodha. Agenţii Grupului de Servicii Speciale care o antrenaseră îi spuseseră că reuşitele constituiau motiv de îngrijorare. Când o celulă de spionaj înregistra succes după succes, asta se putea datora nu numai faptului că agenţii erau buni. Exista posibilitatea ca ţara pe teritoriul căreia acţionau să le permită îndeplinirea cu succes a misiunilor, astfel încât să-i ţină sub observaţie şi să se folosească de ei într-o ocazie ulterioară.

De ani de zile, gruparea lui Sharab, Miliţia Kashmirului Liber[1], finanţată de către Pakistan, ataca ţinte specifice în toată provincia. Modul de operare în cazul fiecărui atac era întotdeauna acelaşi. Puneau stăpânire pe o casă, îşi plănuiau lovitura, apoi atacau ţinta. În momentul producerii fiecărui atac, indiferent care membru al grupului rămânea la bază, dădea telefon la secţia regională de poliţie sau la comandamentul militar al regiunii. Revendica atacul în numele Miliţiei Kashmirului Liber. După acţiune, FKM se muta la altă casă. În definitiv, fermierii izolaţi ale căror locuinţe şi identităţi ei le împrumutau pentru scurt timp se arătau mai preocupaţi de supravieţuire decât de politică. Oricum, mulţi dintre ei erau musulmani. Deşi nu doreau să coopereze de teamă să nu fie arestaţi, nu se opuneau totuşi membrilor FKM.

---

[1] Free Kashmir Militia – FKM

Sharab şi oamenii săi atacau numai sedii ale armatei, poliţiei şi guvernului, niciodată obiective civile sau religioase. Nu doreau să şi-i înstrăineze pe locuitorii hinduşi ai provinciei Kashmir sau să zgândăre cetăţenii Indiei, transformându-i astfel în adversari înverşunaţi. Nu intenţionau decât să destabilizeze resursele şi mijloacele de reacţie ale liderilor indieni, forţându-i să plece acasă şi să lase Kashmirul localnicilor.

Asta încercaseră să facă şi-n piaţă. Să-i ologească pe poliţişti, fără a-i afecta pe comercianţi. Să sperie oamenii, alungându-i de-acolo, şi să afecteze economia locală exact atât cât să-i îndemne pe fermieri şi pe negustori să lupte împotriva prezenţei agasante a autorităţilor indiene.

Fuseseră foarte cu băgare de seamă ca lucrurile să decurgă astfel. Pe parcursul ultimelor nopţi, unul dintre membrii echipei se dusese la bazarul din Srinagar. Intrase în templu deghizat în haine de preot, ieşise prin spate şi urcase pe acoperişul secţiei de poliţie. Acolo, ridicase pe rând ţiglele şi plasase sistematic explozibil plastic printre ele. Deoarece acţiunea se petrecea pe durata turei de noapte, când în acea parte a oraşului domnea în general calmul, poliţia nu era atât de alertă precum în timpul zilei. În mod normal, atacurile teroriste nu aveau loc în timpul nopţii. Ideea terorismului consta în destrămarea rutinei cursului firesc al lucrurilor provocându-le oamenilor obişnuiţi teama de-a mai ieşi din case.

În acea dimineaţă, cu mult înaintea zorilor, ultimii explozivi fuseseră plasaţi pe acoperiş, împreună cu un declanşator cu ceas. Ceasul fusese reglat astfel încât să provoace explozia exact la ora cinci fără douăzeci după-amiaza. Sharab şi restul echipei opriseră la patru şi jumătate pe marginea drumului, ca să se asigure de producerea deflagraţiei.

Explozia avusese loc. Şi unda ei de şoc reverberase până în adâncul sufletului lui Sharab.

Încă de la prima detonaţie, Sharab îşi dăduse seama că ceva nu mergea cum trebuie. Explozivul plastic amplasat de ei nu avea suficientă forţă să producă pagubele cauzate de acea deflagraţie. Când avusese loc a doua explozie, ştiuse că fuseseră traşi pe sfoară. Totul pentru a părea că musulmanii atacaseră un templu hindus şi un autobuz încărcat cu pelerini. Sentimentele unui popor

ce număra aproape un miliard de oameni aveau să se întoarcă împotriva lor şi a poporului pakistanez.

Însă musulmanii nu atacaseră ţinte hinduse, gândi Sharab cu amărăciune. FKM atacase o secţie de poliţie. O altă grupare atacase obiectivele religioase şi îşi sincronizase lovitura pentru a coincide cu cea iniţiată de FKM.

Nu credea că unul dintre membrii celulei sale trădase. Oamenii din camionetă îi erau alături de ani de zile. Le cunoştea familiile, prietenii, trecutul. Erau oameni de-o credinţă nestrămutată, care nu puteau face vreodată un rău cauzei.

Dar Apu şi Nanda? Cât se aflaseră în locuinţa lor nu-i scăpaseră niciodată din ochi, cu excepţia orelor de somn. Dar chiar şi atunci uşa de la dormitor era întredeschisă şi o santinelă stătea în permanenţă trează. Bătrânul şi nepoata sa nu aveau un transmiţător radio sau un telefon mobil. Casa fusese percheziţionată. Nu existau prin preajmă vecini care să-i poată vedea sau auzi.

Sharab trase adânc aer în piept şi deschise ochii. Pentru moment, nu mai avea importanţă. Întrebarea era ce urmau ei să facă începând de atunci.

Camioneta depăşi în viteză pelerini bărboşi îmbrăcaţi cu robe albe şi fermieri de la munte care veneau dinspre piaţă, mânându-şi caii. În zare, la poalele ceţoase ale munţilor Himalaya, se vedeau culturi de orez. Mai multe camioane încărcate cu soldaţi trecură în goană pe lângă ei, îndreptându-se către piaţă. Poate că nu ştiau cine purta răspunderea atacului. Sau poate nu intenţionau să-i prindă chiar atunci. Probabil că cine le înscenase toată povestea stătea în expectativă pentru a vedea dacă nu cumva luau legătura cu alţi terorişti din Kashmir, înainte de a-i aresta.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci îl aştepta o mare dezamăgire.

Sharab deschise cutia pentru acte din bord şi scoase o hartă a regiunii. Zona era împărţită în şaptesprezece careuri, fiecare fiind numerotat şi având repartizată o literă. Din motive de securitate, numerele şi literele erau inversate.

— În regulă, Ishaq, vorbi ea în telefon. Vreau să părăseşti casa acum şi să te deplasezi la poziţia 5B.

Ceea ce îi transmisese cu adevărat Sharab era să se mute în poziţia 2E. *E* rezulta din cifra *5*, iar *2* din litera *B*. Indiferent cine le-ar fi putut asculta convorbirea şi ar fi avut o copie a hărţii lor, urma să meargă într-un loc greşit.

— Ne poţi aştepta acolo la ora şapte?

— Da, răspunse bărbatul. Ce fac cu bătrânul?

— Lasă-l acolo, spuse Sharab.

Aruncă o privire spre Nanda. Expresia fetei era sfidătoare.

— Adu-i aminte bătrânului că nepoata lui e tot la noi. Dacă autorităţile îi pun întrebări despre noi, să-şi ţină gura. Spune-i că-i vom elibera nepoata dacă ajungem teferi la graniţă.

Ishaq confirmă că aşa va face, urmând să se întâlnească mai târziu cu ei.

Sharab întrerupse legătura. Închise telefonul şi-l strecură în buzunarul hanoracului ei albastru.

Mai târziu vor avea destul timp pentru strângerea rândurilor şi pentru analiză. Însă acum un singur lucru conta.

Să iasă din ţară înainte ca indienii să-i folosească pe post de ţapi ispăşitori cu care să facă paradă în faţa întregii lumi.

10

Baza Siachen 3, Kashmir

Miercuri, 5.42 p.m.

Maiorul Dev Puri aşează receptorul în furcă. Un fior rece îi străbătu şira spinării, de sus şi până jos.

Stătea dinapoia unui mic birou metalic, în postul său subteran de comandă. Pe zidul din faţa sa se afla o hartă detaliată a regiunii. Era împânzită cu steguleţe roşii, reprezentând poziţiile pakistaneze, şi cu steguleţe verzi, care indicau bazele indiene. În spatele său se găsea harta Indiei şi a Pakistanului. În stânga avea o tablă de lemn pe care erau prinse în piuneze ordine, schiţe,

rapoarte şi liste de lucruri de făcut. Zidul din partea dreaptă era gol, acolo găsindu-se o uşă.

Poreclit cu afecţiune Groapa, adăpostul era o excavaţie de cinci metri lungime şi patru metri lăţime, săpată în pământ dur şi-n granit. Pereţii lambrisaţi cu plăci de lemn, dublate cu folii subţiri de plastic, ţineau la distanţă umezeala şi ţărâna, dar nu şi frigul. Maiorul se întrebă cum ar fi putut să apere aceşti pereţi de frig. Pământul întotdeauna era rece, ca un cavou, iar munţii înconjurători împiedicau în permanenţă razele de soare să răzbată până la Groapă. Nu existau ferestre sau luminatoare. Singurele mijloace de aerisire erau uşa şi un ventilator de tavan.

Sau ceva ce se voia să pară un ventilator, îşi zise Puri. Era o făcătură. Exact ca toate celelalte lucruri din acea zi.

Însă nu frigurosul centru de comandă îi stârnea fiori maiorului Puri. Ci vestea pe care tocmai i-o dăduse telefonic ofiţerul de legătură al Forţei Speciale de Frontieră. Bărbatul, staţionat în Kargil, rostise doar un cuvânt. Un cuvânt cu semnificaţii profunde.

— Executaţi, spusese ofiţerul.

Operaţiunea Vierme-de-Pământ primise undă verde.

Pe de-o parte, maiorul admira curajul arătat de SFF. Puri nu ştia pe la ce nivele înalte ale guvernului trecuse acel plan sau care îi erau originile. Probabil că la SFF. Posibil la Ministerul Afacerilor Externe sau la Comisia Parlamentară pentru Apărare. Ambele instituţii aveau puterea de-a superviza activităţile grupurilor de informaţii nonmilitare. Cu siguranţă SFF avusese nevoie de aprobarea lor pentru ceva atât de grandios. Însă Puri nu ştia că, în eventualitatea dezvăluirii adevărului asupra acelei acţiuni, SFF va fi făcut ţap ispăşitor, iar coordonatorii complotului urmau să fie executaţi.

Pe de altă parte, o fărâmă din sufletul său simţea că persoanele aflate în spatele acţiunii meritau să fie pedepsite.

O „vaccinare”. Aşa caracterizase ofiţerul de legătură al SFF operaţiunea Vierme-de-Pământ, atunci când le-o descrisese întâia oară, în urmă cu trei zile. Inoculau în trupul Indiei o mică doză de microbi, pentru a preveni instaurarea unei maladii mult mai grave. Pe vremea când maiorul era copil, variola şi poliomielita constituiau boli de temut. Sora lui supravieţuise variolei, care-i lăsase urme pe corp. În acea vreme, „vaccinare” era un cuvânt

minunat.

Acum înţelesul cuvântului fusese denaturat. Oricât de justificabilă şi de necesară părea, acţiunea de distrugere a templului şi a autobuzului reprezentase un act sălbatic, păgân.

Maiorul Puri luă pachetul de ţigări aflat pe birou. Îl scutură, extrase o ţigară şi o aprinse. Trase încet fumul în piept şi se lăsă pe spătarul scaunului. Fumatul era mai bun decât tutunul de mestecat. Îl ajuta să gândească mai limpede, fără a fi afectat de sentimente.

Fără judecăţi de valoare.

„Totul este relativ”, îşi spuse ofiţerul.

În anii 1940, părinţii săi erau pacifişti. Nu primiseră deloc cu dragă inimă dorinţa lui de-a deveni soldat. Ar fi fost mult mai fericiţi dacă el urma exemplul lor şi al altor cetăţeni din Haryana, alăturându-se programului guvernamental de promovare a copiilor din diverse clase sociale. Actul Claselor Inferioare garanta acordarea de slujbe guvernamentale cu remuneraţie mică membrilor mai puţin favorizaţi ai societăţii din cuprinsul a şaptesprezece state. Însă Dev Puri nu îşi dorise acea soluţie. El dorea să reuşească prin puterile sale.

Şi reuşise.

Puri trase mai cu sete din ţigară. Brusc, se simţi dezgustat de propriile judecăţi de valoare. În mod evident, SFF tratase acea acţiune ca pe o extindere necesară a afacerilor sale, aşa cum făcea de obicei. Antrenaţi în comun de către CIA, din America, şi de biroul RAW – Aripa de Analiză şi Cercetare [1] – al armatei indiene, ofiţerii SFF erau maeştri în depistarea şi în spionarea agenţilor străini şi a teroriştilor. În cele mai multe cazuri, agenţii operativi inamici şi cei bănuiţi a le fi colaboratori erau eliminaţi fără multă zarvă şi fără uz de armament greu. Ocazional, prin intermediul unei unităţi special recrutate, Reţeaua Operativă Civilă [2], SFF utiliza agenţi străini pentru a transmite informaţii false în Pakistan. În cazul lui Sharab şi al grupului ei, SFF petrecuse luni întregi punând la punct o schemă mult mai elaborată. Consideraseră că era necesar să-i acuze pe teroriştii pakistanezi de uciderea a zeci de hinduşi nevinovaţi. Apoi, după

[1] Research and Analysis Wing

[2] Civilian Network Operatives – CNO

ce componenţii celulei pakistaneze erau arestaţi – aşa cum avea să se întâmple, graţie agentului CNO care călătorea împreună cu ei –, asupra lor se vor „descoperi” documente şi materiale. Acelea urmau să dovedească faptul că Sharab şi echipa ei străbăteau ţara amplasând marcatoare de ţintă pentru ghidarea rachetelor nucleare îndreptate împotriva oraşelor indiene. Lucru ce avea să ofere armatei indiene imperativul moral de-a întreprinde un atac preemptiv contra silozurilor cu rachete ale Pakistanului.

Maiorul Puri trase iarăşi din ţigară. Îşi privi ceasul de mână. Aproape sosise timpul să pornească.

În decursul ultimilor zece ani, mai bine de-un sfert de milion de hinduşi părăsiseră Valea Kashmir, plecând în alte zone ale Indiei. Cu o populaţie majoritar musulmană în creştere, autorităţile indiene aveau din ce în ce mai mari dificultăţi în a asigura securitatea regiunii în faţa actelor de terorism. Mai mult decât atât, Pakistanul se dotase recent cu arme nucleare şi lucra la sporirea arsenalului atomic cât mai rapid posibil. Puri ştia că pakistanezii trebuiau opriţi. Nu doar pentru a păstra provincia Kashmir, ci şi pentru a împiedica alte sute de mii de refugiaţi să se reverse în provinciile indiene învecinate.

Poate că cei de la SFF aveau dreptate. Poate atunci era momentul şi locul să oprească agresiunea pakistaneză. Singurul lucru pe care şi-l dorea maiorul Puri era să fi existat o altă modalitate de-a declanşa evenimentul.

Trase îndelung din ţigară, apoi o strivi în scrumiera de lângă telefon. Recipientul din metal era plin cu ţigări fumate pe jumătate. Reprezentau urmele a trei seri petrecute în braţele anxietăţii, ale îndoielii şi ale unei presiuni nedesluşite legate de rolul său în operaţiune. Scrumiera ar fi fost golită de către ordonanţa sa, dacă un proiectil de artilerie tras de pakistanezi nu i-ar fi spulberat braţul drept duminică noaptea, în timpul unei partide de dame.

Maiorul se ridică. Sosise momentul raportului informativ de seară, prezentat de celelalte avanposturi ale bazei. Raportul se dădea întotdeauna în buncărul rezervat ofiţerilor, aflat ceva mai departe, în lungul tranşeei. Întâlnirea de-acum urma să fie diferită de celelalte, din pricina unui singur aspect. Puri le va cere ofiţerilor să fie pregătiţi pentru iniţierea unui exerciţiu nocturn de

evacuare, cod galben. Dacă forţele aeriene indiene plănuiau să „aprindă” munţii cu rachete nucleare, linia frontului trebuia eliberată de personal cu mult înaintea atacului. Evacuarea trebuia făcută noaptea, când era un risc mai redus ca pakistanezii să bage de seamă. Inamicului i se va da şi lui un avertisment, însă unul mult mai scurt ca timp. N-avea nici un rost să fie lansat atacul dacă rachetele inamicului erau instalate pe rampe mobile şi pakistanezilor li se oferea vreme să le mute.

În jurul orei şapte, după terminarea şedinţei de informare, maiorul avea să ia cina şi să meargă la culcare, cu gând să se trezească foarte devreme pentru iniţierea următoarei etape a operaţiunii strict secrete. Era unul dintre puţinii ofiţeri care ştiau de sosirea unei echipe americane ce venea în Kashmir pentru a ajuta armata indiană să descopere silozurile cu rachete pakistaneze. Direcţia de Informaţii a Forţelor Aeriene, care avea responsabilitatea atacului aerian, cunoştea în general locaţia silozurilor. Dar avea nevoie de informaţii mai precise. Bombardarea la întâmplare a munţilor Himalaya nu constituia o utilizare eficientă a resurselor armatei. Şi datorită faptului că silozurile fuseseră probabil îngropate adânc în pământ, poate că se impunea ca atacul asupra lor să nu fie dat doar cu arme convenţionale. India avea nevoie să cunoască şi această informaţie.

Fireşte, nu împărtăşiseră planul şi partenerilor de operaţie.

Statele Unite doreau să obţină informaţii asupra capacităţilor nucleare ale Pakistanului la fel de mult ca şi India. Americanii aveau nevoie să afle cine înarma guvernul de la Islamabad şi dacă rachetele pe care acesta le avea în dotare puteau atinge alte naţiuni nonislamice. Atât conducerea de la Washington, cât şi cea din New Delhi ştiau că descoperirea unei unităţi americane în Kashmir putea provoca un conflict diplomatic, dar nu ar fi declanşat un război. În consecinţă, Guvernul SUA se oferise să trimită o echipă care nu se afla sub jurisdicţia armatei. Anonimatul era important, de vreme ce Rusia, China şi alte naţiuni aveau cârtiţe infiltrate în structurile militare ale Statelor Unite. Acei spioni ţineau sub observaţie plecările şi sosirile echipelor SEAL ale marinei militare americane, plus cele ale Detaşamentului Special de Operaţii nr.1 al Delta Force, care

aparţinea armatei terestre, plus cele ale altor unităţi de elită. Informaţiile pe care le adunau erau folosite de obicei în interesul naţiunilor de care aparţineau spionii, fiind însă vândute, şi altor state.

Unitatea aflată în drum spre ei, plecată din Washington, aparţinea Centrului Naţional de Administrare a Situaţiilor de Criză şi avea experienţă în observarea silozurilor de rachete ascunse în munţi, operaţiunea lor cea mai cunoscută fiind cea întreprinsă în urmă cu câţiva ani în zona Munţilor de Diamant din Coreea de Nord. Trebuiau să ia legătura cu un agent NSA care mai colaborase cu guvernul indian şi cunoştea regiunea supusă cercetării.

Maiorul Puri avea sarcina de a se asigura că, imediat ce unitatea americană sosea, operaţiunea de căutare-identificare urma să se desfăşoare rapid şi fără piedici. Americanii nu aveau să fie informaţi de capturarea celulei teroriste pakistaneze. Nu vor şti că un atac de amploare era deja pe cale să fie lansat. Informaţia urma să le fie dezvăluită atunci când avea să fie necesar, pentru a îndulci condamnarea internaţională a acţiunii Indiei. Dacă va fi nevoie, participarea la operaţiune a echipei Striker va fi dată la iveală. Iar atunci Statele Unite nu vor avea altă soluţie decât aceea de a susţine atacul indian.

Puri îşi aranjă ţinuta, trăgând de poalele tunicii. Îşi luă turbanul, şi-l aşeză pe cap, apoi se-ndreptă către uşă. Cel puţin era mulţumit de-un lucru. Numele său nu era legat în nici un fel de acţiunea SFF-ului. Din punctul de vedere al comunicatelor oficiale, lui i se ordonase pur şi simplu să-i ajute pe americani în descoperirea silozurilor.

Îşi făcea doar datoria.

Îndeplinea ordinele şi atâta tot.

11

Washington D.C.

Miercuri, 8.21 a.m.

— Asta nu-i bine, zise Bob Herbert, fixând cu privirea ecranul computerului. Nu-i bine deloc.

Şeful Secţiei de informaţii revedea ultimele fotografii, luate din satelit, ale munţilor care mărgineau provincia Kashmir. Brusc, un buletin informativ de ultimă oră al Departamentului de Stat prinse să ruleze de-a latul ecranului. Herbert dădu un clic pe titlul comunicatului. Abia începuse să parcurgă textul când telefonul de pe birou emise un ton de apel. Deranjat, aruncă o privire consolei negre din material plastic. Era o linie externă. Herbert apăsă butonul respectiv şi ridică receptorul. Continua să citească ştirea.

— Aici Herbert, rosti el.

— Bob, sunt Hank Lewis, se prezentă cel care apelase.

Numele îi suna familiar, dar, nu se ştie din ce motiv, Herbert nu putea să-l asocieze cu o anumită persoană. Pe deasupra, nici nu se străduia prea mult să-şi amintească. Se concentra asupra ştirii de pe monitor. Conform buletinului informativ, în Srinagar avuseseră loc două explozii puternice. Ambele îndreptate împotriva unor ţinte hinduse. Asta urma să sporească tensiunea de-a lungul liniei de demarcaţie. Herbert avea nevoie să obţină mai multe informaţii, pentru a-i pune la curent pe Paul Hood şi pe generalul Rodgers cât mai curând posibil.

— Am tot vrut să vă sun de când am preluat conducerea NSA, spuse Lewis, însă am fost extrem de prins cu reorganizarea.

„Dumnezeule, gândi Herbert. Deci ăsta era Hank Lewis. Înlocuitorul lui Jack Fenwick la cârma Agenţiei Naţionale de Securitate.” Lewis tocmai îşi dăduse acordul în privinţa participării NSA la misiunea unităţii Striker. Herbert ar fi trebuit să-şi dea imediat seama cu cine vorbea. Dar exista o scuză. Avea o echipă în drum spre o zonă fierbinte, care tocmai devenise incendiară. Mintea sa lucra pe pilot automat.

— Nu trebuie să daţi explicaţii. Ştiu cât de multă muncă e acolo, la dumneavoastră, îl asigură Herbert. Presupun că apelul are legătură cu comunicatul Departamentului de Stat în privinţa Kashmirului?

— Încă n-am văzut acel raport, recunoscu Lewis. Dar am primit un telefon de la Ron Friday, omul care urmează să ia contact cu echipa Striker. Mi-a spus exact ceea ce probabil aţi

citit. Că în urmă cu o oră s-au produs trei explozii puternice într-o piaţă din Srinagar.

— Trei? replică Herbert. Departamentul de Stat zice c-au fost două.

— Domnul Friday avea zona zero în raza lui vizuală, îl informă Lewis. A spus că au avut loc explozii simultane în incinta secţiei de poliţie şi a templului hindus. Ele au fost urmate de-o a treia explozie, care a avut loc la bordul unui autobuz plin cu pelerini hinduşi.

Auzind descrierea evenimentului, Herbert îşi aduse brusc aminte de atentatul asupra ambasadei din Beirut. Nu momentul exploziei îi rămăsese întipărit în memorie. Semănase cu senzaţia avută atunci când intri cu maşina într-un zid, o izbitură primită de întregul corp. Ceea ce-şi amintea cu acurateţe era durerea resimţită în momentul în care îşi venise în fire sub dărâmături şi pricepuse, într-o îngrozitoare străfulgerare, exact ce se întâmplase.

— Omul dumneavoastră a fost rănit? întrebă Herbert.

— În mod incredibil, nu, spuse Lewis. Domnul Friday zice c-ar fi fost mai rău dacă nu se folosea un dispozitiv cumulativ. Asta a restrâns la minimum raza de producere a pagubelor.

— A avut noroc, spuse Herbert.

Explozivii HiCon aveau tendinţa să producă un crater mare, unde de şoc de valoare normală şi foarte puţine pagube colaterale.

— De ce este Friday atât de sigur că la primele două ţinte au fost explozii distincte? A doua deflagraţie putea fi produsă de explozia unei butelii cu gaz sau cu petrol. În cazul atentatelor de acest gen au loc deseori detonaţii secundare.

— Domnul Friday a precizat foarte clar că exploziile au fost simultane, nu succesive, replică Lewis. După atac a descoperit două urme de împrăştiere a resturilor, foarte asemănătoare între ele, însă separate, care veneau dinspre cele două clădiri. Asta sugerează două dispozitive identice, plasate în locaţii diferite.

— Posibil, spuse Herbert.

O expresie de pe vremea copilăriei lui Herbert răzbătea la suprafaţă: „Cui îi miroase, ăla a făcut-o”. Preţ de-o clipă, şeful Secţiei de informaţii a Centrului de Comandă se-ntrebă dacă nu

cumva Friday putea fi autorul exploziilor. Totuşi, nu vedea ce motiv ar fi avut Friday să comită o asemenea faptă. Şi nu devenise atât de cinic încât să-nceapă să caute motive. Nu încă, cel puţin.

— Să presupunem c-au fost trei explozii, zise Herbert. Ce vă spune flerul despre toată tărăşenia asta?

— Primul meu gând, fireşte, a fost că Pakistanul încearcă să aţâţe lucrurile atacând ţinte religioase, răspunse Lewis. Dar nu avem destule informaţii pentru a susţine această afirmaţie.

— Dacă plănuiau un atac direct împotriva hinduşilor, atunci de ce-au mai aruncat în aer secţia de poliţie? întrebă Herbert.

— Presupun că pentru a le diminua capacitatea de a-i urmări, sugeră Lewis.

— Poate, replică Herbert.

Tot ce spusese Lewis avea sens. Ceea ce însemna că existau două posibilităţi. Ori că avea dreptate, ori că răspunsul evident era cel pe care făptaşii doreau să-l creadă anchetatorii.

— Mai durează douăzeci şi două de ore până ajunge echipa Striker acolo, rosti Lewis. Îl voi pune pe domnul Friday să revină la locul atentatului şi să vadă ce poate afla. Mai există alte surse de informare la care puteţi apela?

— Da, zise Herbert. Biroul de Informaţii Indian [1] şi Ministerul Apărării ne-au ajutat la organizarea misiunii detaşamentului Striker. Voi vedea ce informaţii au ei, apoi vă sun.

— Mulţam, spuse Lewis. Apropo, mă gândesc la o colaborare cu dumneavoastră. V-am studiat cariera încă de pe vremea când aţi mers în Germania să eliminaţi grupul acela neonazist. Am încredere în bărbaţii care fac şi muncă de teren. Asta înseamnă că pun datoria faţă de meserie şi ţară mai presus de siguranţa personală.

— Ori asta, ori sunt ţăcăniţi, zise Herbert. Vă mulţumesc oricum. Ţinem legătura.

Lewis îi spuse că aşa va face. Herbert închise telefonul.

Era revigorant să discuţi cu cineva din comunitatea închistată a spionilor dispus să facă schimb de informaţii. Şefii serviciilor de informaţii erau renumiţi pentru secretomanie. Controlând informaţia, puteau controla persoane şi instituţii. Herbert refuza

[1] Indian Intelligence Bureau

să practice acest joc. Cu toate că era bun pentru siguranţa meseriei, nu era bun pentru securitatea naţională. Şi, aşa cum o demonstrase Jack Fenwick, un şef prea secretos al serviciilor de informaţii putea controla un preşedinte de stat.

Însă, cu toate că Ron Friday era un agent operativ cu experienţă, Herbert nu se arăta gata să-şi pună averea rămăşag cu privire la corectitudinea raportului. Herbert nu avea încredere decât în oamenii cu care lucrase direct.

Îi dădu telefon lui Paul Hood, pentru a-l informa despre recenta evoluţie a evenimentelor. Hood îi ceru să-l pună în legătură cu Mike Rodgers, indiferent de ora la care se realiza convorbirea. Apoi Herbert dădu telefon la Biroul de Informaţii Indian – IIB. Sujit Rani, director adjunct pentru operaţiunile interne, îi spuse în linii mari lui Herbert exact ce se aştepta acesta să audă: că IIB făcea investigaţii în privinţa exploziilor, dar nu deţinea informaţii suplimentare. IIB era la curent cu ipoteza că fuseseră trei explozii, nu două, şi făcea cercetări pe această temă. Acea informaţie îl răzbuna întru câtva pe Ron Friday în ochii lui Herbert. Persoana de contact din Ministerul Apărării îi spuse lui Herbert aceleaşi lucruri. Din fericire, rămăsese destul timp până când Striker avea să ajungă în India. Dacă era necesar, puteau anula misiunea.

Herbert accesă fişierele referitoare la Kashmir. Dorea să verifice şi alte atacuri teroriste care avuseseră loc în regiune. Poate găsea vreun indiciu, un tipar, ceva care să ajute la explicarea noului atac. Ceva nu era în regulă cu acest atentat. Dacă Pakistanul intenţiona cu adevărat să pună regiunea pe jar, probabil c-ar fi atacat un loc cu o intensă semnificaţie religioasă, cum era altarul de la Pahalgam. Nu numai că era cel mai venerat loc din regiune, dar teroriştii nici nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa pazei. Hinduşii credeau orbeşte în trinitatea lor sacră. Dacă era voinţa lui Vishnu, păstrătorul, să fie cruţaţi, atunci nu li se va întâmpla vreun rău. Dacă piereau de moarte violentă, atunci Shiva, distrugătorul, avea să-i răzbune. Şi dacă o meritau, atunci Brahma, creatorul, îi va reîncarna.

Nu. Flerul îi indica lui Herbert că templul hindus, autobuzul şi secţia de poliţie fuseseră atacate din alte motive. Doar că nu avea idee care erau acelea.

Însă urma să afle.

12

Cabina avionului Hercules C-130

Miercuri, 10.13 a.m.

Atunci când se alăturase unităţii Striker, caporalul Ishi Honda descoperise că nu era un loc în care să leneveşti. Exerciţiile de antrenament abundau, mai ales în cazul lui. Honda se alăturase recent echipei, înlocuindu-l pe soldatul Johnny Puckett, care fusese rănit în cursul unei misiuni efectuate în Coreea de Nord. Pentru Honda, care pe-atunci avea douăzeci şi doi de ani şi avea grad de simplu soldat, era necesar să-i prindă rapid din urmă pe ceilalţi membri ai echipei.

Îndată ce ajunsese la acelaşi nivel cu ei, Honda nu mai coborâse vreodată ştacheta. Mama lui spunea că-i era menit să nu aibă vreodată parte de odihnă. Ea punea asta pe seama celor două jumătăţi diferite ale sufletului său. Bunicul pe linie maternă al lui Ishi fusese bucătar civil la baza aeriană Wheeler Field. Murise în cursul atacului japonez de la Pearl Harbor, pe când încerca să ajungă acasă, la familia sa. Bunicul pe linie paternă fusese un ofiţer de rang înalt din cadrul statului-major al contraamiralului Takajiro Onishi, şeful de stat-major al Flotei Aeriene 11 a aviaţiei japoneze. Onishi fusese arhitectul atacului asupra bazei americane. Părinţii lui Ishi erau actori; se cunoscuseră şi se îndrăgostiseră în timpul unui turneu, nici unul neştiind ceva despre trecutul celuilalt. Deseori discutau, întrebându-se dacă viaţa lor ar fi urmat un curs diferit în caz că şi-ar fi cunoscut trecutul. Tatăl său susţinea cu deplină convingere că nu. Cu o uşoară clătinare a capului şi cu privirea coborâtă în pământ, mama sa susţinea contrariul.

Ishi nu putea răspunde la întrebare, poate tocmai de aceea nu

înceta să se forţeze, ducând totul la limită. O parte din el considera că, dacă se va opri vreodată, va analiza în mod inevitabil întrebarea, dacă nu cumva un crâmpei de informaţie ar fi putut conduce la neaducerea lui pe lume. Şi nu dorea să se întâmple astfel, deoarece era o întrebare fără răspuns. Lui Honda nu-i plăceau problemele cărora nu le puteai găsi rezolvare.

Ce-i plăcea cu adevărat era stilul de viaţă al unui soldat Striker. Îl solicita nu numai mental, ci îi punea la încercare şi fizicul.

De când fusese recrutat în această unitate de elită, avusese parte zilnic de alergări pe distanţe lungi, de luptă corp la corp, de antrenamente cu diverse arme, de cursuri de supravieţuire şi de diverse aplicaţii. Pentru Honda, misiunile erau întotdeauna mai dure decât pentru ceilalţi componenţi ai echipei. Pe lângă echipamentul de supravieţuire, el trebuia să transporte staţia radio TAC-SAT. Antrenamentul mai cuprindea şedinţe de tactică şi educaţie politică, plus cursuri de limbi străine. Colonelul August insistase ca soldaţii Striker să înveţe fiecare în parte cel puţin două limbi străine, în eventualitatea foarte probabilă că într-o bună zi vor avea nevoie de acele deprinderi. La acest capitol Honda avea un avantaj. Pentru că tatăl său era japonez, Honda stăpânea deja una dintre limbile pentru care optase. Cealaltă era dialectul mandarin al limbii chineze. Sondra DeVonne alesese dialectul cantonez. Lui Honda i se părea fascinant faptul că cele două dialecte împărţeau aceleaşi caractere grafice. Şi totuşi, limbile vorbite erau total diferite. Deşi el şi DeVonne puteau citi aceleaşi texte, era imposibil să comunice verbal.

Cu toate că momentele petrecute la sol, alături de echipa Striker, erau foarte antrenante, Honda aflase cu timpul că nu la fel se întâmpla şi atunci când se găseau în aer. Striker rareori întreprindea voiaje scurte, iar călătoriile pe distanţe lungi puteau fi extrem de plictisitoare. Tocmai de aceea, caporalul descoperise modalităţi constructive de a-şi umple timpul.

De fiecare dată când plecau la drum, Honda aranja să-şi conecteze computerul personal la baza de date a lui Stephen Viens, de la Biroul Naţional de Recunoaştere [1], şi la cea a şefului Departamentului informatic al Centrului de Comandă, Matt Stoll.

[1] National Reconnaissance Office – NRO

NRO era instituţia care administra majoritatea sateliţilor americani de spionaj. Deoarece Viens era un fost coleg de facultate al lui Matt, el se dovedise a fi de mare ajutor, obţinând informaţii pentru Centrul de Comandă atunci când instituţii mult mai titrate, precum Secţia de informaţii a armatei, CIA şi NSA se băteau pentru timpii de recepţie a imaginilor luate de sateliţi. Cu ceva vreme în urmă, Viens fusese acuzat de investirea a două miliarde de dolari din fondurile NRO într-o serie de operaţiuni clandestine. Cu ajutorul Centrului de Comandă, fusese reabilitat şi, recent, se întorsese la îndatoririle sale.

De fiecare dată înainte ca detaşamentul Striker să plece în vreun colţ al lumii, Viens programa sateliţii de recunoaştere astfel încât să facă toate fotografiile aeriene de care avea nevoie colonelul August. Acele imagini erau considerate a fi de importanţă capitală, fiind expediate chiar în cursul misiunii, sub formă de fişiere, în computerul colonelului. Stoll petrecea cât mai mult timp posibil adunând informaţii electronice din regiunea vizată. Secţiile de poliţie şi comandamentele militare nu dezvăluiau tot ceea ce ştiau, nici chiar aliaţilor. În multe ţări, dar mai ales în Rusia, în China şi în Israel, agenţii americani erau deseori supravegheaţi fără ştiinţa lor de către agenţii de informaţii ai statelor respective. Era responsabilitatea Centrului de Comandă să adune toate informaţiile posibile şi să-şi protejeze oamenii ţinând cont de datele obţinute. Realiza asta prin abaterea de la rutele şi orarele stabilite de comun acord cu ţara în care-şi trimitea agenţii, utilizând personal „de umplutură” pentru a crea piste false sau, ocazional, punând cu botul pe labe urmăritorii. Ţara gazdă nu se putea plânge dacă persoana trimisă să spioneze un aliat era găsită ulterior în dulapul unei camere de hotel, ameţită şi legată burduf.

Informaţiile ELINT strânse de Stoll acopereau o gamă largă, de la mesaje trimise prin fax şi e-mail până la numere de telefon şi frecvenţe radio. Adică tot ce provenea din surse oficiale sau de la grupări cunoscute ale opoziţiei şi forţelor de rezistenţă. Numerele de telefon, frecvenţele radio şi codurile utilizate erau analizate cu ajutorul computerelor, fiind comparate cu cele ale teroriştilor şi spionilor străini cunoscuţi. Dacă în regiune se găseau „câini de pază sau impedimente”, aşa cum le numeau planificatorii

misiunilor, acele analize puteau ajuta la depistarea şi identificarea lor. Ultimul lucru pe care şi-l doreau şefii serviciilor americane de informaţii era ca agenţii lor sub acoperire să fie desconspiraţi şi fotografiaţi, iar metodele lor de operare să fie ţinute sub observaţie de guvernele străine. Nu numai că acel gen de informaţie putea fi vândut unei a treia părţi, dar Statele Unite nu aveau deloc certitudinea că unul dintre guvernele prietene nu putea deveni într-o bună zi o ţintă informativă.

„Gândiţi-vă la Iran”, le aducea aminte colonelul August ori de câte ori plecau într-o misiune comună cu unul dintre aliaţi.

Honda purta la el un laptop Striker. Computerul era dotat cu un modem wireless, cu mare viteză de transfer a datelor, pentru a descărca informaţiile pe care Stoll încă le aduna. Honda trebuia să memoreze toate datele importante. Când echipa Striker avea să ajungă în India, computerul rămânea în avion şi se întorcea la bază. Colonelul August îşi păstra propriul laptop pentru descărcarea unor informaţii ulterioare. Caporalul Honda era fericit că nu trebuia să care şi acel bagaj suplimentar.

Când informaţiile începură să fie stocate în computerul lui Honda, un semnal sonor prinse a se auzi. Îl alerta în privinţa unei anomalii pe care programele lui Stoll de la Centrul de Comandă o detectaseră. Honda accesă fişierul marcat.

Programul Bellhop, aparţinând satelitului de spionaj „Sanctity” al forţelor aeriene, scana continuu frecvenţele radio şi telefoanele celulare utilizate de poliţie. Centrul de Comandă şi alte servicii de informaţii ale Statelor Unite se aflau în posesia acelor numere, pentru a ţine legătura cu departamentele de poliţie din străinătate. Nu reprezenta o mare problemă să pătrundă în reţeaua lor de computere şi să monitorizeze toate apelurile telefonice.

Programul Bellhop depistase o serie de apeluri date de pe un telefon mobil aparţinând poliţiei indiene. În nomenclatorul Bellhop era înregistrat ca „telefon operativ”. Majoritatea apelurilor fuseseră date în cursul ultimelor cinci luni, din Kargil, către un post telefonic al comandamentul zonal de Poliţie din Jammu, înregistrat ca „telefon bază”. În cursul acelei perioade fusese dat un singur apel de la telefonul bază către cel operativ. Programul computerizat al lui Stoll, care corobora informaţiile Centrului de

Comandă cu cele ale NRO, indica faptul că apelul fusese dat cu mai puţin de o secundă înainte ca satelitul de observaţie ClusterStar3, aţintit asupra regiunii Kashmir, să înregistreze o explozie în bazarul din Srinagar.

— Fir-ar să fie, murmură Honda.

Caporalul se-ntrebă dacă generalul Rodgers sau colonelul August fuseseră informaţi despre un posibil atentat terorist. Faptul că un telefon mobil al poliţiei dăduse un apel către locul vizat chiar înainte de explozie putea fi o pură coincidenţă. Probabil că cineva îl sunase pe un poliţist din trupele de pază. Pe de altă parte, putea exista o legătură între cele două evenimente. Honda se desprinse din chingile ce-l ţineau fixat în scaunul incomod şi se duse în partea din faţă a aparatului, pentru a-şi informa comandanţii. Trebuia să păşească încet, cu atenţie, pentru a evita să fie azvârlit peste camarazii săi din pricina mişcărilor haotice ale aparatului, provocate de turbulenţele atmosferice.

În clipa când îşi făcu apariţia Honda, August şi Rodgers erau aplecaţi peste computerul generalului.

— Îmi cer scuze, domnilor, rosti Honda.

Era nevoit să strige pentru a acoperi urletul motoarelor.

August îşi ridică privirea.

— Ce veşti ai, caporale?

Honda le spuse celor doi ofiţeri despre explozie. August îl informă că tocmai citeau un e-mail referitor la deflagraţie, primit de la Bob Herbert. Conţinea cele câteva detalii referitoare la atac pe care le cunoştea toată lumea. Apoi Honda îşi informă superiorii despre apelurile telefonice. Faptul acesta păru să capteze atenţia generalului Rodgers.

— Timp de cinci luni au fost date zilnic două apeluri telefonice, întotdeauna la aceeaşi oră, spuse caporalul.

— Ca un fel de verificare de rutină, zise Rodgers.

— Exact, domnule general, confirmă Honda. Cu excepţia zilei de azi. A fost dat un singur apel, către telefonul operativ. Apelul a plecat doar cu o clipă înainte de producerea exploziei care a spulberat templul.

Rodgers se lăsă pe spate în scaun.

— Caporale, vrei să verifici în fişierele din baza de date, ca să

vezi dacă modelul acesta de apel se repetă, probabil de la telefoane operative cu numere diferite? Apeluri date către telefonul bază şi doar un singur răspuns ori nici unul?

— Da, domnule, răspunse Honda.

Caporalul se lăsă pe vine pe podeaua rece şi străbătută de vibraţii, cu un genunchi sub el. Sprijini laptopul pe celălalt genunchi. Nu era sigur ce anume doreau ofiţerii să afle mai exact, însă nu era treaba lui să întrebe. Introduse numărul telefonului bază şi ceru programului Bellhop să înceapă o căutare. Bănuiala colonelului August se dovedi a fi corectă. Le comunică ofiţerilor că, în plus faţă de seria deja cunoscută de apeluri, mai existase una, cu o durată de şapte săptămâni, de la un alt telefon operativ din Kargil. Ambele telefoane operative făceau zilnic câte două apeluri, în acelaşi timp. Înainte de asta mai fusese o serie care ţinuse şase săptămâni, de la un alt telefon operativ, care suna tot de două ori pe zi. Înregistrările din baza de date Bellhop nu acopereau o durată mai mare de treisprezece săptămâni.

— În mod cert, autorităţile din New Delhi au agenţi civili care urmăresc o celulă teroristă, zise Rodgers.

— Cum poţi fi sigur de asta? îl întrebă August. Telefoanele puteau fi date de către agenţi operativi care raportau la bază.

— Nu cred, îi spuse Rodgers. În primul rând, un singur apel din cele aflate pe lista caporalului Honda a fost dat de pe telefonul bază către un telefon operativ.

— Cel dat exact în momentul producerii exploziei, zise August.

— Corect, replică Rodgers. Asta poate sugera faptul că ofiţerii însărcinaţi cu misiunea de recunoaştere nu doreau ca telefoanele operative să sune în momente nepotrivite.

— Sunt de acord, zise August.

— Totuşi, cred că e mai mult de-atât, spuse Rodgers. Când pakistanezii au fost alungaţi din Kargil în 1999, Forţa Specială de Frontieră a Indiei ştia că diverse celule de spionaj ale inamicului vor fi lăsate în urmă. Nu le puteau vâna cu armata. Localnicii ar fi băgat de seamă străinii care le treceau prin sate. Şi dacă localnicii ar fi băgat de seamă, atunci ar fi aflat şi membrii celulelor de spionaj. Aşa că SFF a recrutat o grămadă de localnici care să servească în Reţeaua Operativă Civilă. Generalul bătu cu palma peste laptopul său. Am totul aici, în informaţiile de ansamblu. Însă

nu-i puteau dota pe recruţi cu staţiile radio standard folosite de armată, pentru că, fiind atât de aproape de Pakistan, frecvenţele lor erau deseori interceptate de specialiştii ELINT ai inamicului. Aşa că SFF le-a dat recruţilor telefoane mobile. Agenţii sunau la comandamentele regionale, plângându-se de spargerea locuinţelor, copii dispăruţi, animale din gospodărie furate şi alte chestii de genul ăsta. În realitate, reprezentau mesaje codate prin care SFF era ţinută la curent cu mişcările şi activităţile teroriştilor suspectaţi.

— În regulă, rosti August. Dar ce te face să crezi că apelurile din listă nu erau doar simple rapoarte operative de rutină?

— Deoarece agenţii CNO nu fac rapoarte operative de rutină, explică Rodgers. Ei nu raportează decât atunci când au ceva de adus la cunoştinţă. În felul acesta există mai puţine riscuri să le fie interceptate convorbirile. Sunt dispus să pariez că există atentate teroriste care coincid cu încheierea fiecărei astfel de serii de apeluri. După atacarea ţintei, celula teroristă se muta în alt punct şi apelurile telefonice încetau.

— Poate, zise August. Dar asta nu explică de ce apelul ăla a avut loc exact înainte ca templul să sară în aer.

— De fapt, ar putea explica, îi spuse Rodgers.

— Nu înţeleg, zise August.

Rodgers privi către Honda.

— Caporale, vrei te rog să aduci staţia TAC-SAT?

— Am înţeles, domnule general.

Rodgers se răsuci iarăşi spre August.

— Îl voi ruga pe Bob Herbert să verifice datele atentatelor teroriste din regiune, zise el. Vreau să văd dacă rapoartele venite prin intermediul telefoanelor mobile încetau să mai fie trimise după consumarea atacurilor teroriste. Totodată, vreau ca Bob să mai verifice ceva.

— Ce anume? întrebă August.

Honda îşi închise laptopul şi se ridică în picioare. Zăbovi în loc suficient timp pentru a prinde răspunsul lui Rodgers.

— Vreau să ştiu ce fel de detonatoare foloseşte SFF în cadrul operaţiunilor antiteroriste, replică generalul.

— De ce? se interesă August.

— Pentru că Mossadul, Al Amn al-Khas din Irak, gruparea lui

Abu Nidal şi organizaţia spaniolă Grapo folosesc dispozitive PDE, zise Rodgers. Detonatoare activate prin telefon.

13

Srinagar, Kashmir

Miercuri, 6:59 p.m.

Aproape se întunecase când Ron Friday reveni la bazar. Deşi curios să vadă cum desfăşurau autorităţile locale investigaţia, agentul era interesat mai ales de ceea ce ar fi fost capabil să afle în legătură cu atacul. Viaţa lui putea depinde de acea informaţie.

Ploaia încetase, şi un vânt rece se rostogolea de pe culmile munţilor. Friday era bucuros că purta o şapcă de baseball şi o scurtă de fâş, deşi nu din pricina scăderii temperaturii se echipase astfel. Chiar şi din camera sa putea auzi cum se roteau elicoptere în zona bazarului. Când ajunse, Friday constată că două elicoptere ale poliţiei zburau jos, la cel mult şaizeci de metri înălţime. În plus faţă de sarcina de-a căuta supravieţuitori, ele contribuiau, prin zgomotul rotoarelor ce răsuna puternic prin piaţă, la alungarea privitorilor ce zăboveau prea mult. Însă elicopterele nu se aflau acolo doar din acest motiv. Friday bănuia că menţineau o altitudine joasă pentru a fotografia mulţimea, în eventualitatea că teroriştii se mai aflau încă în zonă. Cabinele aparatelor erau probabil echipate cu dispozitive GRR – camere de înregistrare cu reconstrucţie geometrică. Acelea erau camere video digitale care puteau lua imagini sub orice unghi, ulterior reconfigurându-le geometric pentru a deveni imagini frontale de mare acurateţe. Interpolul şi majoritatea agenţiilor naţionale de securitate dispuneau de un fişier cu „amprente de chipuri” ce consta în fotografii ale delicvenţilor şi portrete-robot ale persoanelor dovedite sau bănuite a fi terorişti. Ca şi amprentele digitale, imaginile frontale puteau fi analizate de un computer, fiind

comparate cu fotografiile din dosar. Computerul suprapunea imaginile cu semnalmentele. Dacă potrivirea era de cel puţin 70 de procente, faptul era considerat suficient pentru a-l prinde şi interoga pe individ.

Friday purta şapca de baseball deoarece nu dorea să fie fotografiat de elicoptere. Nu ştia care guvern ar fi putut avea semnalmentele sale, nici din ce motiv. Însă cu siguranţă nu voia să le ofere o fotografie cu care să deschidă un dosar.

Locaţiile exploziilor fuseseră încercuite cu bandă de culoare roşie. În jurul perimetrului fuseseră instalate proiectoare aşezate pe trepiede înalte de trei metri. Din punct de vedere fizic, zona principală a pieţei îi amintea lui Friday de o sală de sport a unui liceu după o noapte de bal. Spectacolul se încheiase, locul era pustiu, lipsit de viaţă, iar peste tot rămăseseră urmele evenimentului. Numai că, aici, în loc de pete de băutură erau dâre de sânge. În locul ghirlandelor de hârtie erau umbrare sfâşiate. Şi în locul scaunelor goale erau cărucioare abandonate. O parte dintre vânzători îşi luaseră cu ei cărucioarele, lăsând în şirurile de boxe spaţii de teren gol, pe care nu se aşternuse praful. În lumina puternică, aduceau cu umbrele întunecate ale copacilor şi ale oamenilor imprimate pe ziduri de exploziile nucleare de la Hiroshima şi Nagasaki. Alte cărucioare fuseseră pur şi simplu părăsite. Probabil că proprietarii lor nu se aflau acolo atunci când avuseseră loc exploziile, iar angajaţii nu doriseră să rămână prin preajmă. Poate că unii dintre vânzători fuseseră răniţi sau ucişi.

Militari ai armatei regulate erau postaţi în jurul perimetrului. Purtau pistoale mitralieră MP5K, foarte vizibile în lumina strălucitoare. Poliţiştii patrulau prin piaţă purtând revolverele lor distinctive, Webley 455. Lăsând la o parte faptul că se dorea descurajarea jefuitorilor – ceea ce nu prea necesita etalarea armelor – nu exista decât un singur motiv pentru a scoate artileria în stradă după un atac. Era o metodă de a repara mândria rănită şi de a reasigura populaţia că oamenii aflaţi la conducere încă reprezentau o forţă. Ce trist că toate acelea erau atât de previzibile.

Reporterilor li se dăduse voie să-şi transmită reportajele sau să facă fotografii, apoi li se ceruse să părăsească zona. Un ofiţer explicase unei echipe de la CNN că supravegherea celor puşi pe

prădat ar fi fost mult îngreunată de mulţimea adunată în jur.

Sau poate nu doreau ca aparatele de luat vederi să înregistreze propriile lor jafuri, se gândi Friday. Era în stare să parieze că multe dintre mărfurile ce fuseseră părăsite urmau să dispară până în zori.

Câţiva oameni veniseră până în piaţă doar ca să caşte gura. Indiferent ce se aşteptau ei să zărească – trupuri mutilate, spectacolul distrugerii, cum îşi realiza ştirile mass-media –, se părea că priveliştea nu-i satisfăcea. Mulţi plecară cu un aer dezamăgit. Deseori, locurile unde explodau bombe, zonele de luptă şi epavele de maşini accidentate aveau un astfel de efect asupra oamenilor. Erau atraşi către ele, apoi oripilaţi. Poate erau dezamăgiţi de subita conştientizare a propriei sete de sânge. Câţiva oameni veniseră cu flori, pe care le aşternuseră pe jos, în dreptul împrejmuirilor cu bandă. Alţii lăsaseră în urmă doar rugăciuni pentru prietenii decedaţi, pentru rude ori străini.

La secţia distrusă de poliţie şi la templu specialiştii în siguranţa clădirilor inspectau structurile din jur, pentru a stabili dacă fuseseră fie slăbite, fie avariate în urma exploziilor. Friday îi recunoscu după căştile lor albe şi după ecometrele de dimensiunea palmei. Acele dispozitive emiteau o undă sonoră, uni- sau multidirecţională, care putea fi reglată în funcţie de compoziţia unui obiect, de la piatră până la beton sau lemn. Dacă undele sonore întâlneau ceva care nu era compatibil cu structura materialului – ceea ce de regulă însemna o fisură –, o alarmă începea să sune, iar oficialii examinau zona mai atent.

Pe lângă ingineri, se mai aflau acolo obişnuitele echipe de recuperare a probelor aparţinând poliţiei şi personal medical, care lucrau în toate cele trei locaţii. Însă Friday fu surprins de un singur lucru. În mod obişnuit, atacurile teroriste din India erau investigate de poliţia locală şi de Garda Naţională de Securitate [1]. NSG fusese înfiinţată în 1986 pentru a acţiona ca o forţă antiteroristă. Aşa-numitele Comandouri ale Felinelor Negre se ocupau de situaţii ce porneau de la deturnări şi răpiri aflate în plină desfăşurare, ajungând până la anchete criminalistice efectuate la locaţiile atentatelor cu bombă. Cu toate acestea, acolo nu se afla nici un lucrător operativ purtând uniforma neagră

[1] National Security Guard – NSG

a celor din NSG. Scenele atentatelor se aflau sub controlul militarilor în uniforme cafenii aparţinând Forţei Speciale de Frontieră. Friday nu mai fusese la faţa locului în nici un caz de atentat cu bombă din Srinagar. Poate că astfel era împărţită responsabilitatea pentru anchetele antiteroriste, SFF obţinând regiunea cea mai apropiată de linia de demarcaţie.

Unul dintre agenţii de poliţie îi făcu semn lui Friday să se îndepărteze. Nu avea cum să pătrundă printre dărâmături. Totuşi, putea veni cu câteva presupuneri solide legate de modalitatea de execuţie a atacului. În timp ce se-ndrepta spre locul în care explodase autocarul, Friday apelă la telefonul mobil pentru a o contacta pe Samantha Mandor de la arhivele foto ale NSA. O rugă să caute prin fişierele cu fotografii digitale ale AP, UPI, Reuters şi ale altor agenţii de presă care înfăţişau imagini ale locaţiilor din Kashmir atacate de terorişti. O rugă totodată să adune orice fişier de analiză ce era ataşat fotografiilor. Probabil că şi el avea o parte din aceste fişiere în propriul său computer, lăsat în camera de hotel. Însă dorea să aibă informaţii specifice fiecărui incident. Friday îi spuse să-l sune imediat ce adunase fotografiile şi fişierele cu comentarii.

Agentul american se apropie de zona exploziei autobuzului, de asemenea înconjurată cu bandă roşie. Spre deosebire de cele două clădiri, unde zidurile reţinuseră în interior trupurile oamenilor şi fragmentele de obiecte, resturile autobuzului fuseseră împrăştiate pretutindeni de către explozia puternică. Cadavrele fuseseră îndepărtate, însă strada era acoperită cu bucăţi de metal, de piele şi de sticlă provenite de la autobuz. Mai puteai găsi cărţi şi camere de filmat ce fuseseră purtate de către pasageri, plus accesorii de voiaj, haine şi obiecte religioase care stătuseră împachetate în bagaje. Spre deosebire de clădiri, acea scenă reprezenta un instantaneu al momentului atacului.

Telefonul mobil al lui Friday emise un ton scurt de apel pe când agentul se apropia de banda roşie. Americanul se opri din mers şi răspunse.

— Da? rosti el.

— Domnule Friday? Aici Samantha Mandor. Am fotografiile şi informaţiile pe care mi le-aţi cerut. Vreţi să vă expediez imaginile într-o locaţie anume? Sunt aproximativ patru duzini de poze color.

— Nu, zise Friday. Când a fost ultimul atac în Srinagar?

— Acum cinci luni, îi spuse Samantha. A fost îndreptat contra unui transport de proiectile de artilerie aflat în drum spre linia de demarcaţie. Atacul a provocat o explozie a dracului de mare.

— A fost un atentat sinucigaş cu bombă? o întrebă el.

— Nu, răspunse Samantha. Există o poză cu fragmente microscopice de cristale lichide care-au fost găsite aproape de locul detonaţiei. Analizele de laborator arată că făceau parte dintr-o bombă cu ceas. S-a mai precizat că un dispozitiv de detonare de la distanţă a fost găsit printre sfărâmături, dar după toate aparenţele nu fusese activat.

Probabil făcea parte dintr-un plan de rezervă, socoti Friday. Adeseori, profesioniştii includeau o telecomandă cu rază mică de acţiune pentru declanşarea explozivului în caz că ceasul nu ar fi funcţionat sau bomba ar fi fost descoperită înaintea momentului setat pentru detonare. Prezenţa unui receptor de mică putere însemna că cel puţin unul dintre terorişti se aflase aproape sigur în zonă atunci când bomba explodase.

— Dar forţele de ordine aflate la locul atentatului? se interesă Friday. Ce fel de uniforme poartă?

— La faţa locului au fost ofiţeri ai Gărzii Naţionale de Securitate şi poliţişti, îl informă femeia.

— Nici un membru al Forţei Speciale de Frontieră? o întrebă Friday.

— Nici unul, zise ea. Au mai existat atacuri împotriva ţintelor militare în Srinagar. S-au petrecut cu şase, respectiv cu şapte săptămâni înaintea atacului actual. Şi-atunci, la faţa locului au fost prezenţi tot ofiţerii Gărzii Naţionale de Securitate.

— A revendicat cineva responsabilitatea pentru aceste atentate? o chestionă Friday.

— Conform bazei de date, cele două atentate plus cel de-acum au fost revendicate de-aceeaşi grupare, îi spuse Samantha. Miliţia Kashmirului Liber.

— Mulţumesc, rosti Friday.

Auzise de acea grupare. Conform rapoartelor, beneficiau de sprijinul Guvernului din Pakistan.

— Mai aveţi nevoie de ceva? îl întrebă Samantha.

— Pentru moment, nu, răspunse el şi întrerupse legătura.

Friday îşi agăţă telefonul mobil la centură. Urma să-şi sune noul şef ceva mai târziu, când va avea ceva solid de raportat. Privi împrejur. Acolo nu se aflau comandouri ale Felinelor Negre. Poate că era ceva semnificativ, sau poate nu. Absenţa lor putea fi o problemă de ordin teritorial. Ori poate că NSG nu se dovedise capabilă să stopeze teroriştii şi problema fusese transferată la SFF. Sau poate că un fost ofiţer al SFF fusese numit într-un post guvernamental de rang înalt. Numirile de felul acesta duceau în mod curent către reorganizări.

Desigur, întotdeauna exista posibilitatea ca situaţia prezentă să nu fie una de rutină. Ce soi de circumstanţe excepţionale ar fi condus la încetarea responsabilităţii unui departament în a efectua ancheta? Asta s-ar fi întâmplat cu certitudine dacă securitatea constituia un subiect de litigiu. Friday se întrebă dacă nu cumva NSG ar fi putut fi compromisă de agenţi pakistanezi. Sau poate SFF făcuse în aşa fel încât să dea impresia că organizaţia Felinelor Negre fusese penetrată. Deoarece în India bugetele erau mult mai mici, rivalitatea dintre agenţiile guvernamentale era mai mare decât în Statele Unite.

Friday execută cu încetineală un tur de orizont. Împrejurul pieţei erau câteva clădiri cu două şi cu trei etaje. Oricum, nu ar fi putut constitui puncte de observaţie bune pentru terorişti. Dacă ar fi fost nevoiţi să folosească telecomenzi pentru detonare, tonetele de marfă, cu firmele lor înalte, cu copertinele şi cu umbrelele lor de soare ar fi blocat câmpul vizual. Dacă în zonă s-ar fi aflat şi standuri care pregăteau gustări, fumul acestora ar fi putut de asemenea să le obtureze câmpul de observaţie. În plus, teroriştii ar fi avut probleme cu închirierea camerelor. Era periculos să laşi probe scrise, aşa cum făcuseră teroriştii care achitaseră dubiţa utilizată în atentatul de la World Trade Center din New York. Şi numai teroriştii amatori plăteau o cameră cu bani gheaţă. De regulă, asta reprezenta un semnal de alarmă care-i trimitea pe proprietari direct la poliţie. Nici cel mai lacom dintre proprietari nu dorea ca-n clădirea lui să locuiască cineva care-ar fi putut fi fabricant de bombe artizanale.

Pe deasupra, nici nu era nevoie să te ascunzi în locul acela. În piaţa gemând de lume zi de zi ar fi fost foarte uşor pentru un terorist să rămână anonim şi să studieze ţintele, să plaseze

explozivii şi să supravegheze locul atentatului. Însă Friday se mira de-un singur lucru. De ce secţia de poliţie şi templul săriseră în aer concomitent, pe când autocarul explodase abia câteva secunde mai târziu? Era extrem de probabil ca atacurile să aibă legătură între ele. S-ar fi putut ca bombele să fi avut mecanismele cu ceas uşor desincronizate. Sau poate fusese un alt motiv.

Friday continuă să meargă spre locaţia în care fusese parcat autobuzul. Traficul fusese deviat de pe Route 1A spre alte străzi. Putea să stea în mijlocul bulevardului lat şi să privească înapoi către locul atentatului. Strada aceea era cel mai direct traseu de părăsire a pieţei. Se ramifica într-o mulţime de străduţe. O urmărire ar fi fost extrem de dificilă, chiar dacă poliţia ar fi cunoscut numărul sau marca vehiculului căutat. Descoperi punctul de observaţie în care-ar fi fost ideal să stai pentru cazul în care detonatorul cu ceas ar fi dat greş. Se afla în curbă, aproape de locul unde fusese parcat autocarul. Până la ţintă erau aproape patru sute de metri, distanţă ce constituia aproximativ bătaia maximă a unui detonator acţionat prin telecomandă. Evident, dacă un terorist aşteptase acolo producerea exploziei, şi-ar fi dorit ca autobuzul să nu sară în aer în acelaşi timp. Ar fi aşteptat să explodeze templul, apoi s-ar fi mutat la o distanţă sigură. Explozia autobuzului fusese programată astfel încât să-i dea timp să se îndepărteze. Dacă nu s-ar fi produs deflagraţia, ar fi declanşat el însuşi bomba folosind aceeaşi telecomandă pe care-ar fi utilizat-o la templu.

Dar asta tot nu-i spunea de ce fuseseră două explozii separate în cazul secţiei de poliţie şi al templului. O singură mare explozie ar fi doborât ambele structuri.

Friday făcu cale-ntoarsă către capul celălalt al pieţei. Când ajungea înapoi în camera sa, urma să sune la NSA. Nu-l preocupa atentatul în sine. Nu-l interesa câtuşi de puţin cine avea să fie desemnat la conducerea anchetei. Pe el îl preocupau Felinele Negre. Acei oameni puteau avea acces la informaţii legate de el şi Striker atunci când ei aveau să ajungă în munţi. Dacă exista până şi cea mai mică posibilitate ca NSG să aibă scurgeri de informaţii, dorea să se asigure că organizaţia urma să fie menţinută pe tuşă.

14

Kargil, Kashmir

Miercuri, 7.00 p.m.

În timp ce motocicleta sa străbătea în viteză ţinutul aflat la poalele munţilor Himalaya, Ishaq Fazeli îşi dorea mai mult decât orice să fi avut asupra sa un anumit lucru. Părăsise ferma lui Apu fără să fi luat cina şi acum îi era foame. Dar nu hrană dorea el. Condusese cu gura deschisă – un obicei prost – şi limba îi era uscată. Însă nu dorea apă. Ceea ce-şi dorea el mai presus de orice era o cască.

Pe când uşoara motocicletă Royal Endfield Bullet străbătea în viteză trecătoarea montană, pietre mici şi plate ţâşneau de sub roţile subţiri. De câte ori drumul se îngusta, cum se întâmpla chiar în acel moment, iar Ishaq trecea prea aproape de coasta muntelui, pietricele cu muchiile ascuţite veneau spre el asemenea unor gloanţe. Chiar şi un turban i-ar fi putut rezolva problema, dar nu avea materialul necesar pentru confecţionarea lui şi nici timp să oprească. În loc de asta, Ishaq îşi ajustă poziţia de condus astfel încât faţa să-i fie uşor întoarsă către stânga. Atâta timp cât micile proiectile nu-i atingeau ochii, totul era în regulă. Şi chiar dacă l-ar fi atins, urma totuşi să-şi păstreze ochiul stâng, filosofă el. Crescut în partea de apus a ţării, lângă trecătoarea Khyber, învăţase cu mult timp în urmă că viaţa în munţii de pe aceste meleaguri nu era făcută pentru cei slabi.

Un prim motiv îl constituia faptul că vremea se putea schimba rapid, chiar şi-n cursul unei călătorii scurte, precum a sa, de numai două ore. Soarele arzător putea face loc unei furtuni de zăpadă în doar câteva minute. Lapoviţa se putea transforma în ceaţă groasă chiar mai rapid. Călătorii prinşi nepregătiţi puteau să degere, să se deshidrateze ori să se rătăcească înainte de-a ajunge la un adăpost. Soarele, vântul, precipitaţiile, căldura şi frigul care sălăşluiau în râpe, în peşteri şi-n stâncile de pe înălţimi – toate goneau nebuneşte în jurul piscurilor neclintite, ciocnindu-se şi războindu-se în moduri imprevizibile. Sub acest aspect, munţii îi aduceau aminte lui Ishaq de califii din trecut. Şi ei erau la

fel de violenţi şi de aroganţi, dând socoteală numai în faţa lui Allah.

Un alt motiv consta în aceea că înălţimile de la poalele Himalayei erau extrem de dificil de abordat până şi cu pasul, darămite călare pe motocicletă. Lanţul muntos era relativ tânăr, cu pante încă ascuţite şi abrupte. Aici, în Kashmir, puţinele poteci ce puteau fi întâlnite fuseseră prima oară construite de britanici, în 1845, la debutul războaielor dintre Anglia şi populaţia sikh din Punjab. Forţele montane de elită ale reginei Victoria utilizaseră aceste trasee, cunoscute sub numele de „scurtături”, pentru a învălui trupele inamice care făcuseră tabără în depresiuni. Prea înguste pentru camioane, automobile sau artilerie şi prea nesigure pentru cai ori alte animale de povară, scurtăturile căzuseră în paragină la începutul Primului Război Mondial, rămânând în general puţin circulate până în 1947, când pakistanezii le redescoperiseră. Pe când indienii foloseau elicoptere pentru a transporta trupe şi materiale de-a lungul şi de-a latul regiunii, pakistanezii preferau aceste trasee, mult mai lente, dar mai ferite de priviri indiscrete. Scurtăturile urcau până la două mii patru sute de metri altitudine, unde temperatura era prea scăzută în cursul nopţii şi aerul prea rece pentru a permite marşuri susţinute sau camparea în saci de dormit.

Numai că Ishaq, în acele momente, nu era preocupat de riscuri şi de disconfort. Avea de îndeplinit o misiune, avea un conducător de urmat. Nimic nu-l putea opri. Nici precipităţiile, nici pietricelele asmuţindu-se spre el ca un roi de viespi, nici scăderea bruscă a temperaturii.

Din fericire, motocicleta se comporta eroic, pe măsura reputaţiei sale. Cu mai bine de-un an în urmă, Ishaq furase motocicleta Royal Endfield Bullet din spatele unei cazărmi. Era un vehicul frumos. Nu făcea parte dintre acele preţuite motociclete de colecţie din anii 1950, produse atunci când compania britanică pusese bazele fabricii sale din India. Însă vehiculul constituia dotarea standard a forţelor locale de poliţie şi a trupelor militare din regiune. În felul acesta, nu bătea la ochi. Şi aducea o serie de avantaje tactice. Precum toate produsele Royal Endfield Bullet, motocicleta vopsită în roşu şi negru avea o autonomie de drum excepţională şi o viteză maximă de aproape o sută treizeci de

kilometri pe oră. Era rezistentă, iar motorul de 22 de cai-putere se dovedea a fi relativ silenţios. Cântărind cu puţin sub o sută optzeci de kilograme, motocicleta exercita o presiune redusă asupra drumului. Iar faptul că producea un nivel mic de zgomot se dovedea important atunci când îşi croia drum printre munţi, unde sunetele puternice puteau provoca avalanşe.

Ishaq observă câteva cifre micuţe, săpate în stânca muntelui. Indicau faptul că altitudinea era de o mie două sute de metri. Membrul Miliţiei Kasmirului Liber era în întârziere. Apăsă pe acceleraţie, mărind puţin viteza motocicletei. Vântul îl izbea în faţă, făcându-i obrajii să fluture. Zgomotul scos de ei semăna cu cel produs de motorul motocicletei. Cu îndurarea Profetului, el şi vehiculul deveniseră un tot unitar. Surâse, gândindu-se la multele căi ale lui Allah.

Careul 2E se afla aproape de punctul cel mai înalt, undeva la mijlocul scurtăturii. Soldaţii pakistanezi cheltuiseră ani de zile pentru a cartografia regiunea. Când se retrăseseră din Kargil, trupele lăsaseră în urma lor o ascunzătoare de mari dimensiuni, plină cu arme, explozivi, haine, paşapoarte şi materiale medicale; era amplasată într-o peşteră din cel mai înalt punct al sectorului. Sharab şi echipa ei se retrăgeau deseori în acea locaţie, pentru reaprovizionare.

În timp ce-şi continua urcuşul, Ishaq stătea cu ochii pe ceas. Nu dorea s-o facă pe Sharab să-l aştepte. Asta nu din cauză că lidera grupării ar fi fost intolerantă sau nerăbdătoare, ci pentru că-şi dorea să-i fie aproape – oricând, oriunde şi indiferent pentru ce ar avea ea nevoie de el. Fostă profesoară de ştiinţe politice, fără nici un fel de experienţă operativă prealabilă, Sharab câştigase repede respectul şi supunerea deplină a tuturor componenţilor echipei prin devotamentul ei şi prin ingeniozitatea tactică de care dădea dovadă. Ishaq era şi puţin îndrăgostit de ea, cu toate că avea grijă să nu-şi arate sentimentele. Ei îi plăcea să lucreze alături de patrioţi, nu alături de admiratori. Totuşi, Ishaq îşi pusese deseori întrebarea dacă nu cumva liderii Miliţiei Kashmirului Liber îi încredinţaseră comanda celulei tocmai din pricină că era femeie. Când medicii din vechime obişnuiau să cauterizeze rănile unui războinic, era nevoie de cel puţin cinci bărbaţi pentru a-l ţine pe rănit – sau de o singură femeie. Din

dragoste pentru Sharab sau de teamă să nu-şi facă de ruşine bărbăţia în faţa ei, nu exista vreun ordin pe care bărbaţii din celulă să refuze a-l executa.

Sub puloverul de lână avea un revolver Smith & Wesson de calibrul .38, vârât într-un toc de piele. Arma ajunsese la FKM prin intermediul forţelor de poliţie însărcinate cu paza aeroportului din Karachi, care cumpăraseră din Statele Unite, în urmă cu trei decenii, aproape o mie de asemenea pistoale. Ishaq prindea încredere simţind greutatea revolverului încărcat ce-i apăsa coastele. Credinţa sa îl învăţa că un bărbat poate deveni puternic numai cu ajutorul Profetului şi al lui Allah. Iar Ishaq credea cu fervoare în acele învăţături. Rugăciunile şi Coranul îi dădeau tărie. Dar faptul că avea asupra lui o armă îi oferea un plus de putere. Religia era precum un prânz săţios care-i dădea energie de-a lungul unei întregi zile. Revolverul Smith & Wesson constituia o gustare care-l ajuta să treacă peste momentele dificile.

Drumul devenise mai accidentat din pricina unei recente alunecări de stânci de pe coastele muntelui. Pe lângă asta, în exteriorul curbelor cărării marginale deveniseră mult mai fragile. Pentru a înrăutăţi lucrurile, se pornise şi o burniţă rece. Îi râcâia faţa asemenea nisipului purtat de vânt. În ciuda acestor condiţii, acceleră şi mai tare. Dacă burniţa continua să cadă şi apuca să-ngheţe la nivelul solului, cărarea ar fi devenit îngrozitor de alunecoasă. Trebuia să fie atent şi la iepuri sau la alte animale ce-i puteau tăia calea. Dacă lovea unul, motocicleta intra în derapaj. Însă, nu-şi permitea să încetinească. Dorea să ajungă în zona stabilită la timpul potrivit. Întotdeauna se-ntâlneau acolo după o misiune, dar niciodată nu o făcuseră în aşa grabă. Înainte de toate, Sharab obişnuia să treacă mai întâi pe la casa, coliba sau şopronul pe care puseseră stăpânire şi să aibă o ultimă discuţie cu gazdele. Dorea să se asigure, că indiferent pe cine lăsau în urmă, respectivele persoane pricepeau că avea să rămână în viaţă atâta vreme cât îşi ţineau gura. Unii componenţi ai echipei nu erau de acord cu inima ei largă, mai ales când gazdele erau hinduşi, precum Apu şi nepoata sa. Însă Sharab nu intenţiona să şi-i întoarcă pe oameni împotrivă. Pentru ea, majoritatea acelor fermieri, păstori şi muncitori, indiferent că erau sau nu musulmani, reprezentau deja cetăţeni ai Pakistanului. Nu dorea să

ucidă compatrioţi nevinovaţi, nici atunci şi nici pe viitor.

Cerul se întunecase, aşa că Ishaq aprinse luminile. Un far puternic mătură drumul până la distanţa de aproape două sute de metri în faţă. La viteza lui curentă, avea vizibilitate doar atât cât să-şi poată continua cursa. Virajele îi apăreau aşa de brusc în faţă, încât în două rânduri mai că era să iasă de pe cărare. În răstimpuri, încetinea doar atât cât să-şi alunge impresia că urma să-şi ia zborul. La acea altitudine şi cu acea viteză, senzaţia de zbor nu era chiar o iluzie. Îşi făcea totodată timp să arunce o privire peste umăr. Dorea să se asigure că nu era urmărit. Din pricina huruitului motorului care răsuna în cuprinsul văii, a zbaterii obrajilor săi împroşcaţi de apă şi a ciocănitului pietrelor care-l izbeau, Ishaq n-ar fi putut auzi zgomotul vreunui vehicul de urmărire sau al vreunui elicopter. Îl prevenise pe Apu să stea în casă şi îi tăiase firul de la telefon. Şi totuşi, nu se putea şti cum reacţionează un om care are o rudă captivă.

Ishaq observă un alt indicator. Se afla la o mie trei sute cincizeci de metri altitudine. Nu ştia cât de departe vor putea ajunge cu camioneta Sharab şi restul echipei. Ei urcau pe o altă scurtătură. Poate reuşeau să ajungă la o mie cinci sute de metri înainte ca drumul să devină prea îngust pentru camionetă. Traseele se uneau la doar câteva sute de metri în faţa sa. Când va ajunge acolo, fie le va zări urmele de pneuri, fie va merge la peşteră pentru a-i aştepta. Spera că ei ajunseseră deja la destinaţie. Era nerăbdător să afle ce se petrecuse, ce anume mersese prost.

Se rugă să nu existe vreun motiv care să-i împiedice pe ceilalţi să ajungă la întâlnire. Dacă dintr-o pricină oarecare restul echipei nu-şi făcea apariţia în decurs de douăzeci şi patru de ore, ordinele lui Ishaq îi cereau să meargă la peşteră şi să pună în funcţiune staţia radio pe care-o căra în micul compartiment de bagaje. Urma să apeleze baza FKM din Abbottabad, aflată dincolo de graniţa cu Pakistanul. Ei îi vor spune ce să facă. Adică ori să aştepte sosirea unei echipe de înlocuire, ori să încerce să revină la bază pentru a da raportul.

Dacă se va ajunge la acea situaţie, Ishaq spera să i se ordone să aştepte. Drumul spre casă implica escaladarea munţilor pe direcţia gheţarului Siachen. Altfel, ar fi fost nevoit să-şi croiască

drum de-a latul liniei de demarcaţie. Şansele lui de-a supravieţui unei asemenea călătorii nu erau prea mari. Comandanţii FKM îi puteau ordona mai curând să-şi tragă un glonţ în cap chiar acolo, în peşteră.

Când Ishaq se apropie de punctul de convergenţă al celor două trasee, observă camioneta. Era parcată în mijlocul drumului. Bena era acoperită cu o prelată de culoare pământie, iar cabina era ascunsă sub mănunchiuri de lăstăriş. Pe chip îi apăru un zâmbet, în ciuda vântului ce-l izbea din faţă. Era bucuros că ei reuşiseră să ajungă. Dar starea de spirit i se modifică brusc atunci când lumina farului căzu peste echipa aflată la două sute de metri distanţă. Ca un singur om, ceilalţi se răsuciră şi puseră un genunchi pe sol, gata să deschidă focul.

— Nu trageţi, sunt Ishaq! strigă el. Sunt Ishaq!

Membrii echipei îşi coborâră armele şi îşi văzură de drum fără să-şi aştepte camaradul. Sharab mergea în frunte, împreună cu fata. Nanda era împinsă de la spate cu ţeava armei.

Asta nu semăna deloc cu stilul lui Sharab.

Era semn rău. Extrem de rău.

15

Washington D.C.

Miercuri, 10.51 a.m.

Bob Herbert era în general un om destul de fericit.

În primul rând deoarece îşi iubea meseria. Avea o echipă straşnică, ce lucra cot la cot cu el. Era capabil să furnizeze agenţilor Centrului de Comandă informaţii de primă mână, de care el şi soţia sa nu putuseră niciodată dispune pe vremea când se găseau în Liban. În al doilea rând, era mulţumit de sine însuşi. Nu semăna cu birocraţii din Washington. Punea adevărul înaintea diplomaţiei, şi binele NCMC – înaintea carierei sale. Asta însemna

că noaptea putea dormi liniştit. Se bucura de respectul unor oameni care însemnau ceva, precum Paul Hood şi Mike Rodgers.

Însă în acel moment Bob Herbert nu era deloc fericit.

Hank Lewis de la NSA îl sunase pentru a-i comunica faptul că ultimele informaţii trimise prin e-mail de către Ron Friday erau în curs de analiză. În câteva minute urmau a-i fi expediate lui Herbert. În timp ce aştepta sosirea informaţiilor, Bob Herbert întreprinse un lucru pe care intenţionase să-l facă încă din momentul în care misiunea de recunoaştere a echipei Striker fusese aprobată de CIOC. Transferă în computerul său dosarul de la NSA al lui Ron Friday. Până în clipa aceea, Herbert şi echipa sa fuseseră prea ocupaţi să-i ajute pe Mike Rodgers şi pe soldaţii Striker în pregătirea misiunii pentru a mai face şi altceva.

Lui Herbert nu-i plăcu ceea ce văzu în dosarul lui Ron Friday. Ori, mai curând, ceea ce nu putea vedea în dosar.

Fiind un centru de administrare a situaţiilor de criză, Centrul de Comandă nu păstra o colecţie completă de hărţi şi informaţii militare în ceea ce angajaţii lui numeau „cutia fierbinte”. Singurele fişiere revizuite şi actualizate de câte patru ori pe zi ţineau de evenimentele şi locurile unde erau direct implicate ori afectate fie interesele Statelor Unite, fie persoane din America. Kashmir reprezenta în mod cert o zonă de criză. Însă, dacă făcea explozie, nu era un punct în care Centrul de Comandă să se implice automat. De fapt, chiar acesta fusese motivul pentru care i se ordonase echipei Striker să meargă în regiune şi să caute armele nucleare pakistaneze. Serviciile de informaţii ale Pakistanului nu se aşteptau să fie trimisă tocmai echipa Centrului de Comandă.

Ron Friday constituia un adaos foarte tardiv în schema misiunii. Participarea sa fusese cerută la finalul săptămânii anterioare de către Satya Shankar, ministru de stat, şef al Ministerului Energiei Atomice. Una dintre îndatoririle oficiale ale lui Shankar consta în vânzarea de tehnologie nucleară statelor în curs de dezvoltare. Neoficial, era responsabil cu sprijinirea forurilor militare în eforturile de urmărire a tehnologiei nucleare pe teritoriul statelor inamice. Shankar şi Friday mai lucraseră o dată împreună, când Shankar era secretar al Comitetului de Explorare din cadrul Ministerului Petrolului şi Gazelor Naturale.

Friday fusese solicitat de către un concern petrolier european să rezolve problemele legale privitoare la forajul într-o regiune disputată de India şi de Pakistan, mărginită de Marele Deşert Indian din provincia Rajasthan şi de deşertul Thar din Pakistan. În mod evident, Shankar fusese impresionat de serviciile avocatului american.

De când Centrul de Comandă se pricopsise cu Friday, citirea dosarului acestuia nu constituise o prioritate pentru Bob Herbert. Cu atât mai mult cu cât CIOC deja îşi dăduse aprobarea în privinţa lui Friday, pe baza catalogării sale cu Scut Albastru. Asta însemna că Ron Friday avea voie să ia parte la acţiuni operative dintre cele mai delicate, pe teritoriul unor ţări străine. Scut Roşu însemna un agent care se bucura de încrederea unui guvern străin. Scut Alb însemna că agentul beneficia de încrederea propriului guvern, neexistând dovezi că ar face joc dublu. Scut Galben însemna că fusese dovedit a fi agent dublu, dar era utilizat de guvernul său pentru a furniza informaţii false, adeseori fără ştirea agentului, ori cu cooperarea acestuia în schimbul unei pedepse mai blânde. Scut Albastru însemna că se bucura de încrederea ambelor state.

Ceea ce semnificau cu adevărat clasificările Roşu, Alb şi Albastru era faptul că nu se obţinuseră vreodată date care să sugereze că agentul ar fi corupt. Lucru ce se dovedea de cele mai multe ori suficient pentru ca un coordonator de proiect să-şi dea aprobarea în privinţa participării individului într-o misiune. Mai ales dacă era vorba despre un coordonator nou în branşă şi suprasolicitat, precum Hank Lewis de la Agenţia Naţională de Securitate. Sistemul de clasificare Scut nu era însă infailibil. Putea însemna pur şi simplu că un agent fusese foarte atent şi nu se lăsase prins. Ori că avea pe cineva în interiorul sistemului care-i spăla constant dosarul.

Dosarul lui Friday era extrem de sărac. Conţinea foarte puţine rapoarte operative din Azerbaidjan, unde activase cel mai recent, în cadrul ambasadei americane din Baku, ca asistent al ambasadorului adjunct Dorothy Williamson. Din partea lui sosiseră zero comunicate în cursul recentei crize din fosta Uniune Sovietică. Asta era ceva neobişnuit. Herbert aruncă o privire în dosarele celor doi agenţi CIA staţionaţi la ambasada americană din Baku. Erau pline de rapoarte zilnice. Ca o coincidenţă,

probabil, ambii bărbaţi fuseseră ucişi.

Dosarul firav al lui Friday şi aparenta sa tăcere pe parcursul crizei constituiau un motiv de îngrijorare. Unul dintre superiorii săi de la NSA, Jack Fenwick, fusese cel care-l angajase pe teroristul numit Harponierul pentru a precipita lucrurile în confruntarea din zona Mării Caspice între Azerbaidjan, Rusia şi Iran. Herbert nu citise toate amănuntele legate de acea situaţie de criză. Nu avusese vreme. Însă tăcerea lui Friday de dinaintea şi din timpul evenimentelor îl făcea pe Herbert să-şi pună întrebarea: fusese cu adevărat inactiv, ori rapoartele sale fuseseră adresate direct unei persoane care le distrusese ulterior?

O persoană ca Jack Fenwick, de exemplu.

Dacă era adevărat, însemna că Ron Friday colaborase cu Jack Fenwick şi cu Harponierul în vederea declanşării unui război. Fireşte, exista posibilitatea ca Friday să fi colaborat cu Fenwick fără a şti ce avea de gând şeful NSA. Dar părea ceva puţin probabil. Ron Friday fusese avocat, un negociator de mare clasă al drepturilor de foraj şi un bun consilier diplomatic. Nu părea un naiv. Şi asta îl speria al naibii de rău pe Herbert.

Fişierul decodificat de la NSA sosi în sfârşit şi Herbert îl deschise. Conţinea atât observaţiile lui Friday, cât şi date relevante asupra acţiunilor antiteroriste precedente, întreprinse de Garda Naţională de Securitate şi de Forţa Specială de Frontieră. Lui Herbert nu i se păru deloc ciudat că SFF înlocuise Felinele Negre după acest ultim atentat. Poate că SFF avea jurisdicţie asupra atentatelor contra locaţiilor cu caracter religios. Ori poate că guvernul se săturase de ineficienţa Felinelor Negre. Era clar că o celulă teroristă umbla în voie prin Kashmir. În mod evident, orice agenţie de securitate care eşua în a-şi face datoria nu-şi putea păstra atribuţiile prea mult timp.

Atât el, cât şi Paul Hood puteau să-şi sune omologii din cadrul serviciilor indiene de informaţii şi să obţină o explicaţie în legătură cu schimbarea. Temerile lui Herbert legate de Ron Friday nu puteau fi însă alungate la fel de uşor.

Herbert tastă numărul 008 la telefonul încorporat în scaunul său cu rotile. Era interiorul lui Paul Hood. Cu puţin timp înainte de deschiderea Centrului de Comandă, Matt Stoll pătrunsese clandestin în sistemul informatic pentru a fi sigur că obţinea el

interiorul 007. Herbert nu fusese deloc mulţumit de acţiunea lui Stoll, însă Hood apreciase respectiva iniţiativă. Atâta timp cât Stoll îşi limita sabotajul intern la o singură intruziune în directorul cu numere telefonice, Hood era decis să treacă totul cu vederea.

Telefonul sună o singură dată.

— Aici Hood.

— Şefule, aici Bob. Îmi acorzi un minut?

— Sigur, rosti Hood.

— Vin imediat, zise Herbert. Tastă o adresă în computer şi apăsă „enter”. Între timp, aş vrea să te uiţi la fişierul pe care ţi-l trimit. Prima parte este un raport al NSA în legătură cu atentatul produs de dimineaţă în Srinagar. Partea a doua este dosarul cam subţirel al lui Ron Friday.

— În regulă, spuse Hood.

Herbert închise şi îşi propulsă căruciorul de-a lungul coridorului, către biroul lui Hood. Pe când se afla pe drum primi un telefon de la Matt Stoll.

— Zi-i pe scurt, îi spuse Herbert.

— Tocmai treceam în revistă ultimele numere de telefon obţinute de la Bellhop, îi comunică Stoll. Ştii numărul ăla pe care-l urmărim, telefonul operativ din Srinagar? Dă nişte apeluri foarte ciudate.

— Ce vrei să zici? întrebă Herbert.

— Telefonul operativ continuă să apeleze telefonul bază din Jammu, de la comandamentul poliţiei, rosti Stoll. Însă apelurile durează doar o secundă.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, îi zise Stoll. Înregistrăm o conectare, o pauză de o secundă, apoi o deconectare.

— Se întâmplă cu regularitate? se interesă Herbert.

— Înregistrăm câte un apel la fiecare minut cu începere de la ora locală 4.00 p.m., adică 6.30 a.m. după fusul nostru orar, spuse Stoll.

— Asta înseamnă mai mult de patru ore, zise Herbert. Impulsuri scurte, regulate, de-a lungul unei lungi perioade de timp. Seamănă cu un semnal de urmărire.

— E posibil să fie aşa, acceptă Stoll, ori poate însemna că cineva a atins din greşeală butonul de reformare automată a

numărului. Un robot telefonic de la postul de poliţie răspunde la apelurile care nu constituie un caz de urgenţă. Telefonul operativ e posibil să fi fost programat să interpreteze asta drept o deconectare, aşa că se închide şi apelează din nou numărul.

— Asta sună mai puţin probabil, rosti Herbert. Există vreun mod de-a stabili dacă telefonul operativ se deplasează?

— Nu direct, răspunse Stoll.

— Şi indirect? îl întrebă Herbert în vreme ce ajungea la biroul lui Paul Hood.

Uşa era deschisă, aşa că ciocăni în cadrul de lemn. Hood studia ceva afişat pe monitorul computerului. Îi făcu semn lui Herbert să intre.

— Dacă telefonul mobil e un dispozitiv de ghidare, atunci Poliţia din Kashmir aproape sigur îl urmăreşte, probabil prin triangulaţie, îi spuse Stoll lui Herbert. Totul se rulează cu ajutorul computerelor. O să ne ia ceva timp, dar putem pătrunde în sistemul lor.

— Fă-o, îi zise Herbert.

— Sigur, spuse Stoll. Dar de ce nu-i sunăm pur şi simplu să-i întrebăm ce se petrece? Nu sunt aliaţii noştri? Nu trebuia ca operaţiunea asta s-o întreprindem în comun?

— Ba da, răspunse Herbert. Însă dacă există vreo cale să afli ceva fără ca ei să bage de seamă, aş fi mult mai fericit. Poliţia indiană o să vrea să afle de ce le punem acea întrebare. Felinele Negre şi câţiva oficiali atent selecţionaţi sunt singurii care ar trebui să ştie de sosirea echipei Striker.

— Înţeleg, rosti Stoll. Bine. Vom încerca să pătrundem în sistemul lor.

— Mulţam, zise Herbert şi întrerupse legătura, pătrunzând în biroul lui Hood.

Blocă roţile căruciorului cu frâna şi închise uşa în urma sa.

— O dimineaţă agitată? se interesă Hood.

— Numai de când nişte lunatici s-au hotărât să aprindă un foc de artificii în Srinagar, replică Herbert.

Hood făcu un gest de încuviinţare.

— Încă n-am terminat de studiat dosarele, zise el, însă este evident că Ron Friday e neliniştit de faptul că noi vom intra-n contact cu Felinele Negre. Iar tu se pare că eşti îngrijorat că vom

avea de-a face cu Ron Friday.

Paul Hood nu petrecuse mult timp lucrând în domeniul informaţiilor şi avea o serie de puncte slabe. Oricum, unul dintre cele mai mari atuuri ale sale consta în faptul că anii petrecuţi în lumea politicii şi a finanţelor îl învăţaseră să intuiască frământările asociaţilor săi, indiferent de ce gen ar fi fost acestea.

— Asta din pricina mărimii dosarului său, admise Herbert.

— Vorbeşte-mi de apelul ăla scurt dat pe o linie telefonică a poliţiei, îl îndemnă Hood, în vreme ce continua să citească.

— Ultima legătură între telefonul bază şi cel operativ a avut loc cu o clipă înaintea exploziei, spuse Herbert. Însă Matt tocmai mi-a comunicat faptul că apeluri regulate de la telefonul operativ la cel bază au început abia imediat după aceea. În domeniul ELINT vrem să se-ntâmple trei lucruri înainte să anunţăm o posibilă legătură cu un atentat terorist: sincronizarea, proximitatea şi sursa probabilă. Le avem pe toate trei.

— Sursa probabilă pare a fi o celulă care acţionează în Srinagar, spuse Hood.

— Corect, admise Herbert. Tocmai i-am cerut lui Matt să-ncerce să obţină mai multe informaţii în legătură cu apelurile scurte şi regulate.

Hood dădu din cap şi continuă să citească.

— Problema pe care o ai cu Friday e puţin mai delicată.

— De ce? întrebă Herbert.

— Pentru că el se află în zonă la cererea guvernului indian, spuse Hood.

— La fel şi detaşamentul Striker, sublinie Herbert.

— Da, însă indienii au mai lucrat cu Friday, zise Hood. Vor acorda echipei Striker mai multă libertate de mişcare fiindcă au încredere în Friday.

— E ceva ironic în toată povestea asta, spuse Herbert.

— Uite ce-i, înţeleg de unde provine îngrijorarea ta, îi zise Hood. Friday a lucrat pentru Fenwick. Fenwick şi-a trădat patria. Însă noi trebuie să fim atenţi să nu învinuim pe cineva doar prin asociere.

— Dar dacă îl învinuim pe motiv de activităţi criminale? întrebă Herbert. Indiferent ce-a făcut Friday în Baku, a fost îndepărtat din dosarul său.

— Asta presupunând că lucra pentru NSA, zise Hood. Tocmai am dat instrucţiuni să se ia legătura telefonic cu ambasadorul adjunct Williamson, în Baku. În dosarul ei scrie că Friday lucra pe post de asistent al său. Era împrumutat de la NSA pentru a strânge informaţii referitoare la situaţia rezervelor de petrol. N-avem nici un motiv să presupunem că CIA l-a implicat în vânarea Harponierului. Iar Jack Fenwick se juca cu focul. Se poate să nu-i fi spus lui Friday ce făcea NSA în realitate în zona Mării Caspice.

— Sau poate tocmai Fenwick l-a trimis acolo, zise Herbert. Acreditările lui Friday din lumea petrolului îl făceau omul perfect pentru o infiltrare.

— Va trebui să dovedeşti treaba asta, îi spuse Hood.

Lui Herbert nu-i plăcu răspunsul. Când instinctul îi spunea ceva, ţinea seama de el. Pentru el, cea mai mare slăbiciune a lui Hood era obiceiul acestuia de-a fi avocatul diavolului. Totuşi, din perspectiva responsabilităţii, Hood făcea ceea ce se cuvenea. Tocmai din acest motiv la conducerea Centrului de Comandă se afla Hood, nu Herbert. Nu se puteau duce în faţa CIOC pentru a declara că anulaseră misiunea – sau că erau îngrijoraţi de rolul jucat de Friday, doar pe baza intuiţiei lui Herbert.

Telefonul prinse să sune. Era Dorothy Williamson. Hood puse aparatul pe speaker. În timp ce tasta ceva la computer, făcu prezentările. Apoi îi explică diplomatei că erau implicaţi într-o operaţiune comună, la care participa şi Ron Friday. Hood o întrebă dacă n-avea nimic împotrivă în a le împărtăşi impresiile ei legate de agentul NSA.

— Era foarte eficient, un bun avocat şi negociator şi îmi pare rău că l-am pierdut, le spuse ea.

— A interacţionat mult cu cei doi agenţi ai Companiei, cei care-au fost ucişi de omul Harponierului? întrebă Hood.

— Domnul Friday a petrecut foarte mult timp alături de domnii Moore şi Thomas, răspunse Williamson.

— Pricep, rosti Hood.

Herbert se simţea răzbunat. Contactele lui Friday cu cei doi bărbaţi ar fi trebuit să apară în rapoartele sale către NSA. Acum ştia că dosarul îi fusese curăţat.

— Domnule Hood, vreau să subliniez, în mod oficial, un lucru, zise Williamson. Cei doi agenţi ai Companiei n-au fost ucişi de-un

singur asasin, ci de doi.

Afirmaţia îl luă prin surprindere pe Herbert.

— La spital au fost doi asasini, continuă diplomata. Unul din ei a fost ucis. Celălalt a scăpat. Poliţia din Baku încă îl caută.

— Nu ştiam asta, spuse Hood. Vă mulţumim.

Instinctul lui Herbert dădu semne de revoltă. Cei doi oameni ai CIA fuseseră ucişi în timp ce obţineau îngrijire medicală pentru un agent aflat în vizită care fusese otrăvit de către Harponier. Planul lui Fenwick de-a porni un război în regiunea Mării Caspice depindea de asasinarea tuturor celor trei agenţi la spital. Cu certitudine Fenwick îi ceruse lui Friday informaţii referitoare la mişcările celor doi agenţi CIA. Şi la fel de cert era că respectivele informaţii fuseseră şterse din dosarul lui Friday. Însă după asasinarea celor doi bărbaţi Friday trebuie să fi suspectat că era ceva în neregulă. Ori se bizuise pe Williamson, ori se asigurase că avea un alibi mai bun.

Doar dacă nu era cumva un membru al echipei lui Fenwick, acţionând în cunoştinţă de cauză.

— Vă vorbeşte Bob Herbert, doamnă ambasador adjunct. Ne puteţi spune unde se afla domnul Friday în noaptea crimelor?

— În apartamentul său, din câte-mi amintesc, îl informă Williamson.

— A avut domnul Friday ceva de declarat după ce-a aflat de crime? insistă Herbert.

— Nu prea, spuse Williamson.

— Era îngrijorat pentru propria siguranţă? întrebă Herbert.

— Nu şi-a exprimat niciodată vreo temere, răspunse Williamson. Dar nici nu aveam timp să stăm la discuţii. Munceam din greu să stopăm un război.

Hood îi aruncă o privire tăioasă lui Herbert. Şeful Secţiei de informaţii bătu în retragere, exasperat, în timp ce Hood o felicita pe ambasadoare pentru eforturile depuse pe durata crizei.

Acesta era Paul Hood. Indiferent de situaţie, avea prezenţa de spirit să fie diplomat. Nu şi Herbert. Dacă Harponierul asasina agenţi americani, el dorea să ştie de ce nu-i dăduse prin minte doamnei Williamson să afle din ce motiv nu fusese şi Friday vizat.

Diplomata mai adăugă câteva lucruri referitoare la Friday, elogiind în special rapida sa înţelegere a litigiilor dintre

Azerbaidjan şi statele vecine, litigii la a căror stingere el contribuise cu succes. Williamson îl rugă pe Hood să-i transmită salutările ei lui Friday, în caz că avea să discute cu agentul.

Hood promise că aşa va face şi închise. Privi către Herbert.

— N-ai fi obţinut nimic pistonând-o pe ambasadoare, îi zise Hood.

— De unde ştii? întrebă Herbert.

— În timp ce discutam, m-am uitat în CV-ul ei, răspunse Hood. Numirea în post a lui Williamson a fost făcută pe criterii politice. În cursul ultimei campanii electorale pentru senat, a tras sforile în favoarea senatorului Thompson.

— Manevre murdare? întrebă, dezgustat, Herbert. La asta se reduce toată experienţa ei în materie de informaţii?

— În linii mari, da, rosti Hood. Cu doi agenţi CIA în rândurile personalului ambasadei din Baku, presupun că preşedintele a gândit că totul e în siguranţă şi că poate câştiga ceva puncte de popularitate numind în post un reprezentant al majorităţii din senat. Şi ca să trec la subiect, cred că întreaga poveste ţi se pare un pic prea imaculată.

— Ca nasturii de alamă de la uniformă, în ziua inspecţiei.

— Nu ştiu ce să zic, Bob, spuse Hood. Nu-i vorba doar de Williamson. Hank Lewis a avut suficientă încredere în Friday cât să-l trimită în India.

— Asta nu înseamnă nimic, zise Herbert. Ceva mai devreme am vorbit cu Hank Lewis. Are tot atâta capacitate de-a lua decizii precum maimuţele trimise cu primele capsule spaţiale.

Hood făcu o grimasă.

— E un om pe cinste…

— Poate, şefule, şi totuşi aşa stau lucrurile, insistă Herbert. Lewis primeşte un şoc electric şi apasă nişte butoane. Nu are timp să se gândească la Ron Friday şi nici la altcineva. Uite ce-i, în momentul de faţă n-ar trebui să ne batem capul nici cu Hank Lewis, nici cu Dorothy Williamson…

— De acord, rosti Hood. Bine. Să admitem că Ron Friday nu-i genul de om pe care să ni-l dorim în echipă. Cum dovedim asta? Jack Fenwick nu va divulga nimic, nimănui.

— De ce nu? îl întrebă Herbert. Poate că şobolanul ăla nemernic va vorbi în schimbul imunităţii…

— Preşedintele a obţinut ce şi-a dorit, demisiile lui Fenwick şi ale conspiratorilor săi, spuse Hood. Nu vrea un proces naţional în care se va pune întrebarea dacă el a fost sau nu în pragul unei căderi nervoase pe durata crizei, chiar dacă asta înseamnă să lase în interiorul sistemului câţiva acoliţi de-ai conspiratorilor. Fenwick a avut mare baftă. El nu va risca să divulge ceva ce-ar putea schimba hotărârea preşedintelui.

— Grozav! exclamă Herbert. Vinovatul e pus în libertate, iar preşedintele nu va avea parte de-un examen psihologic, deşi i-ar fi al naibii de necesar unul.

— Iar bursa nu va înregistra o cădere, armata nu-şi va pierde încrederea în comandantul ei şef, şi o spuzeală de tirani din Lumea a Treia nu vor începe să-şi vadă de propriile interese atunci când atenţia naţiunii e atrasă în altă parte, zise Hood. Sistemele sunt afurisit de interdependente, Bob. Binele şi răul nu mai contează deloc. Totul constă în echilibru.

— Aşa stau lucrurile? spuse Herbert. Ei bine, echilibrul meu este puţin cam zguduit în momentul de faţă. Nu-mi place să risc viaţa echipei mele, a prietenilor mei, doar pentru a-i asigura fericirea unui nabab indian.

— Nu se pune problema să riscăm, rosti Hood. Vom proteja acea parte a sistemului care ne-a fost încredinţată. Şeful Centrului de Comandă îşi privi ceasul. Nu ştiu dacă la Baku Ron Friday şi-a trădat ţara. Chiar dacă a făcut-o, asta nu înseamnă că a mai pariat pe o altă echipă atunci când a luat drumul Indiei. Mai avem la dispoziţie cam optsprezece ore până când ajunge echipa Striker în India. Ce putem face pentru a obţine mai multe informaţii despre Friday?

— Îi pot pune pe subordonaţii mei să arunce o privire în înregistrările convorbirilor sale de pe telefonul mobil şi în poşta lui electronică, zise Herbert, poate obţinem şi ceva imagini luate de camerele de securitate ale ambasadei, să vedem dacă apare ceva suspect.

— În regulă, fă-o, fu Hood de acord.

— Sursele acestea s-ar putea să nu ne dezvăluie totul, îl preveni Herbert.

— N-avem nevoie de tot, spuse Hood. Avem nevoie de un motiv probabil, altceva decât posibilitatea ca Friday să-l fi ajutat

pe Fenwick. Dacă obţinem motivul, ne putem înfăţişa dinaintea senatoarei Fox şi a CIOC şi le spunem că nu vrem ca detaşamentul Striker să lucreze alături de cineva care s-a arătat dispus să declanşeze un război pentru profitul personal.

— Totul în termeni foarte politicoşi, bombăni Herbert. Ne purtăm cu mănuşi faţă de-un individ care-ar putea fi un nenorocit de trădător.

— Nu, zise Hood. Presupunem că-i nevinovat până când suntem siguri că nu-i. Tu adu-mi informaţiile. Mă ocup eu de livrarea mesajului.

Herbert acceptă, cam fără tragere de inimă.

În timp ce rula cu căruciorul spre biroul său, şeful Secţiei de informaţii reflectă asupra faptului că singurul lucru pe care-l izbutise vreodată diplomaţia fusese amânarea inevitabilului. Dar Hood era şeful, şi Herbert făcea ce-i spunea el.

Deocamdată.

Pentru că, mai presus de loialitatea faţă de Paul Hood şi de Centrul de Comandă, dincolo de grija pentru propriul viitor, Herbert se simţea responsabil pentru securitatea echipei Striker şi a vieţilor prietenilor săi. Ziua în care lucrurile urmau să devină atât de interdependente încât Herbert să nu poată realiza acest deziderat va fi ziua în care el va deveni un om tare nefericit. Şi atunci i-ar mai rămâne doar un lucru de făcut.

Să tragă pe dreapta.

16

Baza Siachen 2E, Kashmir

Miercuri, 9.02 p.m.

Sharab şi grupul ei abandonaseră camioneta camuflată şi îşi petrecuseră următoarele două ore croindu-şi drum către panta stâncoasă unde era localizată peştera. Ishaq se repezise înaintea

lor, călare pe motocicletă. Merse atât cât putu de mult cu vehiculul său, apoi parcurse restul drumului pe jos. După ce ajunse la peşteră, adună micile felinare camuflate pe care le păstrau acolo şi le aranjă afară. Luminiţele galbene îi ajutară pe Sharab, Samouel, Ali şi Hassan s-o aducă sus pe Nanda, până la terasa de sub buza peşterii. Ostatica nu încercase să fugă, însă era evident că ascensiunea n-o făcea să fie în apele ei. Cărarea ce ducea până la acel punct era îngustă şi mărginită de pante adânci, verticale. Urcuşul final, deşi măsura mai puţin de cincisprezece metri, se făcea aproape la verticală.

O ceaţă fină se târa pe creştetele stâncilor, reducând vizibilitatea, pe când îşi începură urcuşul. Bărbaţii deschideau drumul, cu Nanda poziţionată între ei. Sharab încheia coloana. Palma dreaptă i se umflase rău şi o durea, ca urmare a loviturii date ceva mai devreme în bordul camionetei. Sharab rareori îşi ieşea din fire, însă câteodată era necesar s-o facă. Asemenea armăsarilor de luptă pomeniţi în Coran, care aruncau flăcări cu copitele, ea trebuia să-şi lase furia să răbufnească în doze calculate. Altfel, ar fi izbucnit devastator când ţi-era lumea mai dragă.

Nanda era nevoită să găsească pe pipăite punctele de sprijin pe care Sharab şi ceilalţi le săpaseră în stâncă în urmă cu un an. Bărbaţii o ajutau cât de mult puteau.

Sharab insistase s-o ia cu ei pe fata din Kashmir, cu toate că de obicei nu luau ostatici. Oamenii capabili să-şi arunce în aer concetăţenii nu ezitau să împuşte unul în plus dacă asta le era de folos. Sharab o luase ostatică pe Nanda dintr-un singur motiv. Urma s-o interogheze.

Celelalte două explozii din piaţa oraşului Srinagar nu fuseseră simple coincidenţe. Cineva trebuie să fi fost la curent cu ce plănuiau Sharab şi grupul ei. Probabil era vorba despre un grup extremist, proindian. Mult mai posibil era să fie vorba de cineva din guvern, căci pentru coordonarea exploziilor aveau nevoie de o planificare atentă. Indiferent cine fuseseră autorii, cauzaseră deflagraţii suplimentare, astfel încât Miliţia Kashmirului Liber să fie învinuită fără să vrea de atacul împotriva hinduşilor.

Pe Sharab n-ar fi surprins-o dacă indienii şi-ar fi omorât compatrioţii în scopul de-a întoarce populaţia împotriva FKM.

Anumite guverne construiau fabrici de producţie a armelor bacteriologice în şcoli şi amplasau comandamentele militare sub spitale. Altele arestau vagoane de disidenţi sau testau arme chimice, pe care le eliberau în atmosferă şi în apă fără ştirea populaţiei. Securitatea celor mulţi era pusă de regulă înaintea binelui celor puţini. Pe Sharab o scotea din fire faptul că indienii se folosiseră atât de eficient de complotul celulei sale. Ştiau unde şi când urma să atace grupul FKM. Ştiau că grupul revendica întotdeauna atentatul doar cu câteva momente înainte de explozie. Indienii făcuseră imposibilă continuarea activităţii celulei. Chiar dacă oficialităţile nu cunoşteau identitatea membrilor celulei şi unde locuiau ei, subminaseră credibilitatea grupului. De-acum înainte ei nu vor mai fi priviţi ca o forţă ce se opunea guvernului de la New Delhi. Vor fi percepuţi ca antiindieni, antihinduşi.

Sharab nu mai putea face nimic pentru a contracara asta. Pentru moment se simţea în siguranţă. Dacă autorităţile ar fi avut cunoştinţă despre peşteră, i-ar fi aşteptat acolo. Îndată ce echipa urma să fie reînarmată şi să termine de strâns echipamentul călduros, va decide dacă rămâneau acolo peste noapte sau îşi continuau marşul. Deplasarea în condiţii de frig şi de întuneric, în munţi, era periculoasă. Însă la fel de periculos ar fi fost să le ofere indienilor o ocazie de-a le lua urma. Nu va permite ca grupul ei să fie capturat, viu sau mort. Chiar şi cadavrele lor le-ar fi oferit indienilor radicali o ţintă cu ajutorul căreia să ralieze de partea lor majoritatea populaţiei, una de orientare moderată.

De asemenea, Sharab mai avea un motiv pentru a-şi dori să supravieţuiască. Pentru binele următoarelor celule, trebuia să afle cum de ştiuseră autorităţile indiene ce anume făceau ea şi echipa ei. Poate că cineva îi zărise la lucru pe acoperişul secţiei de poliţie. Însă acel fapt ar fi condus la arestarea şi la interogarea lor, nu la acest complot elaborat. Bănuia că se aflaseră sub supravegherea cuiva de ceva vreme. Atâta timp cât aproape nici una dintre comunicaţiile FKM nu se desfăşurau prin telefon sau prin computer, şi nimeni din Pakistan nu cunoştea amplasamentul lor exact, însemna că cineva îi spiona din apropiere.

Îi cunoştea pe toţi componenţii echipei şi avea încredere în ei. Doar alte două persoane mai fuseseră în preajma celulei: Nanda

şi bunicul ei. Apu era prea fricos pentru a se ridica împotriva lor, iar Sharab nu vedea cum ar fi putut Nanda să ia legătura cu altcineva. Practic, îi supraveghează pe tot parcursul zilei, zi după zi. Şi totuşi, cumva, unul dintre ei reuşise să trădeze grupul.

Ishaq stătea aplecat în gura peşterii, cam la trei metri deasupra lor. Întinse mâna şi-l ajută pe fiecare în parte să urce. Sharab aşteptă până când Ishaq şi Ali, cu un brânci, o săltară pe Nanda în interior. Stânca era rece; femeia îşi lipi obrazul de ea. Închise ochii. Deşi atingerea pietrei îi dădea o senzaţie de bine, nu se afla acasă.

Pe când era fetiţă, povestea favorită din Coran a lui Sharab se referea la cei şapte Adormiţi din Peşteră. Un anumit paragraf îi revenea în minte de fiecare dată când vizita acel loc: „I-am făcut să doarmă în peşteră timp de mulţi ani, apoi i-am trezit pentru a afla cine putea aprecia cel mai bine lungimea somnului lor”.

Lui Sharab îi era cunoscut acel sentiment de dezorientare. Ruptă de tot ceea ce iubise, separată de toate lucrurile familiare, timpul îşi pierduse esenţa. Însă femeia ştia ce învăţaseră Adormiţii din Peşteră. Că Stăpânul Divin ştia cât stătuseră în repaus. Dacă aveau credinţă în El, atunci niciodată nu aveau să fie pierduţi.

Sharab avea un Dumnezeu şi avea o patrie. Şi totuşi, nu aşa dorise să revină în Pakistan. Întotdeauna se imaginase întorcându-se acasă triumfătoare, nu fugind de inamic.

— Haide! strigă de deasupra ei Samouel.

Sharab deschise ochii. Îşi continuă urcuşul spre peşteră. Momentul de pace trecuse. Începea din nou să simtă furia. Folosindu-se de braţe, se trase înăuntrul micii peşteri şi apoi se ridică în picioare. Vântul se tânguia în jurul ei, pătrunzând în caverna îngustă, apoi şuiera pe lângă ea atunci când refăcea circuitul spre ieşire. Două felinare atârnau de tavanul scund, prinse cu cârlige. Dedesubtul lor erau stivuite lăzi cu arme, explozivi, hrană conservată, haine şi diverse alte echipamente.

Cu excepţia lui Ishaq, bărbaţii stăteau rezemaţi de-a lungul pereţilor peşterii. Ishaq reaşeza o prelată mare la gura cavernei. Exteriorul acesteia era pictat în aşa fel încât să semene cu suprafaţa muntelui. Nu numai că ajuta la camuflarea grotei naturale, dar contribuia şi la păstrarea căldurii în interior, atunci

când ei se aflau acolo.

Nanda se afla aproape de capătul cavernei. Privea spre Sharab. Tavanul cobora în unghi abrupt şi spinarea tinerei femei din Kashmir era uşor aplecată, astfel încât să poată sta în picioare. O dâră de sânge îi păta pantalonul în dreptul gleznei. Cătuşele probabil că roseseră carnea, însă Nanda nu se plânsese. Colţurile buzelor îi tremurau, respiraţia agitată i se transforma în norişori de abur, braţele şi le ţinea încrucişate peste piept. Sharab ajunse la concluzia că era o poziţie menită să-i menţină căldura corporală, nu o atitudine sfidătoare. Toţi transpiraseră din pricina urcuşului, iar aerul rece le îngheţase hainele asudate.

Sharab se îndreptă încet către prizoniera ei.

— Astăzi au murit oameni nevinovaţi, zise Sharab. Nu va fi nici o pedeapsă, nici un alt omor, însă trebuie să ştiu. Aţi spus tu sau bunicul tău cuiva despre activităţile noastre?

Nanda păstra tăcerea.

— Nu noi am distrus templul şi autobuzul, iar tu ştii bine asta, adăugă Sharab. Aţi locuit cu noi şi trebuie să fi auzit cum ne făceam planul. Ştii că noi atacăm doar obiective guvernamentale. Indiferent cine i-a atacat pe hinduşi, acela este inamicul tău. Trebuie scos la iveală şi dat pe mâna justiţiei.

Nanda continua să stea în acelaşi loc, cu braţele petrecute în jurul trupului. Însă exista o schimbare în alura şi-n expresia ei. Îşi trăsese uşor umerii înapoi, iar privirea şi linia buzelor se înăspriseră.

În acel moment îi sfida.

Sharab se întrebă de ce se întâmpla asta. Fiindcă o pakistaneză îndrăznise să-i sugereze că indienii pot fi inamicii indienilor? Nanda nu putea fi chiar atât de naivă. Şi, deşi nu-şi exprimase acordul la sugestia lui Sharab, nici nu luase apărarea compatrioţilor ei.

— Samouel? rosti Sharab.

Tânărul bărbos se ridică în picioare.

— Da?

— Te rog să te ocupi de cină, fără s-o uiţi pe invitata noastră, îi spuse Sharab. Va avea nevoie de putere.

Samouel deschise o cutie de carton acoperită cu un strat superficial de gheaţă; conţinea pachete cu raţii militare. Începu să

distribuie cutiile de tablă cu capac detaşabil. Fiecare recipient roşu, destul de plat, de cincisprezece centimetri lungime şi zece lăţime, conţinea orez, fâşii de carne de capră semipreparată şi două batoane de scorţişoară. O a doua cutie de carton adăpostea conserve cu lapte praf. În timp ce Samouel le împărţea oamenilor, Ali aduse un ceainic cu apă din spatele grotei. Adăugă lichidul peste laptele praf, turnând cu îndemânare în reprize mici, pentru a evita ca gheaţa ce se formase în vas să-i înfunde gâtul.

Sharab continua s-o privească pe Nanda.

— Vei veni cu noi în Pakistan, o informă ea. Îndată ce vei sosi acolo, le vei spune colegilor mei ceea ce refuzi să-mi spui mie.

Nanda tot nu răspundea. Faptul i se părea ciudat lui Sharab. Femeia cu ochi întunecaţi se arătase destul de vorbăreaţă în decursul lunilor petrecute la fermă. Se plânsese de intruziunea lor, de restricţiile care-i fuseseră impuse, de liderii militari ai Pakistanului şi de acţiunile teroriste ale FKM. Era straniu ca de data asta să nu spună nici un cuvânt.

Poate că tânăra femeie era doar ostenită din pricina ascensiunii. Dar nici în camionetă nu vorbise. Poate că se temuse pentru viaţa ei. Însă nu încercase să evadeze atunci când străbătuseră cărarea de munte şi nici să pună mâna pe una dintre armele care stăteau la vedere în peşteră.

În acel moment avu o revelaţie. Ştia din ce motiv nu dorea Nanda să vorbească. Sharab se opri la câţiva paşi în faţa femeii din Kashmir.

— Lucrezi cu ei, rosti deodată Sharab. Fie ei vor ca noi să te ducem în Pakistan, ori…

Îşi curmă vorba şi-l chemă pe Hassan. Măsurând aproape un metru nouăzeci şi cinci şi având treizeci şi şase de ani, fostul lucrător într-o carieră de piatră era cel mai solid bărbat din echipa ei. Trebuia să se aplece pentru a încăpea în cavernă.

— Ţine-o, îi ordonă Sharab.

Abia acum se mişcă Nanda. Încercă s-o ocolească pe Sharab. Pare-se că voia să ajungă la una dintre armele aflate în lăzi. Însă Hassan se poziţionă în spatele ei. Îi apucă braţele chiar de sub umeri şi i le prinse la spate. Femeia din Kashmir gemu şi încercă să se elibereze. Însă uriaşul o strânse şi mai tare. Femeia îşi arcui spatele, apoi încetă să se mişte.

Hassan o duse pe Nanda în faţa lui Sharab. Pakistaneza pipăi buzunarele pantalonilor purtaţi de Nanda, apoi trecu la puloverul de lână al tinerei. Îşi trecu palmele peste coastele şi spatele femeii din Kashmir.

Găsi îndată ceea ce căuta. Se afla pe partea stângă a bustului, aproape de subsuoară. Pe când Nanda începea din nou să se zbată, Sharab îi ridică puloverul, dezvelind mijlocul tinerei.

Era o mică borsetă din piele, prinsă cu o bandă elastică. În interiorul ei se afla un telefon mobil. Sharab îl scoase şi se dădu mai aproape de unul dintre felinare. Examină cu atenţie telefonul minuscul, negru, de mărimea palmei. Ecranul cu cristale lichide era gol. Cu toate că funcţia de afişaj fusese deconectată, telefonul funcţiona. Vibra abia simţit, emiţând o pulsaţie de o secundă, apoi se închidea timp de-o secundă. Făcea asta în mod repetat. Mai exista totodată un bulb din material plastic întunecat la culoare, pe marginea superioară a telefonului. Semăna cu beculeţul de la telecomanda unui televizor.

— Ali, Samouel, adunaţi arme şi provizii, ordonă Sharab. Rapid!

Bărbaţii îşi lăsară baltă cina şi făcură ceea ce li se spusese. Hassan continua s-o ţină pe Nanda. Ishaq urmărea scena de pe-o latură a grotei. Aştepta ca Sharab să-i spună ce avea de făcut.

Sharab se uită la Nanda.

— E mai mult decât un simplu telefon mobil, aşa-i? E un dispozitiv de urmărire.

Nanda nu răspunse. Sharab făcu un gest de încuviinţare către Hassan şi acesta strânse puternic braţele femeii. Nanda slobozi un suspin, dar nu vorbi. După câteva clipe, Sharab îi făcu semn bărbatului să slăbească strânsoarea.

— N-ai fi putut vorbi cu colaboratorii tăi fără ca noi să te auzim, continuă Sharab. Ai folosit în mod sigur tastatura telefonului pentru a-ţi transmite informaţiile. Probabil că acum te-au urmărit până la baza noastră. Cine sunt?

Nanda nu răspunse.

Sharab se apropie cu paşi apăsaţi şi îi aplică o lovitură dură cu dosul palmei peste ureche.

— Cine-i în spatele afacerii? ţipă femeia. SFF? Armata? Lumea întreagă trebuie să afle că nu noi am comis asta!

Nanda refuză să vorbească.

— Ai măcar idee ce-ai făcut? întrebă Sharab, dându-se înapoi.

— Da, rosti în sfârşit femeia din Kashmir. Am oprit poporul tău de la comiterea unui genocid.

— Genocid?

— Împotriva poporului hindus din Kashmir şi din tot restul Indiei, zise Nanda. De ani de zile vă ascultăm la televizor făgăduielile de exterminare, urlate din minaretele moscheilor.

— Ai auzit părerile unor radicali, nişte preoţi fundamentalişti care strigă idei extremiste, insistă Sharab. Noi nu dorim decât libertate pentru musulmanii din Kashmir.

— Prin asasinate…

— Suntem în război! spuse Sharab. Însă nu atacăm decât ţinte militare ori ale poliţiei. Ridică telefonul mobil şi bătu cu degetul în calota lui. Vrei să vorbeşti de exterminare? Ăsta-i un senzor pentru activare de la distanţă, nu-i aşa? Noi te-am adus în apropierea locului atentatului şi tu l-ai folosit pentru a activa explozivii puşi de către partenerii tăi.

— Ceea ce-am făcut eu a fost un act de iubire de ţară, pentru a-mi proteja restul poporului, replică Nanda.

— A fost un act de trădare, îi întoarse vorba Sharab. Cetăţenii se deplasează liberi pentru că ştiu că noi nu le facem rău. Voi v-aţi folosit tocmai de această încredere.

Compatrioţii lui Sharab luau parte la acţiuni teroriste mai ales în Orientul Mijlociu, unde-şi foloseau trupurile pe post de bombe vii. Diferenţa consta în faptul că poporul lui Nanda nu alesese să se sacrifice. Nanda şi partenerii ei luaseră acea decizie în locul său.

Dar în acel moment, pe Sharab nu o preocupau moralitatea şi învinuirile. Nanda nu era destul de experimentată pentru a fi la originea acelui plan. Indiferent de identitatea celor aflaţi în spatele complotului, veneau spre peşteră şi erau bine înarmaţi. Sharab nu avea de gând să se mai afle acolo la sosirea lor.

Se răsuci către Ishaq. Cel mai tânăr membru al echipei şedea în preajma cutiilor de carton, mâncând orez şi carne de capră. Buzele îi erau livide din cauza frigului şi pielea feţei îi fusese tăbăcită de curentul de aer suportat în timpul drumului cu motocicleta. Însă privirea îi era alertă, nerăbdătoare. Sharab

încercă să nu se gândească la ceea ce urma să-i spună tânărului. Totuşi, era ceva ce trebuia făcut.

Îi întinse lui Ishaq telefonul mobil.

— Am nevoie ca tu să rămâi aici, cu telefonul ăsta, îi comunică ea.

Tânărul se opri din mestecat.

— Ai auzit ce s-a întâmplat, continuă Sharab. Noi plecăm, dar complicii ei trebuie să creadă că suntem încă aici.

Ishaq puse jos cutia de tablă şi luă telefonul. În spatele său, ceilalţi bărbaţi încetaseră să se mişte.

— E foarte greu aparatul, rosti încetişor Ishaq. Ai avut dreptate. Cred că i-au mai adăugat unele lucruri. O privi pe Sharab. Vrei ca indienii să nu părăsească acest loc, corect?

— Corect, răspunse cu glas scăzut Sharab.

Vocea i se frânse. Femeia însă continuă să privească în ochii lui Ishaq.

— Atunci nu vor mai pleca de-aici, făgădui el. Însă pentru voi ar fi mai bine s-o faceţi.

— Îţi mulţumesc, rosti Sharab.

Femeia se răsuci pe călcâie pentru a-i ajuta pe ceilalţi bărbaţi, care oricum nu aveau nevoie de asistenţă, însă în felul acesta Ishaq nu-i putea zări lacrimile. Dorea ca el să păstreze în memorie imaginea ei de femeie puternică. Tânărul avea nevoie de asta pentru a-şi duce la bun sfârşit sarcina. Şi totuşi, lacrimile îşi făcură apariţia. Lucraseră împreună timp de doi ani, zi de zi, atât în Pakistan, cât şi în Kashmir. Tânărul îi era credincios şi era devotat cauzei. Dar nu avea cunoştinţele de alpinism şi de supravieţuire ale celorlalţi bărbaţi. Fără aceste deprinderi nu aveau cum să treacă munţii, să străbată linia de demarcaţie şi să revină în Pakistan.

Restul membrilor echipei îşi îmbrăcară hainele groase pe care le păstrau pentru perioadele mai lungi de şedere în peşteră. Pe umărul drept îşi agăţară armele automate, iar pe cel stâng – colaci de frânghie. În buzunare îşi îndesară lanterne şi chibrituri. Ali luă în spinare un rucsac pe care-l umpluse cu hrană. Hassan o înşfăcă pe Nanda, după ce Samouel îi dăduse rucsacul ce conţinea pitoane, un ciocan, lanterne de rezervă şi hărţi.

Apoi, pe rând, fiecare component al echipei îl îmbrăţişă pe

Ishaq. El le zâmbea, cu lacrimi în ochi. Sharab fu ultima care-l luă în braţe.

— Mă voi ruga lui Allah să-ţi trimită în ajutor cinci mii de îngeri, îi şopti ea.

— Mai curând aş vrea ca El să-i trimită în sprijinul vostru, să ajungeţi acasă, răspunse Ishaq. Atunci voi fi sigur că n-a fost totul în zadar.

Ea îl strânse şi mai tare în braţe, apoi îl bătu pe spinare, se răsuci şi păşi dincolo de prelată.

17

Srinagar, Kashmir

Miercuri, 10.00 p.m.

Ron Friday se afla în mica lui cameră de hotel atunci când telefonul de pe noptiera şubredă începu să sune. Deschise ochii şi se uită la ceas.

Exact la timp.

Telefonul data din anii 1950, având aspectul unei nicovale negre la care fusese ataşat un fir gros, de culoare maro. Sunetul de apel aducea mai curând a dangăt de clopot decât a ţârâit. Friday stătea pe pat; după ce îi trimisese lui Hank Lewis mesajul cifrat, pornise televizorul alb-negru. Se transmitea un film vechi. Chiar şi subtitrat în engleză, lui Friday îi era greu să urmărească intriga, mai ales că tot moţăia.

Friday nu răspunse imediat după primul sunet de apel. Nici după al doilea. Nu ridică receptorul până la al zecelea apel. În felul acesta ştia că persoana care suna era omul de contact din cadrul Felinelor Negre. Zece sunete de apel la ora zece.

Omul care-l suna, căpitanul Prem Nazir, îi zise lui Friday că dorea să-l întâlnească peste cincisprezece minute, în afara hotelului.

Friday îşi puse pantofii, îşi înhăţă fâşul şi se îndreptă către singurul rând de scări. La Binoo’s Palace erau numai douăsprezece camere, majoritatea ocupate de pieţari, de femei de provenienţă îndoielnică şi de bărbaţi care rareori ieşeau din camerele lor. Evident, poliţia închidea ochii nu numai în privinţa salonului pentru jocuri de noroc.

Hotelul nu avea un hol de intrare mare. Recepţia era amplasată în stânga scărilor. Binoo stătea la ghişeu ziua, iar sora lui pe durata nopţii. Pe podeaua de scânduri fusese întins un covor persan, flancat de canapele uzate. Ferestrele ofereau o privelişte a străduţei înguste şi întunecate din faţa hotelului. În hol domina mirosul ţigărilor tari Juari, fabricate cu tutun de provenienţă locală. Salonul de jocuri era amplasat într-o cameră din spatele tejghelei de la recepţie. O perdea de fum atârna literalmente asemenea unei cortine în spatele neştiutoarei surori a lui Binoo.

Femeia cea solidă stătea sprijinită de tejghea. Nici nu ridică privirea din revista ilustrată pe care-o citea atunci când Friday coborî scările. Exact asta-i plăcea bărbatului cel mai mult la acel hotel. Nimănui nu-i păsa ce se petrecea în jur.

Holul era pustiu. La fel şi strada. Friday se sprijini de zidul hotelului şi începu să aştepte.

Agentul american nu-l mai întâlnise niciodată pe căpitanul Nazir, în vârstă de cincizeci şi trei de ani. Shankar, ministrul energiei atomice, îl cunoştea şi avea mare încredere în el. Friday, în ceea ce-l privea, n-avea încredere în nimeni, nici măcar în Shankar. Însă bogatele antecedente în domeniul spionajului ale căpitanului Nazir, care debutau în 1960 cu misiuni în spatele liniilor inamice, pe teritoriul Pakistanului, apoi activitatea din armata indiană şi, mai recent, din cadrul Gărzii Naţionale de Securitate, sugerau faptul că aceşti doi bărbaţi puteau avea o foarte bună relaţie profesională.

Mai puţin în cazul existenţei unor probleme între NSG şi Forţa Specială de Frontieră. Era primul subiect de discuţie pe care Friday intenţiona să-l abordeze cu Nazir, înaintea convorbirilor despre misiunea echipei Striker de căutare a rachetelor nucleare pakistaneze. Friday nu se sfia să plece într-o misiune delicată, în beneficiul Felinelor Negre, chiar dacă acea organizaţie nu se

bucura de încrederea deplină şi de sprijinul total al guvernului. O particularitate a muncii de informaţii era aceea că uneori îndeplineai anumite lucruri fără aprobarea guvernului. Însă, dacă Felinele Negre şi SFF se aflau în conflict, fiecare grup căutând să-i pună beţe-n roate celuilalt, Friday se codea să plece-n misiune. Absenţa totală de la locul atentatului a oamenilor NSG nu reprezenta o dovadă în acest sens. Dar Friday dorea să fie sigur.

Căpitanul Nazir fu cât se poate de punctual. Păşea măsurat, fără grabă şi nepărând a avea o destinaţie anume, fumând o Juari. O mişcare inteligentă. Ofiţerul era originar din New Delhi, însă nu fuma una dintre mărcile mai fine, atât de populare în capitală. O ţigară din partea locului îl ajuta să se integreze în peisaj.

Ofiţerul purta un tricou gri, pantaloni sport de culoare kaki şi pantofi sport Nike. Era înalt de un metru şaptezeci, avea păr negru, tuns scurt şi o cicatrice care-i brăzda fruntea. Tenul îi era fin şi smead. Arăta exact ca în fotografiile pe care le văzuse Friday.

Evident că şi Ron Friday arăta precum în fotografiile sale. Căpitanul Nazir nu se mai deranjă să se prezinte. Cei doi agenţi nici măcar nu aveau să-şi rostească numele. În bazar încă îşi desfăşurau activitatea angajaţi ai SFF. Se putea ca ei să fi instalat în zona adiacentă un sistem electronic de supraveghere, în încercarea de a-i prinde pe atentatori. Dacă aşa stăteau lucrurile, cineva le putea asculta discuţia.

Ofiţerul îi întinse cu un gest firesc mâna lui Friday şi rosti cu o voce joasă, răguşită:

— Mergi cu mine.

Cei doi bărbaţi o apucară în direcţia spre care se îndrepta căpitanul Nazir, lăsând în urmă strada principală, Shervani Road. Strâmta străduţă secundară unde era amplasat hotelul abia dacă depăşea ca mărime o alee. Pe ambele laturi se aflau magazine cu luminile stinse. Vindeau mărfuri care de obicei nu-şi aveau locul în piaţă: biciclete, costume bărbăteşti, mici aparate de uz casnic. Străduţa sfârşea într-un zid înalt de cărămidă, la trei sute de metri depărtare.

Nazir trase un fum din mucul de ţigară.

— Ministrul are o părere foarte bună despre dumneavoastră.

— Mulţam, spuse Friday. Îşi coborî privirea şi vorbi foarte

încet. Spuneţi-mi un lucru. Ce s-a petrecut astăzi în piaţă?

— Nu ştiu sigur, răspunse Nazir.

— Dacă ştiaţi sigur, mi-aţi fi spus? îl întrebă Friday.

— Nu sunt sigur, admise Nazir.

— De ce ancheta o întreprinde SFF, în loc de oamenii dumneavoastră? continuă Friday.

Nazir se opri din mers. Scoase un pachet de ţigări de sub tricou şi o folosi pe cea fumată pentru a aprinde una nouă. Îl privi pe Friday la lumina ţigaretei abia aprinse.

— Nu cunosc răspunsul la această întrebare, răspunse ofiţerul pornind din nou la drum.

— Daţi-mi voie să vă ofer un indiciu, zise Friday. SFF are jurisdicţie specială asupra oraşului Srinagar sau a obiectivelor religioase?

— Nu, replică Nazir.

— Dar personalul lor este la locul atentatului, iar oamenii voştri nu, repetă Friday.

— Da, rosti Nazir.

Începea să devină enervant. Friday se opri. Îl apucă de braţ pe Nazir. Ofiţerul nu reacţionă în nici un fel.

— Înainte de-a pleca în nord, unde-mi voi risca viaţa, trebuie să ştiu dacă există o scurgere de informaţii în agenţia voastră, zise Friday.

— De ce credeţi c-ar exista? întrebă Nazir.

— Pentru că la locul atentatului nu era nici un component al Comandourilor Felinele Negre, îi spuse Friday. Din ce alt motiv vi s-ar interzice efectuarea anchetei, raţiuni de securitate?

— Umilire, sugeră Nazir. Şi la dumneavoastră există conflicte între serviciile de informaţii. Merg până-n pânzele albe pentru a se submina reciproc, chiar dacă lucrează pentru un ţel comun.

Friday socoti că în privinţa asta n-avea cum să-l contrazică. Nu cu multă vreme în urmă, ucisese cu mâna lui un agent CIA.

— Adevărul este că SFF a fost extrem de discret în legătură cu activităţile sale din ultima vreme, iar noi am fost foarte discreţi în legătură cu operaţiunile noastre, inclusiv cu cea la care luaţi parte, continuă Nazir. Ambele grupuri au aliaţii lor la New Delhi şi, în cele din urmă, toate informaţiile pe care le adunăm sunt amestecate de către sistem şi utilizate.

— Ca la abator, remarcă Friday.

— Un abator, rosti Nazir. Dădu aprobator din cap. Îmi place comparaţia. Îmi place foarte mult.

— Mă bucur, replică Friday. Acum spuneţi-mi şi dumneavoastră ceva care să-mi placă. De exemplu, de ce-ar trebui să ne lăsăm noi pe mâna unei agenţii de informaţii care ar putea să ne rişte vieţile doar pentru a-şi spori propria influenţă la New Delhi?

— Asta e părerea dumneavoastră? îl chestionă Nazir.

— Nu ştiu, răspunse Friday. Convingeţi-mă de contrariu.

— Ştiţi ceva despre hinduism? îl întrebă căpitanul pe Friday.

— Îmi sunt cunoscute noţiunile de bază, răspunse americanul. Nu pricepea ce legătură avea asta cu problemele lor.

— Ştiţi că „hinduism” nu este termenul folosit de noi pentru a ne numi credinţa? Este inventat de occidentali.

— Nu ştiam asta, recunoscu Friday.

— Suntem divizaţi în nenumărate secte şi caste, fiecare în parte având propriul nume şi interpretări foarte diferite în privinţa scrierii sacre, Veda, spuse Nazir. Cea mai mare problemă a naţiunii noastre este că divizarea se aplică şi în rândurile guvernului. Fiecare îşi apără propria unitate, propriul departament sau consulat, de parcă ar fi întruchiparea credinţei personale. Facem asta fără să ne gândim la modul cum acţiunile noastre afectează întregul. Şi eu sunt vinovat de această meteahnă. „Zeul” meu, dacă-mi daţi voie să-i spun aşa, e cel care mă ajută să-mi duc la îndeplinire sarcinile. Nu neapărat cel care poate face ce este cel mai bine pentru India. Căpitanul Nazir trase din ţigară. Tragedia e că în momentul de faţă întregul este ameninţat cu distrugerea şi noi tot nu ne unim rândurile. Avem nevoie de mai multe informaţii legate de ameninţarea nucleară pakistaneză. Nu putem merge noi înşine să culegem acele informaţii din teamă să nu declanşăm exact lucrul pe care încercăm să-l evităm: un conflict nuclear. Dumneavoastră şi grupul vostru de comando sunteţi singurii care ne puteţi ajuta. Nazir îl privi pe Friday prin fumul ce se ridica în volute din ţigara sa. Dacă sunteţi dispus în continuare să preluaţi această misiune, eu voi fi avangarda dumneavoastră. În zona de operaţii vă voi ajuta pe cât îmi va sta în puteri, furnizând hărţi, permise de trecere şi informaţii legate

de recunoaşterea terenului. Eu şi ministrul ne vom asigura că nimeni nu vă va stânjeni acţiunile. Nu-i cunoaşte pe oamenii care vor sosi de la Washington, însă are un mare respect faţă de dumneavoastră. Vă consideră un membru al „sectei sale”. Asta-i mai mult decât o simplă onoare. Înseamnă că în cadrul unor acţiuni viitoare de-ale dumneavoastră, veţi putea apela la el. Pentru el, membrii echipei sale sunt mai presus de orice. Însă trebuie să punem mâna pe informaţiile de care avem nevoie pentru ca echipa să dăinuie. Unitatea americană oricum vine încoace. Mă aflu aici pentru a mă asigura că încă sunteţi dornic să mergeţi cu ea. Sper că voi avea prilejul să transmit un răspuns favorabil la minister.

Friday nu putea avea încredere în cineva care pretindea că pune binele echipei înaintea binelui său personal. Un ministru care desfăşura o operaţiune secretă cu Felinele Negre urmărea să întărească legăturile sale cu comunitatea serviciilor de informaţii şi să-şi construiască o poziţie de forţă. Dacă astăzi putea să-i spioneze pe pakistanezi, era posibil ca mâine să-i spioneze pe cei din SFF sau pe prim-ministru.

Faptul că un politician avea ambiţii personale nu-l deranja pe Friday. Înţelesese adevăratul sens al vorbelor căpitanului Nazir. Ministrul Shankar dorea ca agentul NSA să meargă cu echipa Striker pentru a se asigura că americanii lucrează în folosul Indiei şi nu doar pentru Washington. Iar dacă Friday îndeplinea misiunea, urma să dispună de un aliat cu rang înalt în Guvernul Indiei.

Bărbaţii ajunseră la zidul de cărămidă din capătul străduţei şi Nazir aprinse o nouă ţigară. Apoi se întoarseră, îndreptându-se spre hotel. Nazir privea în jos. Era evident că spusese ceea ce venise să spună. Acum totul depindea de Friday.

— Încă nu m-aţi convins că nu există scurgeri de informaţii în organizaţia dumneavoastră, i se adresă americanul. Cum pot să ştiu că, odată intraţi în Pakistan, nu ne trezim în belea până la gât?

— S-ar putea întâmpla, îl asigură Nazir. Tocmai din această pricină nu ne putem duce chiar noi. În privinţa scurgerilor, îi cunosc pe toţi componenţii Felinelor Negre. De-a lungul timpului n-au existat trădări. Mai mult de-atât nu vă pot da asigurări. Nazir

surâse pentru întâia oară. E posibil chiar ca vreo persoană din Washington să le divulge pakistanezilor informaţia despre misiune. În meseria noastră pericolul e mereu prezent. Singura întrebare care se pune este dacă răsplata merită riscul. În opinia noastră, merită… atât pentru noi, cât şi pentru voi.

Vorbele acelea semănau tare mult cu discursul unui guru în ashram, cu care-şi întâmpina învăţăcelul. Friday se aşteptase totuşi la aşa ceva.

— În regulă, zise agentul NSA. Merg în misiune… cu o condiţie.

— Care anume?

— Vreau să ştiu mai multe despre atentatul de azi, rosti Friday. Ceva legat de el nu se potriveşte.

— Îmi puteţi spune cu precizie ce anume vă sâcâie? se interesă Nazir.

— Faptul că atacatorul a detonat două încărcături separate pentru a culca la pământ secţia de poliţie şi templul, explică Friday. N-avea rost să se procedeze aşa. O singură explozie, de putere mai mare, ar fi făcut treaba foarte bine. Şi ar fi fost mult mai simplu de aranjat.

Nazir încuviinţă din cap.

— Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Bine. Voi vedea ce pot să aflu şi o să vă informez atunci când ne vom vedea iarăşi… asta însemnând mâine, pe la amiază. Ne putem întâlni aici, apoi mergem să luăm prânzul. Voi aduce materialele care trebuie înmânate echipei dumneavoastră.

— Mi se pare un târg cinstit, aprecie Friday.

Cei doi bărbaţi ajunseră la hotel. Friday îi aruncă o privire căpitanului.

— Încă o întrebare, spuse americanul.

— Desigur.

— De ce nu mi-aţi oferit o ţigară? întrebă Friday.

— Pentru că nu sunteţi fumător, răspunse Nazir.

— Ministrul v-a spus asta?

— Nu, zise căpitanul.

— Atunci înseamnă că aţi făcut verificări în privinţa mea, spuse Friday. I-aţi întrebat pe oamenii cu care-am lucrat despre obiceiurile mele şi posibilele slăbiciuni.

— Este adevărat, admise Nazir.

— Aşadar n-aţi avut deplină încredere în hotărârea ministrului de-a mă lua în misiune, sublinie Friday.

Nazir zâmbi din nou.

— Am zis că-i cunosc pe toţi cei din Felinele Negre. Ministrul nu-i unul dintre membrii forţei mele de comando.

— Înţeleg, răspunse Friday. Totuşi, aţi dat dovadă de neglijenţă. Mi-aţi spus ceva despre dumneavoastră, despre metodele de lucru, despre persoanele în care aveţi încredere. Un profesionist n-ar trebui să procedeze astfel.

— Aveţi dreptate, replică Nazir cu francheţe. Dar de unde ştiţi că nu v-am testat pentru a vedea dacă remarcaţi? Căpitanul îi întinse mâna. Noapte bună!

— Noapte bună, spuse Friday.

Simţi cum roşeşte de jenă, şi în timp ce strângea mâna lui Nazir încercă o urmă de îndoială.

Componentul forţei de comando Felinele Negre se-ntoarse pe călcâie şi dispăru în noapte, târând în urma sa un nor gros de fum de ţigară.

18

Alconbury, Marea Britanie

Miercuri, 7.10 p.m.

Mike Rodgers tocmai studia fişierele expediate prin e-mail de către Bob Herbert de la Centrul de Comandă atunci când giganticul aparat Hercules C-130 ateriză la baza Forţelor Aeriene Regale din Alconbury. Dacă decolarea lentă păruse a fi un chin pentru avion, aterizarea abia dacă fu remarcată. Asta poate din pricină că în cursul zborului transatlantic aeronava se zguduise aşa de tare, încât Rodgers nici nu mai băgase de seamă că în sfârşit aterizase. Oricum, înţelese limpede acest fapt atunci când motoarele fură oprite. Trepidaţiile avionului încetară, dar nu şi ale

sale. După peste şase ore de zbor, se simţea de parcă un curent electric de mică intensitate îi străbătea trupul din creştet până-n tălpi. Ştia din proprie experienţă că vor trece aproximativ treizeci sau patruzeci de minute până să înceteze acea senzaţie. Fireşte, în acel moment echipa Striker va fi iarăşi în aer, aşa că senzaţia va reapărea. Undeva în acel proces exista un întreg microcosmos de înălţări şi de căderi, plus senzaţiile tipice vieţii, însă în clipa respectivă era prea distras ca să le identifice.

Echipa părăsi aeronava, însă rămase staţionată pe pistă. Nu stăteau la sol decât cel mult o oră, timp suficient pentru ca două motostivuitoare care-i aşteptaseră să descarce câteva lăzi cu piese de schimb.

Referitor la baza Alconbury, ofiţerii RAF foloseau apelativul Really American Field [1]. De la finalul celui de-al Doilea Război Mondial, aceasta fusese efectiv placa turnantă a operaţiunilor forţelor aeriene americane staţionate în Europa. Era un aerodrom mare şi modern, cu sisteme de comunicaţie de ultimă oră, cu utilităţi pentru repararea materialului volant şi cu depozite de muniţie. De vreme ce fiecare bază, fiecare cazarmă şi fiecare aerodrom aveau nevoie de o poreclă, americanii botezaseră aerodromul „A1”. Mulţi dintre militarii americani se învârteau pe-acolo fredonând melodia lui Paul Simon *You Can Call Me Al*. Britanicii nu prea aveau eterna fascinaţie a americanilor de-a pune porecle la orice, de la preşedinţi până la nave spaţiale şi arme – Honest Abe [2], Friendship 7 [3], Old Betsy [4]. Însă Mike Rodgers înţelegea rostul acestui obicei. Făcea ca maşinăriile formidabile şi instituţiile guvernamentale să pară mai puţin intimidante. Şi implica o doză de familiaritate, o legătură cu obiectul sau cu locul respectiv, senzaţia că acel bărbat, acel lucru sau acea instituţie îţi era cumva egal.

Era ceva foarte americănesc.

Componenţii forţei Striker coborâră rampa de încărcare din

---

[1] Aerodrom cu Adevărat American; acronimul în originalul englez este echivalent cu sigla aviaţiei militare britanice (RAF – Royal Air Force) (n.tr.)

[2] Cinstitul Abe – porecla dată preşedintelui Abraham Lincoln (n.tr.)

[3] Prietenia 7 – porecla uneia dintre capsulele spaţiale ale programului Mercury (n.tr.)

[4] Poreclă dată unei muschete (n.tr.)

coada aparatului şi ajunseră pe asfaltul pistei. Doi dintre ei îşi aprinseră ţigările şi stătură unul lângă celălalt în apropierea unui stand cu fleacuri. Alţi soldaţi îşi dezmorţeau oasele, săreau pe loc sau pur şi simplu se tolăniseră pe pistă, privind cerul negru-albăstrui. Brett August utiliză un telefon public aflat în apropierea unui depozit. Probabil îşi suna una dintre prietenele pe care le avea în acea localitate de escală. Poate că în cursul drumului de întoarcere va părăsi echipa ca să-i facă o vizită. Cu siguranţă avea să vină şi vremea pentru cele personale.

Mike Rodgers preferase să rămână singur. Se îndreptă către botul aparatului de zbor. Vântul sufla cu putere de-a latul vastului spaţiu degajat, purtând cu el mirosurile familiare ale unei baze aeriene: motorină, lubrifianţi şi cauciuc ars de la frecarea pneurilor avioanelor cu asfaltul pistei. Pe măsură ce soarele apunea şi asfaltul se răcea, mirosurile păreau a fi cumva stoarse, eliberate din el. Indiferent de numele aeroportului de pe glob vizitat de Rodgers de-a lungul vieţii, cele trei mirosuri erau întotdeauna prezente. Îl făceau să se simtă acasă. Aerul răcoros şi pavajul solid îi dădeau o senzaţie minunată.

Rodgers stătea cu mâinile vârâte în buzunare şi cu ochii aţintiţi la suprafaţa pătată de ulei a aerodromului. Se gândea la datele trimise de către Friday la NSA şi la fişierele pe care Herbert i le transmisese lui. Totodată, se gândea şi la Ron Friday. Şi la toţi indivizii gen Ron Friday cu care lucrase de-a lungul deceniilor de activitate.

Lui Rodgers întotdeauna îi ridicau semne de întrebare misiunile ce implicau participarea altor guverne sau a altor agenţii care cooperau cu propriul lui guvern. Datele oferite unui agent operativ nu reprezentau întotdeauna o informare corectă. Uneori erau eronate, fie accidental, fie din ineficienţă, fie din concepţie. Singurul mod de-a afla sigur câte parale făceau era să pleci în misiune. Dar în toiul misiunii nişte informaţii proaste sau nişte concluzii greşite extrase din date incomplete puteau să te omoare.

Alte semne de întrebare pe care i le ridicau lui Rodgers misiunile multinaţionale ţineau de problema autorităţii şi administrării resurselor. Agenţii operativi semănau din mai multe puncte de vedere cu copiii. Le făcea plăcere să se joace afară şi

se supărau dacă erau nevoiţi să asculte de „părinţii” altor copii. Se putea ca Ron Friday să fie un om bun şi responsabil. Dar, înainte de orice, Friday trebuia să răspundă în faţa conducătorului NSA şi, probabil, a susţinătorului său din cadrul guvernului indian. Satisfacerea doleanţelor şi atingerea obiectivelor cerute de cei doi oameni aveau prioritate faţă de ajutorarea lui Rodgers, liderul misiunii. Ideal era ca ţelurile tuturor să coincidă pe deplin, ca urmare neexistând conflicte. Dar asta se întâmpla rareori. Iar uneori era chiar mai rău. Câteodată, unei misiuni îi erau afectaţi agenţi sau ofiţeri al căror singur rol era acela de a se asigura că acţiunea eşuează, în scopul de-a zădărnici eforturile unui grup care putea să se lupte fie pentru atragerea atenţiei preşedintelui, fie pentru favoruri din partea unui lider de talie mondială, fie pentru obţinerea de finanţare sporită din bugetele limitate.

În situaţia în care echipa s-ar trezi înconjurată de adversari, Mike Rodgers nu dorea să aibă sentimentul că nu putea conta pe oamenii săi. Mai ales dacă vieţile membrilor detaşamentului Striker erau puse în primejdie.

Firește, Rodgers nu-i întâlnise vreodată pe Ron Friday sau pe ofiţerul de legătură al Felinelor Negre, căpitanul Nazir. Urma să procedeze aşa cum făcea întotdeauna: să-i evalueze imediat ce dădea ochii cu ei. De regulă, putea spune pe loc dacă un om era sau nu de încredere.

Totuşi, pe moment, lucrul care-l tulbura cel mai mult pe Rodgers n-avea de-a face cu Ron Friday. Era legat de explozia din Srinagar. În special de acel ultim apel de pe telefonul bază către telefonul operativ.

Alte state foloseau în mod curent telefoanele mobile ca parte a eforturilor de spionaj şi de colectare de informaţii. Nu supravegheau doar convorbirile de pe telefoanele mobile, ci utilizau aparatele în sine. Articolele electronice nu declanşau alarmele de securitate din aeroporturi; majoritatea oficialilor guvernamentali, a personalului militar şi a oamenilor de afaceri deţineau telefoane mobile; iar din construcţie acestea aveau deja încorporate o serie de conectori şi de microprocesoare de care aveau nevoie sabotorii. De asemenea, telefoanele mobile erau minunat poziţionate în vederea comiterii unui asasinat. Nu trebuia să apelezi la mai mult de-o feliuţă de exploziv C-4, ambalată între

piesele funcţionale ale unui celular, pentru a spulbera jumătate din capul ţintei atunci când aceasta răspundea la telefon.

Rodgers îşi aducea aminte de un caz anume, petrecut în fosta colonie portugheză Timor, care prezenta similarităţi cu atentatul din Srinagar. Citise despre incident într-un document nesecretizat al armatei australiene, pe când se afla în Melville Island ca observator la manevrele navale întreprinse în Marea Timor, în 1999. Armata indoneziană invadatoare oferise, în ceea ce părea a fi un gest de bunăvoinţă, telefoane mobile cetăţenilor săraci din Timorul de Est. Civililor li se permisese să folosească reţeaua de comunicaţii mobile a armatei indoneziene pentru a da apeluri telefonice. Aparatele oferite nu erau simple telefoane, ci staţii radio cu emisie-recepţie. Civilii care aveau acces la grupările profund loiale liderului Xanana Gusmao, aflat în arest, erau folosiţi fără ştirea lor ca spioni, pentru a supraveghea activităţile naţionaliştilor. Din curiozitate, Rodgers îl întrebase pe-un coleg din cadrul Departamentului de Strategii Defensive şi Informaţii australian dacă indonezienii dezvoltaseră acel proiect pe cont propriu. I se răspunsese că nu. Tehnologia provenea de la Moscova. Or, ruşii erau mari furnizori de tehnologie şi pentru India.

Pentru Rodgers semnificativ era faptul că modul de funcţionare radio al telefoanelor se activa prin semnale emise de avanpostul militar indonezian din Baukau. Semnalele fuseseră trimise după ce apelurile telefonice le indicaseră indonezienilor că un anume individ sau altul urma să ajungă într-un punct strategic.

Rodgers se văzu nevoit să se-ntrebe dacă telefonul bază nu semnalase cumva telefonului operativ să detoneze a doua încărcătură explozivă. Diferenţa de timp între cele două evenimente era prea mică pentru a fi o banală coincidenţă. Iar continuarea semnalului cu o asemenea regularitate sugera faptul că teroriştii erau urmăriţi.

„La naiba, sugerează mai mult de-atât”, îşi spuse Rodgers. Cu cât stătea mai mult să se gândească, cu atât îşi dădea mai limpede seama că o situaţie foarte urâtă, aflată în plină evoluţie, căzuse pe umerii lor. Echipa de savanţi de elită a Pentagonului, purtând inofensivul nume Departamentul de Teorie a Efectelor, botezaseră acest proces „calcul cu echipamente nălucă”. Rodgers

întotdeauna fusese bun la aşa ceva, încă din vremea când Pentagonul încă intitula procesul de analiză „gândire domino”.

Trebuia să discute cu Herbert în legătură cu întreaga tărăşenie.

Rodgers îl strigă pe Ishi Honda. Transmisionistul stătea lungit pe asfalt, cu staţia TAC-SAT lângă el. Veni în fugă, aducând cu sine echipamentul securizat de comunicaţie. Rodgers îi mulţumi, apoi se lăsă pe vine lângă cutia lunguiaţă a staţiei şi îl contactă pe Bob Herbert. Se folosi de căşti pentru a putea auzi în tot acel vacarm făcut de avioanele care aterizau şi decolau.

Herbert răspunse imediat.

— Bob, aici Mike Rodgers, spuse generalul.

— Sunt bucuros să te-aud. Ai ajuns la Al? întrebă Herbert.

— Tocmai am aterizat, zise Rodgers. Ascultă, Bob. M-am gândit la ultimele date pe care mi le-ai trimis. Am o presimţire că atentatorii au o codiţă, poate chiar cineva dintre ei.

— Şi eu am aceeaşi impresie, admise Herbert. Mai ales de când am reuşit să localizăm apelurile date de pe telefonul operativ către cel bază înainte de atentat. Provin de la o fermă din Kargil. I-am anunţat pe cei din SFF. Au trimis un poliţist din zonă ca să verifice locul. Fermierul refuză să spună ceva şi nepoata sa nu e de găsit. Mâine-dimineaţă la prima oră, Ron şi tipul de la SFF vor merge acolo, să vadă dacă nu cumva pot afla mai multe de la fermier.

— Nimic din toate astea nu miroase a bine, rosti generalul.

— Da, aşa-i, întări Herbert. Şi mai e ceva. Fiica fermierului şi ginerele său au făcut parte din mişcarea de rezistenţă, şi au murit luptând contra pakistanezilor.

— Deci fermierul are cu certitudine un motiv să fie părtaş la conspiraţia împotriva Miliţiei Kashmirului Liber, spuse Rodgers.

— Teoretic, da, zise Herbert. În momentul de faţă facem cercetări pentru a vedea dacă e vorba de-o conspiraţie şi în ce fel ar putea fi implicat comandamentul de poliţie unde se află amplasat telefonul bază. Matt Stoll le-a pătruns în banca de date şi oamenii mei studiază dosarul fiecărui ofiţer. Vrem să vedem dacă vreunul dintre ei are legături cu grupurile antiteroriste.

— Sper că-ţi dai seama, Bob, că dacă descoperi o legătură între poliţie şi celula teroristă pakistaneză s-ar putea să ne

pricopsim cu un caz de incident internaţional fără precedent, îi spuse Rodgers.

— Nu-ţi înţeleg raţionamentul, replică Herbert. Doar pe baza faptului că puteau avea ştire despre atac şi au decis să nu îl prevină…

— Eu cred că-i mai mult de-atât, îl întrerupse Rodgers. Au fost trei atentate separate. Doar unul dintre ele corespunde modului de operare al FKM, cel îndreptat contra secţiei de poliţie.

— Stai puţin, spuse Herbert. Ai făcut un salt cam mare. Vrei să zici că poliţia putea plănui chiar ea atentatele? Că indienii şi-au atacat propriul templu…

— Ca să coincidă cu atentatul FKM, da, îi luă Rodgers vorba din gură.

— Dar într-o operaţiune de genul ăsta ar trebui să fie implicate şi alte forţe, nu doar poliţia din Kashmir, zise Herbert. Mai ales dacă urmăresc celula pakistaneză şi intenţionează capturarea ei, după cum se pare că este şi cazul.

— Ştiu asta, răspunse Rodgers. Nu cumva e posibil să fi primit ajutor? De la un grup antiterorist care este implicat ceva mai mult decât în mod normal?

— SFF, îi duse Herbert ideea la capăt.

— De ce nu? Poate că din acest motiv au izolat piaţa şi îi ţin la distanţă pe cei din Felinele Negre, zise Rodgers.

Herbert stătu pe gânduri câteva clipe.

— E posibil, admise el. Dar la fel de posibil este ca noi să fi mers prea departe cu ipotezele.

— Mai bine aşa decât să batem pasul pe loc, zise Rodgers.

— Ai dreptate, rosti Herbert. Uite ce facem. Haide să vedem mai întâi ce obţin mâine-dimineaţă Ron Friday şi partenerul său. Mă duc să-l informez pe Paul despre ultimele evoluţii ale situaţiei şi-ţi voi da de ştire dacă aflăm ceva nou.

— Bine, zise Rodgers. Dar dacă tot am ajuns aşa departe, hai să mai facem un pas.

— În regulă, spuse Herbert, cu o urmă de teamă.

— Striker va pătrunde în Pakistan pentru a căuta rachete nucleare, zise generalul. Ce-ar fi dacă n-am găsi decât foarte puţine sau nici măcar una? N-am putea presupune că Guvernul Indiei a autorizat atentatul din Srinagar doar ca să atragă de

partea sa populaţia şi să pună de-un conflict? Un conflict din care Pakistanul n-are cum să iasă învingător.

— Crezi că vor răspunde la atentat cu un atac nuclear? spuse Herbert.

— De ce nu? răspunse Rodgers cu o întrebare.

— Restul lumii nu va accepta în ruptul capului aşa ceva! replică Herbert.

— Şi ce-ar putea face restul lumii? îl întrebă generalul. Să pornească la război contra Indiei? Să lanseze rachete asupra oraşului New Delhi? Să impună sancţiuni? De care fel? Şi cu ce rezultat? Şi ce-o să se-ntâmple atunci când sute de mii de indieni vor începe să moară de foame? Bob, aici nu-i vorba de Irak sau de Coreea de Nord. E vorba de-un stat care are un miliard de locuitori şi a patra armată din lume ca efective. Aproape un miliard de hinduşi care se tem că vor deveni victimele unui război sfânt al musulmanilor.

— Mike, nici o naţiune de pe pământ nu ar trece cu vederea un atac nuclear asupra Pakistanului, spuse Herbert. Punct.

— Problema n-o constituie trecutul cu vederea, zise Rodgers. Problema e cum răspundem în caz că se-ntâmplă. Ce va face America de una singură?

— Singură?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Rodgers. Pun pariu că Moscova şi Beijingul nu se vor plânge prea tare, cel puţin nu în primă fază. Bombardarea Pakistanului de către India cu arme nucleare îi dă mână liberă Moscovei să izbească orice republică vrea ea cu atacuri nucleare limitate. S-a zis cu războaiele îndelungate din Afganistan sau Cecenia. Iar China n-o să facă mare scandal deoarece i se oferă un precedent pentru a porni contra republicii Taiwan.

— N-ar face asta, zise Herbert. E nebunie curată!

— Nu, e supravieţuire, îl corectă Rodgers. Israelul are deja pregătit planul unui atac nuclear în cazul unei ofensive arabe unite. Şi ei vor face uz de plan, doar ştii asta. Dacă India are acelaşi tip de plan? Cu aceeaşi puternică motivaţie, aş putea adăuga. Persecuţia religioasă.

Herbert nu răspunse în nici un fel.

— Bob, nu vreau să spun decât că întreaga afacere seamănă

cu o casă construită din cuburi, zise Rodgers. Un mic amănunt duce la altul, apoi la altul. Poate lucrurile nu stau chiar aşa rău, însă nici bune nu sunt.

— Nu, nu sunt deloc bune, admise Herbert. Încă sunt de părere că reacţionăm exagerat, dar voi lua legătura cu tine imediat cum aflăm ceva. Între timp, vreau să-ţi fac o singură sugestie.

— Care-ar fi? întrebă Rodgers.

— Ai grijă să dormi pe drumul către India, îi zise Herbert. Oricum ar sta lucrurile, vei avea nevoie să fii odihnit.

19

Kargil, Kashmir

Joi, 6.45 a.m.

Ron Friday era iritat că apelul telefonic nu venise din partea lui Hank Lewis. Venea din partea căpitanului Nazir. Pentru Friday însemna că din acea fază a misiunii el raporta la New Delhi, nu la Washington. Fapt ce sugera că Felinele Negre aveau să-l supravegheze îndeaproape. Probabil guvernul indian nu dorea ca el să le dezvăluie celor de la NSA sau din oricare altă parte ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Nu înainte de-a pleca în misiune, cel puţin.

Trebuiau să meargă la o fermă de păsări din Kargil, aflată la poalele munţilor. Se pare că un ofiţer de informaţii de la Centrul de Comandă descoperise o posibilă legătură între acea locaţie şi atentatul din bazar. Centrul de Comandă nu le spusese lui Hank Lewis sau ofiţerului de legătură al Felinelor Negre de ce credea că ferma ar fi semnificativă pentru anchetă şi nici în ce consta acea semnificaţie. Tot ce li se comunicase era că situaţia din bazar era „atipică” şi că teroriştii trebuiau capturaţi în viaţă. Pentru Friday, interpretarea vorbelor era: „Nu suntem siguri că teroriştii au

comis atentatul şi vrem să stăm de vorbă cu ei”.

Cei doi bărbaţi zburau către fermă la bordul unui elicopter rapid, extrem de maniabil, Kamov Ka-25. La comenzile aparatului se afla căpitanul Nazir. Elicopterul compact, de culoarea cerului era unul dintre cele peste douăzeci de aparate Ka-25 pe care India le cumpărase de la Rusia atunci când Uniunea Sovietică se prăbuşise şi armata ei începuse să facă reduceri de buget. Friday nu era surprins că foloseau un elicopter aparţinând armatei. Un elicopter negru al Gărzii Naţionale de Securitate ar fi bătut la ochi. Însă spaţiul aerian din zonă era înţesat cu aparate de zbor aparţinând armatei indiene. În mod ironic, folosirea unei aeronave militare reprezenta cel mai bun mijloc de-a deveni invizibili pentru radarele pakistaneze.

Cuplul de agenţi zbura către nord la cel mult şaizeci de metri altitudine, urmărind neregularităţile solului, care deveneau din ce în ce mai ascuţite şi mai abrupte. Deşi zborul la o înălţime neobişnuit de joasă provoca panică printre turmele de oi şi printre hergheliile de cai, atrăgând blestemele proprietarilor, Nazir îi explică lui Friday că era necesar să procedeze astfel. Curenţii de aer de la altitudine mare erau dificil de abordat în acea regiune, mai ales în zorii zilei. Pe măsură ce soarele se înălţa, straturile inferioare ale atmosferei se încălzeau. Ele se amestecau violent cu aerul îngheţat ce curgea la vale pe versanţii munţilor, dând naştere unei zone cu turbulenţe, foarte periculoasă pentru navigaţia aeriană, situată între o sută cincizeci şi şase sute de metri altitudine. Pe Friday îl tulbura gândul că un singur agent pakistanez, dotat cu un lansator portabil de rachete, putea doborî fără probleme aparatul Ka-25. Spera că, indiferent ce fel de informaţii obţinuse Centrul de Comandă, nu erau ceea ce în branşa lor se numea „inducere tactică în eroare”, adică o minciună aruncată în dorinţa de-a încetini o urmărire prin stârnirea stării de confuzie şi eliminarea urmăritorilor.

Cei doi bărbaţi ajunseră fără incidente la fermă. Înainte de aterizare, căpitanul Nazir survolă micul hambar şi clădirea din piatră şi lemn a fermei. Un fermier bătrân ieşi afară pentru a vedea ce se petrecea. Păru să aibă o expresie surprinsă pe când îşi umbrea ochii cu mâna, pentru a putea privi către elicopter. Nazir coborî aparatul, până ajunse exact deasupra acoperişului.

— Ce părere aveţi? întrebă Nazir. Fermierul e singur?

— Cel mai probabil, răspunse Friday.

Cei care erau ţinuţi ostatici pentru o scurtă perioadă de timp aveau tendinţa să fie extrem de agitaţi, chiar panicaţi. Doreau să ajungă la cineva care să-i poată proteja. Chiar dacă mai existau ostatici aflaţi în primejdie, inclusiv rude apropiate, autoconservarea era primul instinct, unul irezistibil. De obicei, ostaticii care îndurase ră o captivitate mai îndelungată se comportau exact invers. Stabiliseră deja o legătură cu cei care-i capturaseră şi se arătau foarte trufaşi, deseori chiar ostili. Bărbatul de jos nu era panicat, dar nici ostil.

Nazir mai ţinu puţin elicopterul în aer, apoi ateriză pe un câmp din apropiere. După un zbor zgomotos de patruzeci de minute, era reconfortant să poţi auzi numai foşnetul vântului. Briza răcoroasă le dădea şi ea celor doi bărbaţi o senzaţie plăcută, pe când îşi croiau drum către fermă. Nazir purta un revolver de calibrul .38 într-un toc de sub braţ. Friday ducea un pistolet minuscul în buzunarul drept al scurtei de fâş şi un cuţit cu arc în buzunarul stâng. Pistoletul de calibrul .22 nu producea mare efect asupra ţintei, însă putea fi ascuns în palmă şi, în caz de nevoie, putea fi utilizat cu uşurinţă pentru a orbi un atacator.

Fermierul îi aştepta. Friday socoti că Apu Kumar avea în jur de şaizeci şi cinci de ani. Era scund, cu umerii aduşi şi cu ochi înguşti. Trăsăturile sale păreau să păstreze ceva din moştenirea strămoşilor mongoli. Pentru locuitorii din Himalaya nu era ceva ieşit din comun. Vreme de mii de ani acea regiune fusese străbătută în lung şi-n lat de nomazii multor rase ale Asiei, populaţia din zonă fiind una dintre cele mai metisate din întreaga lume. Una dintre tristele ironii ale conflictului care se purta acolo era faptul că mulţi dintre combatanţi aveau acelaşi sânge.

Agenţii se opriră la câţiva paşi de fermier. Ochii întunecaţi, suspicioşi ai bătrânului îi măsurau de sus şi până jos. În spatele fermei se găsea coteţul păsărilor. Găinile cotcodăceau de pe plimbele lor.

— Bună dimineaţa, salută Nazir.

Fermierul răspunse înclinând grav din cap.

— Sunteţi Apu Kumar? întrebă căpitanul.

Fermierul făcu acelaşi gest. De astă dată mai puţin stăpân pe

sine, iar privirea i se mută de la Nazir la Friday.

— Mai locuieşte cineva aici? îl chestionă Nazir.

— Nepoata mea, răspunse fermierul.

— Nimeni altcineva?

Kumar scutură din cap.

— Nepoata dumneavoastră este acasă acum? continuă Nazir.

Fermierul scutură iarăşi din cap. Atitudinea sa se modificase puţin. Expresia feţei sugerase mai devreme teamă pentru propria-i siguranţă, însă acum limbajul trupului sugera tensiune, anxietate. Ascundea ceva. Probabil ceva legat de nepoata sa.

— Unde-i nepoata? îl presă Nazir.

— A ieşit, replică Apu. Are nişte comisioane de făcut.

— Pricep. Vă deranjează dacă aruncăm o privire prin jur? ceru voie Nazir.

— Pot să ştiu ce anume căutaţi? îi întrebă fermierul.

— Nici eu nu ştiu, admise căpitanul.

— Foarte bine, căutaţi, zise Apu. Dar aveţi grijă cu găinile mele. Le-aţi speriat deja cu maşinăria voastră.

Făcu un gest dispreţuitor către elicopter.

Nazir dădu din cap a încuviinţare şi se răsuci pe călcâie. Friday rămase pe loc.

— E ceva în neregulă? îl întrebă căpitanul pe american.

Friday continua să se uite la fermier.

— Nepoata dumneavoastră e una dintre ei, nu-i aşa?

Apu nu se clinti. Nici nu zise: „Dintre cine-i nepoata mea?” Nu scoase o vorbă. Asta îi spunea multe lui Friday.

Americanul se apropie de fermier. Apu începu să dea înapoi. Friday ridică mâinile, cu dosul palmelor înspre indian. Pistoletul îl ţinea în palma dreaptă, astfel că fermierul nu-l putea vedea. Friday era atent atât la bătrân, cât şi la uşa şi ferestrele fermei din spatele acestuia. Nu avea certitudinea că înăuntru nu mai era nimeni sau că Apu nu putea încerca să ia de după uşă o puşcă, o secure sau orice altă armă.

— Domnule Kumar, totul este în ordine, spuse Friday încet, cu blândeţe. N-am nimic cu dumneavoastră. Absolut nimic.

Apu încetini, apoi se opri. Friday se opri la rândul lui.

— Bun, zise agentul NSA. Îşi coborî mâinile şi le introduse în buzunare. Pistoletul era aţintit către Apu. Vreau să vă pun o

întrebare, una foarte importantă. Bine?

Apu făcu un semn afirmativ din cap.

— Vreau să ştiu dacă nu doriţi să ne vorbiţi din pricină că dumneavoastră, împreună cu nepoata, îi susţineţi pe terorişti, sau pentru că ei o ţin ostatică pe nepoată, îi spuse Friday.

Apu şovăia.

— Domnule Kumar, au fost ucişi mulţi oameni ieri, când o bombă a explodat în Srinagar, zise căpitanul Nazir. Poliţişti, pelerini aflaţi în drum spre Pahalgam şi credincioşi care se rugau într-un templu. Nepoata dumneavoastră are sau nu legătură cu fapta?

— Nu! Apu pe jumătate ţipase şi pe jumătate se jelise. Nu îi susţinem. Au forţat-o să meargă cu ei! Au plecat ieri. Mi-au zis să-mi ţin gura, altfel o omoară. Unde este? Unde mi-e nepoata?

— Nu ştim, îi spuse Nazir. Însă vrem s-o găsim şi s-o ajutăm. S-au întors aici după explozie? întrebă căpitanul.

— Nu, răspunse Apu. Un bărbat a rămas aici când ceilalţi au plecat. A sunat ca să revendice atentatul. L-am auzit. Pe urmă a plecat brusc, în jurul orei cinci.

— Brusc? întrebă Nazir.

— Părea foarte supărat după ce-a vorbit cu cineva la telefon, îi zise Apu.

— Ca şi cum lucrurile mergeau rău? interveni Friday.

Asta putea confirma raţionamentul celor de la Centrul de Comandă.

— Nu ştiu, zise Apu. De obicei individul era foarte calm. Uneori l-am auzit spunând glume. Dar ieri era altfel. Poate chiar se petrecuse ceva rău.

— Dacă veniţi cu noi la Srinagar, ni i-aţi putea descrie pe indivizi? îl întrebă Nazir.

Apu făcu semn că da.

Friday îl apucă pe Nazir de braţ.

— S-ar putea să n-avem timp de asta, zise agentul NSA.

Indiferent ce se întâmpla, părea că evenimentele decurgeau foarte rapid.

— Domnule Kumar, vizitatorii erau pakistanezi? întrebă Friday.

— Da.

— Câţi au fost şi cât timp au stat aici? mai întrebă americanul.

— Au fost cinci şi-au stat cinci luni, îl informă Apu.

— Aţi auzit vreun nume de-al lor? interveni Nazir.

— Da, răspunse Apu. Am auzit „Sharab”, însă nu şi numele de familie.

— V-au lăsat vreodată singuri? întrebă Friday.

— Numai în dormitorul nostru, zise Apu. Unul dintre ei întotdeauna stătea de gardă, la intrare.

— V-au molestat vreodată? vru americanul să afle.

Apu scutură din cap. Era ca un boxer care tot primea lovituri în figură. Dar aşa trebuia purtat un interogatoriu. Îndată ce ţinta începea să se descopere, persoana care-o interoga trebuia s-o menţină în continuare descoperită. Friday privi în direcţia coteţului din piatră.

— Cine avea grijă de găini? se interesă agentul NSA.

— Dimineaţa eu, iar Nanda – aşa o cheamă pe nepoata mea – se ocupa de ele seara, răspunse Apu.

— Pakistanezii vă însoţeau când vă duceaţi la păsări? zise Nazir.

— Da.

— Cum vă duceaţi ouăle la piaţă? întrebă Friday.

— Pakistanezii le duceau, răspunse Apu.

Asta lămurea cum făcuseră pakistanezii recunoaşterea obiectivului din Srinagar fără a fi remarcaţi. Dar nu explica semnalele telefonului mobil, care proveneau din acel loc.

— Dumneavoastră sau nepoata dumneavoastră deţineţi un telefon mobil, domnule Kumar? îl întrebă Friday.

Apu făcu semn că nu.

— Cu ce se ocupa nepoata în timpul liber? îl presă Friday.

— Citea şi scria poezii.

— Scrie tot timpul poezii? se interesă Friday.

Apu spuse că nu. Friday simţea că descoperise ceva.

— Aveţi vreo poezie de-a ei? întrebă americanul.

— Da, în cameră, răspunse Apu. Obişnuia să şi le recite sieşi atunci când muncea.

Cu siguranţă Friday descoperise ceva. El şi căpitanul Nazir avură un schimb de priviri. Cerură voie să vadă poeziile.

Apu îi conduse înăuntru. Toate simţurile lui Friday erau în alertă atunci când pătrunseră în locuinţa cu două încăperi. În casă

nu era nimeni şi nici nu exista loc în care se putea ascunde cineva. Cele câteva scaune plus o masă cu greu puteau fi numite mobilier. Interiorul mirosea a cenuşă şi a mosc. Izul de cenuşă provenea de la soba cu lemne care folosea şi ca plită pentru gătit. Moscul, după cum suspecta Friday, provenea de la oaspeţi.

Apu îi conduse în dormitor. Luă un teanc de foi din sertarul noptierei. Le înmână căpitanului Nazir. Poeziile erau scurte şi scrise cu creionul. Se refereau la orice, de la flori până la nori şi ploaie. Nazir o citi pe cea mai timpurie.

> Plouă cinci zile şi florile cresc.
> Rămân proaspete şi nu se ofilesc.
> În căruţ păstrez câteva
> Să le vând toate cuiva.

— Nu-i foarte profundă, aprecie căpitanul.

Friday nu comentă. Nu era sigur că lucrurile stăteau aşa cum spusese Nazir.

Căpitanul frunzări printre celelalte poezii. Structura părea a fi aceeaşi în cazul tuturor compoziţiilor, în ritmul „Mary avea un mieluşel”.

— Reveniţi la prima poezie, ceru Friday.

Nazir frunzări în sens invers foile, ajungând la prima.

— Domnule Kumar, spuneaţi că Nanda recita aceste poezii în timp ce lucra? întrebă Friday.

— Da.

— E cumva activist politic?

— Este o patrioată declarată, în memoria părinţilor ei, rosti Apu. Fiica mea şi ginerele meu au fost ucişi opunându-se pakistanezilor.

— M-am prins! exclamă Friday.

— Nu înţeleg, spuse căpitanul Nazir.

Agentul american îl rugă pe Apu să rămână în dormitor. Îl conduse pe Nazir afară.

— Domnule căpitan, erau cinci pakistanezi, îi zise Friday. Tânăra menţionează cifra cinci în primul vers al primei poezii. Pakistanezii au rămas aici… este menţionat şi cuvântul „rămân”. Zice ceva despre căruţul cu care vinde marfa la piaţă. Pakistanezii vindeau ouăle în locul ei. Să presupunem că cineva i-a dat un

telefon mobil. Să presupunem că linia era deschisă şi monitorizată douăzeci şi patru de ore pe zi. Spuneaţi că poeziile nu par prea inteligente. Vă contrazic.

— Scotea în evidenţă anumite cuvinte pentru a trimite cuiva un mesaj, spuse Nazir.

— Corect, aprobă Friday. Nu întreţinea SFF un grup de voluntari recrutaţi din populaţia majoritară? Reţeaua Operativă Civilă?

— Da.

— Cum funcţionează acest sistem? se interesă Friday.

— Agenţii sunt recrutaţi din regiuni sensibile sau din mediul afacerilor şi vizitaţi conform unui program regulat, fie la locul lor de muncă, fie acasă, explică Nazir. Raportează activităţile ieşite din comun sau furnizează alte informaţii pe care le vor fi strâns.

— Şi dacă un agent ratează o întâlnire? întrebă americanul. Dacă Nanda n-a reuşit să apară la piaţă?

Nazir încuviinţă.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, rosti el. SFF ar fi venit s-o caute.

— Exact, zise Friday. Să ne imaginăm că la un moment dat această femeie, Nanda, a fost recrutată de SFF. Poate s-a întâmplat atunci când Pakistanul stăpânea regiunea Kargil, sau poate după aceea. Dacă cineva îşi făcea apariţia în piaţă cu căruciorul ei, atunci omul ei de contact din SFF ar fi ştiut că e ceva în neregulă. S-ar putea ca ei să fi aranjat să-i lase un telefon operativ în coteţul păsărilor, unde erau siguri că ea îl va găsi.

— Da, piesele încep să se lege între ele, admise căpitanul. Femeia e în solda SFF. Le furnizează informaţii despre celula teroristă şi cei din SFF decid să-i lase să execute atentatul asupra secţiei de poliţie. În acelaşi timp, SFF lărgeşte obiectivul atentatului, astfel încât Pakistanul să fie învinuit de atacarea unor ţinte religioase. Totodată, SFF sigilează locul faptei pentru a înlătura orice probă materială care ar putea face legătura între ei şi celelalte două explozii.

— Dar încă n-au terminat treaba, spuse Friday. Teroriştii au înţeles că sunt victimele unei înscenări şi acum probabil că încearcă să ajungă în Pakistan. Au luat-o pe Nanda cu ei pentru eventualitatea în care vor avea nevoie de-un ostatic.

— Mai curând de-un martor, zise Nazir. Teroriştii au revendicat

responsabilitatea atentatului, probabil înainte de-a cunoaşte proporţia reală a daunelor provocate de explozii. Nanda ştie că nu ei sunt răspunzători pentru atacul templului. Au nevoie de ea pentru a susţine asta.

— Bună observaţie, aprecie Friday. Între timp, dacă mai are asupra ei telefonul mobil, poate să le semnaleze celor din SFF locul unde se află.

Nazir rămase tăcut preţ de câteva secunde.

— Dacă-i adevărat, atunci probabil că nu i-au prins încă pe teroriştii, zise el. Aş fi aflat. Ceea ce-nseamnă că noi trebuie să ajungem primii la ei. Dacă SFF îi execută pe teroriştii înainte ca aceştia să poată fi audiaţi, atunci vor reuşi să întoarcă aproape un miliard de hinduşi împotriva Pakistanului. Va fi război, unul total, un război sfânt cu flăcări aruncate pe nări de către Shiva.

— Shiva – distrugătorul, rosti Friday. Un război nuclear.

— Provocat de către SFF şi de susţinătorii lui radicali din guvern şi din conducerea armatei, înainte ca Pakistanul să se poată echipa corespunzător pentru a răspunde pe potrivă, zise Nazir.

Friday deja alerga înspre elicopterul Kamov.

— Voi lua legătura cu Centrul de Comandă ca să verific dacă ei ştiu mai multe decât ne-au spus, zise el peste umăr. Aţi face mai bine să-l luaţi pe domnul Kumar şi să-l urcaţi în elicopter. S-ar putea să fie nevoie de cineva care să ne-ajute s-o convingem pe Nanda că se află de partea greşită a baricadei.

În timp ce străbătea câmpul în goană, Friday îşi mai dădu seama de-un lucru. Era vorba de ceva care-i oferea o mică satisfacţie, un mic îndemn.

Căpitanul Nazir nu era aşa deştept precum pretinsese în cursul întâlnirii de la hotel.

20

Washington D.C.

Miercuri, 8.17 p.m.

Pe parcursul celei mai mari părţi a istoriei sale, tenebrosul Birou Naţional de Recunoaştere fusese cea mai puţin cunoscută dintre toate agenţiile americane de informaţii. Imboldul pentru înfiinţarea NRO îl reprezentase doborârea deasupra Uniunii Sovietice a avionului de spionaj U-2, pilotat de Gary Powers. Preşedintele Eisenhower îi ordonase Secretarului Apărării Thomas Gates să întocmească o listă de specialişti care să cerceteze posibilitatea de folosire a sateliţilor în misiuni de recunoaştere fotografică. Scopul era reducerea probabilităţii ca Statele Unite să mai sufere vreodată o umilinţă precum cea din scandalul Powers.

Încă de la început avuseseră loc dezbateri furtunoase între Casa Albă, forţele aeriene, Departamentul Apărării şi CIA legate de cine va fi responsabil pentru administrarea noii agenţii. În momentul constituirii NRO, pe 25 august 1960, se căzuse de acord că forţele aeriene vor asigura condiţiile utilitare de lansare a sateliţilor de spionaj, Departamentul Apărării urma să dezvolte tehnologiile necesare spionării din spaţiu, iar CIA va interpreta datele obţinute. Din nefericire, încă din start apăruseră conflicte. Miza o constituiau nu numai problemele legate de finanţare şi resurse umane, dar şi nevoile specifice de informare ale diferitelor agenţii civile şi compartimente ale armatei. Pe parcursul următorilor cinci ani, relaţiile dintre Pentagon şi CIA deveniseră atât de tensionate, încât efectiv îşi sabotau reciproc accesul la datele culese de noua reţea de sateliţi. În 1965, Secretarul Apărării înaintase o propunere ca timpii de recepţie şi resursele să fie dirijate de un comitet executiv compus din trei persoane. EXCOM era compus din directorul CIA, secretarul adjunct al Departamentului Apărării şi consilierul pe probleme ştiinţifice al preşedintelui. EXCOM raporta Secretarului Apărării, deşi acesta nu putea anula sau modifica deciziile adoptate de comitet. Noul aranjament slăbise puţin lupta care se dădea pentru timpii de recepţie, însă nu reuşise să aplaneze rivalitatea acerbă dintre diversele grupuri pentru aşa-numitul „produs informaţional”. Din când în când, trebuia ca Biroului Naţional de Recunoaştere să i se acorde autonomie sporită pentru a hotărî în ce fel să fie distribuite resursele.

De-a lungul celei mai mari părţi din activitate, operaţiunile

NRO fuseseră dispersate de-a lungul şi de-a latul întregului teritoriu al Statelor Unite. Coordonarea managerială era executată de către Biroul de Sisteme Spaţiale al Forţelor Aeriene din cadrul Pentagonului. Problemele legate de tehnologie cădeau în responsabilitatea Centrului Forţelor Aeriene pentru Rachete şi Sisteme Spaţiale, cu sediul la baza aeriană Los Angeles din California. Cercetările în domeniul informaţilor erau dirijate de Biroul pentru Dezvoltare şi Inginerie al CIA din Reston, Virginia. Iniţial, evoluţiile orbitale ale sateliţilor NRO erau controlate de către tehnicienii de la baza aeriană Onizuka din Sunnyvale, California, iar ulterior centrul de control fusese mutat la baza aeriană Falcon din Colorado. Informaţiile obţinute prin alte mijloace decât fotografierea din spaţiu erau administrate de către Garda Naţională la Complexul Programului de Apărare pentru Susţinerea Informaţiilor Aerospaţiale, din incinta bazei aeriene Buckley a Gărzii Naţionale din Aurora, Colorado. Activităţile NRO legate de Marina Militară a Statelor Unite se axau mai ales pe modernizări ale tehnologiei şi pe îmbunătăţirea echipamentelor de calcul şi a programelor de operare. Aceste activităţi erau împărţite între două grupuri ale marinei militare care se concurau reciproc: Sisteme de Comandă pentru Operaţiuni Navale şi Spaţiale – SPAWAR – din Crystal City, Virginia şi Secţiunea Directoratului Tehnologiei Spaţiale a SPAWAR, numită SPAWAR-40, localizată în Laboratoarele de Cercetare ale Marinei, pe malul fluviului Potomac, în incinta ultrasecurizatului Bloc A59.

Cu toate că NRO se dovedise a fi de nepreţuit în privinţa aducerii la sol a informaţiilor din spaţiu, administrarea propriu-zisă a agenţiei devenise un coşmar de convulsii şi lupte interne. Deşi guvernul nu recunoştea oficial existenţa organizaţiei, dezminţirile sale ajunseseră subiect de glumă printre reprezentanţii corpului de presă din Washington. Nimeni nu putea explica de ce atât de mulţi oameni se luptau în mod făţiş, cu multă ranchiună, pentru controlul a ceva ce nu exista.

Lucrurile se schimbaseră în 1990, odată cu construirea unui complex NRO permanent în Fairfax, Virginia. Şi cu toate că existenţa NRO fusese în fine făcută publică, doar puţini oameni aveau cunoştinţe exacte despre activităţile sale de zi cu zi şi despre spectrul complet al operaţiunilor sale.

Unul dintre aceşti oameni era directorul operaţiunilor de recunoaştere fotografică, Stephen Viens.

Comasarea activităţilor NRO sub un singur acoperiş nu pusese capăt competiţiei pentru timpii de acces la satelit. Însă Viens îi era loial colegului său de facultate, Matt Stoll. Şi era capabil să facă orice pentru Paul Hood, care îl susţinuse în cursul unor audieri dificile la CIOC, referitoare la implicarea NRO în operaţiuni clandestine. Drept rezultat, nici o agenţie, civilă sau militară, nu obţinea prioritate înaintea Centrului de Comandă.

Bob Herbert telefonase la ora patru după-amiaza. Dorea de la Viens supravegherea video a unui anumit punct din Himalaya. Viens trebuise să aştepte două ore până să poată elibera satelitul Asian OmniCom aparţinând Marinei militare, aflat pe o orbită geostaţionară deasupra Oceanului Indian. Deşi cei de la marină îl utilizau exact în acea perioadă, Viens le transmisese că avea o situaţie LAD [1] şi că îi trebuia satelitul în regim de urgenţă. În mod obişnuit, OmniCom asculta semnalele sonar provenite de la submarinele ruseşti şi chinezeşti, suplimentate cu recunoaştere video atunci când navele de luptă ieşeau la suprafaţă. Acest fapt permitea marinei americane să studieze tonajul submarinelor şi caracteristicile carenei, ba chiar să arunce o privire în interiorul vasului, atunci când un tambuchi era deschis. Imaginile luate de satelit puteau fi focalizate, fără a afecta claritatea, până la treizeci şi cinci de centimetri de ţintă, rata de succesiune a cadrelor fiind de 0,8 secunde. Dacă OmniCom se afla într-un unghi potrivit, putea focaliza imaginea astfel încât să se poată citi de pe buze ce rosteşte o anumită persoană.

Operând de la consola de comandă a OmniCom, aflată la nivelul patru al subsolului clădirii NRO, lui Viens şi micii sale echipe le-a fost relativ uşor să repoziţioneze satelitul pentru a urmări semnalul telefonului operativ către sursa acestuia. Îl localizară cu precizie într-un punct situat la poalele munţilor, la 2 472 de metri altitudine. Când Viens şi asistenţii săi repoziţionaseră satelitul pentru a observa respectiva zonă, în Kashmir abia mijeau zorile. Soarele care răsărea ilumina pantele de est ale munţilor, razele sale căzând pe o structură izolată. Semăna mai curând cu o stalagmită subţire decât cu un pisc de

[1] Life And Death – situaţie de viaţă şi de moarte

munte. Indiferent ce aspect avea, ceva remarcabil se petrecea acolo.

Pe versantul răsăritean se zăreau mai mult de douăsprezece siluete echipate în scurte de blană de culoare albă. Păreau a purta arme automate. Unii oameni se căţărau spre vârf, alţii coborau în rapel pe versantul muntelui. Toate acele siluete convergeau către o gură mică de peşteră, amplasată aproape de baza conului stâncos.

Cu repeziciune, Viens filtră semnalul audio, pentru a-i stabili poziţia. Nu provenea de la indivizii zăriţi pe panta muntelui, ci de la o sursă staţionară. Probabil de la una sau mai multe persoane aflate în interiorul grotei.

Viens îi telefonă imediat lui Bob Herbert şi redirecţionă semnalul către Centrul de Comandă.

21

Baza Siachen 2E, Kashmir

Joi, 7.01 a.m.

Nimic nu se putea compara cu un răsărit de soare în Himalaya.

Altitudinea mare şi aerul rarefiat, nepoluat, făceau să răzbată o lumină mai pură. Ishaq nu ştia cum să descrie altfel fenomenul. Odinioară, în Islamabad, un fotograf îi spusese că atmosfera acţiona precum o prismă optică. Pe măsură ce te aflai la o altitudine mai joasă, cu atât mai groasă devenea pătura de aer, iar lumina tindea să capete o tentă roşiatică. Ishaq nu era savant. Nu ştia dacă aşa stăteau lucrurile în realitate.

Toţi pakistanezii ştiau că lumina de sus era precum îşi închipuiau ei că trebuia să arate privirea lui Allah. Albă, caldă şi intensă. Tânărul se-ntrebă dacă povestea cu muntele care venise la Mohamed luase naştere pe-un pisc asemenea celui unde se afla

el. Pentru că, pe măsură ce soarele urca tot mai sus deasupra culmilor şi umbrele deveneau mai scurte, înălţimile stâncoase păreau că se deplasează cu adevărat. Şi pe măsură ce se mişcau, pantele lor înzăpezite străluceau din ce în ce mai tare. Părea că întreg ţinutul se ilumina. Poate tocmai acela era tâlcul poveştii Profetului. Lumina lui Allah şi a Profetului său erau mai puternice decât orice lucru de pe pământ. Iar cine-şi deschidea mintea şi sufletul pentru ea devenea la fel de puternic şi etern.

Pentru Ishaq era un gând reconfortant. Dacă acela urma să fie ultimul său răsărit, măcar murea mulţumit că se afla mai aproape de Dumnezeu. Privindu-şi retrospectiv viaţa, avea, practic, un singur regret: că urma să moară atunci şi acolo. Îşi dorea să fie alături de camarazii săi atunci când vor ajunge în patrie. Însă aleseseră în mod intenţionat pentru arsenalul lor o grotă care nu permitea o altă vedere către şi dinspre exterior. Pentru oricine altcineva ar fi fost dificil să repereze micuţul avanpost sau să-i supravegheze atunci când se aflau înăuntru.

Ishaq stătuse treaz peste noapte, pregătindu-se. Apoi admirase răsăritul şi luase micul dejun. Nu dorise să doarmă. Urma să aibă destul timp pentru somn. În acea clipă, pe când stătea în obscuritate, în capătul din spate al grotei, Ishaq auzi de-afară zgomote de piatră râcâită.

Sharab avusese dreptate. Îi urmăriseră până aici.

La început indienii fuseseră silenţioşi. Însă în acel moment nu se mai arătau preocupaţi să-şi camufleze apropierea. Probabil că erau echipaţi cu bocanci cu crampoane, căci se auzeau precum şoarecii care zgreapţănă un perete, croindu-şi drum prin el. Sunetele crescură în intensitate, de la simple zgârieturi la zgomote constante de mişcare. După felul cum sunetele îşi schimbau poziţia, putea aprecia că indienii ajunseseră deja în zona gurii de peşteră. Probabil urmau să arunce înăuntru grenade lacrimogene înainte de-a da asaltul. În spaţiul închis al grotei, cu tavanul jos, nu avea şanse de scăpare.

Ishaq hotărî că era timpul să-şi pună masca de gaze. Îşi trase pe faţă masca de fabricaţie iraniană, îi strânse chingile de fixare şi ataşă tubul de filtrare. Începu să respire sacadat, în mici rafale. Era neliniştit, dar nu din pricina lucrurilor ce urmau să se petreacă. Era preocupat să facă totul aşa cum trebuia.

Pakistanezul aruncă o privire la cutiile din lemn, acoperite cu folie de plastic. Le adunase în jurul său, ca pe soţiile din harem, pregătite pentru o ultimă îmbrăţişare. Fusese simplu să ataşeze un detonator radio la câte un calup de explozibil, să pună explozibilul pe capacele cutiilor şi să se asigure că receptoarele erau orientate spre el. Dar nu avusese timp să le verifice pe toate. Explozivii stătuseră depozitaţi acolo aproape doi ani. Deşi în peşteră era frig şi o atmosferă uscată, deci umezeala n-ar fi trebuit să constituie o problemă, dinamita avea toane. Batoanele de dinamită folosite de ei în Srinagar prezentau semne de aglutinare. Umezeala pătrunsese în interior.

Cu toate astea, n-avea de ce să nu meargă. Ishaq cablase şapte calupuri de C-4, echipate cu detonatoare radio. Era suficient să explodeze unul singur. Îşi scoase mănuşile groase şi luă declanşatorul în mâna dreaptă. Se lipi cu spatele de peretele de piatră.

Stătea cu picioarele întinse în faţă, iar fundul îi îngheţase. Prelata pe care stătea aşezat era un izolator prost. Dar nu conta. Nu urma să mai stea mult aşezat.

Râcâiturile de-afară încetară. De dinapoia vizorului verzui al măştii, Ishaq urmărea prelata ce acoperea gura grotei. Dâre de lumină atârnau de pereţii cavernei. Se mişcau, ondulându-se, de fiecare dată când vântul agita prelata. Aceasta pocnea întinzându-se, trăgând de cârligele de fixare.

Brusc, prelata căzu la pământ. Cristale de gheaţă, adunate pe partea din afară, zburară în interior, strălucind în lumina soarelui. Bobiţele lucitoare păliră atunci când două canistre cilindrice fură aruncate înăuntru. Recipientele scoaseră un sunet metalic la impactul cu podeaua grotei, apoi se rostogoliră spre Ishaq. Deja şuierau, scoţând nori groşi de fum, care se răspândeau în aer şi se-ntindeau pe sol. O parte a gazului se dispersă în lateral, o altă parte fu proiectată în direcţia sa.

Pakistanezul stătea calm, aşteptând. Norul mişcător de gaz verde se afla încă la o distanţă de cincisprezece metri. Câmpul de vedere către cel mai apropiat detonator rămânea neobstrucţionat. Mai avea doar câteva clipe.

Începu să se roage.

Ishaq aşteptă ca zgomotele de-afară să-nceapă din nou. După

un moment, acestea se făcură auzite, precipitându-se către gura grotei. Pakistanezul privi cum vălătucii de fum începeau să scadă şi să se rostogolească în lateral pe măsură ce erau străbătuţi de oameni. Norul de gaz aproape ajunsese la explozivi.

Sosise momentul.

Musulmanul îşi continuă ruga tăcută în timp ce apăsa butonul albastru de activare. O luminiţă din capul dispozitivului de control începu să clipească. Ishaq apăsă rapid butonul roşu de detonare.

Vreme de-o secundă, soarele străluci a binecuvântare în jurul lui Ishaq şi bărbatul se simţi ca şi cum ar fi fost îmbrăţişat de Allah.

22

Washington D.C.

Miercuri, 9.36 p.m.

— Ce naiba s-a petrecut, Stephen? întrebă Bob Herbert.

Şeful Secţiei de informaţii a Centrului de Comandă îşi trăsese scaunul cu rotile mult sub birou. Stătea aplecat deasupra microfonului în timp ce urmărea pe monitor imaginile transmise de OmniCom. Ceea ce tocmai rostise fusese mai curând o observaţie decât o întrebare. Herbert ştia precis ce se-ntâmplase.

— Versantul muntelui tocmai a sărit în aer, îi comunică Viens prin telefon.

— Pur şi simplu s-a evaporat, nu doar a explodat, sublinie Herbert. Explozia aia trebuie să fi avut o forţă echivalentă cu detonarea a cinci sute de kilograme de TNT.

— Cel puţin cinci sute, fu Viens de acord.

Herbert se bucura că imaginile nu erau însoţite de sunet. Simplul fapt că urmărea masiva şi neaşteptata explozie îi deştepta amintiri. Trupul îi fu străbătut de-un val de tensiune şi de durere, rememorând explozia produsă la sediul ambasadei

americane din Beirut.

— Tu ce crezi, Bob? Explozia a fost declanşată de-un detector de mişcare sau de-un alt gen de senzor? întrebă Viens.

— Mă-ndoiesc, spuse Herbert. În zona aia se produc frecvent avalanşe. Ele ar fi declanşat în mod prematur explozia.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Viens.

Herbert se străduia să rămână concentrat asupra prezentului, nu asupra trecutului. Şeful Secţiei de informaţii a Centrului de Comandă reîncărcă imaginile captate de satelit care redau momentele premergătoare deflagraţiei. Îi comandă computerului să mărească imaginile soldaţilor, cadru cu cadru.

— Mi se pare că oamenii care se căţărau au aruncat înăuntru grenade lacrimogene, zise Herbert. În mod evident, au crezut că puteau întâmpina rezistenţă din partea cuiva aflat în peşteră.

— Au avut dreptate, spuse Viens.

— Întrebarea este: câţi indivizi erau înăuntru? continuă Herbert. Oare cei din peşteră se aşteptau la un atac? Sau au fost luaţi prin surprindere şi au hotărât să nu fie capturaţi în viaţă?

Monitorul lui Herbert fu ocupat în întregime de imaginea primului dintre soldaţi. Era un instantaneu clar, care înfăţişa braţul drept al bărbatului. În partea superioară, chiar sub umărul costumului alb de schi, se găsea un ecuson circular, roşu, cu o insignă de culoare neagră ce înfăţişa un cal alergând pe coada unei comete. Emblema Forţei Speciale de Frontieră.

— Ei bine, cel puţin un lucru e cu certitudine mort, zise Viens.

— Care anume? întrebă Herbert.

— Matt Stoll tocmai mi-a telefonat ca să-mi comunice că nu mai recepţionează semnalul telefonului mobil, îi spuse Viens lui Herbert. Se interesa dacă şi noi l-am pierdut. Am verificat acum. L-am pierdut.

Herbert continua să privească monitorul. Salvă cadrul cu imaginea mărită a emblemei de pe umăr.

— Mă-ntreb dacă nu cumva telefonul mobil i-a atras acolo pe soldaţi pentru a-i elimina din urmărirea grupului, spuse el.

— Posibil, zise Viens. Avem idee din ce direcţie a venit trupa indiană de comando?

— Dinspre sud, răspunse Herbert. Cât timp îţi ia să porneşti o cercetare a munţilor aflaţi la nord de locul exploziei?

— O să-mi ia cam o jumătate de oră să repoziţionez satelitul, zise Viens. Totuşi, mai întâi vreau să mă asigur că nu ne pierdem timpul degeaba. Dacă cineva a părăsit peştera, a fost nevoit să se caţăre înainte de-a putea reveni iarăşi pe potecă. Vreau să-l pun pe OmniCom să arunce o privire mai de-aproape.

— Cauţi urme de paşi în zăpadă? rosti Herbert în vreme ce telefonul securizat din braţul scaunului cu rotile începu să sune.

— Exact, răspunse Viens.

— Dă-i drumul. Aştept să termini, spuse Herbert, retrăgând căruciorul de sub birou ca să poată ajunge la telefon. Smulse receptorul din furcă. Herbert aici.

— Bob, sunt Hank Lewis, îl informă cel care făcuse apelul. Îl am la aparat pe Ron Friday. Zice că-i ceva important. Vreau să iniţiem o teleconferinţă cu el.

— Faceţi legătura, spuse Herbert.

Se întreba ce descoperise Friday la fermă. Spera să nu le fie confirmate temerile referitoare la implicarea poliţiei sau a guvernului în atentatul din Srinagar. Implicaţiile erau prea sumbre pentru a fi luate în calcul.

— Dă-i drumul, Ron, zise Lewis. Îl avem pe linie pe directorul de informaţii Bob Herbert.

— Foarte bine, spuse Friday. Domnule Herbert, mă aflu la ferma lui Kumar din Kargil, împreună cu ofiţerul de legătură al Felinelor Negre. Am nevoie să ştiu ce alte informaţii deţineţi referitoare la fermier şi la nepoata sa.

— Ce aţi descoperit acolo? îl chestionă Herbert.

— Poftim? replică Friday.

— Ce aţi descoperit la fermă? repetă Herbert.

— Ce joc e ăsta, „Ţi-arăt doar dacă-mi arăţi şi tu”? întrebă Friday, furios.

— Nu, răspunse Herbert. Este un raport operativ. Spuneţi-mi ce informaţii aveţi.

— Eu îmi pun fundul la bătaie pe linia frontului, iar dumneavoastră staţi bine mersi la Washington! se stropşi Friday. Am nevoie de informaţii!

— Stau bine mersi la Washington pentru că picioarele mele nu mai merg, răspunse cu calm Herbert. Mi-au paralizat deoarece prea mulţi oameni au avut încredere în cine nu trebuia. Domnule

Friday, am o întreagă echipă de comando care se-ndreaptă spre dumneata şi care ar putea fi în mare primejdie. Nu sunteţi decât o mică piesă din jocul meu de puzzle, un simplu agent operativ. Îmi veţi spune ce aţi descoperit, apoi eu vă voi da informaţiile de care aveţi nevoie.

Friday nu răspunse. Herbert trăgea speranţa că agentul analiza vorbele cu care să-şi prezinte scuze.

După câteva clipe, Friday rupse tăcerea.

— Aştept informaţia cerută, domnule Herbert, spuse el.

Herbert fu prins cu garda jos. În regulă. Schimbau pase între ei, folosind o grenadă pe post de minge. Era capabil de-o asemenea partidă.

— Domnule Lewis, spuse Herbert, vă rog să-i mulţumiţi agentului dumneavoastră operativ pentru misiunea de recunoaştere a fermei. Aduceţi-i la cunoştinţă că va primi informaţiile de la noi direct de la Felinele Negre şi că operaţiunea noastră comună s-a încheiat.

— Birocrat nenorocit…! ţipă Friday.

— Friday, domnul Herbert are autoritatea de-a pune capăt acestei alianţe, îl informă Lewis. Şi, sincer vorbind, nu-mi dai nici măcar un singur motiv ca să lupt pentru menţinerea ei.

— Aici avem nevoie unii de alţii! zise Friday. Putem fi în pragul unei catastrofe internaţionale!

— E prima informaţie utilă de la faţa locului pe care mi-o daţi, rosti Herbert. Puteţi continua?

Friday scăpă o înjurătură.

— N-am timp de-un concurs în care să ne arătăm muşchii, Herbert. O să facem asta mai târziu. Am aflat că o celulă pakistaneză, parte componentă a Miliţiei Kashmirului Liber, a stat aproximativ cinci luni la ferma lui Apu Kumar. Nepoata fermierului, Nanda, este unicul copil al unui cuplu care-a pierit luptând contra pakistanezilor. Tot timpul cât celula a stat aici, fata a scris poezii. Se pare că ele conţineau cuvinte-cod care raportau despre activitatea celulei. Obişnuia să-şi recite poeziile cu voce tare în timp ce avea grijă de găini. Bănuim că membri ai Forţei Speciale de Frontieră auzeau ce spune ea, probabil prin intermediul unui telefon mobil. Fata era împreună cu pakistanezii atunci când a avut loc atentatul din Srinagar şi credem că-n

spatele atacului asupra templului se află SFF. De asemenea, credem că fata este în continuare cu celula pakistaneză, transmiţând prin telefon poziţia lor celor din SFF.

— Le transmitea celor din SFF, replică Herbert.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Friday.

Sosise timpul ca Friday să primească un crâmpei de informaţie, ca o mică dovadă de încredere.

— Echipa indiană de urmărire tocmai a fost eliminată de-o puternică explozie, în munţii Himalaya, îl informă Herbert.

— Cum de-aţi aflat? se interesă Lewis.

— Avem resurse ELINT în regiune, spuse Herbert.

Făcuse o referire vagă legată de informaţii electronice culese din zonă deoarece nu dorea ca Lewis să afle că aveau supraveghere video prin satelit a acelei regiuni. Noul şef al NSA îi putea presa pe cei de la NRO să-i dea la rândul lui acces neoficial la reţeaua de sateliţi.

— Câţi oameni au fost ucişi? întrebă Lewis.

— Treisprezece sau paisprezece, răspunse Herbert. Se apropiau de ceea ce părea a fi un avanpost, amplasat în munţi, la două mii patru sute de metri altitudine. Oamenii, avanpostul şi toată coasta muntelui au dispărut.

— Aţi fost în stare să-i identificaţi pe cei din forţa de urmărire? se interesă Friday. Purtau uniforme?

— Erau din SFF, răspunse Herbert.

— Ştiam eu! exclamă triumfător Friday. Şi celula pakistaneză?

— Nu ştim nimic de ea, recunoscu Herbert. Încercăm să aflăm dacă a reuşit să scape.

Herbert aruncă o privire spre monitorul computerului. Stephen Viens tocmai finalizase focalizarea cu încetinitorul asupra versantului de nord. Rezoluţia era de trei metri, suficient de bună pentru a localiza urme de paşi. Lumina soarelui cădea încă sub un unghi mic. Asta era de ajutor, fiindcă lungea umbrele generate de pereţii laterali ai oricărei amprente lăsate în zăpadă. Viens începu să scaneze zonele mai degajate şi mai late de pe panta muntelui. Erau locurile cele mai favorabile trecerii unui grup de oameni care călătorise prin întuneric.

— Dacă grupul terorist a scăpat, SFF nu se va da bătută, continuă Friday. E posibil ca SFF să fi înscenat totul, pentru ca

vina aruncării în aer a templului din Srinagar să cadă asupra pakistanezilor.

— Aveţi dovezi care să susţină asta? îl întrebă Herbert.

Era interesant că Friday ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi generalul Rodgers.

— Nu, admise agentul NSA. Dar în mod normal Felinele Negre ar fi trebuit să conducă ancheta, iar ele au fost date deoparte de cei din SFF. În plus, pare evident faptul că SFF ştia de existenţa celulei.

— Asta nu înseamnă că SFF e implicată în distrugerea templului, spuse Herbert. FKM e o organizaţie teroristă cunoscută. Conform celor spuse la postul indian de radio, Miliţia Kashmirului Liber a revendicat deja atentatul…

— Indiferent cine a telefonat ca să revendice atentatul, se prea poate să nu fi avut ştire de amploarea acestuia, zise Friday.

— E posibil, admise Herbert. Dar încă nu sunt pregătit să-i declar nevinovaţi pe membrii celulei. Poate cineva din interior i-a trădat şi a pus mai mult explozibil. Însă, pe moment, haideţi să admitem că aveţi dreptate şi că SFF a organizat atentatul pentru a demara un plan. Care este acel plan?

— Partenerul meu din Felinele Negre crede că e vorba de-un război sfânt, spuse Friday. Posibil un război sfânt nuclear.

— Un atac preemptiv, zise Hank Lewis.

Din nou, Herbert fu încurajat de faptul că Ron Friday şi ofiţerul de legătură al Felinelor Negre ajunseseră la aceeaşi concluzie pe care o trăsese Rodgers. Putea însemna că temerile lor se dovedeau într-o oarecare măsură justificate. De asemenea, aceleaşi motive aveau darul să-l descurajeze.

— Credem că soldaţii SFF au utilizat gaze împotriva refugiului pakistanezilor, îi informă Herbert. Asta înseamnă că intenţionau să-i prindă vii.

— Pentru a-i face să mărturisească fapta, rosti Friday.

— Probabil. Însă eu cred că principalul motiv pentru care celula pakistaneză fuge în momentul de faţă nu ţine de salvarea vieţii membrilor ei, zise Herbert. Chiar dacă ar reuşi să revină în Pakistan, nimeni din India nu va crede în declaraţiile lor de nevinovăţie.

— Au nevoie de fată, se dumiri Friday.

— Exact, replică Herbert. Dacă ea a colaborat cu SFF la înscenarea atentatului, pakistanezii au nevoie să obţină o confesiune publică din partea fetei. Una care să nu arate sau să sune a mărturisire forţată.

— Mie îmi scapă ceva aici, interveni Lewis. Dacă avem bănuieli că aşa s-au petrecut lucrurile, atunci de ce să nu ne verificăm suspiciunile cu cei din SFF, sau cu o persoană din Guvernul Indiei? Să-i implicăm şi pe ei.

— Pentru că nu ştim cine ar putea fi deja implicat în operaţiune şi la ce nivel ajunge implicarea, explică Herbert. Dacă vorbim cu cei din New Delhi, am putea accelera procesul.

— Să-l accelerăm? se miră Lewis. Dar oare cât de repede ar mai fi posibil să meargă?

— Într-o situaţie de criză de acest gen, dacă nu eşti precaut, zilele pot deveni ore, spuse Herbert. Nu vrem să panicăm persoanele răspunzătoare de operaţiune. Dacă avem dreptate, SFF va încerca în continuare să captureze celula teroristă.

— Sau cel puţin pe Nanda, interveni Friday. Poate că ea este unica ţintă a urmăritorilor. Gândiţi-vă la o femeie hindusă înlăcrimată care apare la televizor spunând publicului cum au complotat cei din FKM să arunce în aer templul, fără să le pese de câţi hinduşi, fie ei bărbaţi, femei sau copii, urmau să ucidă.

— O sugestie interesantă, admise Herbert. Dar bunicul fetei? Dacă membrii celulei sunt în viaţă şi îi putem descoperi înaintea celor din SFF, credeţi că va accepta să-i vorbească fetei? S-o convingă să declare public ceea ce ştie?

— Mă voi asigura că este dornic să comunice cu ea, rosti Friday.

În timp ce vorbeau, camera de luat vederi a satelitului se opri asupra a ceea ce păreau a fi câteva urme de paşi. Viens începu să mărească imaginea.

— Ce intenţionaţi să faceţi, domnule Herbert? se interesă Hank Lewis.

— Deja avem în teren doi oameni şi o forţă operativă în drum spre acea zonă, zise Bob Herbert. Dacă-l pot convinge pe Paul să-şi dea aprobarea, îi voi ordona generalului Rodgers să-ncerce interceptarea celulei pakistaneze.

— Şi ce să facă? îl chestionă Lewis. Să-i ajute pe acei terorişti

mărturisiţi să ajungă acasă în siguranţă?

— De ce nu? replică Friday. Ne-am putea câştiga aliaţi în lumea islamică. Ne putem folosi de ei.

— America nu „câştigă” aliaţi în lumea islamică. Am fi norocoşi să obţinem măcar puţină toleranţă, spuse Herbert.

— Un om inteligent ştie cum să se folosească şi de asta, zise Friday.

— Poate ne veţi arăta şi nouă cum se face acest lucru, replică Herbert.

— Poate, răspunse Friday.

De-a lungul anilor, şeful secţiei informaţii lucrase cu sute de agenţi operativi. Odinioară fusese şi el unul dintre ei. Agenţii operativi erau o specie aparte, dură, dificil de abordat şi independentă. Însă Friday îi surclasa. Herbert îşi putea da seama din tonul său, din vorbele sale ascuţite şi din încrederea în propriile afirmaţii. De obicei, bărbaţii care vorbeau precum Friday erau numiţi de către spionii aflaţi în funcţii de comandă „vulpoi bătrâni şi flămânzi”. Lucrând an după an pe cont propriu, ajungeau să se simtă invizibili pentru autorităţile ţării pe teritoriul căreia operau şi dincolo de sfera de influenţă a propriului guvern. Stătuseră atât de mult timp în sălbăticie, încât aveau tendinţa să muşte pe oricine se apropia de ei.

Numai că Friday nu lucrase mult timp de unul singur. Avusese un post în cadrul unei ambasade. Asta îi sugera altceva lui Herbert: un individ de tipul „Eu spionez”. În lumea spionajului era echivalentul unui poliţist corupt, care intrase în joc doar pentru propriile interese. Indiferent de tipul misiunii ce urma să fie trasată echipei Striker, dacă ea implica participarea lui Ron Friday Herbert avea de gând să-i ceară lui Mike Rodgers să-l supravegheze foarte, foarte de aproape.

— Bob? îl apelă Viens din difuzorul computerului. Mai eşti acolo?

— Sunt aici, răspunse Herbert.

Le comunică lui Lewis şi lui Friday să rămână pe fir.

— Te uiţi pe monitor? întrebă Viens.

— Mă uit, răspunse Herbert.

— Ai văzut chestiile alea? se interesă Viens.

— Văzut, veni răspunsul lui Herbert.

Erau urme de paşi; şi fuseseră lăsate în timpul nopţii precedente. Soarele nu avusese timp să le topească. Celula părăsise în mod evident peştera şi se-ndrepta către nord, spre Pakistan. Din nefericire, nu puteau aprecia, din învălmăşeala de urme, câţi oameni cuprindea grupul.

— Bună treabă, Stephen, îl lăudă Herbert. Şeful Secţiei de informaţii a Centrului de Comandă arhivă acea imagine, ca şi pe cele anterioare. Ai timp să vezi unde duc urmele?

— Le pot urmări o vreme, însă n-o să-ţi dezvăluie mare lucru, zise Viens. M-am uitat la o imagine care înfăţişează un cadru general. Urmele se pierd dincolo de piscul aflat la un sfert de kilometru spre nord-vest. Din acel punct nu mai avem de examinat decât o grămadă de munţi.

— Înţeleg, spuse Herbert. Bun, cel puţin hai să ne asigurăm că au mers până acolo. Şi vezi dacă reuşim să ne facem o idee în privinţa numărului de persoane care-au trecut pe-acolo şi, poate, a lucrurilor cărate de ele.

— Bănuiesc că nu duc greutăţi mari, aprecie Viens. Stratul de zăpadă e gros de vreo opt centimetri, iar urmele au cinci centimetri adâncime. Exact adâncimea potrivită pentru un individ obişnuit, care cântăreşte optzeci de kilograme. În plus, pe lângă pitoni şi frânghie, nu cred să care altceva, într-o regiune ca aia.

— Probabil că ai dreptate, zise Herbert.

— Dar voi vedea dacă pot obţine un număr al componenţilor grupului, adăugă Viens.

— Mulţam, Stephen, îi spuse Herbert.

— Îţi stau oricând la dispoziţie, răspunse Viens.

Herbert închise difuzorul computerului şi reveni la teleconferinţă.

— Domnilor, avem informaţii clare că celula se-ndreaptă spre nord, anunţă el. Sugerez să amânăm dezbaterile politice şi să ne concentrăm pe administrarea situaţiei de criză. Voi avea o discuţie cu Paul, pentru a vedea dacă e de acord să ne implicăm în povestea asta sau dacă anulăm misiunea echipei Striker şi pasăm problema Departamentului de Stat. Domnule Lewis, propun ca dumneavoastră şi domnul Friday să aveţi o discuţie pentru a stabili nivelul de implicare pe care doriţi să-l aibă NSA. Indiferent dacă ne axăm pe misiunea iniţială sau pe cea nou

apărută, poate ieşi ceva urât de tot.

— Mai trebuie să discutăm şi ce le vom spune preşedintelui şi senatorilor din CIOC, adăugă Lewis.

— Vreau să fac o sugestie referitor la asta, îi spuse Herbert. Dacă începând din acest moment îl desemnaţi pe domnul Friday ca un agent împrumutat pe termen nedeterminat echipei Striker, NSA nu va putea fi implicată în luarea deciziei de-a schimba obiectivele misiunii.

— Negativ, răspunse Lewis. Sunt nou în postul de director al agenţiei, Bob, dar nu sunt un novice în meserie. Îmi veţi spune care sunt planurile lui Paul, iar eu voi face propriile aranjamente în numele NSA.

— Mi se pare corect, rosti Herbert.

Surâdea. Îi respecta pe bărbaţii care nu pasau pisica altora. Mai ales ditamai pisica, precum cea cu care se confruntau.

— Ron, spuse Lewis, vreau să discuţi cu fermierul şi cu căpitanul Nazir. Vezi dacă poţi să-i racolezi într-o posibilă misiune tip „caută-şi-capturează”. Sunt de acord cu ce-a zis Bob. Domnul Kumar poate fi extrem de util dacă reuşim s-o localizăm pe nepoata sa.

— Aşa voi face, promise Friday.

— Bun, zise Herbert. Domnule Lewis, noi doi vom discuta după ce voi vorbi cu Paul şi cu generalul Rodgers. Domnule Friday… vă mulţumesc pentru ajutor.

Friday nu răspunse.

Herbert închise telefonul. Îl blestemă în gând pe Ron Friday, apoi şi-l scoase din minte – deocamdată. Avea probleme mult mai mari de rezolvat.

Îl anunţă pe Paul Hood că trebuiau să se întâlnească imediat.

23

Kargil, Kashmir

Joi, 7.43 a.m.

Înainte de-a părăsi elicopterul, Ron Friday deschise cutia poziţionată între scaune. Descoperi înăuntru o veche mapă cu hărţi de rezervă. Traiectul de zbor al elicopterului era trasat pe hărţi digitale. Imaginile cartografice animate erau afişate pe un monitor amplasat deasupra ecranului principal al computerului de bord, pe o consolă dintre postul pilotului şi cel al copilotului. O tastatură de la baza monitorului era utilizată pentru introducerea coordonatelor. Friday rupse din mapă harta pe care-o dorea şi o îndesă în buzunarul scurtei.

Pe drumul de înapoiere către fermă, Friday izbi cu pumnii în aer. Dezlănţuise o serie de upercuturi puternice, furioase, care aveau menirea nu doar să atingă bărbia unui Bob Herbert imaginar, ci treceau prin acea piază rea, izbind cerul. Cine naiba se credea Herbert ăla? Fusese rănit în timp ce-şi făcea datoria. Asta atrăgea după sine compensaţii materiale pentru handicap fizic, dar nu şi respect.

Nimic altceva decât o furnică lucrătoare, îl etichetă Friday. Bob Herbert nu era decât un salariat înrobit de sistem, un roboţel din interiorul muşuroiului.

Agentul NSA puse capăt seriei de pumni. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi mâinile îi transpiraseră. Gâfâind din greu, îşi pocni degetele ca să le dezmorţească, în timp ce mergea cu paşi mari pe terenul accidentat, presărat cu stânci.

Totul era cum nu se putea mai bine, îşi spuse Friday. Se afla exact în miezul evenimentelor, stăpân pe propriul destin, pe când Bob Herbert era în Washington, de unde lătra ordine. Iar ordinele puteau fi ignorate cu uşurinţă de vreme ce Lewis nu acceptase să fie trecut sub comanda Centrului de Comandă. Friday îl izgoni din mintea sa pe acel birocrat care-şi plângea de milă şi se concentră asupra lucrurilor ce trebuiau îndeplinite.

Căpitanul Nazir intrase în casă, împreună cu Apu Kumar. Ofiţerul de la Felinele Negre arunca o privire prin locuinţă, în timp ce Kumar stătea tăcut pe canapeaua uzată. Amândoi bărbaţii îşi răsuciră capetele spre uşă atunci când intră Friday.

— Ce ţi-au zis? îl chestionă Nazir.

— Celula pakistaneză e vie şi nevătămată, îndreptându-se către nord prin Himalaya, după toate aparenţele, îl informă

Friday. Centrul de Comandă şi NSA iau în calcul o misiune comună care să încerce interceptarea celulei, laolaltă cu nepoata domnului Kumar. Vor să împiedice ca teroriştii şi fata să cadă în mâinile Forţei Speciale de Frontieră. Comandoul Felinelor Negre şi susţinătorii lui din guvern ar avea ceva împotrivă dacă America iniţiază o misiune de căutare şi recuperare?

— Guvernul vostru crede că există posibilitatea să izbucnească un conflict nuclear? întrebă Nazir.

— Dacă n-ar crede, de ce-ar mai pune la cale o operaţiune secretă? replică Friday. Se pare că amicii voştri din SFF şi-i doresc tare mult pe membrii celulei. Resursele noastre ELINT au surprins o subunitate de-a lor în munţi, când îi vânau pe pakistanezi.

— Unde este acum subunitatea SFF? se interesă Nazir.

— Îşi aşteaptă rândul la reîncarnare, răspunse americanul.

— Poftim?

— Din câte-am priceput eu, comandoul a fost luat prin surprindere de către un atentator sinucigaş pakistanez, transformat în bombă umană, îi comunică agentul NSA.

— Înţeleg, rosti căpitanul. Rămase pe gânduri preţ de câteva clipe. Apoi zise: Prezenţa celor din SFF întăreşte presupunerile făcute de noi, cum că ei au înscenat totul.

— Sunt sigur că aşa stau lucrurile, spuse Friday.

— În acest caz, continuă Nazir, comandoul Felinele Negre vă va ajuta cu tot ce-i va sta în puteri.

— Bine, rosti americanul. Se apropie de Kumar. Vom avea nevoie şi de ajutorul dumneavoastră, îi zise Friday fermierului. După toate aparenţele, nepoata lucrează pentru SFF. Mărturia ei constituie hotarul între război şi pace. Dacă ajungem la ea înaintea celor din SFF, trebuie convinsă să spună adevărul.

Apu Kumar îşi îndreptă umerii pricăjiţi.

— Este o fată cinstită. Nu ar minţi.

— Dar în acelaşi timp este şi patrioată, nu-i aşa? întrebă agentul american.

— Firește, admise Apu.

— Patriotismul are darul de a-ţi toci instinctele, îi spuse Friday. Acesta-i motivul pentru care, uneori, soldaţii se aruncă peste o grenadă de mână amorsată. Dacă nepoata dumneavoastră i-a ajutat pe cei din SFF în încercarea de învinovăţire a pakistanezilor

de distrugerea unui templu hindus, va trebui să spună asta poporului indian.

Apu se arătă şocat şi cuprins de o profundă îngrijorare.

— Credeţi că asta a făcut? întrebă Kumar.

— Credem, zise Friday.

— Biata Nanda, rosti bătrânul.

— Nu-i vorba numai de Nanda, interveni căpitanul Nazir. Dacă nu dezvăluie ceea ce ştie, ar putea muri milioane de oameni.

Apu se ridică în picioare.

— Se poate ca Nanda să nu fi ştiut ce face. N-ar fi fost în veci de acord cu un asemenea deznodământ. Însă vă voi ajuta, spuse fermierul. Ce vreţi să fac?

— Pentru moment, să strângeţi nişte haine călduroase şi să aşteptaţi, îl instrui Friday. Dacă aveţi ceva mănuşi şi izmene de prisos, adunaţi-le.

Apu spuse că aşa va face şi plecă grăbit către dormitor. Friday merse până la o măsuţă şi scoase hărţile din buzunar.

— Domnule căpitan? rosti el.

Era mai curând o comandă, nu o întrebare.

— Da? răspunse Nazir.

— Trebuie să facem nişte planuri, zise americanul.

— Traiecte de zbor? intui Nazir, zărind hărţile.

— Da, răspunse Friday.

Acela era doar începutul. Indiferent de turnura pe care o luase misiunea sa, Friday îşi făcuse relaţii bune în rândurile Felinelor Negre şi ale susţinătorilor forţei de comando din cadrul guvernului indian. Era sigur că Hank Lewis îi va permite să rămână în India după ce toată afacerea va lua sfârşit. Iar atunci Ron Friday va avea libertatea să-şi îmbunătăţească legăturile din domeniul energiei nucleare şi industriei petrolului. Pentru că viitorul naţiunii se baza tocmai pe acele domenii ale economiei.

Şi tot ele constituiau propriul său viitor.

24

Baza Siachen 3, Kashmir

Joi, 9.16 a.m.

Telefonul primit din partea comandantului San Hussain nu-l surprinsese pe maiorul Dev Puri. Încă din momentul în care fusese informat despre planul strict secret de manipulare a celulei pakistaneze, maiorul se aşteptase să fie apelat de către directorul Forţei Speciale de Frontieră. Totuşi, ceea ce îi spusese comandantul Hussain constituise o surpriză totală. După ce închise telefonul, maiorul Puri mai zăbovi câteva clipe în buncărul său. Săptămâni întregi aşteptase, ştiind că urma să joace un rol important în acea operaţiune: evacuarea rapidă şi în linişte a liniei de demarcaţie.

Însă Puri nu anticipase că urma să joace un nou rol. Un rol care se aşteptase să fie jucat de detaşamentul MEAN [1] din cadrul SFF. În trecut, MEAN era numele grupării de rezistenţă care lucrase la înlăturarea stăpânirii britanice din peninsulă.

Era cel mai important rol.

Puri cotrobăi printr-o cutiuţă aflată pe birou. Extrase un cocoloş de tutun de mestecat, pe care-l plasă în gură, lângă guma de mestecat. Începu să mestece lent. Puri se aşteptase să audă vestea că gruparea pakistaneză fusese capturată în cartierul ei general din munţi. După aceea, unităţile maiorului puteau începe pregătirile pentru evacuare. Planul prevedea ca pregătirile să fie făcute în linişte şi fără pripeală, utilizarea staţiilor radio şi a telefoanelor mobile fiind interzisă. Pe cât de mult posibil, activităţile trebuiau executate în interiorul adăposturilor subterane sau pe fundul tranşeelor. Pakistanezii nu trebuiau să remarce că se petrecea ceva ieşit din comun. Cele patru sute de soldaţi ai lui Puri trebuiau să-şi finalizeze pregătirile la ora 11.00 a.m., dar nu urmau să se pună în mişcare decât după ordinul direct al comandantului Hussain.

Numai că-n loc să dea ordinul de evacuare, Hussain sunase să

[1] Mountain Elite Attack Nation – Unitatea de Elită pentru Atac Alpin

le încredinţeze o misiune total diferită. Maiorul Puri urma să ia jumătate din cele patru sute de militari aflaţi sub comanda sa şi să se deplaseze către sud, în munţi. Soldaţii trebuiau să care setul complet de supravieţuire şi să fie îmbrăcaţi în echipamentul de camuflaj pentru iarnă. Hussain dorea ca ei să pornească spre gheţarul Siachen, cercetând terenul desfăşuraţi în formaţie largă, urmând să strângă rândurile pe măsură ce gheţarul se îngusta, în apropierea piscului. Prin „formaţie largă" de căutare se-nţelegea faptul că militarii erau dispuşi în linie, distanţaţi astfel încât fiecare să-şi aibă vecinii în raza vizuală. Asta însemna că unitatea se putea întinde pe aproximativ trei kilometri şi jumătate. De vreme ce pakistanezii le monitorizau frecvenţele radio, Hussain le ordonase să comunice folosind semnale de campanie. Acestea constau într-o serie standard de gesturi, puse la punct în anii 1930 de către MEAN şi adoptate de către armata indiană în 1947. Semnalele transmiteau ordine simple: înaintaţi, retragerea, aşteptaţi, continuaţi, încetiniţi, măriţi viteza şi atacaţi. Direcţiile de atac erau indicate prin semne executate cu degetele: arătătorul desemna nordul, mijlociul însemna sudul, inelarul reprezenta vestul, iar degetul mic – estul. Degetul mare era rezervat pentru „porniţi". De regulă, acele semnale se dovedeau suficiente. Comenzile erau transmise de către subofiţeri postaţi în centrul fiecărui pluton. Ordinele lor puteau fi modificate de locotenenţii comandanţi de companie şi de către Puri, care urma să conducă operaţiunea exact din centrul liniei de căutare. În caz de urgenţă, soldaţii aveau staţii radio pe care le puteau utiliza.

Puri apucă receptorul telefonului. Îi ordonă aghiotantului să-i adune pe locotenenţi în camera de instructaj. Maiorul îi transmise că va fi prezent acolo în cinci minute. Dorea ca întâlnirea să se desfăşoare în cel mai strict secret: era interzisă prezenţa staţiilor radio şi a telefoanelor mobile, a computerelor portabile şi a agendelor.

Puri mai zăbovi puţin înainte de-a se ridica, mestecându-şi tutunul. Hussain îi spusese că gruparea pakistaneză scăpase din capcană şi se presupunea că se-ndreaptă către Pakistan. Alte patru baze militare aflate de-a lungul liniei de demarcaţie detaşau unităţi în efortul de-ai intercepta pe teroriştii. Fiecărui comandant de bază i se dăduse acelaşi ordin: să-i prindă pe pakistanezi, vii

sau morţi.

Prima opţiune nu includea şi singurul ostatic al celulei, o femeie indiană din Kashmir. Comandantul Hussain spusese că SFF nu credea că femeia avea să supravieţuiască încercărilor la care fusese supusă. Nu spusese că fusese maltratată. Tonul său lăsase să se-nţeleagă altceva.

Nu dorea ca femeia să supravieţuiască.

Maiorul Puri se-ndreptă către uşă şi părăsi adăpostul. Dimineaţa era rece şi ceţoasă. Ceva mai devreme verificase rapoartele meteo. Sus în munţi, la altitudine mare, ningea. Întotdeauna când se petrecea asta, în depresiunile mai joase, precum aceea în care se aflau ei, se lăsa ceaţa. Nimic nu se mai zărea clar, nici măcar pereţii tranşeei prin care mergea.

Nici propriile gânduri nu mai erau limpezi.

Maiorul Puri nu se aşteptase să joace rolul de asasin. În timp ce se îndrepta către camera de instructaj, îl izbi ciudăţenia faptului că viaţa unei singure femei mai putea prezenta importanţă. Ce întreprindea el în acele momente urma să contribuie, peste numai o zi sau două, la moartea a milioane de oameni. Ce mai conta una în plus?

Oare îl zgândărea faptul că femeia era indiancă? Nu. În viitoarea conflagraţie urmau să moară mulţi indieni. Îl deranja faptul că era femeie? Nu. Aveau să moară, în mod cert, o mulţime de femei.

Îl supăra faptul că – probabil – el se va afla la faţa locului atunci când ea avea să moară. Poate chiar el va fi cel care va duce la îndeplinire ordinul comandantului Hussain.

Va fi nevoit s-o privească în ochi. Se va uita la femeie în clipa în care ea îşi va da seama că urmează să moară.

În 1984, când India era zguduită de conflicte între diferitele caste, prim-ministrul Indira Gandhi ordonase o serie de atacuri împotriva facţiunilor înarmate ale separatiştilor sikh din Amritsar. Mai mult de o mie de oameni fuseseră ucişi. Acele morţi fuseseră considerate rezultatul nefericit şi inevitabil al conflictului armat. Câteva luni mai târziu, doamna Gandhi era asasinată de etnici sikh din cadrul propriei gărzi de corp. Asasinarea ei fusese considerată un act premeditat, comis cu sânge-rece, o adevărată tragedie.

Fiindcă victima avea un chip.

Maiorul Puri era conştient că femeia trebuia ucisă. În acelaşi timp era conştient că nu voia să fie el persoana care ducea la îndeplinire asasinatul. Traiul cazon şi cariera militară puteau fi lăsate în urmă la un moment dat. Meseria de combatant era doar temporară. Dar odată ce comitea o crimă, chiar şi în numele patriotismului, amintirea acelei fapte urma să-l însoţească pentru tot restul vieţii actuale.

Plus în viaţa următoare.

25

Washington D.C.

Miercuri, 11.45 p.m.

Paul Hood era bucuros că Bob Herbert venise să-l vadă.

Hood stătuse cu uşa închisă întreaga după-amiază, mâncând biscuiţi şi lucrând la reducerile de buget ale Centrului de Comandă. Lăsase vorbă prin intermediul lui Bugs Benet să nu fie deranjat decât dacă apărea o urgenţă. Hood nu era în dispoziţia necesară unei şuete de sfârşit de zi de muncă. Nu dorea să-şi arboreze faţa de om de lume. Dorea să se ascundă, să se piardă în munca la vreun proiect… orice fel de proiect.

Mai presus de orice, Hood nu avea chef să se ducă acasă. De fapt, la ceea ce-i servea în acele zile drept casă, adică un apartament banal aflat la etajul cinci al hotelului Days Inn de pe Mercedes Boulevard. Hood avea sentimentul că va trece mult timp, poate chiar o veşnicie, înainte de-a începe să considere şi alte locuri în afară de reşedinţa familiei Hood din Chevy Chase, Maryland – drept cămin. Dar el şi soţia sa, Sharon, erau separaţi, iar prezenţa lui acasă isca dispute. Sharon spunea că prezenţa lui constituia o amintire a mariajului lor eşuat, a obligaţiei ei de a înfrunta viitorul fără un tovarăş de viaţă. Cei doi copii ai lor nu

aveau nevoie de astfel de tensiuni, mai ales Harleigh. Hood îşi petrecea sfârşiturile de săptămână cu Harleigh şi cu fratele ei mai mic, Alexander. Făceau lucruri care nu stăteau în firea locuitorilor Washingtonului: vizitau monumentele istorice. Într-un rând, Hood le aranjase o vizită exclusivă la Pentagon. Pe Alexander îl impresionaseră toate acele saluturi cu care fuseseră întâmpinaţi pretutindeni. Îl făcuseră să se simtă important, mai ales că nu trebuia să răspundă la ele. Totodată îi plăcuse morga arborată de soldaţii aflaţi în posturi de gardă.

Harleigh spusese că-i plăcuse plimbarea, însă la atât se rezumaseră vorbele ei. Hood nu ştia dacă de vină era stresul posttraumatic, separarea dintre el şi Sharon, sau amândouă la un loc. Medicul psiholog Liz Gordon îl sfătuise să nu abordeze nici una dintre aceste teme, cu excepţia situaţiei în care însăşi Harleigh le-ar fi adus în discuţie. Sarcina lui era să fie exuberant şi îndatoritor. Însă era un lucru greu de realizat neexistând nici o reacţie din partea lui Harleigh. Totuşi, se străduia din răsputeri să facă aşa cum îl sfătuise Liz.

Pentru binele lui Harleigh.

Cu toate acele preocupări, neglija tocmai nevoile lui personale. Cea mai mare şi stringentă lipsă o constituia căminul familial. În camera de hotel nu exista scârţâitul de podele, huruitul ţevilor de apă şi toate acele zgomote exterioare pe care ajunsese să le cunoască. Nu exista păcănitul scos de boiler la pornire şi la oprire. Camera de hotel avea un iz nefamiliar, efemer, comun tuturor acestor locuri. Apa avea o presiune mai scăzută, săpunul şi şamponul erau mici şi impersonale. Lumina de veghe din tavan era diferită. Până şi cafetiera pocnea şi bolborosea altfel decât cea de-acasă. Îi lipsea confortul căminului conjugal. Ura schimbările.

În special schimbările majore. Precum enorma groapă pe care singur şi-o săpase întreţinând o relaţie cu Ann Farris, ofiţerul de presă al Centrului de Comandă. Practic, ea îl vânase încă din ziua când sosise la Centru. El considerase străduania ei atât flatantă, cât şi stânjenitoare. Flatantă, deoarece Paul şi soţia sa nu mai erau pe aceeaşi lungime de undă de ani de zile. Stânjenitoare, pentru că lui Ann Farris îi lipsea subtilitatea. Indiferent ce mască insondabilă arbora ea în cursul conferinţelor de presă, în preajma

lui Paul nu o afişa defel. Probabil reprezenta o problemă de echilibru, de Yin şi Yang, de pasivitate în public şi agresivitate în cadru intim. Felul în care îl curta pe faţă Ann Farris, fără a-i păsa de cei din jur, constituia un prilej de destindere pentru Hood şi persoanele care îi erau apropiate, Mike Rodgers şi Bob Herbert.

Aşa că Hood comisese – bineînţeles – grava eroare de-a face dragoste cu Ann Farris. Gestul avusese drept rezultat sporirea tensiunii dintre ei, căci ea se considera mult mai apropiată faţă de el, iar Paul se simţea mai vinovat decât oricând. De-atunci nu mai dorise să facă dragoste cu ea. Cel puţin, atâta vreme cât încă nu era divorţat. Ann îi spusese că-l înţelege, şi totuşi interpretase refuzul lui ca pe o respingere personală. Asta le afectase şi relaţiile de muncă. În prezent, femeia era distantă cu el în intimitate şi exuberantă faţă de presă, în public.

Oare cum de reuşise să se transforme Paul Hood din bărbatul care reuşise, încă de la o vârstă relativ tânără, să atingă nivelul cel mai de sus al câtorva profesiuni în omul care-şi complicase atât propria viaţă, cât şi vieţile celor apropiaţi lui? Cum naiba se petrecuse asta?

Ann era, în realitate, unica persoană cu care Hood nu dorea să dea ochii în acea noapte. Însă nu-i putea spune lui Bugs s-o ţină doar pe ea la distanţă. Chiar dacă femeia îi putea citi intenţiile, nu avea de gând s-o insulte făţiş.

Ca o ironie, munca pe care-o făcea în acel moment Hood implica desfiinţarea postului lui Ann Farris şi a întregului ei departament.

Hood nu fu surprins să constate că Herbert lucra la ore atât de târzii. Şeful Secţiei de informaţii prefera munca activităţilor sociale. Un punct de vedere nu tocmai conform moralei sociale, dar care îl caracteriza la fix pe Herbert: el susţinea că este mult mai dificil să pătrunzi în mintea unui spion decât în patul unei femei. Iar recompensele erau cu mult mai mari, mai susţinea Herbert. Spionul îşi sfârşea zilele fie ucis, fie în închisoare, fie într-un cărucior cu rotile. Era o lecţie pe care Hood ar fi trebuit s-o înveţe de la prietenul său.

Hood se bucură atunci când Herbert îi trecu pragul. Avea nevoie de-o situaţie de criză cu care să se confrunte, una care să nu fie iscată de el însuşi. Cu toate acestea, lucrurile pe care i le

aduse la cunoştinţă Herbert nu constituia mica destindere la care spera Hood. În orice caz, perspectiva unui război nuclear între India şi Pakistan goni toate celelalte gânduri din mintea lui Paul.

Herbert îl puse rapid în temă despre discuţiile avute cu Mike Rodgers şi cu Ron Friday. Când şeful Secţiei de informaţii îşi termină expunerea, Hood se simţea revigorat. Problemele personale nu dispăruseră. Însă măcar o parte din el ieşise din ascunzătoare. Acea parte care avea responsabilitatea oamenilor din subordine.

— O afacere tare împuţită, aprecie Hood.

— Mda, confirmă Herbert. Instinctul tău ce are de zis?

— Zice să luăm situaţia asta de criză şi să i-o aruncăm în braţe preşedintelui, replică Hood.

Herbert îl studie preţ de câteva clipe pe şeful său.

— În vocea ta citesc un mare „dar”, zise Herbert.

— De fapt sunt trei de „dar”, îi spuse Hood. Primul: noi doar bănuim ce se petrece. Sunt bănuieli elaborate, dar încă nu avem vreo dovadă. Doi: să presupunem că informaţiile tale sunt corecte. Că există un complot pentru iscarea unui război. Dacă-i spunem preşedintelui, el îi va spune Secretarului de Stat. Îndată ce-i va spune Secretarului de Stat, întregul mapamond va afla de afacere prin intermediul cârtiţelor din Departamentul de Stat, a scurgerilor de informaţii sau a mijloacelor electronice de supraveghere. Asta i-ar putea speria pe complotişti… sau ar accelera programul lor, indiferent care ar fi acela.

— De acord, spuse Herbert. Cei din SFF şi aliaţii lor ar avea probleme de insecuritate în loc de probleme de securitate. Tipic pentru situaţia în care le ascunzi anumite informaţii compatrioţilor.

— Exact, îl aprobă Hood.

— În regulă. Care-i al treilea „dar”? întrebă Herbert.

— Faptul că am reuşi să demonstrăm iminenţa unui atac nuclear, rosti directorul Centrului de Comandă. Dacă Statele Unite dezvăluie acest plan, s-ar putea să-i dăm, practic, elan.

— Nu înţeleg, zise Herbert.

— În probleme de ajutor militar şi asistenţă în domeniul informaţiilor, India întotdeauna s-a îndreptat către Rusia, spuse Hood. O întreagă generaţie de indieni consideră Statele Unite

drept inamic. Să presupunem că noi dezvăluim un plan patriotic. Crezi că asta îi va face pe indieni să-i pună capăt?

— Dacă implică un conflict nuclear, da, rosti Herbert. Rusia se va da de partea noastră. La fel şi China.

— Nu ştiu dacă să-ţi dau dreptate, replică Hood. Rusia se confruntă, de-a lungul a câtorva dintre frontierele sale, cu ameninţări islamice. Centrul de Comandă tocmai a detensionat o situaţie de criză în care Rusia era îngrozită de accesul Iranului la petrolul din Marea Caspică. Moscova s-a războit cu mujahedinii în Afganistan. Ruşii sunt speriaţi de activităţile de tip „coloana a cincea” în propriile oraşe şi în republicile aliate. Nu putem fi siguri că Rusia va sprijini un stat islamic împotriva vechii sale prietene, India. Iar în ce priveşte China, ea caută aliaţi pentru un atac împotriva republicii Taiwan. Să presupunem că India le oferă sprijinul, un soi de „te ajut, mă ajuţi”.

Herbert clătină din cap.

— Paul, sunt băgat în jocul ăsta de mulţi ani. L-am văzut pe Saddam utilizând gaz de luptă şi elicoptere de atac împotriva propriului popor. Am asistat în China la o execuţie în cadrul căreia cinci bărbaţi au fost împuşcaţi în ceafă pentru că exprimaseră idei politice în dezacord cu cele ale partidului. Dar nu pot să cred că indivizi sănătoşi la minte ar putea face o înţelegere în privinţa unui atac nuclear care ar provoca milioane de victime.

— De ce nu? îl întrebă Hood.

— Pentru că un război nuclear va ridica ştacheta tuturor conflictelor umane, insistă Herbert. Ar sugera că totul e permis. Nu vor exista câştigători de pe urma unui astfel de lucru.

— O apreciere destul de bună, zise Hood.

— Eu încă mai cred că avem de-a face doar cu un grup radical de oficialităţi indiene care vor să atace Pakistanul cu arme nucleare, spuse Herbert.

— Atunci, bune sau rele, toate cele trei puncte care-mi stârnesc îngrijorarea converg către acelaşi lucru, zise Hood.

— Avem nevoie de mai multe informaţii înainte de-a merge la preşedinte, spuse Herbert.

— Corect, îl aprobă Hood. Există vreun mijloc electronic prin care le putem culege sau vreo sursă în interiorul guvernului indian?

— Ar putea exista, dacă am dispune de suficient timp să le dăm de cap, răspunse Herbert. Însă avem în munţi o celulă pakistaneză care fuge să-şi scape pielea, iar în urma ei o grupă de comando a SFF făcută pulbere. Indienii n-o să stea cu mâinile în sân.

— Încă nu s-a difuzat nimic pe DD-1? se interesă Hood.

DD-1 National era staţia principală de emisie a reţelei naţionale de televiziune din India, amplasată la Doordarshan. Canalul se găsea totodată în strânsă legătură cu Prasar Bharati, postul naţional de radio al Indiei, care era condus şi finanţat de către Ministerul Informaţiei şi Telecomunicaţiilor.

— Unul dintre asistenţii lui Matt înregistrează toate programele de ştiri, răspunse Herbert. Îmi va da o apreciere privind cât de pornită e populaţia Indiei împotriva atentatorilor şi cât de mult contribuie mass-media la agitarea spiritelor.

— Putem să intervenim amuţindu-le satelitul de telecomunicaţii? sugeră Hood.

Herbert rânji.

— Utilizează cinci sateliţi, zise el. INSAT-2E, 2DT, 2B, PAS-4 şi ThaiCom. Dacă va trebui, îi putem bruia pe toţi cinci.

— Bun, zise Hood. Se uită lung la Herbert. Ai de gând să trimiţi echipa Striker în zonă, să-i înhaţe pe pakistanezi, nu?

— Ce naiba, răspunse Herbert, doar nu intenţionez să-i desantez pe Mike şi pe băieţii lui în Himalaya şi-atât…

— Cunosc asta, îl asigură Hood.

— Însă nu ştiu dacă avem de ales, Paul, continuă Herbert. Indiferent ce credem noi că au făcut pakistanezii, trebuie ca ei să scape de-acolo pentru a spune ce n-au făcut.

— Ce facem dacă indienii nu direcţionează echipa Striker spre acea regiune? întrebă Hood.

Herbert stătu câteva momente pe gânduri, apoi ridică din umeri.

— Procedăm la fel cum am făcut în Coreea, în Rusia şi-n Spania, zise Herbert. Îi trimitem noi pe băieţi.

Hood dădu din cap, cu un aer gânditor.

— Probabil chiar aşa vom face. I-ai comunicat asta şi lui Mike?

— Nu atât de clar, răspunse Herbert. Însă i-am spus să doarmă pe parcursul etapei de zbor dintre Alconbury şi Chushul.

Pentru orice eventualitate.

— Cât durează etapa asta? întrebă Hood.

Herbert îşi privi ceasul.

— Mai au circa şase ore de zbor, estimă el. Patru şi ceva dacă vor beneficia de vânt puternic din coadă şi dacă nu-i reţinem mai mult de câteva minute la sol în cursul escalei din Turcia.

Hood dădu un clic pe schema organizatorică a Centrului de Comandă. Deschise un fişier.

— Matt este încă aici, anunţă el, urmărind indicatorul orar de conectare la reţea.

— Studiază împreună cu Stephen Viens fotografiile aeriene luate de satelitul spion, îi spuse Herbert. De când a-nceput afacerea asta, nu s-a mai dezlipit de computer.

— Ar trebui să ia o pauză, zise Hood. Vom avea nevoie de el pentru a opera cu resursele ELINT necesare nouă din acea regiune.

— O pot pune pe Gloria Gold să-l înlocuiască o bucată de vreme, spuse Herbert.

Gold era directoarea Departamentului tehnic pe timpul turei de noapte. Avea calificarea necesară pentru a desfăşura orice operaţiune cu profil tehnic, însă nu beneficia de experienţa lui Stoll în materie de analiză a informaţiilor.

— De asemenea, am face bine să-i cooptăm în operaţiune pe Lowell şi pe Liz Gordon, zise Hood.

Lowell Coffey era expertul Centrului în probleme de drept internaţional.

— Trebuie să fim la curent cu legislaţia indiană şi cea pakistaneză în caz că ai noştri sunt prinşi. Totodată, realizarea profilului psihologic al membrilor celulei pakistaneze ne-ar putea fi de ajutor. Avem o hartă detaliată cu jurisdicţia regiunii în care efectua Striker misiunea de căutare a rachetelor?

— Nu, răspunse Herbert. Misiunea trebuia să se desfăşoare aproape în totalitate pe teritoriu pakistanez.

— Atunci, cu siguranţă vom avea nevoie de-o asemenea hartă, zise Hood. Ne-am ars dacă Striker nimereşte în zona de influenţă a Chinei şi echipa este capturată.

— Dacă Al George nu are o hartă de genul ăsta în arhivă, o voi obţine de la Departamentul de Stat, spuse Herbert. Am acolo un

prieten care ştie să-şi ţină gura.

— Văd că ai prieteni peste tot, surâse Hood.

Era fericit că făcea parte dintr-o echipă care avea în componenţă oameni precum Bob Herbert. Oameni profesionişti până la capăt, care sprijineau echipa şi pe liderul ei. În acelaşi timp, era fericit că reuşise să zâmbească.

— Ce face Viens? Câţi sateliţi de spionaj sunt prezenţi în regiune?

— Trei, răspunse Herbert.

— Va fi capabil să-i reţină pentru noi?

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, îi spuse Herbert lui Hood. În prezent nu cere nimeni altcineva informaţii din acea zonă. Viens şi-a pus întregul personal să lucreze prin rotaţie, astfel încât toate terminalele de monitorizare a sateliţilor să fie încadrate cu operatori. Pot desfăşura trei recunoaşteri separate în acelaşi timp.

— Foarte bine, zise Hood.

Continua să privească monitorul computerului. Mai erau şi alte persoane pe care le putea apela în caz de nevoie. Totuşi, pentru moment, se gândea să păstreze la nivel minim numărul oamenilor implicaţi în operaţiune. Urma să-i dea telefon lui Hank Lewis de la NSA pentru a-i recomanda să procedeze în acelaşi mod. Spera ca nou numitul director să accepte să lase Centrului de Comandă conducerea acelei „operaţiuni discrete” – adică genul de acţiune în care lanţul de comandă era extrem de scurt, pentru a nu-l implica pe preşedinte.

Herbert părăsi biroul pentru a-şi face propriile aranjamente şi a obţine harta. Hood îl sună acasă pe Coffey, smulgându-l din faţa televizorului. Cum postul telefonic de la locuinţa lui Coffey nu se afla pe o linie securizată, Hood nu-i putea spune pentru ce-l convoacă în toiul nopţii la o şedinţă. Tot ce-i putea spune era că titlul show-ului de televiziune vizionat de el, *Incorect din punct de vedere politic*, ilustra foarte bine situaţia cu care se confruntau. Coffey îi zise că va veni la Centru cât de repede putea.

Hood îi mulţumi expertului pe probleme de legislaţie internaţională. Apoi pescui din cutia aflată pe birou câţiva biscuiţi şi se lăsă pe spate în scaun. Mai erau încă multe de făcut înainte să-şi dea acordul pentru demararea misiunii. Mai presus de orice, Stephen Viens trebuia neapărat să localizeze celula teroristă. Fără

acea informaţie, orbecăiau în necunoscut. Abia după ce aflau unde se găseau pakistanezii Hood şi Herbert puteau decide dacă Striker va ateriza la destinaţia stabilită, conform planului iniţial, urmând să fie transportată cu elicopterul până în apropierea celulei, sau dacă pur şi simplu echipa va sări cu paraşuta din avion. Desantul aerian în acea zonă muntoasă era extrem de primejdios, din cauza gerului, a vântului şi a vizibilităţii scăzute. Poate că mai întâi îl vor trimite în zona de aterizare pe Ron Friday, ca s-o marcheze cu torţe de semnalizare. Însă aterizarea normală în Srinagar, aşa cum fusese ea planificată, ridica la rândul ei probleme, căci detaşamentul Striker era aşteptat acolo pentru o cu totul altă misiune. Se putea dovedi dificil ca forţa de comando să se desprindă de sub supravegherea gazdelor ei indiene pe cât de rapid îşi dorea Centrul de Comandă.

În plus, socoti Herbert, cu cât vor veni mai puţine persoane în contact cu Striker, securitatea misiunii va spori. Lowell sau Herbert puteau inventa un motiv care să justifice desantarea echipei. Forţele aeriene indiene trebuiau să se împace cu acea explicaţie, ori să se confrunte cu ideea că întreaga misiune planificată de ele se ducea de râpă.

Hood se gândea la generalul Rodgers şi la echipa sa. Era mândru că lucra alături de ei. Indiferent de cum urmau să evolueze lucrurile, pentru detaşamentul Striker avea să fie o sarcină extrem de dificilă. Faptul că se gândea la oamenii săi nu însemna că problemele personale păreau mai puţin presante sau importante. Principiul relativităţii nu funcţiona deloc astfel. Harleigh era traumatizată din pricina celor petrecute la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Şi întrucât era conştientă de faptul că alte persoane îşi pierduseră viaţa acolo, acest gând n-o ajuta deloc să depăşească starea de stres posttraumatic.

Însă gândul la echipa Striker şi la situaţia de criză de la ONU îi aduseră aminte lui Hood ce însemna de fapt curajul. Şi nu avea să uite asta pe parcursul orelor şi zilelor încordate care îl aşteptau.

26

Washington D.C

Joi, 1.12 a.m.

— S-ar părea că am găsit ceva! anunţă Stephen Viens.

Gloria Gold se aplecă în scaun, trăgându-se mai aproape de monitor. Prin intermediul conexiunii audio, surescitarea din vocea lui Viens se desluşea clar. Avea dreptate. După ore întregi de scanare metodică a terenului, camerele de luat vederi ale satelitului de spionaj detectaseră o imagine promiţătoare.

— Aşteaptă puţin, zise Viens. Bernardo comută pe camerele de luat vederi în infraroşu. Schimbarea ne va lua aproximativ trei minute.

— Aştept, îi spuse Gloria Gold. Excelentă treabă, adăugă ea.

— Mai încet cu laudele, replică Viens. Poate fi totuşi doar un şir de stânci sau o cireadă de capre negre.

— Vrei să spui o turmă de capre negre, îl corectă femeia în vârstă de cincizeci şi şapte de ani.

— Pardon? se miră Viens.

— O cireadă e formată din animale domestice, explică ea. Turmele sunt compuse din animale care trăiesc în sălbăticie.

— Pricep. Dacă ai fost cândva profesor, rămâi profesor toată viaţa, o tachină Viens. Dar cine-o să râdă la urmă dacă se va dovedi că acele capre sunt mânate cu băţul de către un muntean?

Gloria zâmbi.

— Tu vei râde.

— Poate ar trebui să facem pariu, o provocă Viens. Microcamera ta de luat vederi în schimbul acului meu de cravată.

— Nu merge, îi zise Gloria.

— De ce? o întrebă Viens. Microfonul are o rază de acţiune foarte mare.

— Da, numai că imaginile au substanţă, replică Gloria.

Expertul în recunoaştere aeriană de la NRO îi arătase cu ceva vreme în urmă acul de cravată realizat de către el la MIT. Conţinea un microfon de mărimea vârfului unui bold, compus din molecule care rezonau una cu alta. Putea emite sunete către

sistemul de înregistrare audio al computerului său de la o distanţă de până la trei sute douăzeci de kilometri. Microcamera ei de luat vederi era şi mai performantă. Transmitea imagini digitale cu o rezoluţie de un milion de pixeli de la o distanţă maximă de şaisprezece kilometri. Era mai bună şi mult mai utilă.

— Bine, rosti Viens. Atunci să pariem pe o cină? Cine pierde găteşte. Chiar se potriveşte cu situaţia noastră. Imagini în infraroşu, hrană pregătită la microunde…

— Nu ştiu să gătesc, îl informă Gloria.

— Eu da.

— Mersi de propunere, dar răspunsul e nu, îi spuse femeia cu trei divorţuri la activ.

Din nu se ştie care motiv, Viens nutrise întotdeauna o adevărată pasiune pentru ea. Şi ea îl plăcea, însă el era mult mai tânăr, i-ar fi putut fi copil.

— Hai să facem un pariu reciproc avantajos, propuse ea. Dacă descoperi celula pakistaneză, amândoi câştigăm.

Viens oftă.

— O soluţie diplomatică. Accept, dar cu reţinere.

Gloria Gold zâmbi, aşezându-şi trupul înalt şi zvelt într-o poziţie mai confortabilă. Stătea la biroul ei acoperit cu placă de sticlă, în sectorul tehnic al Centrului de Comandă. Luminile din birou erau stinse. Singura sursă de lumină o reprezenta monitorul cu diagonala de cincizeci şi trei de centimetri. Coridoarele erau cufundate în linişte. Luă o înghiţitură de apă minerală din sticla pe care-o ţinea pe podea. În prima ei tură de noapte la Centrul de Comandă, răsturnase o sticlă de apă peste computer, scurtcircuitându-l. De-atunci se învăţase să nu păstreze nimic lichid pe birou. Din fericire, şeful ei de pe vremea aceea, directorul adjunct Curt Hardaway – poreclit de subalterni Comandantul de noapte – recunoscuse că şi el păţise o dată acelaşi lucru. Indiferent dacă o păţise sau nu cu adevărat, fusese drăguţ din partea lui s-o consoleze.

Gluma cu pariul căzuse cum nu se putea mai bine. Ea intrase în tură abia cu o oră în urmă, însă Viens lucrase toată ziua. Iar elementele din imaginile furnizate de către satelitul NRO arătau tare promiţător. Rezoluţia era de cinci metri, ceea ce însemna că orice obiect cu dimensiuni mai mici decât acest prag era vizibil.

Un computer analiza simultan cadrele recepţionate, cu ajutorul programului PAP [1]. Programul tocmai identificase ceea ce considera el a fi umbrele unor trupuri umane. Distorsionate de forma terenului şi de unghiul de incidenţă al razelor solare, umbrele veneau de sub o terasă stâncoasă. Diagramele termale, în infraroşu, urmau să stabilească precis dacă umbrele erau generate de către fiinţe vii sau de către formaţiunile stâncoase. Faptul că între două cadre consecutive umbrele îşi schimbaseră poziţia nu spunea mare lucru. Putea fi o simplă iluzie creată de lumina soarelui aflat în mişcare.

Veterana Centrului de Comandă aşteptă ca imaginile în infraroşu să apară pe monitor. Liniştea specifică turei de noapte făcea ca aşteptarea să pară mai lungă.

Sectorul tehnic era compus dintr-un şir de trei birouri, amplasate cât mai departe posibil faţă de aglomeratul şi zgomotosul sector administrativ al clădirii. Dar posturile de lucru erau atât de interconectate unele cu altele prin intermediul computerelor, al camerelor web şi a tehnologiilor de comunicaţii fără fir, încât angajaţii se întrebau de ce nu demolau pur şi simplu pereţii ca să se strige unii pe alţii, realizând un contact mai uman. Însă Matt Stoll se opusese mereu acestei idei. Probabil pentru că Matt făcea anumite lucruri, în cadrul său intim, de care nu dorea să afle şi alţi oameni. Însă Gloria Gold îi aflase secretul. Într-o noapte îl spionase cu ajutorul microcamerei de luat vederi, ascunsă pe mânerul micuţului frigider din biroul lui Matt.

De patru sau cinci ori pe zi, Matt Stoll mânca o pereche de batoane Twinkies, stropite cu băutură energizantă Gatorade.

Asta explica energia nelimitată şi cingătorile din ce în ce mai largi ale expertului tehnic numărul unu al Centrului de Comandă. De asemenea, explica şi de ce cămaşa lui prezenta, uneori, nişte pete gălbui. Sorbea băutura direct din sticlă. Probabil chiar în acele clipe, deşi lumea credea că se odihnea pe canapeaua din birou, Stoll citea ultimul număr al revistei *NuTech* sau se distra cu vreun joc video. Spre deosebire de fostul lui coleg de facultate Viens, Stoll, cu mania lui pentru dulciuri şi Gatorade, reda fidel înţelesul expresiei „băgat în priză”.

---

[1] Photographic Analysis Profile – analiză digitală a contururilor dintr-o imagine fotografică (n.tr.)

Atenţia Gloriei se îndreptă din nou spre monitorul computerului, pe măsură ce transmisia datelor de la NRO era reactualizată. Imaginile preponderent albe de până atunci fuseseră înlocuite de unele care aveau culoarea focului. Existau distorsiuni atmosferice cu nuanţe de alb şi galben, care radiau dintr-o serie de obiecte fierbinţi, roşii, aflate în partea inferioară a monitorului.

— Arată bine, rosti Viens. Indiferent ce anume produce umbrele, este cu siguranţă ceva viu.

— Cu certitudine, aprobă Gloria.

Aşteptară să apară cadrul următor. Punctele roşii deveniră şi mai fierbinţi atunci când se deplasară de sub terasa stâncoasă. Umbrele pâlpâitoare aveau o formă vag umană.

— La naiba! exclamă Viens. Bernardo, revino la lumină naturală.

— Alea nu sunt capre, spuse Gloria.

— Şi pun pariu că nici vreun păstor, adăugă Viens.

Gloria continuă să studieze imaginea în timp ce satelitul îşi schimba setul de lentile. Schimbarea păru să dureze mai mult decât cea precedentă. Întârzierea nu era dată de procesul mecanic al schimbării, ci de analiza optică rulată de programul computerului de bord al satelitului de fiecare dată când îşi schimba setul de lentile. Era important să se asigure de corectitudinea focalizării şi a poziţionării. Datele eronate – imagini descentrate, focalizare incorectă, rezoluţie modificată cu câteva zecimi – erau total nefolositoare.

Imaginea reapăru pe monitor în spectrul normal de vizibilitate. Era o porţiune plată de teren, albă, străbătută transversal de-o terasă cenuşie de stâncă. Drept în centru Gloria putea distinge o siluetă care nu era nici capră, nici vreun muntean. Era o femeie. În spatele ei se zărea ceva ce aducea cu capul unei alte persoane.

— Cred că i-am găsit! exultă Viens.

— Cu siguranţă, întări Gloria, ducând mâna spre telefon. Îi dau de ştire lui Bob Herbert.

Bob Herbert ajunse în biroul ei înainte să apară următorul cadru.

Imaginea arăta cu claritate cinci persoane care-şi croiau drum de-a lungul unei terase înguste.

27

Kargil, Kashmir

Joi, 12.01 p.m.

Lui Ron Friday îi plăcea să fie pregătit pentru orice situaţie.

Dacă intra într-o clădire, prefera să dispună de cel puţin două căi de ieşire. Când se ducea în vreo ţară întotdeauna avea deja ochii puşi pe următorul punct de pe glob unde urma să fugă, în caz de necesitate. Când avea o misiune planificată, verifica întotdeauna echipamentul aflat la dispoziţie, dacă obţinuse toate actele şi vizele necesare şi dacă în zona respectivă poate găsi aliaţi, în caz de nevoie. În opinia sa, pregătirile nu însemnau pierdere de timp.

După ce vorbise cu Bob Herbert, Friday realizase că el şi căpitanul Nazir vor trebui să meargă în munţi. Ştia că elicopterul era proiectat să zboare la o altitudine de maximum patru mii de metri şi la temperaturi nu mai mici de -11°C. Mai aveau suficient combustibil pentru o distanţă de zbor de o mie două sute de kilometri. Asta însemna că puteau pătrunde în regiunea muntoasă aproximativ şase sute cincizeci de kilometri şi le rămânea combustibil şi pentru drumul de întoarcere. Fireşte, mai exista problema găsirii unui loc de aterizare pentru elicopter, plus pericolul îngheţării fluidelor hidraulice şi de ungere ale aparatului. În funcţie de destinaţie, se puteau confrunta cu neplăcerea de-a face pe jos lungul drum de întoarcere.

Friday scoase din locaşul ei staţia radio detaşabilă şi o păstră asupra lui. Apoi verifică echipamentul aflat la bordul aparatului de zbor. Exista materialul de bază pentru escaladări, însă nu aveau deloc haine pentru temperaturi joase. Oricum, acel aspect nu constituia un impediment. Verificase lucrurile adunate de Apu. Printre ele erau şi haine groase, plus căciuli şi mănuşi, deci nu-şi făcea griji în acea privinţă. Cel mai mult îl preocupa problema oxigenului. Dacă el şi căpitanul Nazir erau nevoiţi să execute escaladări lungi, la altitudine înaltă, epuizarea cauzată de lipsa de oxigen urma să fie un factor de risc.

Probabil cei din echipa Striker vor aduce cu ei aparate de

respirat. Însă Friday nu avea de unde să ştie asta şi nici care va fi zona vizată de ei până ce nu vorbea cu Bob Herbert sau cu Hank Lewis.

Până atunci, agentul NSA verifică din nou hărţile împreună cu căpitanul Nazir, pentru a se familiariza cu regiunea. Apu era împreună cu ei, în mica bucătărie a fermei, îmbogăţind din cunoştinţele sale personale informaţiile furnizate de hărţi. Cunoştea regiunea, căci în tinereţe obişnuia să facă ascensiuni montane.

Friday trasă un curs de la bazarul din Srinagar până la locul unde se petrecuse explozia din munţi. De asemenea, marcă pe hartă o rută de la fermă până la locul deflagraţiei. Atât celula, cât şi bărbatul care plecase de la fermă avuseseră destul timp să ajungă în acel punct din munţii Himalaya cu mult înainte de producerea exploziei. Întrebarea era: în ce direcţie plecaseră din acea locaţie? Până la graniţa cu Pakistanul, celula avea de parcurs un traseu montan de maximum treizeci şi doi de kilometri lungime. Însă urma să fie un traseu dificil, care includea traversarea liniei de demarcaţie şi a gheţarului Siachen. Ajungând la o altitudine de aproape şase mii de metri, gheţarul era dificil de escaladat chiar şi în condiţii favorabile. Obosiţi şi urmăriţi, probabil, atât de pe sol cât şi din aer, pakistanezii aveau nevoie de-un miracol să poată trece graniţa.

Staţia radio a elicopterului emise un sunet de apel pe când Friday studia harta topografică a regiunii. Căpitanul Nazir fu cel care răspunse. La aparat erau Bob Herbert şi Hank Lewis. Indianul îi pasă staţia agentului NSA.

— Am descoperit celula, anunţă Herbert.

— Unde se află? întrebă cu nerăbdare Friday. Se aplecă asupra hărţilor răspândite pe masă. Dispun de câteva hărţi tactice de pilotaj, fiecare dintre ele reprezentând regiunea de graniţă Muzaffarabad, regiunea de graniţă Srinagar şi zona cuprinsă între Srinagar şi Kargil.

— Sunt în regiunea de graniţă Srinagar, îl lămuri Herbert. Chiar lângă Jaudar.

— Care sunt coordonatele? întrebă Friday, selectând setul potrivit de hărţi şi începând să răsfoiască planşele, în căutarea satului menţionat.

— Ron, vrem să vă deplasaţi imediat în poziţia treizeci şi patru de grade, treizeci de minute nord, şaptezeci şi cinci de grade est, zise Lewis.

— Ăsta-i Jaudar, spuse Friday, privind harta. Acolo se află celula? În interiorul satului?

— Nu, zise Lewis. Acolo vă veţi întâlni cu echipa Striker.

Friday se ridică.

— Domnilor, am un elicopter la dispoziţie. Pot ajunge acolo în mai puţin de-o oră. Detaşamentul Striker nu va ateriza decât abia peste patru ore. Până sosesc ei, eu aş putea deja ajunge la celulă.

— La fel se va întâmpla şi cu partenerul tău, îi aminti Lewis.

— Şi? insistă Friday.

— Încă n-am finalizat verificările de securitate în privinţa Felinelor Negre, rosti directorul NSA. Nu ne putem asuma riscul ca partenerul tău să-i dea pe pakistanezi pe mâna colegilor săi.

— Asta n-o să se-ntâmple, îşi asigură Friday şeful. Mă voi încredinţa că nu se va petrece aşa ceva.

— Nu poţi garanta asta, spuse Lewis. Am căzut totodată de acord ca domnul Kumar să vă însoţească, însă nici de acţiunile sale nu putem fi siguri. Eu şi domnul Herbert am discutat problema şi am ajuns la o înţelegere. Vă veţi întâlni cu Striker în Jaudar. Echipa va dispune de coordonatele permanent actualizate ale celulei pakistaneze şi va avea resursele necesare pentru a vă duce şi pe voi trei în munţi. Dacă apar schimbări, vă informăm noi.

— Pierdem timp, protestă Friday. Până soseşte Striker, eu pot să mă duc în zonă şi să mă-ntorc cu pakistanezii.

— Vă admir entuziasmul, interveni Herbert. Însă liderul celulei este evaziv. Se deplasează folosind zonele de umbră şi acoperirile naturale ale terenului ori de câte ori este posibil. Nu ştim cu exactitate ce fel de armament poartă asupra lor. Ar putea dispune de-un lansator portabil de rachete. Dacă veţi porni în căutarea lor la bordul unui elicopter cu însemne indiene, s-ar putea să vă doboare.

— Dacă ne spuneţi precis unde se află, putem face un ocol larg, apoi le ieşim în faţă, insistă Friday.

— Mai există posibilitatea ca un aparat de zbor pakistanez să se strecoare peste graniţă, încercând salvarea celulei, continuă

Herbert. Nu vrem să prilejuim un schimb de focuri între el şi un aparat indian. Asta le-ar da şi mai multă apă la moară indienilor pentru pornirea unei ofensive majore.

Friday strânse staţia radio în pumni. Îşi dorea să-l sugrume pe birocratul acela. Nu-i înţelegea deloc pe agenţii operativi. De fapt, nici un birocrat nu era capabil să-i înţeleagă. Cei mai buni agenţi nu se simţeau în largul lor stând locului. Iar cei mai buni dintre cei buni erau aceia care puteau improviza, găsind căi de ieşire din situaţii cât mai diverse. Friday era capabil să improvizeze. Mai mult de-atât, era chiar dornic s-o facă. Dacă reuşea să intercepteze celula şi s-o ducă acasă, i s-ar fi ivit posibilitatea de a intra în contact cu pakistanezii care răspundeau de ea. Având contacte strânse la New Delhi, Islamabad şi Washington, urma să fie cel mai valoros agent din regiune.

— Ne uităm la aceeaşi hartă? îl chestionă Herbert.

Agentul american aruncă o privire planşei de pe masă.

— Da, zise el.

În timp ce se uita, îşi aduse aminte că Herbert pomenise un amănunt legat de explozie. Se produsese la o altitudine de aproximativ două mii patru sute de metri. Asta poziţiona celula pe partea de sud-vest a lanţului muntos. Orice se afla la nord de acel punct, până la gheţar şi la linia de demarcaţie, se situa la o înălţime mult mai mare. Degetele lui Friday se descleştară puţin de pe staţia radio. Îi blestemă în gând pe toţi hârţogarii în general şi pe Bob Herbert în particular.

— Te vom contacta din nou atunci când vom cunoaşte cu precizie ce ETA [1] are Striker şi care va fi zona de aterizare, spuse Herbert. Aveţi întrebări?

— Nu, răspunse calm Friday.

— Mai aveţi ceva de adăugat, domnule Lewis? întrebă Herbert.

Hank îi spuse că nu. Directorul NSA îi mulţumi lui Friday, apoi întrerupse legătura. Agentul puse aparatul înapoi în locaşul său.

— Ce se petrece? se interesă Nazir.

— Exact ce ne aşteptam, îi zise Friday.

— Au descoperit celula? îl chestionă căpitanul.

---

[1] Estimated Time of Arrival – timpul estimat până la sosirea la destinaţia planificată (n.tr.)

Americanul făcu un gest afirmativ.

— Şi nepoata mea? interveni Apu.

— Este cu ei, îi comunică Friday.

Fireşte că n-avea de unde să ştie dacă era sau nu cu ei. Dar avea nevoie ca Apu să-i însoţească. Fermierul adăpostise celula inamicului. Dacă doreau să blocheze orice acţiune din partea Indiei, mărturia lui Apu, transmisă de televiziunea pakistaneză, urma să dea rezultate bune.

Friday cercetă harta. Herbert spusese că grupul terorist urma traseul unei terase stâncoase. Asta însemna că, dacă vor ţine din elicopter linia lanţului muntos, la înălţimea de două mii patru sute de metri, zburând la ducere pe partea unui versant, iar la întoarcere pe latura celuilalt versant, vor găsi cu siguranţă celula. Friday aruncă o privire asupra scalei hărţii şi a muntelui desenat pe hârtie, apoi zâmbi. Călătoria dus-întors nu depăşea trei sute douăzeci de kilometri.

Le va face figura la toţi. Mai ales nimicului aceluia de Herbert.

— Să mergem, îl îndemnă pe Nazir.

— Unde? ceru lămuriri ofiţerul.

— La prins de terorişti, replică Friday.

28

Washington D.C.

Joi, 4.02 a.m.

Biroul lui Paul Hood era situat la doar câţiva paşi distanţă de camera, special protejată, pentru şedinţe secrete. Poreclită Tancul, încăperea era înconjurată de un câmp de unde electromagnetice, care generau descărcări statice, împiedicând ascultarea celor discutate în interior, indiferent dacă se foloseau microfoane plantate în interior, ori antene de recepţie parabolice, în exterior.

Hood îşi făcu intrarea abia după ce se adunaseră toţi cei convocaţi. Uşile masive erau acţionate electric, comanda fiind dată cu un buton aflat pe laterala mesei ovale de şedinţă. Hood îl apăsă după ce se aşezase în scaunul din capul mesei.

Mica încăpere era iluminată cu tuburi fluorescente, atârnate deasupra mesei. Pe peretele opus scaunului lui Hood se afla un cronometru digital, al cărui afişaj era stins. Când aveau o situaţie de criză şi un termen-limită, cronometrul era pornit pe numărătoare inversă.

Pereţii, podeaua, uşa şi tavanul Tancului erau acoperite cu material fonoabsorbant Acoustix. Materialul tărcat era compus din benzi negre şi cenuşii, fiecare lată de aproape opt centimetri şi cu marginile suprapuse una peste cealaltă, astfel încât să nu rămână vreun gol la îmbinări. Sub acele benzi se găseau două straturi de plută, treizeci de centimetri de beton, apoi încă un strat de Acoustix. În mijlocul stratului de beton, pe toate cele şase feţe ale încăperii, existau câte două cabluri electrice care generau unde electromagnetice cu salturi de frecvenţă. Din punct de vedere electronic, nimic nu putea părăsi camera fără a suferi puternice distorsiuni. Dacă vreun dispozitiv de interceptare reuşea într-un mod oarecare să prindă o conversaţie din interior, modificările absolut aleatorii de frecvenţă ale câmpului ce înconjura încăperea făceau imposibilă redarea în clar a discuţiei.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, îi întâmpină Hood.

Ajustă luminozitatea monitorului de computer încastrat în tăblia mesei şi începu să transfere fişierele din biroul său. În acelaşi timp, Bugs Benet încerca să ia legătura prin TAC-SAT cu colonelul August. Pentru asigurarea permanenţei la comandă, August şi Rodgers dormeau cu rândul pe parcursul zborului către Turcia.

— N-a fost greu, zise Lowell Coffey.

Turna apă dintr-un ibric în cafetiera aşezată pe-o măsuţă dintr-un colţ al camerei. Maşina de făcut cafea începu să bolborosească.

— Străzile erau pustii, continuă Lowell. Am reuşit să dorm pe drum. S-a gândit careva să aducă gogoşi?

— Asta intra în sarcina ta, îi atrase atenţia Herbert. Erai singurul care nu se afla aici.

Îşi manevră scaunul cu rotile pentru a-şi ocupa locul din dreapta lui Hood.

— Am nişte raţii militare în birou, dacă ţi-e foame, îi spuse Liz Gordon, în timp ce-şi ocupa locul din stânga lui Hood.

— Nu, mersi, dădu Coffey din umeri, aşezându-se în partea opusă faţă de Hood. Rămân la cafea.

— Ai raţii militare oficiale la tine în birou? se miră Herbert.

— Un pachet pentru trei mese, răspunse Liz. Caise deshidratate şi ananas, carne uscată şi biscuiţi. Mi l-a dat un prieten de la Langley. Cred că ai colaborat cu el. Căpitanul McIver?

— Am lucrat împreună la nişte detalii ale unor operaţiuni acoperite, zise Herbert. Surâse. Mamă, raţii militare! N-am mai mâncat de ani de zile. Întotdeauna îţi dădeau crampe în timpul orelor de somn.

— Asta pentru că erai obosit şi nu alegeai cum trebuie mâncarea, spuse diletantul autorecunoscut Coffey.

Hood termină de transferat datele cu numai câteva secunde înainte să sune Bugs Benet. Hood expedie datele şi către computerele amplasate în jurul mesei. Liz şi Coffey începură să studieze informaţiile, în timp ce asistentul lui Hood îşi punea la curent şeful că era gata să-i dea legătura cu colonelul Brett August, aflat la bordul aparatului C-130 Hercules. Hood comută telefonul pe speaker şi aruncă o privire cercetătoare în jurul mesei.

— Suntem pe punctul de-a începe, îi anunţă Hood pe ceilalţi.

Toţi cei prezenţi deveniră atenţi.

— Colonele August, mă auzi? întrebă Hood.

— La fel de clar ca şi cum aţi fi împreună cu noi, în cabina pasagerilor, domnule, răspunse ofiţerul comandant al echipei Striker.

— Perfect, replică Hood. Bob, tu ai vorbit cu cei din New Delhi. Vrei, te rog, să-i pui pe toţi în temă?

Herbert privi monitorul computerului ataşat scaunului său cu rotile.

— În urmă cu douăzeci şi una de ore a avut loc un atentat într-o piaţă din Srinagar, Kashmir, zise Herbert. Vorbea suficient de tare ca să poată fi auzit prin intermediul microfonului de la

telefonul dat pe speaker. O secţie de poliţie, un templu hindus şi un autobuz plin cu pelerini hinduşi au fost distruse. Cu informaţiile obţinute de la NRO şi de la persoana noastră de contact din cadrul NSA, care din întâmplare se afla exact la locul atacului, avem motive să credem că atentatul asupra secţiei a fost opera Miliţiei Kashmirului Liber, o organizaţie militantă cu baza în Pakistan. Totuşi, avem suspiciuni că atentatele asupra ţintelor hinduse ar fi fost organizate chiar de către indieni. Credem că anumite facţiuni din cadrul Forţei Speciale de Frontieră, al guvernului şi al armatei încearcă să-şi atragă astfel sprijinul populaţiei pentru un atac nuclear rapid şi decisiv împotriva Pakistanului.

Nimeni nu se clinti. Bâzâitul aerului condiţionat şi şuieratul cafetierei care terminase de preparat băutura erau singurele sunete ce se mai auzeau.

— Ce ştim despre teroriştii pakistanezi? întrebă Coffey.

— În momentul de faţă, celula încearcă din răsputeri să străbată zona muntoasă din Himalaya… către Pakistan, după cum bănuim, răspunse Herbert. Au luat cu ei un prizonier. E vorba de-o femeie indiană care, pare-se, a coordonat acţiunile SFF astfel încât vina în atentatele asupra obiectivelor hinduse să cadă-n spinarea musulmanilor pakistanezi. Este imperios necesar ca ei să treacă graniţa în Pakistan şi prizoniera lor să fie determinată să mărturisească tot ce ştie.

— Pentru a potoli înfuriatul popor indian, care ţipă după sânge de pakistanezi, spuse Liz.

— Corect, zise Herbert. Prima încercare de a-i captura pe terorişti a eşuat. Un comando al SFF a fost trimis în munţi. Toţi soldaţii au fost ucişi. Nu ştim ce alte opţiuni au indienii pentru urmărirea celulei şi nici dacă teroriştii au contactat Pakistanul. Nu ştim dacă ne putem aştepta ca autorităţile din Islamabad să pună la cale o misiune de salvare.

— Vor trimite probabil elicoptere în misiuni HAP, sugeră August.

— Explică ce-nseamnă HAP, îi ceru Hood.

— Vânătoare şi sondaj [1], spuse colonelul. Celula nu va risca trimiterea unui semnal radio de ghidare către Pakistan, ori indicarea unui loc de întâlnire. Pentru un post indian de ascultare

[1] În original: Hunt and peck

amplasat pe linia de demarcaţie ar fi foarte uşor să-i localizeze. Pakistanul nu dispune de sateliţi de spionaj care să-l ajute la descoperirea celulei, aşa că va trebui să facă zboruri deasupra regiunii, intersectând bănuitele căi de exfiltrare ale celulei. Şi va folosi elicoptere în loc de avioane cu reacţie, pentru că pot zbura sub nivelul de detecţie al radarelor indiene.

— Bune presupuneri, aprecie Hood.

— Paul, e ceva care mă sâcâie, îi spuse Coffey. Ştim cu certitudine că agentul operativ NSA a fost doar observator, nu şi participant la eveniment? Acţiunea ar fi putut fi pregătită de complotiştii NSA cu vreo câteva săptămâni în urmă şi programată să fie declanşată pentru a distrage atenţia de la plănuita lor lovitură de stat din Washington.

Ipoteza lui Coffey era demnă de luat în seamă. Fostul şef al NSA, Jack Fenwick, complotase în vederea înlocuirii preşedintelui Statelor Unite, Michael Lawrence, cu mult mai combativul Cotten, vicepreşedintele republicii. Era plauzibilă presupunerea că Fenwick ar fi putut ajuta la orchestrarea actualei crize ca o manevră diversionistă faţă de anticipata demisie a preşedintelui Lawrence.

— Bănuim că Friday este curat, deşi în momentul de faţă l-am pus sub carantină, atât pe el, cât şi pe ofiţerul indian care-l însoţeşte, replică Hood. Presupun că dacă ar fi avut vreun amestec în operaţiune, Friday ar fi părăsit zona şi s-ar fi străduit să ne ţină şi pe noi departe de ea.

— Ceea ce poate însemna la fel de bine că este implicat, sublinie Liz.

— În ce fel? ceru lămuriri Hood.

— Dacă vei sugera, aşa cum bănuiesc că o să faci, ca echipa Striker să ajute celula pakistaneză să revină în patrie, atunci ar fi în interesul domnului Friday să stea în preajma lor şi să se asigure că nu reuşesc să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

— Situaţia poate să stea şi invers, zise Herbert. Dacă echipa Striker pleacă în căutarea celulei, şi ei pot să-l ţină pe Friday sub observaţie.

— Vreau să scot în evidenţă faptul că încă n-am luat o decizie finală în privinţa misiunii, colonele, spuse Hood. Însă, dacă vrem cu adevărat să-i ajutăm pe pakistanezi, cheia succesului o

constituie intervenţia rapidă. Bob, eşti permanent în legătură cu cartierul general al Comandamentului Aerian Central din India.

— Da, răspunse Herbert. Colaborăm direct cu mareşalul-şef al aviaţiei, Chowdhury, şi cu aghiotantul lui şef. I-am spus deja mareşalului că am vrea să modificăm metoda de inserţie în zonă a echipei Striker.

— Vă gândiţi la un desant aerian, zise August.

— Corect, replică Herbert. I-am cerut mareşalului echipamentul de salt necesar. A spus că-l vom găsi cu certitudine la escadrila lor de avioane de desant AN-12, Vulturii Himalayeni. Însă nu l-am informat ce fel de operaţiune urmează să executaţi în acea regiune. Vestea bună este că, indiferent ce acţiune veţi întreprinde, va fi foarte bine acoperită. Forţele armate ale Indiei continuă să păstreze un secret absolut în legătură cu implicarea voastră. Cei din SFF şi restul persoanelor aflate în culisele atentatului din Srinagar nici nu ştiu că Striker e-n drum către regiunea respectivă.

— Dar ofiţerul indian care este cu domnul Friday? întrebă August. Sunteţi siguri că putem avea încredere în el?

— Păi, nimic pe lumea asta nu e sigur, zise Herbert. Dar conform celor relatate de Friday, căpitanul Nazir nu priveşte cu încântare perspectiva unui atac nuclear. Mai ales că el şi agentul NSA se-ndreaptă către Pakistan.

— Mă gândeam şi eu la chestia asta, spuse colonelul. Credeţi că pe lista de rechiziţii înaintată armatei indiene putem include şi nişte izmene căptuşite cu plumb?

— Aşază-te pur şi simplu în spatele lui Mike, îl sfătui Herbert. De el nu trece nimic. Nici măcar radiaţiile de mare intensitate.

Gluma fu răsplătită cu câteva chicote nervoase. Râsul era o bună modalitate de alungare a tensiunii.

— Friday şi Nazir sunt la bordul unui elicopter, în drum către o aşezare numită Jaudar, îl informă Herbert pe liderul Striker.

— Ştiu unde este, răspunse ofiţerul. La sud-est de regiunea planificată pentru cercetarea noastră.

— Dacă vom lua decizia să demarăm o operaţiune de căutare şi salvare, va trebui să escaladezi munţii aflaţi la nord de acea localitate, zise Herbert. Acolo am localizat celula pakistaneză.

— Colonele August, dacă vom aproba misiunea asta, va trebui

să-ţi deplasezi oamenii în munţii Himalaya, aproape de gheţarul Siachen, să iei contact cu celula şi s-o treci dincolo de linia de demarcaţie, îi spuse Hood. Este o operaţiune extrem de riscantă. Vreau un răspuns cinstit. Poate Striker s-o îndeplinească?

— Miza este pe măsura riscului, replică August. Va trebui să facem faţă.

— Un om de ispravă, murmură Herbert. Un om al naibii de bun.

— Oameni buni, trebuie să subliniez faptul că indienii n-o să fie singurii voştri inamici potenţiali, interveni Liz. Trebuie să vă faceţi griji legate şi de starea psihică a componenţilor celulei pakistaneze. Acţionează în condiţii extreme de constrângere fizică şi psihică. S-ar putea să nu vă creadă că le sunteţi aliaţi. În situaţii precum cea de faţă, indivizii au tendinţa să nu creadă pe nimeni altcineva din afara grupului.

— Sunt observaţii foarte pertinente, pe care va trebui să le discutăm, îi zise Hood.

— Mai este un aspect care trebuie luat în discuţie, Paul, interveni Coffey. Conform datelor tale, Miliţia Kashmirului Liber a recunoscut implicarea sa parţială în acest atentat şi în toate celelalte care-au avut loc anterior în regiune. Striker va ajuta nişte terorişti autodeclaraţi. E inutil să mai spun că asta ne lasă descoperiţi din punct de vedere legal.

— Asta-i o porcărie! se enervă Herbert. Indivizii care mi-au aruncat în aer soţia încă se mai ascund prin nişte găuri de şobolani, undeva în Siria. Terorişti de diverse naţii nu sunt extrădaţi în veci. Iar indivizii care-i ajută pe terorişti nu-şi văd numele pe primele pagini ale ziarelor.

— Asta li se întâmplă numai grupurilor de gherilă sponsorizate de naţiuni teroriste, răspunse Coffey. Statele Unite au un sistem juridic diferit. Chiar dacă Striker reuşeşte să ducă celula în Pakistan, India va avea dreptul să ceară extrădarea tuturor celor care au legătură cu atentatul din bazar, cu uciderea comandoului SFF şi cu evadarea celulei. Dacă New Delhi nu reuşeşte să pună gheara pe FKM, atunci vor vrea echipa Striker.

— Lowell, India nu are vreun temei moral solid, ripostă Herbert. Nu uita că plănuieşte un afurisit de atac nuclear!

— Nu. După toate aparenţele, un element disident din cadrul

guvernului plănuieşte asta, îl corectă Coffey. Guvernul de drept al Indiei îl va renega şi-l va judeca şi pe el.

Enervat, avocatul se ridică şi se duse să-şi ia o cană cu cafea. După ce reveni la masă şi sorbi o gură din băutura fierbinte, păru a se mai calma. Hood păstra tăcerea. Îl privea pe Herbert. Şeful Secţiei de informaţii nu-l agrea pe Lowell Coffey, iar dezgustul lui pentru subtilităţi juridice era celebru. Din nefericire, Hood nu putea ignora problema ridicată de avocat.

— Domnilor? ceru voie August să intervină în discuţie.

— Da, colonele, te rog, îi spuse Hood.

— Aici vorbim de-o posibilă conflagraţie nucleară, rosti ofiţerul. Regulile obişnuite par să nu se aplice în acest caz. Dacă vreţi, pot aduna băieţii din echipă să-şi exprime părerea prin vot, dar pot să pariez că vor spune exact ce am eu de gând să zic. Având în vedere miza, merită să ne asumăm riscul.

Hood ar fi dorit să-i mulţumească, însă vorbele i se înţepeniseră în gât. Însă Bob Herbert nu avea acest gen de problemă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, colonele August, exclamă cu putere Herbert, aruncând o căutătură peste masă, în direcţia lui Coffey.

— Mulţumesc, Bob, răspunse August. Domnule Coffey? Dacă asta e de vreun ajutor, să ştiţi că Striker poate juca faţă de pakistanezi rolul Călăreţului Singuratic.

— Ce vrea să-nsemne asta, colonele? ceru lămuriri Coffey.

— Am putea să-i lăsăm acasă şi apoi s-o ştergem în galop către apus înainte ca ei să ne poată mulţumi sau să ne identifice, explică August.

Herbert zâmbi. Hood făcu la fel, însă în sinea lui. Faţa îi era împietrită de greutatea deciziei pe care-o avea de luat.

— Vom discuta mai târziu despre toate astea, rosti Hood. Colonele, vreau să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce? Că-mi fac datoria?

— Pentru entuziasmul şi curajul arătate, îl lămuri Hood. Ne-au ridicat tuturor moralul.

— Vă mulţumesc, domnule, zise August.

— Încearcă să te odihneşti, îl povăţui Hood. Închise telefonul şi aruncă o privire în jurul mesei. Bob, vreau să te-asiguri că cineva

de la NRO supraveghează în permanenţă graniţa cu Pakistanul. Dacă e traversată de-un elicopter plecat în căutarea celulei, vreau să fim capabili să-i avertizăm din timp pe băieţii din Striker. Nu doresc să fie confundaţi cu o forţă ostilă şi mitraliaţi.

Herbert încuviinţă.

— Lowell, găseşte-mi câteva temeiuri legale pentru operaţiune, continuă Hood.

Avocatul clătină din cap.

— Nu există aşa ceva, zise Coffey. Cel puţin, ceva care să stea în picioare în cazul unui proces internaţional.

— Nu vreau ceva care să ţină într-un tribunal, spuse Hood. Am nevoie de-un motiv care să împiedice extrădarea echipei Striker, dacă se va ajunge la asta.

— Cum ar fi să pretindem că erau într-o misiune umanitară, sugeră Coffey.

— Mda, făcu Herbert. Pun pariu că vom găsi o porcărie de regulament ONU al forţelor de menţinere a păcii care să se potrivească.

— Fără a informa Naţiunile Unite? se miră Coffey.

— Ştii ceva, Lowell, ideea lui Bob ar putea fi bună, zise Hood. În cazuri de urgenţă, secretarul-general al ONU dispune de puteri discreţionale care-i permit să declare o regiune „zonă de risc” în eventualitatea unei probabile şi copleşitoare ameninţări militare. Asta îi dă dreptul să trimită o echipă a Consiliului de Securitate, cu scopul de-a investiga zona.

— Nu văd în ce fel ne-ar ajuta asta pe noi, zise Coffey.

— Nu trebuie ca echipa să fie compusă din personalul Consiliului de Securitate, explică Hood. Ci doar din agenţii naţiunilor membre ale Consiliului.

— Posibil, zise Coffey. Dar nimeni nu va accepta prezenţa unei echipe formată exclusiv din americani.

— Nu va fi exclusiv americană, spuse Hood. India este membră a Consiliului de Securitate. Iar în echipă există indieni.

— Căpitanul Nazir şi Nanda Kumar, continuă Herbert ideea. Concetăţeni de-ai secretarului-general al ONU.

— Exact, replică Hood. Chiar dacă Nanda e un observator ostil, măcar va fi prezentă în echipă.

— Mda, sigur. De când îşi dă Consiliul de Securitate acceptul

pentru orice? întrebă Liz.

— Trebuie s-o punem în temă pe secretarul-general Chatterjee de îndată ce echipa Striker ajunge la sol, spuse Hood. Apoi îi vom transmite ce informaţii avem.

— Şi dacă refuză să facă uz de puterile sale? întrebă Coffey.

— Nu va refuza, zise Hood.

— Cum poţi fi sigur? îl chestionă Coffey.

— Deoarece încă mai avem un departament de relaţii cu presa, spuse Hood. Şi atât timp cât îl mai avem, mă voi asigura ca toate ziarele de pe glob să afle că secretarul-general Chatterjee a stat cu braţele în sân în timp ce India se pregătea să lanseze rachete nucleare asupra Pakistanului. Atunci vom vedea de-al cui sânge va fi însetat publicul. De-al ei sau de cel al soldaţilor Striker?

— Nu mi-aş pune averea la bătaie pariind pe planul vostru, îi avertiză Coffey.

— Atunci oferă-mi o alternativă, contraatacă Hood.

Coffey şi Herbert căzură de acord să arunce o privire asupra statutului Naţiunilor Unite şi apoi să-l sfătuiască pe Hood. Paul acceptă să amâne o vreme contactarea lui Chatterjee. Herbert părăsi camera pentru a studia ultimele rapoarte informative. Numai Liz rămase în urmă, alături de Hood. Îşi ţinea mâinile împreunate pe tăblia mesei şi le fixa încruntată.

— Probleme, Liz? o abordă Hood.

— Ai mai avut nişte ciocniri cu Mala Chatterjee, spuse Liz, fixându-l cu privirea.

— Adevărat, recunoscu Hood. Însă nu am de gând să-i forţez mâna sau s-o pun într-o situaţie jenantă. Nu mă interesează decât protejarea echipei Striker.

— Nu aici doream s-ajung, îi zise Liz. Te-ai războit cu Chatterjee, te-ai certat cu Sharon şi i-ai dat cu piciorul lui Ann Farris. Expresia femeii se mai îmblânzi puţin. Mi-a spus de relaţia voastră.

— Bine, rosti Hood, cu o urmă de iritare. Unde vrei să ajungi?

— Ştiu ce părere ai despre flecăreala cu un psiholog, însă vreau să mă asigur că poţi ţine sub control toate problemele cu care te confrunţi, rosti Liz. Eşti foarte tensionat din pricina femeilor. Nu lăsa frustrarea să se transmită de la o femeie la alta,

apoi la o alta.

Hood se ridică de pe scaun.

— N-o las, îţi promit.

— Aş vrea să te cred, zâmbi Liz. Dar în momentul de faţă eşti supărat şi pe mine.

Hood rămase nemişcat. Liz avea dreptate. Spinarea lui era ţeapănă ca o scândură, gura i se transformase într-o linie subţire, iar pumnii şi-i ţinea strânşi. Îşi destinse umerii şi descleştă degetele de la mâini. Lăsă privirea în pământ.

— Paul, e datoria mea să veghez asupra angajaţilor Centrului şi să scot în evidenţă posibilele probleme, continuă Liz. Exact asta fac. Nu te judec. Însă, de când cu situaţia de criză din sediul ONU, ai fost tot timpul sub tensiune. De asemenea, eşti foarte obosit. Eu mă străduiesc să te păstrez în acea stare de bărbat imparţial, cu mintea limpede, pe care tocmai l-am urmărit mai devreme rezolvând conflictul dintre Bob Herbert şi Lowell Coffey.

Pe chipul lui Hood înflori un zâmbet timid.

— Mulţam, Liz. Nu cred că reprezint un pericol pentru secretarul-general, însă apreciez faptul că-mi ridici moralul.

Liz îl bătu încurajator pe umăr, apoi ieşi din cameră. Hood privi spre cronometrul pentru situaţii de criză.

Ecranul de afişaj era încă întunecat. Însă, în interiorul organismului, ceasul lui Hood deja ticăia. Iar arcul era dureros de încordat, întocmai cum spusese Liz.

Chiar şi aşa, îşi reaminti că el stătea la Washington, într-un loc sigur, pe când Mike Rodgers şi echipa Striker se-ndreptau către o regiune unde acţiunile lor puteau salva sau condamna la moarte milioane de vieţi… inclusiv pe ale lor.

Comparativ cu acest gând, orice alt motiv cauzator de stres era egal cu zero.

29

New Delhi, India

Joi, 2.06 p.m.

John Kabir, bărbatul de şaizeci şi nouă de ani care ocupa funcţia de ministru al apărării, stătea în biroul său cu pereţi de culoare albă. Cele două coridoare ocupate de birourile Ministerului Apărării făceau parte din complexul guvernamental de clădiri, vechi de optzeci de ani, amplasat în New Delhi, pe Gurdwara Rakabganj Road, numărul 36. Dincolo de şirul lung de ferestre care acopereau întreaga faţadă, lumina strălucitoare a soarelui cădea pe vastele peluze, pe micile lacuri artificiale şi pe fântânile cu elemente decorative din piatră. Zgomotul traficului citadin abia dacă se făcea auzit în spatele zidului înalt, ornamental, din gresie roşie, care împrejmuia întinsul complex. Pe latura dreaptă a terenului ocupat de complex, Kabir putea zări marginea uneia dintre cele două camere ale Parlamentului, Lok Sabha, Camera Poporului. Pe latura opusă a complexului guvernamental se afla Rajya Sabha, Consiliul Statelor. Spre deosebire de reprezentanţii din compunerea Lok Sabha, care erau aleşi de către popor, membrii Rajya Sabha erau aleşi fie de către preşedinte, fie selectaţi de adunările legislative ale statelor ce alcătuiau naţiunea.

Ministrul Kabir îşi iubea patria şi guvernul ei. Însă nu mai avea răbdare pentru guvernanţi. Sistemul îşi pierduse rostul de-a fi.

Demnitarul cu păr alb tocmai terminase de citit un e-mail transmis pe-o linie securizată, din partea maiorului Dev Puri, care raporta despre dislocarea de trupe în munţi. Puri şi subordonaţii săi erau combatanţi veterani, cu experienţă de front. Ei urmau să reuşească acolo unde comandoul SFF dăduse greş.

Kabir şterse fişierul din computer, apoi stătu să reflecteze asupra faptului că adusese ţara într-o situaţie de cumpănă. Urma să fie ori triumful, ori dezastrul lungii sale cariere. O carieră începută în rândurile armatei, cu rangul de căpitan, la vârsta de treizeci şi şapte de ani. Kabir fusese frustrat de slăbiciunile programelor sociale şi militare adoptate de către prim-ministrul Indira Gandhi. Fusese în special supărat de faptul că India, după ce învinsese Pakistanul în războiul din 1971, eşuase în a-şi desăvârşi solidificarea stăpânirii asupra regiunii Kashmir prin înfiinţarea unei zone demilitarizate dincolo de linia de demarcaţie. El înaintase un plan care prevedea crearea unei „zone de

securitate”. Intenţionase ca satele aflate de partea pakistaneză a zonei să fie folosite drept poligon de antrenament pentru artilerie, pentru elicopterele de atac şi pentru avioanele de bombardament. Dorise să le ţină pustii, neocupate. Care era ţelul unui război încununat de triumf dacă prin victoria obţinută nu se putea menţine securitatea de-a lungul graniţei?

Nu numai că planul său fusese respins, dar căpitanul Kabir îndurase şi mustrările ministrului apărării. Demisionase şi scrisese o carte, *Imbolduri pentru o naţiune şovăitoare*, care devenise un bestseller controversat. Urmase apoi *Plan pentru viitorul nostru sigur*. La mai puţin de trei luni după publicarea celei de-a doua cărţi, fusese rugat să devină secretar-general al Partidului Socialist Samyukta. În trei ani ajunsese preşedinte al Partidului Socialist Indian. Tot în aceeaşi perioadă fusese numit preşedinte al Federaţiei Camionagiilor din India. În 1974 iniţiase o grevă care paralizase şoselele, ba chiar şi trecerile la nivel peste calea ferată, unde camioanele se „stricau” subit. Greva contribuise la declanşarea stării de urgenţă, instaurată de prim-ministrul Gandhi în iunie 1975. Legea îi permitea premierului să suspende libertăţile civile şi să-şi încarcereze oponenţii. Kabir fusese arestat şi ţinut mai bine de-un an în detenţie. Asta nu-l împiedicase să-şi continue, dintre zidurile celulei, campania de influenţare în vederea reformării sistemului. Sprijinit de către sindicalişti şi de către grupările socialiste susţinute din umbră de Rusia, Kabir fusese amnistiat. Rusia, în special, era încântată de faptul că John Kabir pleda pentru o prezenţă indiană mult mai puternică la graniţa cu China. Kabir se folosise de susţinătorii săi tot mai numeroşi şi mai răspândiţi în diverse domenii pentru a fi numit ministru adjunct al industriei. Se folosise de acel post pentru a-şi extinde suportul în rândul castelor muncitoreşti şi pentru a-şi reface, simultan, vechile relaţii din cadrul armatei. Asta dusese la numirea sa în postul de ministru al relaţiilor cu provincia Kashmir şi la obţinerea statutului de membru al Comitetului Afacerilor Externe. Acolo ajunsese bun prieten cu Dilip Sahani. Sahani era ofiţerul comandant al Forţei Speciale de Frontieră din Kashmir. Bărbaţii descoperiseră că nutresc aceleaşi temeri în privinţa ameninţării etalate atât de către fundamentaliştii islamici, cât şi de cercetările nucleare iniţiate de Pakistan.

Cu doi ani în urmă, ofiţeri cu rang înalt din cadrul armatei şi oficialităţi guvernamentale care priveau cu respect planul referitor la Zona de Securitate se aliaseră şi făcuseră presiuni asupra prim-ministrului ca John Kabir să fie numit ministru al apărării. Kabir îi ceruse comandantului-şef al SFF să vină şi să lucreze în cadrul ministerului, apoi aranjase ca postul rămas liber să-i fie încredinţat lui Dilip Sahani. Împreună, cei doi bărbaţi începuseră să comploteze în secret. Guvernul de la New Delhi se mulţumea să-şi dezvolte propriul arsenal nuclear ca mijloc de intimidare şi să adune informaţii pentru a domoli ameninţările venite de peste graniţă. Kabir şi Sahani nu se mulţumeau doar cu atât. Doreau să fie siguri că guvernul de la Islamabad nu va mai avea vreodată oportunitatea să se folosească de ameninţarea cu un război sfânt – jihad – sau cu folosirea armelor de distrugere în masă. Cu ajutorul neştiutoarei celule FKM şi a unei tinere membre a Reţelei Operative Civile din cadrul SFF, erau pe punctul de a-şi vedea realizate visurile. Dacă forţele de comando reuşeau să captureze şi să distrugă celula FKM, atingerea obiectivului final nu se mai afla decât la o distanţă de câteva zile, poate chiar ore. Acum tot ce aveau de făcut era să aştepte.

Maiorul Puri nu-i va trăda încrederea. Urma să strângă cercul în jurul celulei teroriste, apoi să-i ucidă pe componenţii acesteia într-un schimb de focuri. Tânăra din Reţeaua Operativă Civilă urma să descrie cele văzute de ea. Chiar dacă va pieri în urma luptei, cu ultima suflare o să-i relateze maiorului Puri cum atacase FKM templul şi autobuzul. Cum fuseseră vieţile acelor hinduşi primele sacrificii ale noului jihad. Poporul Indiei va crede povestea ei pentru că în străfundul inimilor toţi ştiau că fata rostise adevărul. Bunicul va confirma, cu lacrimi de jale, tot ceea ce relatase fata. Atunci guvernul indian va da un răspuns.

Firește, preşedintele şi prim-ministrul vor ataca Pakistanul aşa cum o făceau de fiecare dată. Cu vorbe. Ăsta era felul obişnuit de-a acţiona al puterilor nucleare. Dacă răspundeau cu armele, rezultatul ar fi fost de neimaginat. Cel puţin astfel gândeau oamenii cu bun-simţ.

Ceea ce nu înţelegea restul globului era faptul că liderii Pakistanului se arătau dispuşi să îndure anihilarea nucleară. Şi-ar sacrifica propriul popor, dacă prin asta ar obţine distrugerea

totală a Indiei şi a poporului hindus. Islamul va continua să aibă milioane de aderenţi. Credinţa lor urma să supravieţuiască. Iar morţii din Pakistan îşi vor continua viaţa în paradis.

Kabir nu intenţiona să-i ofere Pakistanului şansa să atace India. Totuşi, era întru totul de acord să-i trimită pe pakistanezi în Paradis. Avea de gând să realizeze asta lansând un atac preemtiv.

Echipa care răspundea de Centrul Nuclear Subteran de Comandă [1] era loială ministrului Kabir. Personalul-cheie fusese atent selecţionat din rândurile armatei şi ale SFF. Vor răspunde dublei comenzi lansate de către ministrul Kabir şi comandantul Sahani. Când vor sosi ordinele, nimic de pe pământ nu-i va putea întoarce din drum.

Planul lui Kabir era să lovească Pakistanul înainte ca acesta să-şi poată desfăşura complet arsenalul nuclear. India urma să folosească un total de şaptezeci şi nouă de SRBM [2]. Fiecare rachetă avea o autonomie de zbor de opt sute de kilometri. Constituiau jumătate din arsenalul nuclear al Indiei şi erau adăpostite în silozuri amplasate exact în spatele liniei de demarcaţie. Unsprezece dintre ele urmau să lovească Islamabadul, ştergându-l de pe faţa pământului şi ucigând aproape 20 de procente din populaţia Pakistanului, estimată la 130 de milioane de oameni. În zilele şi săptămânile ce vor urma, încă 40 milioane de pakistanezi vor pieri din pricina radiaţiilor degajate de exploziile nucleare. Restul rachetelor vor lovi instalaţiile militare pakistaneze. Printre ele erau incluse şapte locaţii din Himalaya, suspectate a adăposti silozuri de rachete nucleare. Poate că echipa americană programată să sosească în India urma să le descopere. Sau poate că nu. Indiferent de rezultatul misiunii de recunoaştere, prezenţa americanilor va constitui o puternică unealtă propagandistică aflată la dispoziţia lui Kabir. Va dovedi lumii că India avea motive să se teamă de proliferarea armelor nucleare în Pakistan. Moartea americanilor va reprezenta un incident regretabil, dar de neevitat.

Ministrul Kabir afişă pe computer lista celorlalte ţinte ale atacului. Pe lângă locaţiile silozurilor de rachete din munţi, vor fi lansate SRBM-uri împotriva fiecărei baze aviatice pakistaneze.

---

[1] Underground Nuclear Command Center – UNCC

[2] Short Range Ballistic Missile – rachetă balistică cu rază scurtă de acţiune

Zece baze ale Forţelor Aeriene Pakistaneze [1] erau operaţionale non-stop. Acelea erau „bazele operaţionale majore” PAF Sargodha, PAF Mianwali, PAF Kamra, PAF Rafiqui, PAF Masroor, PAF Faisal, PAF Chaklala, PAF Risalpur, PAF Peshawar şi PAF Samungli. Fiecare bază avea să fie lovită de câte două rachete. Apoi urmau unsprezece „baze operaţionale înaintate”, care deveneau complet operaţionale numai în timp de război. Şi acelea aveau să fie lovite. Ţintele erau PAF Sukkur, PAF Shahbaz, PAF Multan, PAF Vihari, PAF Risalewala, PAF Lahore, PAF Nawabshah, PAF Mirpur Khas, PAF Murid, PAF Pasni şi PAF Talhar. La final veneau cele nouă baze auxiliare folosite pentru aterizări de urgenţă: PAF Rahim Yar Khan, PAF Chander, PAF Bhagtanwala, PAF Chuk Jhumra, PAF Ormara, PAF Rajanpur, PAF Sindhri, PAF Gwadar şi PAF Kohat. Acestea nu erau decât nişte piste de aterizare, neîncadrate cu personal de deservire. Totuşi, urma să fie rase de pe hartă. Cu puţin noroc, PAF se va dovedi incapabilă să lanseze măcar o rachetă sau un avion de bombardament. Chiar dacă Pakistanul reuşea să înregistreze câteva explozii nucleare pe teritoriul inamicului, India putea absorbi pierderile. Liderii urmau să fie mutaţi în buncăre subterane. Vor conduce scurtul conflict şi apoi reconstrucţia ţării din interiorul UNCC.

Când totul se va termina, Kabir va căpăta laudele sau învinuirile pentru cele întâmplate. Dar, indiferent de felul cum va reacţiona lumea, Kabir era sigur de un lucru.

Avea să facă ce se cuvine.

30

Ankara, Turcia

Joi, 11.47 a.m.

[1] Pakistan Air Force – PAF

Avionul de transport şi desant AN-12 al forţelor aeriene indiene era vărul celui mai mare aparat de zbor din lume, AN-225 Mriya, construit de uzinele Antonov din Rusia[2]. Aparatul AN-12 nu avea decât jumătate din dimensiunile acelui monstru echipat cu şase motoare. Avion de transport cu rază mare de acţiune, era cu o treime mai mic decât aparatul Hercules C-130 care adusese echipa Striker până la Ankara. Cu un compartiment de marfă în partea posterioară şi o cabină de pasageri etanşă, izolată, spre partea frontală, avionul aparţinând forţelor aeriene indiene era mult mai silenţios. Mike Rodgers mulţumea Cerului pentru asta.

Generalul apucase cinci ore de somn sănătos în cursul porţiunii finale a zborului cu C-130. Reuşise acea performanţă numai cu ajutorul unor dopuri de ceară vârâte în urechi, obiecte pe care le purta cu sine special în acest scop. Totuşi, diminuarea nivelului de zgomot şi de vibraţii la bordul avionului indian era bine-venită. Mai ales în clipa în care caporalul Ishi Honda îşi părăsi scaunul şi se duse în partea din spate a cabinei destinate echipajului. Se ghemui pentru a-şi face loc prin unicul şi îngustul culoar de trecere care străbătea centrul cabinei. Echipamentul de escaladă destinat echipei, hainele de iarnă şi paraşutele erau stivuite în baloţi şi fixate cu o plasă de tavan, deasupra culoarului de trecere.

Specialistul în comunicaţii îi întinse generalului aparatul TAC-SAT.

— E domnul Herbert, explică Honda.

Colonelul August stătea aşezat în scaunul din faţa celui ocupat de Rodgers. Cei doi bărbaţi avură un schimb de priviri.

— Mulţumesc, îi spuse generalul lui Honda.

Caporalul se-ntoarse la locul său. Rodgers apucă receptorul.

— Bob, avem nişte paraşute la bord, zise generalul. Sunt pentru noi?

— Paul şi-a dat acordul pentru o misiune expeditivă de căutare şi recuperare a celulei, îl informă Herbert.

În limbajul spionilor, „expeditivă” echivala cu „ilegală”. Însemna că operaţiunea trebuia să se desfăşoare în mare grabă, înainte să prindă careva de veste şi s-o blocheze. Totodată, mai

---

[2] De fapt, după destrămarea fostei Uniuni Sovietice, uzinele Antonov, aflate pe teritoriul Ucrainei, au revenit acestei republici. (n.tr.)

însemna ceva. Urmau probabil să fie desantaţi în Himalaya. Rodgers cunoştea implicaţiile acestui lucru.

— Am localizat ţinta, continuă Herbert. Viens le urmăreşte traseul prin munţi. Se află la aproximativ două mii şapte sute de metri altitudine, îndreptându-se către nord-vest, spre linia de demarcaţie. Actualmente se află la cincizeci şi unu de kilometri nord faţă de satul Jaudar.

Rodgers scoase unul dintre cele trei „caiete cu scheme de joc" aflate sub scaun. De fapt era o mapă din plastic pe care se găseau legate, cu o spirală metalică, toate hărţile regiunii. Descoperi localitatea şi îşi mişcă degetul mai sus de ea. Dădu o pagină în spate, acolo unde se continua desenul hărţii. În loc de maroniul munţilor, dădu peste o mare pată albă, în formă de pumnal curbat, cu vârful orientat în partea din stânga jos.

— Sunt pe un curs care-i duce direct la gheţarul Siachen, spuse Rodgers.

— Exact asta au văzut şi oamenii noştri, confirmă Herbert. Nu pot avea mult armament asupra lor. De aceea, pare logic să se-ndrepte către un loc unde elementele naturii le-ar putea fi de ajutor. Frig, viscole, avalanşe, crevase… este o fortăreaţă sau un bun mediu în care să-ţi pierzi urma, dacă e necesar.

— Presupunând că acel mediu nu-i ucide, remarcă Rodgers.

— Dacă ar încerca să străbată zona la o înălţime ceva mai mică, şi-ar găsi cu siguranţă moartea, replică Herbert. NSA a interceptat un raport SIG-INT provenind de la un satelit rus de spionaj care monitorizează comunicaţiile din zona liniei de demarcaţie. Câteva subunităţi au fost dislocate de pe linie şi se pare că se-ndreaptă către gheţar.

— Timpul estimat de sosire în zonă? se interesă Rodgers.

— Nu-l cunoaştem, răspunse Herbert. Nu ştim dacă subunităţile sunt aeropurtate, motorizate sau pedestre. Vom vedea ce altceva putem prinde de la satelitul rusesc.

— Generalul Orlov ne poate da o mână de ajutor? întrebă Rodgers.

Serghei Orlov era şeful Centrului de Comandă rus, cu baza la Sankt-Petersburg. Generalul Orlov şi Paul Hood aveau o relaţie foarte apropiată, atât personal, cât şi profesional. Fostul comandant al echipei Striker, locotenent-colonelul Charles

Squires, murise în cursul unei acţiuni comune ce avea ca scop eliminarea ameninţării unei lovituri de stat în Rusia.

— L-am rugat pe Paul să se intereseze, zise Herbert. Însă nu vrea să-i implice pe ruşi. Tehnologia furnizată de Rusia stă la baza puterii militare a Indiei. Indienii se revanşează faţă de generalii ruşi. Orlov nu poate garanta că toţi ofiţerii superiori cu care va lua legătura vor respecta regulile de păstrare a secretului.

— Acelaşi lucru îl putem spune noi despre tipii de la NSA, replică Rodgers.

— Sunt de acord cu tine în privinţa asta, spuse Herbert. Nu sunt sigur că Hank Lewis a astupat toate găurile lăsate de Jack Fenwick în urma sa. Tocmai de aceea îi dau lui Ron Friday numai minimum de informaţii. Se deplasează către Jaudar împreună cu un ofiţer al Felinelor Negre şi cu bunicul informatoarei CNO care călătoreşte împreună cu celula pakistaneză.

— O manevră bună, aprecie Rodgers.

— Totodată, încercăm să obţinem rapoarte meteo actualizate de la escadrila Vulturii Himalayeni, completă Herbert. Însă rapoartele pot fi deja depăşite la sosirea voastră acolo. Apropo, cum vă tratează noile gazde?

— Grozav, răspunse generalul. Ne-au dat raţii de hrană, tot echipamentul se află la bord şi ne încadrăm în graficul orar.

— În regulă, zise şeful Secţiei de informaţii. Îţi voi da coordonatele zonei de desant la ora H minus cincisprezece minute.

— Confirmat, spuse Rodgers.

Generalul îşi privi ceasul. Mai aveau trei ore de zbor. Exact timpul necesar pentru distribuirea materialului, verificarea lui, echiparea oamenilor şi o nouă studiere a hărţilor împreună cu toată echipa.

— Voi reveni cu un apel atunci când o să am mai multe informaţii pentru voi, zise Herbert. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Acum nu-mi trece nimic prin minte, Bob, îi răspunse Rodgers.

Urmă un scurt moment de tăcere. Mike Rodgers ştia ce-o să audă în continuare. În timpul ultimei întrebări, sesizase uşoara schimbare de ton din glasul lui Herbert. Trecuse de la hotărâre la melancolie.

— Mike, ştiu că nu mai e nevoie să-ţi spun că ai o sarcină împuţită, zise Herbert.

— Da, nu-i nevoie, fu de acord Rodgers.

Răsfoia paginile cu fotografiile mărite ale zonei în care urmau să se paraşuteze. Nu-i păsa de forma terenului. Căuta hărţile cu reprezentarea curenţilor de aer. Vânturile erau de-a dreptul sălbatice, suflând printre versanţi cu viteze cuprinse între optzeci şi o sută de kilometri pe oră. Aveau tăria unei furtuni.

— Însă trebuie să scot în evidenţă faptul că tu nu eşti parte componentă a echipei Striker, continuă Herbert. Eşti ofiţer superior în cadrul NCMC.

— Treci la subiect, i-o reteză Rodgers. Paul o să-mi ordone să rămân în avion?

— N-am discutat asta cu el, spuse Herbert. Ce rost are? I-ai mai încălcat ordinele şi-n alte ocazii.

— Aşa am făcut, recunoscu Rodgers. Am salvat Tokio de la un atac nuclear, dacă mă ajută memoria, la vârsta mea înaintată.

— L-ai salvat, zise Herbert. Însă m-am gândit că ne-ar fi de folos să avem pe cineva la faţa locului, pe post de ofiţer de legătură cu guvernul indian.

— Trimite pe unul dintre băieţii de la FBI staţionaţi la ambasadă, sugeră Rodgers. Ştiu că sunt acolo şi sunt sigur că şi guvernul indian ştie.

— Nu prea cred, ripostă Herbert.

— Uite, voi fi fericit să vorbesc cu orice oficialitate va fi nevoie, însă de pe teren, spuse generalul. Se aplecă în faţă, cuprinzând microfonul în căuşul palmei şi vorbind cu voce scăzută. Bob, ştii al naibii de bine cu ce ne confruntăm aici. M-am uitat pe hărţi. Când ne vom paraşuta în munţi, vântul ne va izbi ca un baros. Avem şanse mari să pierdem oameni doar încercând să-i aducem la sol.

— Ştiu, rosti Herbert.

— Ce naiba, dacă n-ar fi nevoie de ei la comenzile avionului, i-aş lua cu mine şi pe piloţii indieni. Să dea o mână de ajutor la salvarea propriei ţări, continuă Rodgers. Aşa că nu-ncerca să-mi spui mie să nu fac ceea ce le cer băieţilor din Striker să facă. Mai ales când în joc e o miză atât de mare.

— Mike, nu mă gândeam la Striker şi la restul lumii, replică

Herbert. Mă gândeam la un vechi prieten, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, cu genunchii afectaţi de practicarea fotbalului american. Un prieten care, în loc să ajute echipa, i-ar provoca mai mult rău dacă se răneşte la aterizarea pe gheţar.

— Dacă se-ntâmplă una ca asta, le ordon să mă lase acolo unde am aterizat, îl asigură Rodgers.

— Nu te vor părăsi.

— Ba o vor face, îl contrazise Rodgers. Trebuie procedat astfel indiferent cine s-ar putea răni la aterizare. Închise receptorul şi-i făcu semn caporalului Honda să vină să-şi recupereze staţia. Apoi se ridică. Revin imediat, îi spuse lui August.

— E ceva de care trebuie să ştim şi noi? întrebă colonelul.

Rodgers îi aruncă o privire. August era într-o postură inconfortabilă. Rodgers se număra printre cei mai vechi şi mai apropiaţi prieteni ai colonelului. În acelaşi timp, îi era superior în grad. Tocmai din acel motiv refuzase prima oară August oferta pentru acel post. De multe ori îi venea greu să găsească echilibrul între prietenie şi subordonare. Exact cu un asemenea moment se confrunta atunci. August cunoştea, de asemenea, la ce riscuri se supuneau prietenul său şi întreaga echipă Striker.

— Te voi pune la curent în câteva minute, îi promise Rodgers, îndreptându-se către cabina de pilotaj.

Păşea cu genunchii săi şubrezi, care însă erau pregătiţi să dea câteva şuturi în dosul cuiva.

31

Jaudar, Kashmir

Joi, 3.33 p.m.

Când zburai într-o misiune LAHR [1] printr-o regiune muntoasă precum Himalaya, nu aveai voie să comiţi erori.

Din punct de vedere al pilotajului, elicopterul era imposibil de menţinut într-o poziţie stabilă. Aparatul executa mişcări de ruliu şi de tangaj, atât pe orizontală, cât şi pe verticală, cu ocazionale salturi în diagonală. De asemenea, se dovedea problematic să menţii elicopterul astfel încât zona-ţintă să rămână în raza vizuală. Deseori era necesar ca pilotul să se deplaseze brusc şi să parcurgă distanţe considerabile pentru a ocoli violentele goluri de aer, norii care apăreau din senin şi reduceau vizibilitatea sau vijeliile de zăpadă şi gheaţă. Simpla menţinere în zbor a aparatului reprezenta o adevărată performanţă. Orice informaţie care putea fi culeasă de către observator era considerată un dar ceresc, nu o garanţie.

Purtând ochelari de soare pentru a diminua strălucirea orbitoare a zăpezii şi un set de căşti radio ca să comunice cu căpitanul Nazir în gălăgia din jur, Ron Friday scruta terenul când prin parbriz, când prin ferestrele laterale ale cabinei. Agentul american ţinea în poală un pistol mitralieră MP5K. Dacă-i reperau pe terorişti, era posibil ca ei să deschidă focul. Spera că două sau trei rafale trase în aer îi vor convinge să înceteze focul şi să asculte. În caz contrar, plănuia să se retragă şi să doboare de la distanţă pe unul sau doi dintre ei, cu ajutorul puştii semiautomate cu lunetă 1ASL, aflate în rastelul din spatele scaunului. Dacă Nazir reuşea să menţină elicopterul nemişcat, puternica armă de precizie îşi va spune cuvântul, având o bătaie mult mai mare decât armele pe care le purtau probabil teroriştii. Odată ce câţiva dintre ei erau răniţi, ceilalţi componenţi ai celulei s-ar fi arătat mult mai înclinaţi să-l lase pe Friday să aterizeze şi să se apropie de ei. Mai ales după ce le va promite că-i va duce cu elicopterul în Pakistan, unde vor primi asistenţă medicală.

Apu stătea pe un scaun rabatabil, în vastul compartiment de transport. Nu aducea chiar a scaun, fiind mai degrabă o simplă bucată de plastic prinsă în balamale şi având o pernă pe faţa superioară. Fermierul avea corpul aplecat în faţă, trăgând cu ochiul prin trapa de acces dintre compartimentul de marfă şi

[1] Low-Altitude Helicopter Reconnaissance – zbor de recunoaştere la joasă altitudine, efectuat la bordul unui elicopter (n.tr.)

cabina de pilotaj. Avea o căutătură nerăbdătoare în timp ce scruta terenul prin ferestrele cabinei. Friday se pricepea să citească expresia de pe chipul unui om. Bătrânul nu era doar preocupat să-şi găsească nepoata. În ochii lui se vedea un soi de disperare, ca şi în arcuirea tristă a colţurilor gurii, îndreptate în jos. Poate că-n tinereţe Apu fusese în munţi. Avea o oarecare idee despre ce se afla în spatele înălţimilor de la poalele lanţului muntos. Însă, cu certitudine nu pătrunsese vreodată atât de departe în inima munţilor şi nici nu urcase la o asemenea altitudine. Nu privise niciodată piscurile golaşe de undeva de sus. Nu auzise în viaţa lui urletul aerului agitat de puternicul rotor propulsat de-un motor de 671 KW [1], nici nu simţise vântul ce izbea cu putere fuzelajul sau frigul care trecea prin pereţii metalici, căptuşiţi cu material textil. Fermierul ştia că, dacă n-o găseau pe Nanda, şansele ei de supravieţuire erau extrem de mici.

Elicopterul îşi continua zborul către linia de demarcaţie fără ca vreunul dintre ocupanţii săi să zărească gruparea teroristă. Friday îşi făcea mai puţine griji. Ştia că le rămânea de cercetat versantul de pe partea opusă a lanţului muntos.

Brusc, avu loc un eveniment la care Friday nu se aşteptase. Auzi o voce în căşti. O voce care nu aparţinea căpitanului Nazir.

— Negativ zona trei, spunea o voce foarte slabă, distorsionată. Repet: negativ zona trei.

O clipă mai târziu vocea dispăruse.

Friday se asigură că butonul căştilor radio de pe panoul de comunicaţii era reglat pe „intern”, nu pe „extern”. Asta însemna că puteau comunica doar cu cineva aflat în interiorul cabinei, nu în exteriorul ei.

— Ce-a fost asta? se miră Friday.

Nazir clătină încet din cap.

— Nu era o comunicaţie de la centrul de control al traficului aerian.

Manşa se agita violent. Ofiţerul o ţinea strâns, cu ambele mâini.

— Vedeţi butonul acela galben de sub panoul de comunicaţii? întrebă el.

— Da, răspunse Friday.

---

[1] 671 KW = 912 cai-putere (n.tr.)

— Comandă antena din botul aparatului, explică Nazir. Apăsaţi-l o singură dată, apoi apăsaţi iarăşi pe comutatorul de semnal extern.

Friday făcu ce i se spusese. Imediat ce-şi luă degetul de pe buton, se auziră clar mai multe voci. Erau verficări radio din diverse sectoare. De asemenea, apăruse un spot verde pe micul ecran direcţional de navigaţie. Semnalul venea dinspre nord-vest. Friday trecu din nou pe comunicaţie internă.

— Am face bine să verificăm, opină Friday.

— Nu poate fi o misiune pakistaneză de cercetare, zise Nazir. Nu ar transmite pe frecvenţa asta.

— Ştiu, replică Friday. Linia de demarcaţie nu-i departe. Mă-ngrijorează faptul că ar putea fi o unitate indiană care se deplasează spre celulă.

— O operaţiune de măturare concentrică a terenului, spuse Nazir. O manevră standard de cercetare şi salvare. Să facem o trecere pe deasupra lor?

— De ce? îl întrebă Friday.

— Ar putea avea informaţii asupra poziţiei celulei pe care noi nu le deţinem, îl lămuri ofiţerul. Direcţia spre care merg ne-ar putea oferi un indiciu.

— Nu, decise Friday. Continua să privească prin fereastră. Nu vreau să cheltuim timp şi combustibil.

— Ce facem în caz că ne contactează? vru Nazir să ştie. Radarele amplasate pe linia de demarcaţie ne pot detecta atunci când ne vom apropia de capătul lanţului muntos. S-ar putea să ne ceară să-i asistăm în operaţiunea de căutare.

— Le vom spune că suntem într-o misiune normală de recunoaştere şi tocmai ne pregătim să revenim la Kargil, zise Friday.

Apu îşi trecu braţul uscăţiv, dar puternic prin deschizătură şi-l bătu pe umăr pe american.

— E totul în ordine? strigă bătrânul.

Friday dădu din cap că da. Exact în acel moment, la circa treizeci de metri sub ei, agentul văzu cum se vălurea stratul de zăpadă aflat dedesubtul unei surplombe de stâncă.

— Stai! răcni Friday către Nazir.

Elicopterul încetini şi începu să zboare la punct fix. Agentul

NSA se aplecă într-o parte. Rotocoalele de zăpadă erau concentrate pe o arie mică şi orientate către nord. Puteau proveni de la nişte animale care-şi croiseră drum de-a curmezişul versantului sau pur şi simplu puteau fi rezultatul unui vârtej de vânt. Îi era imposibil, din cauza surplombei, să-şi poată da seama cu certitudine. Soarele se găsea în spatele crestei, aşa că nu avea cum să risipească penumbra din partea frontală a muntelui.

— Aţi observat şi dumneavoastră? întrebă Friday.

Nazir făcu un gest afirmativ.

— Duceţi încet elicopterul mai jos şi puţin în lateral, îi ceru Friday.

Elicopterul începu să piardă din înălţime, luând în acelaşi timp distanţă faţă de versant. Pe când creasta luată ca obiectiv umplea din ce în ce mai puţin cadrul ferestrei, întreaga vastitate a lanţului muntos se dezvălui în spatele său. Rândurile nesfârşite de munţi cu stânci cenuşii-purpurii constituiau un peisaj spectaculos. Piscurile erau acoperite cu zăpadă, iar americanul putea zări limpede cum ningea asupra unor munţi aflaţi în apropiere, în perdele imaculate asemănătoare unor cortine de teatru. Soarele dăduse naştere unui curcubeu care intersecta centrul furtunii de zăpadă. Era un arc masiv de lumină, cel mai strălucitor curcubeu văzut vreodată de către Friday. Deşi agentul nu avea timp să se bucure de privelişte, aceasta îl făcu pentru câteva clipe să se simtă precum un zeu.

Coborâseră aproape treizeci de metri. În timp ce pierdeau altitudine, în faţa ochilor le apărură trei oameni. Se aflau la cel mult şaizeci de metri distanţă. Cei trei mergeau în grup compact. Fiecare individ purta haine groase, de culoare neagră, un rucsac şi o armă. Nu se opriră şi nici nu priviră în direcţia elicopterului până când suflul rotorului portant nu agită zăpada aşternută pe traseul străbătut de ei. Datorită căciulilor groase din blană care le acopereau capetele şi vântului care şuiera, nu era de mirare că nu auziseră aparatul de zbor.

— E şi Nanda acolo? întrebă Apu.

Friday nu-şi putea da seama cine erau cele trei persoane. Constata cu dezamăgire că numai trei dintre teroriştii reuşiseră să răzbată până aici. Numai dacă…

— Luaţi altitudine şi îndreptaţi-vă către nord! urlă el.

Căpitanul Nazir trase către el manşa în formă de U şi elicopterul începu să se ridice. În timp ce executa manevra, rotorul anticuplu din coadă şi partea stângă a compartimentului de marfă fură izbite de o serie scurtă de lovituri dure. Friday nu putea auzi impactul, însă simţea aparatul scuturându-se. Putea de asemenea să observe micile găuri apărute în partea de jos a cabinei de marfă, prin care lumina se strecura înăuntru.

— Ce-i asta? ţipă ofiţerul indian.

— Ne consideră inamici! strigă Apu.

— E o capcană! zbieră Friday. S-au împărţit în două grupuri!

Elicopterul se clătină şi americanul auzi distinct zdrăngănitul rotorului anticuplu. Focurile de armă venite din spate îi avariaseră în mod evident palele. Dacă nu s-ar fi ridicat la timp, în acel moment elicopterul probabil că plonja cu coada înainte spre văile stâncoase, învăluite în ceaţă, de sub ei. Chiar şi aşa, căpitanul Nazir avea mari probleme în a ţine elicopterul Ka-25 într-o poziţie stabilă şi în mişcare, dovedindu-se aproape imposibil să mai câştige altitudine. O secundă mai târziu elicopterul încetă să mai urce.

— Pierd controlul! anunţă Nazir. Şi avem o scurgere de combustibil!

Friday aruncă o privire indicatorului de nivel al carburantului şi slobozi o înjurătură. Deja descărcaseră la fermă tot echipamentul transportat de aparat. Singurul obiect rămas era troliul de ridicare. Nu exista nici un alt obiect care să fie aruncat pentru a scăpa de greutate. Oricum, probabil că nici nu aveau timp să arunce ceva.

Friday se uită prin fereastră în vreme ce aparatul de zbor începu să se clatine violent. Curcubeul dispăruse, din cauza modificării unghiului de incidenţă al razelor soarelui. Nu se mai simţea precum un zeu, ci ca un fraier de primă clasă. Dintre toate şmecheriile posibile, se lăsase păcălit de cea mai elementară. Să cazi lovit de-un simplu bobârnac. Agentul se lăsase prins de studierea grupului care nu constituia o ameninţare, în timp ce un grup de susţinere, fie ascuns, fie de pe alt versant, îi făcuse strecurătoare.

— Va trebui să aterizaţi oriunde puteţi! zise precipitat Friday.

— Caut un loc de aterizare, răspunse Nazir, însă nu reuşesc să

reperez unul.

O pală bruscă de vânt îi răsuci cu aproape patruzeci şi cinci de grade, aşa că de-acum se aflau cu faţa spre versant. O a doua rafală de gloanţe, de data asta venită dinspre primul grup, izbi trenul de aterizare. Elicopterul se poticni, apoi începu căderea. Se aflau în partea superioară a unei văi. Din pricina stratului gros de ceaţă, Friday nu putea vedea ce se afla sub ei. Însă nu dorea să coboare acolo jos. Nu intenţiona să piardă contactul cu celula şi nici nu avea de gând să se afle în zonă când erau lansate rachetele nucleare.

— Trebuie să cobor atâta timp cât mai am posibilitatea unei aterizări controlate, zise Nazir.

— Nu încă, îi comunică Friday. Îşi desprinse centura de siguranţă. Apu, dă-te din calea mea.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? întrebă ofiţerul.

— Mă târăsc până în partea din spate, răspunse Friday. Aveţi capacitate de manevră în plan orizontal?

— Limitată, răspunse Nazir. Unul dintre rotoarele din coadă încă funcţionează.

— În regulă, spuse Friday. Dacă puteţi răsuci coada elicopterului în direcţia versantului, eu şi Apu am putea folosi troliul pentru a coborî în rapel pe una dintre terase.

— Pe vântul ăsta? exclamă Nazir. Veţi fi luaţi pe sus!

— Vântul suflă spre sud-est, către panta muntelui, spuse americanul. Ar trebui să ne ajute.

— La fel de bine ar putea să vă zdrobească de stânci…

— Trebuie să ne asumăm riscul! îi strigă Friday. Trebuie să ajung la celulă şi să-i previn în legătură cu soldaţii care vin din faţă.

— Chiar dacă veţi putea ajunge pe terasă, teroriştii vor trage asupra voastră, îi preveni Nazir.

— Îl voi trimite pe bătrân primul, zise Friday. S-ar putea ca Nanda să recunoască hainele bunicului ei. Sau teroriştii ar putea să ne considere potenţiali ostatici. În orice caz, se vor abţine să deschidă focul. Friday îşi scoase cuţitul cu arc şi reteză centura de siguranţă a scaunului. După ce separă chingile de restul scaunului, detaşă staţia radio şi i-o întinse lui Apu. Cu puţin noroc, voi fi capabil să contactez echipa Striker. Le voi spune unde ne

aflăm şi le voi indica poziţia aproximativă a locului unde veţi ateriza. Striker ne va ajuta să ajungem în Pakistan, iar o patrulă montană va veni să vă recupereze. Le puteţi spune că eraţi într-o misiune independentă de recunoaştere şi că n-aţi găsit celula.

Ofiţerul indian nu părea deloc convins. Însă nu era timp de discuţii pe marginea planului, aşa că procedă cum îi ceruse Friday. Cu picioarele înfipte în podea şi ţinând strâns manşa cu ambele mâini, Nazir reuşi să răsucească elicopterul şi, cu foarte mare grijă, să-l apropie de peretele abrupt. În acest timp, Friday se deconectase de la sistemul de intercomunicaţie, păstrând însă pe cap casca de pilot. Apoi se răsuci şi trecu rapid prin trapa aflată între scaunele de pilotaj.

— Ce se petrece? întrebă Apu.

Avea faţa mai palidă decât de obicei. Spre deosebire de cabina de pilotaj, în compartimentul de marfă era îngrozitor de frig.

— Sărim din elicopter, îl informă Friday, în timp ce folosea chingile tăiate pentru a confecţiona un ham destinat lui Apu.

— Nu pricep, zise bătrânul.

— Aveţi grijă să vă ţineţi bine, îl sfătui Friday, strângând hamul şi împingându-l pe fermier către troliu.

Era dificil să stea în picioare, aşa că se târâră spre partea din spate a calei. Troliul avea un cablu gros de un sfert de ţol, alcătuit din fibre de nailon înfăşurate în jurul unei sârme de aluminiu. Stătură în genunchi cât timp îi fu necesar lui Friday să desprindă cârligul din ocheţul fixat în podea.

— Veţi ieşi primul, îi spuse agentul bătrânului, trecând cablul prin hamul confecţionat de el.

— Afară? rosti Apu.

— Da, afară, la nepoata dumneavoastră, îl încurajă Friday.

Americanul smuci cablul, încercându-i trăinicia. Părea să fie în regulă. Apoi îl împinse pe Apu cu spatele înainte, până când fermierul ajunse la marginea uşii culisante.

— O să fie o manevră dură, îl preveni Friday. Ţineţi-vă bine de cablu, ghemuiţi-vă şi aşteptaţi până vă prind cei de jos.

— Staţi aşa! se precipită bătrânul. De unde ştiţi că mă vor prinde?

— Nu ştiu, însă mă voi ruga s-o facă, spre binele

dumneavoastră! îi aruncă Friday, apucând maneta de comandă a uşii culisante.

Trase de aceasta. Cu o zdruncinătură, uşa începu să se deschidă. Apucă repede telecomanda troliului. Cablul începu să se deruleze în vreme ce aerul îngheţat pătruns prin cadrul uşii se năpustea în compartimentul de marfă.

— Spuneţi-le că urmează să cobor şi eu! îi strigă Friday lui Apu.

Bătrânul se ţinea bine de cablu, aşa cum i se spusese, petrecându-şi braţele în jurul lui, pe măsură ce aluneca afară din elicopter. Cu mâna sa liberă, Friday se prinse de cablu şi se aplecă peste prag. Curentul de aer era precum un bloc solid de gheaţă, rece şi înţepător. Întoarse în direcţia vântului partea capului protejată de cască şi urmări, cu ochi mijiţi, coborârea bătrânului. După cum se aşteptase, vântul îl balansa pe Apu în sus şi-n jos. Privelişte a unui bărbat săltând precum un zmeu de hârtie în curentul de aer era aproape ireală. Elicopterul se poziţionase la aproape opt metri de coasta muntelui. Trăgea înspre dreapta, căci pe acea parte rotorul anticuplu fusese scos din funcţiune, fiind zgâlţâit de rafalele vântului. Dar Nazir reuşi să-l ţină în loc cât timp Apu alunecă spre terasa stâncoasă. Aşa cum sperase americanul, grupul din avangardă veni să-l recupereze, în vreme ce grupul de susţinere stătea cu armele aţintite asupra elicopterului. Cu cât se apropia mai mult de stânci, cu atât mai tare era Apu balansat de curenţii de aer ce măturau faţa terasei. Însă unul dintre componenţii celulei reuşi să-l prindă, în timp ce era la rândul său ţinut de un camarad. Când toată lumea fu în siguranţă, teroristul eliberă cablul. Friday îl rulă, aducându-l înapoi în elicopter. Privi cum fermierul le vorbea oamenilor. Unul dintre pakistanezi făcu un semn cu braţele încrucişate spre grupul rămas în ariergardă. Aceştia nu deschiseră focul asupra elicopterului.

Când capătul cablului ajunse înăuntru, Friday îl trecu rapid prin mânerul staţiei radio, pe sub braţele sale şi în jurul taliei. Ţinu radioul strâns lipit de stomac şi se lăsă pe spate. Pentru a proteja staţia, intenţiona să iasă din aparatul de zbor cu picioarele înainte. Se deplasă târâş, asemenea unui crab, spre cadrul uşii, apoi apăsă butonul ce derula cablul troliului. Încrucişă picioarele

în jurul cablului şi se lăsă să alunece. Aerul îngheţat îi biciuia pantalonii, pătrunzându-l până la piele. Se simţea ca şi cum i-ar fi fost jupuite picioarele. Apoi avu impresia că se duce în jos cu viteza unei sănii motorizate. Deoarece nu mai era nimeni la bord care să opereze troliul, cablul se derula mult mai rapid şi vântul îl balansa mai puternic decât pe bătrân. Stâncile se iviră atât de repede, încât abia avu timp să-şi pregătească picioarele pentru impact. Friday izbi dur solul cu călcâiele. Resimţi şocul până în creştetul capului. Se rostogoli pe spate, apoi simţi o zdruncinătură urmată de senzaţia de prăbuşire, pe măsură ce elicopterul se clătina tot mai tare în spatele său.

— La dracu'! urlă el.

Avea senzaţia că un buştean îi căzuse peste piept. Cablul devenise un laţ de oţel care-l târa după sine în vreme ce aparatul de zbor se prăbuşea.

O pereche de mâini se întinseră către el dinspre terasă. Vântul îl obliga să rămână ghemuit. Cineva îi luă staţia radio, pe când o altă persoană încerca să detaşeze cablul.

Dintr-odată, cineva din faţa lui ridică o armă de asalt AK-47 şi trase o rafală pe deasupra capului său. Retezat, cablul de nailon plesni aerul, iar curentul îl împinse pe Friday în faţă. Mai multe mâini îl apucară de haină, trăgându-l către terasă. Deoarece vântul încă îl asalta din toate părţile, el nu-şi dădea seama dacă ajunsese pe un teren solid. Rămase întins o vreme, trăgând din greu aer în plămâni pentru a-şi reveni de pe urma strânsorii produse de cablu. Stătea cu faţa spre vale şi astfel putu urmări cum elicopterul cobora într-o spirală lentă.

Apoi, după câteva clipe, spirala încetă. Aparatul de zbor prinse a se prăbuşi cu coada înainte, brusc şi iremediabil, ca o minge de metal. Căpăta viteză tot mai mare pe măsură ce cădea, dispărând în cele din urmă în plafonul de nori aflat la joasă altitudine.

O secundă mai târziu auzi o detunătură care reverberă prin toată valea. Aceasta fu însoţită de o jerbă de flăcări roşii-portocalii, care pigmentă poalele norilor.

Oricum, Ron Friday nu avu timp să contemple moartea căpitanului Nazir. Mâinile care-l salvaseră îl smuciră de jos, lipindu-l cu spatele de peretele muntelui.

O femeie îi înfipse un pistol sub bărbie, forţându-l să se uite

spre ea. Avea urme de degerături pe faţă şi o privire de om nebun. Ţurţuri de gheaţă atârnau de părul care i se iţea de sub glugă.

— Cine eşti? îl interogă ea, ţipând pentru a acoperi şuierul vântului.

— Sunt Ron Friday, din serviciile americane de informaţii, strigă el ca răspuns. Eşti lidera celulei FKM?

— Da, eu sunt! răspunse femeia.

— Bine, zise agentul NSA. Exact pe cine căutam. Pe tine şi pe Nanda. E împreună cu voi?

— De ce te interesează? strigă şefa celulei.

— Fiindcă ea poate fi singura persoană capabilă să oprească anihilarea nucleară a ţării tale, răspunse Friday.

32

Washington D.C.

Joi, 6.25 a.m.

— Ce naiba s-a întâmplat? îl chestionă Bob Herbert pe Viens.

Şeful Secţiei de informaţii a Centrului de Comandă stătea la masa lui de lucru din biroul cufundat în întuneric. Aproape aţipit, urmărise cu ochii pe jumătate închişi monitorul computerului, până când o imagine îl făcuse să se trezească brusc. Imediat apăsase butonul „autodial” al telefonului şi-l contactase pe Stephen Viens la NRO.

— Se pare că s-a prăbuşit un elicopter, zise Viens.

— Elicopter, repetă Herbert.

Era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

— Moţăiai, intui Viens.

— Da, aveam ochii închişi, spuse Herbert. Ce s-a petrecut?

— Tot ce-am văzut a fost cum un elicopter se-apropie cu coada de panta muntelui şi coboară cu cablul doi oameni, îi

comunică Viens. Se pare că grupul pakistanez i-a luat în primire pe cei doi, iar elicopterul s-a prăbuşit. N-am avut un cadru destul de larg al zonei ca să fim siguri.

— Friday avea un elicopter, spuse Herbert. Putea fi el?

— Nu ştim cine a coborât pe cablu, răspunse Viens. Unul dintre bărbaţi parcă avea o staţie radio asupra sa. Oricum, era un aparat electronic. Nu arăta precum echipamentul folosit de agenţii noştri.

— Te sun eu mai târziu, zise Herbert.

— Bob? spuse Viens. Dacă era un elicopter al forţelor aeriene indiene, ei ştiu unde s-a prăbuşit. Chiar dacă nu le aparţinea, explozia aparatului a fost înregistrată atât de sateliţi, cât şi de staţiile de supraveghere a activităţii seismice.

— Ştiu, zise Herbert.

Specialistul în informaţii puse apelul către Stephen Viens în aşteptare şi sună la biroul lui Hank Lewis. Şeful NSA nu era acolo. Herbert formă numărul de mobil al lui Hank, însă îi răspunse robotul. Fie avea telefonul închis, fie nu se afla în raza de acoperire a semnalului. Herbert scăpă o înjurătură printre dinţi. Într-un final, încercă la Hank Lewis acasă. Îl prinse exact când se bărbierea.

Herbert îi relată şefului NSA cele întâmplate şi-l întrebă dacă ştia sigur că Ron Friday se afla în Jaudar.

— Aşa presupun, zise Lewis. De la teleconferinţa noastră, n-am mai vorbit cu el.

— Aveţi vreun mijloc prin care să-l contactaţi? întrebă Herbert.

— Numai dacă se află la bordul elicopterului, răspunse Lewis.

— Dar telefonul lui mobil? insistă Herbert.

— Pe ăsta n-am încercat, recunoscu liderul NSA. Însă ţinând cont că Friday se deplasează printr-o regiune muntoasă, s-ar putea să fie dificil de realizat legătura.

— E adevărat, admise Herbert. Şi staţia de radio?

— Folosim o frecvenţă NATO pentru a-l contacta, însă nu o am notată aici, acasă, explică Lewis.

— Putem căuta înregistrarea primei convorbiri, aflăm frecvenţa şi-l apelăm noi, spuse Herbert. Mersi pentru ajutor. Vă sun eu imediat ce dăm de Friday.

Herbert puse capăt convorbirii şi aruncă o privire la ora afişată

pe ecranul computerului. Era şase treizeci. Kevin Custer, directorul Secţiei de comunicaţii electronice a Centrului de Comandă, trebuia să fi ajuns deja la serviciu. Herbert îl apelă telefonic.

Custer era un tânăr de treizeci şi doi de ani, absolvent al MIT şi rudă îndepărtată a celebrului George Armstrong Custer din partea fratelui generalului, Nevin. În familia lor serviciul militar constituia o tradiţie, aşa că proaspătul absolvent servise doi ani în armata de uscat, înainte de a-şi găsi un post la CIA, unde lucrase timp de trei ani înainte ca Bob Herbert să pună gheara pe el. Kevin era un optimist incorigibil, fiind persoana cu firea cea mai exuberantă şi mai plină de încredere în sine pe care-o cunoscuse vreodată şeful Departamentului informaţii.

Custer îi spuse lui Herbert că-i va furniza informaţia cerută, dacă avea răbdare să aştepte la telefon. Nu zisese: „Aflu şi vă sun eu”, ci: „Nu închideţi. Într-o secundă vă dau informaţia dorită”. Şi exact asta făcu.

— Ia să vedem, rosti Custer. Jurnalul de evidenţă al comunicaţiilor NSA zice că apelul are numărul de intrare 101 763, frecvenţa PL 123.0 Hz, canalul de codare 855. Dacă doriţi, pot contacta sursa apelului.

— Fă-mi legătura, îi ceru Herbert.

O clipă mai târziu, specialistul în informaţii auzi tonul de apel.

— Acum vă las, îi zise Custer. Anunţaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de ceva.

— De fapt, vreau să mai faci un lucru, îi spuse Herbert. Vrei, te rog, să-l suni pe Paul Hood şi să-l conectezi la aceeaşi legătură?

Custer confirmă. Aparatul emise al doilea sunet de apel. Apoi al treilea. Şi al patrulea.

— Ce este, Bob? întrebă Paul Hood când intră pe fir.

Vocea lui suna precum aceea a unui om ameţit. Probabil că aţipise şi el.

— Eu şi Viens tocmai am văzut cum celula pakistaneză a pescuit doi oameni proveniţi din ceea ce părea a fi un elicopter doborât, îl informă Herbert.

Aparatul sună a cincea oară.

— Încercăm să aflăm dacă unul dintre ei era Ron Friday.

— Credeam că se duce în Jaudar, spuse Hood.

— Tocmai, replică Herbert.

Aparatul emise încă două sunete de apel înainte să răspundă cineva. În mod cert, nu era vorba despre Ron Friday.

— Da? se auzi o voce de femeie.

— Aici baza 855, rosti Herbert, utilizând numărul de identificare codat. Cine-i la aparat?

— Cineva care a pus stăpânire pe staţia radio şi pe operatorul ei, replică femeia. Tocmai l-am salvat de la moarte. Însă ar putea fi doar o amânare de scurtă durată.

Accentul femeii aparţinea în mod clar acelei regiuni. Herbert şi-ar fi putut da seama cu mai multă exactitate de unde provenea, dacă nu ar fi existat şuieratul acela în fundal, provocat de vânt. Femeia dovedise că-i isteaţă. Spusese numai că-i salvase viaţa lui Friday. Nu făcuse vreo referire la restul celulei sau la celălalt captiv. Îi oferise lui Herbert cât mai puţine informaţii posibil.

Herbert apăsă butonul de dezactivare a microfonului.

— Paul… eu zic să discutăm cu ea, spuse el repede, precipitat. Trebuie s-o înştiinţăm că echipa Striker este pe drum.

— Canalul ăsta de emisie nu este sigur, aşa-i? întrebă Hood.

— Nu este, admise Herbert.

— Probabil că Friday îi va spune de Striker.

— A venit până acolo într-un elicopter indian. S-ar putea să nu fie crezut, zise Herbert. Lasă-mă să-i ofer o imagine de ansamblu a situaţiei.

— Fii foarte atent, Bob, îl preveni Hood. Nu vreau să-i dezvălui cu exactitate cine suntem.

Herbert activă iarăşi microfonul.

— Ascultă-mă, zise el, suntem din spionajul american. Bărbatul pe care l-ai capturat lucrează cu noi.

— Mi-a spus că numele lui de familie este Friday, replică femeia. Care-i numele său de botez?

— Ron, răspunse Herbert.

— În regulă, aprobă femeia. Ce treabă aveţi cu noi?

— Vrem să ajungeţi acasă teferi, îi spuse Herbert. Îşi măsură cu mare grijă următoarele cuvinte, în caz că altcineva asculta convorbirea. Ştim ce s-a petrecut în Srinagar. Ştim ce-a făcut şi ce nu a făcut grupul tău.

Nu era necesar să spună mai multe. Femeia avea să-şi dea

seama de restul. Urmă un scurt moment de tăcere.

— De ce vreţi să ne ajutaţi? întrebă, în cele din urmă, femeia.

— Fiindcă noi credem că represaliile vor fi extreme, o informă Herbert. Nu împotriva ta şi a grupului tău, ci împotriva poporului vostru.

— Omul vostru, Friday, ştie ceva de toate astea? se interesă femeia.

— Da, ştie, ba chiar mai multe, îi transmise Herbert. Şi nu este singur.

— Da, zise femeia. Am salvat un fermier bătrân…

— Nu la el mă refeream, o întrerupse Herbert.

Urmă un nou moment de tăcere. Herbert văzu cu ochii minţii cum femeia scruta cerul în căutarea altor elicoptere.

— Înţeleg, spuse femeia. Voi discuta cu el. Spionule american, nu ştiu dacă pot lua cu mine staţia asta radio, continuă lidera celulei. Dacă mai este ceva ce trebuie să aflu, spune-mi acum.

Herbert stătu o secundă pe gânduri.

— Un singur alt lucru, o informă el. Vorbi clar şi răspicat, ca femeia să nu rateze vreun cuvânt. Vă ajutăm deoarece expectativa ar duce la un dezastru uman de proporţii fără precedent. Nu respect deloc teroriştii.

— Spionule american, spuse ea, utilizând apelativul ca şi cum ar fi fost numele lui Herbert. Ce-am avut şi ce-am pierdut. Dacă lumea ne-ar fi respectat înainte de asta, acum nu mai era nevoie de terorism.

Cu aceste cuvinte, legătura se întrerupse.

33

Muntele Kanzalwan

Joi, 4.16 p.m.

Sharab abia îşi mai simţea degetele atunci când puse

receptorul la loc în locaşul său. În ciuda mănuşilor groase şi a faptului că se mişcase neîncetat, frigul era mai puternic. Nu întâlnise vreodată în viaţa ei un asemenea ger. Când stăteau nemişcate, braţele ei amorţite păreau două greutăţi amorfe care-i atârnau de trup. Când le mişca, obligând sângele să circule prin ele, o usturau îngrozitor. Acelaşi lucru se-ntâmpla şi cu picioarele. Ochii i se uscaseră din pricina vântului. Fiecare clipire a pleoapelor îngheţate aducea un chin teribil.

Şi totuşi, suferinţa cea mai mare îşi avea sălaşul în sufletul ei. Îşi dovedea prezenţa puternică în momentele când vântul şuierător îşi înmuia suflarea, iar stâncile din jur păreau a se trage înapoi, făcând loc soarelui care străpungea gerul năprasnic. Adică în clipele când supravieţuirea nu mai constituia o problemă presantă şi îi rămânea timp să gândească.

Sharab se lăsase întrecută în viclenie de către forţele de securitate indiene. Îşi dezamăgise patria, poporul şi tovarăşii. Greşeala ei îl costase viaţa pe curajosul Ishaq. Şi îi adusese atât pe ea, cât şi pe credincioşii ei luptători din FKM în pragul abisului, gata să cadă. Din cauza ei, era puţin probabil că vor scăpa din acei munţi pentru a spune lumii adevărul, pentru a mărturisi că nu Pakistanul era responsabil de atacarea ţintelor hinduse, ci India.

Cu toate astea, aşa cum stătea scris în Coran, „cel ce face rău niciodată nu va prospera”. Poate că Allah o iertase. De când picase acel bărbat din cer, se părea că El îşi întorsese faţa către ea. Lui Sharab nu-i plăceau americanii şi nici nu avea încredere în ei. Se războiseră cu musulmanii în multe colţuri ale lumii şi îşi împărţeau favorurile, în mod tradiţional, guvernului de la New Delhi, nu celui din Islamabad. Însă nu punea la îndoială voinţa lui Allah. Era o ironie că tocmai un american le oferea salvarea.

Ron Friday stătea încă întins pe burtă. În dreapta lui, Nanda se ghemuise în braţele bătrânului. Sharab urma să se ocupe de ei peste câteva minute. Îi spuse lui Samouel să-l ridice pe american în picioare. Împreună, îl împinseră iarăşi sub surplombă, lipindu-l cu spatele de stâncă. În acel loc, unde nu răzbea soarele, era şi mai frig. Dar se reducea riscul unei alunecări în prăpastie. Până când Sharab nu afla ce avea de spus bărbatul, nu dorea ca el să-şi piardă viaţa, căzând în gol.

Americanul gemu atunci când ea îi înfipse antebraţul în umărul bărbatului, pentru a-l determina să stea drept.

— Bun, zise Sharab, zi-mi ce ştii.

— Ce ştiu? spuse Friday. Norişori de aburi şi gemete de durere îi scăpau din gură la fiecare silabă. Pentru început, că aţi doborât biletul nostru de plecare din văgăuna asta.

— Nu trebuia să soseşti neanunţat, la bordul unui elicopter indian, îi dădu replica Sharab. Asta a fost o nerozie.

— Un fapt inevitabil, protestă Friday, ridicând vocea.

După ce scoase acea exclamaţie, se chirci de durere. Sharab fu nevoită să-l sprijine cu tot trupul, împiedicându-l pe bărbat să se rostogolească în faţă. Se-ntrebă dacă nu cumva americanul îşi fracturase câteva coaste în momentul în care izbise pământul. Însă acela nu era un lucru rău. Durerea putea fi benefică. Avea să-l ţină pe american alert în timpul marşului.

— Acum nu mai contează, continuă Friday. Important este că indienii din SFF v-au manipulat. Au manipulat-o şi pe Nanda. I-a ajutat să arunce în aer templul şi autobuzul. Conform informaţiilor deţinute de noi, SFF crede că atentatul va contribui la ralierea poporului indian în jurul conducerii armatei. Nanda probabil n-a ştiut că liderii militari intenţionează să răspundă la atentat cu un atac nuclear.

— Pentru distrugerea templului? exclamă Sharab, uluită.

— Da, răspunse agentul NSA. Credem că anumiţi oficiali extremişti vor spune populaţiei că acesta a fost primul semnal al unui jihad islamic îndreptat împotriva poporului hindus. Miniştrii şi comandanţii militari de orientare moderată nu vor avea altă opţiune decât să se alăture extremiştilor.

— Spui că aveţi informaţii, rosti Sharab. Din ce fel de surse? Americane?

— Americane şi indiene, răspunse Friday. Pilotul care m-a adus încoace era membru al comandoului Felinele Negre. Avea informaţii speciale legate de acţiunile SFF. Colegii mei din Washington au ajuns, pe căi independente, la aceeaşi concluzie. Tocmai din acest motiv au modificat obiectivul iniţial al misiunii forţei americane de intervenţie.

— Care era acel obiectiv?

— Să dea o mână de ajutor conducerii militare a Indiei în

vederea descoperirii amplasamentelor silozurilor nucleare pakistaneze, răspunse Friday.

— Veneau ca să ajute India, şi acum vrei să am încredere în ei? declară Sharab.

— Nu ai altă opţiune, zise Friday. Mai am ceva să-ţi spun. În timp ce vă căutam pe voi, am zărit o subunitate militară indiană care se-ndrepta încoace, venind dinspre linia de demarcaţie. Erau desfăşuraţi pentru o operaţiune extinsă de cercetare a terenului. Nu veţi putea trece printre ei.

— Mă aşteptam la asta, după ce le-am eliminat comandoul din munţi, îi spuse Sharab. Ce efectiv au?

— N-am zărit decât vreo sută de soldaţi, îi comunică agentul. Însă ar putea fi mai mulţi.

— Câţi soldaţi americani vin încoace şi cum vor reuşi să ne găsească? întrebă Sharab.

— Vor fi doisprezece soldaţi de elită, iar voi sunteţi supravegheaţi prin satelit, spuse Friday.

— Ne pot vedea în clipa asta? îl întrebă Sharab.

Americanul încuviinţă.

— Atunci de ce-a trebuit să ne cauţi tu? îl strânse cu uşa femeia.

— Pentru că n-au vrut să-mi spună în ce loc vă aflaţi, recunoscu Friday. Facem parte din agenţii diferite. E vorba de neîncredere şi rivalitate.

— Mai curând de prostie, se răsti Sharab. Femeia clătină din cap. Mai puţin de douăzeci de soldaţi împotriva a o sută de indieni. Când vor ajunge americanii?

— Curând, o asigură Friday.

— Cum vor sosi?

— Cu un avion indian de transport, din escadrila Vulturii Himalayeni, răspunse agentul NSA.

Sharab stătu preţ de câteva clipe pe gânduri. Din punct de vedere militar, unitatea americană nu avea să reprezinte cine ştie ce ajutor. Şi totuşi, se putea folosi de ea, în cu totul alt mod.

— Poţi să contactezi unitatea americană? îi ceru ea lui Friday.

— Da, prin intermediul bazei de la Washington, răspunse bărbatul.

— Bine. Samouel?

— Da, Sharab? zise uriaşul.

— Vreau să stai aici, cu Nanda, îi spuse şefa celulei. Îi voi conduce pe ceilalţi jos, în vale. La o jumătate de oră după plecarea noastră, vreau să vă continuaţi traseul aşa cum era plănuit.

— Am înţeles, Sharab, răspunse Samouel.

Femeia se răsuci pe călcâie şi se-ndreptă către locul unde Apu şi Nanda stăteau de vorbă.

— Aşteaptă! strigă Friday. Suntem deja copleşiţi numeric. De ce vrei să separi grupul?

— Dacă îi contactăm pe americani prin radio, ne-am putea asigura că trupele terestre indiene vor intercepta mesajul, explică Sharab. Asta îi va atrage în direcţia noastră.

— Şi ce te face să crezi că sunt dispuşi să ia prizonieri? întrebă Friday.

— Nu mai contează, de vreme ce scopul este să-i ţinem în loc cât mai mult timp posibil, spuse femeia. Astfel, îi vom lăsa lui Samouel cale liberă de scăpare. Ai spus chiar tu că Nanda reprezintă cheia stopării atacului nuclear. Ea trebuie să ajungă în Pakistan cu orice preţ. Poporul ei îi va asculta confesiunea.

— De unde ştii că Nanda n-o să te trădeze? insistă Friday.

— Pentru că eu ştiu ceva ce tu nu cunoşti, zise şefa celulei. Rachetele pe care le caută echipa voastră se află deja pe poziţii. Cu zecile. Sunt ascunse în munţi, aţintite către New Delhi, Bombay şi Calcutta. Un atac împotriva Pakistanului ar transforma întreaga peninsulă într-un deşert.

— Lasă-mă să-i informez pe superiorii mei, o rugă Friday. Îi vor avertiza pe indieni să nu atace…

— În ce fel să-i avertizeze? îi tăie vorba Sharab. N-am nici măcar o dovadă! Nu ştiu unde se află rachetele, iar guvernul meu nu va dezvălui această informaţie. Tot ce ştiu este că rachetele au fost deja desfăşurate pe poziţii. Am organizat atentatele tocmai pentru a distrage atenţia armatei indiene cât timp armele nucleare au fost mutate în amplasamentele stabilite. Femeia trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Dacă se enerva şi pornea să transpire, sudoarea avea să-i îngheţe. Dacă Nanda nu vrea să-şi vadă ţara devastată, va coopera cu noi, continuă Sharab. Dar asta înseamnă să fie dusă în Pakistan fără ca indienii

să reuşească asasinarea ei!

— Bine, acceptă Friday. Însă voi merge cu ea. Are nevoie de protecţie. Mai are nevoie şi de credibilitate pe plan internaţional. Am fost martor la exploziile din Srinagar. Mă pot asigura că oficialii ambasadei americane îi sprijină afirmaţiile.

— De unde să ştiu că n-o vei ucide? ţipă Sharab.

Vântul se intensificase, aşa că era nevoită să strige pentru a se face auzită.

— Ai venit aici într-un elicopter indian. De unde să ştiu că n-aveai de gând să ne duci înapoi, în Kargil? Drept garanţie n-am decât promisiunile tale şi o transmisie radio care putea veni de oriunde! Nu-i suficient pentru a fi aliatul nostru!

— Puteam deschide focul din elicopter asupra voastră! urlă Friday. Asta înseamnă că nu vă sunt inamic.

Sharab fu nevoită să admită justeţea argumentului americanului. Totuşi, nu era pregătită să-l creadă pe deplin. Nu încă.

— Iroseşti puţinul timp pe care-l avem la dispoziţie, o presă bărbatul. Ori merg cu Nanda, ori va trebui să mă ucizi.

Sharab continua să-l ţină pe american cu spatele lipit de peretele muntelui. Respiraţia fierbinte a bărbatului îi încălzea faţa atunci când îl privea. Ochii agentului lăcrimau din pricina frigului, însă aceea era singura urmă de viaţă din ei. Sharab nu putea citi nimic altceva în privirea omului. Nici adevăr, nici credinţă, nici altruism. Dar nu citi nici teamă ori ostilitate. Pentru moment, acesta reprezenta o garanţie suficientă.

— Samouel va deţine comanda, îi zise lui Friday.

Americanul încuviinţă energic. Sharab îl eliberă din strânsoare. Samouel îl mai sprijini o vreme, până ce agentul NSA se simţi sigur pe picioarele sale.

— Aşteptaţi aici, le spuse Sharab, apoi se-ntoarse pe călcâie.

Mergând cu spatele lipit de peretele muntelui, lidera celulei se apropie de Nanda. Tânăra femeie se ghemuise într-o crăpătură din stâncă, împreună cu bunicul ei. La sosirea lui Sharab se ridică în picioare. Faţa îi era acoperită cu un şal gros, numai ochii zărindu-i-se.

Sharab îi comunică tinerei că va călători într-un grup separat, împreună cu Samouel, cu americanul şi cu bunicul ei.

— De ce faci asta? vru Nanda să ştie.

Când Sharab termină de istorisit tot ce aflase de la Friday, văzu în privirea tinerei cum îndoiala se împletea cu îngrijorarea. Era posibil ca Nanda să nu fi ştiut ce plănuiau conducătorii SFF şi cei ai armatei.

Din păcate, reacţia femeii indiene îi dezvăluise lui Sharab exact ceea ce dorea să ştie.

Povestea americanului părea a fi reală.

Doar câteva ore îi mai despărţeau de un conflict nuclear.

34

Washington D.C.

Joi, 6.51 a.m.

Pe Paul Hood nu-l surprinsese felul tăios în care Bob Herbert îi vorbise prin radio femeii pakistaneze. Soţia specialistului în informaţii fusese ucisă de către terorişti musulmani. Faptul că trebuia să coopereze cu celula pakistaneză probabil îi sfâşia sufletul.

Însă ceea ce-i spusese Herbert femeii, că se opunea profesiunii ei, fusese totodată o abilă şi responsabilă manevră, menită s-o câştige ca aliat. Persoanele străine aveau tendinţa să fie suspicioase atunci când erau tratate cu indulgenţă şi cuvinte măgulitoare. Însă, dacă-i spuneai unui necunoscut că nu-ţi plăcea de el şi că numai de nevoie lucraţi împreună, acela înclina să creadă orice informaţie îi serveai.

— Eşti bine, Bob? se interesă Hood.

— Da, firește, replică bărbatul. Mi-a zis-o totuşi.

— Şi tu ai făcut la fel.

— Nici măcar nu s-a sinchisit, aprecie Herbert. Fanaticii au pielea obrazului mai groasă decât blindajul tancului. Dar nu-i nimic, continuă el. Sunt băiat mare. Ştiu cum merg treburile

astea.

— Uneori te afectează cam prea mult sufleteşte, zise Hood.

— Da, aşa este, spuse Herbert.

Hood mai trecuse prin asemenea episoade cu Herbert. Şeful Secţiei de informaţii avea să depăşească starea în care se afla.

— Vom vorbi despre asta ceva mai târziu, Bob, rosti Hood. Acum trebuie să-l informez pe preşedinte. E necesar să ştie ce plănuim.

Specialistul în informaţii rămase tăcut preţ de câteva secunde.

— Cred că şi pe mine mă sâcâie întrebarea dacă trebuie cu adevărat să ne implicăm.

— Poftim? întrebă Hood. Te supără faptul că lăsăm echipa Striker să intre-n afacere?

— Mda.

— Oferă-mi o altă variantă.

— Să-i pasăm problema preşedintelui, sugeră Herbert. Lasă-l pe el să se ia la harţă cu guvernul indian.

— Nu va face asta fără probe solide, îi spuse Hood. Îl voi informa care sunt temerile noastre şi ce rezolvare vedem noi. Ştiu ce urmează să zică. Va fi de acord cu trimiterea la sol a echipei Striker, într-o misiune de informare la faţa locului, mai ales că guvernul indian a autorizat deja prezenţa în zonă a comandoului. Preşedintele îşi va da aprobarea pentru o acţiune de recunoaştere. Mai departe de-atât, va fi responsabilitatea lui Mike.

Herbert rămânea tăcut.

— Încă eşti indecis, spuse Hood.

— Da, recunoscu Herbert. Hai să trecem încă o dată în revistă variantele pe care le avem.

— Bine, rosti Hood, răbdător.

— Am ajuns la concluzia că guvernul indian n-are legătură cu opţiunea atacului nuclear, zise Herbert. Aşadar, dacă n-o aducem pe Nanda, femeia din Kargil, în faţa camerelor TV ca să explice faptul că întreaga acţiune a fost plănuită în secret de-o facţiune a conducerii politice şi militare, n-avem nici o dovadă de oferit, nici preşedintelui, nici poporului indian.

— De acord, spuse Hood. Avem de asemenea trupe indiene aflate în marş, trimise să-i elimine pe Nanda şi celula pakistaneză.

— Presupunem asta, îl corectă Herbert

— Trebuie să acceptăm posibilitatea că misiunea lor este de tip „caută-şi-distruge”, sublinie Hood. SFF n-are nimic de câştigat din capturarea pakistanezilor, căci adevărul ar putea ieşi la suprafaţă. Trebuie să oferim celulei şansa de-a ajunge acasă.

— Să ne-ajute Dumnezeu, rosti Herbert.

— Bob, aici nu e vorba doar de ajutarea unor terorişti, zise Hood. Tu ştii asta.

— Ştiu, spuse Herbert, doar că nu-mi place deloc.

— Timpul necesar pentru rezolvarea acestei probleme prin intermediul canalelor diplomatice i-ar putea costa viaţa pe componenţii celulei, accentuă Hood.

— Iar continuarea acestei operaţiuni îi poate costa viaţa pe soldaţii Striker, punctă Herbert.

— Lucrul ăsta e valabil ori de câte ori pleacă în misiune, îi reaminti Hood. Dacă Mike sau colonelul August vor avea un dubiu cât de mic legat de operaţiune, o pot anula în orice clipă.

— N-o vor face, îl asigură Herbert. Miza este mult prea mare.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, fu de acord Hood.

— Şi nu uita ce curaj are Mike, continuă Herbert.

— Nu se bazează doar pe curaj, rosti Hood. Îşi cunoaşte foarte bine oamenii. Ţi-a spus vreodată citatul ăla, al ducelui de Wellington?

— Nu cred, zise Herbert.

— Într-o dimineaţă asistam la un exerciţiu de antrenament al echipei Striker. L-am întrebat pe Mike cum îşi dă seama că a făcut tot ce era omeneşte posibil pentru ca soldaţii lui să fie pregătiţi, zise Hood. Mi-a răspuns că Wellington avea o metodă simplă de apreciere a momentului când reuşea crearea celei mai bune unităţi combatante posibile. „Nu ştiu ce efect vor avea aceşti ostaşi asupra inamicului, scrisese Wellington, dar, pe legea mea, pe mine zău că m-au îngrozit.” Mike zicea că antrenamentul oamenilor săi înceta în clipa când aceştia deveneau suficient de duri încât să-l sperie.

— Paul, nu-i nevoie să-mi aduci aminte că Striker e o forţă de elită, spuse Herbert. Mă îngrijorează însă faptul că vor sări cu paraşuta în inima munţilor Himalaya. Mă îngrijorează circumstanţele în care se desfăşoară operaţiunea şi faptul că trebuie să acordăm încredere teroriştilor. Mă îngrijorează faptul că

echipa noastră nu dispune de suport militar sau logistic şi, cel mai rău dintre toate, nu avem un plan de exfiltrare a ei.

— Şi eu îmi fac griji din toate aceste motive pomenite de tine, replică Hood. Dar, în acelaşi timp, sunt conştient că nu avem alte variante.

Şeful Secţiei de informaţii rămase tăcut o vreme. Liniştea era stânjenitoare. Hood se simţea ca şi cum Herbert îl judeca pentru vorbele sale.

Dar şi Herbert simţea acelaşi lucru.

— Ştiu că facem ceea ce este corect, rupse tăcerea specialistul în informaţii. Însă asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă.

Vocea lui Herbert nu mai era deloc supărată sau şovăitoare, ci resemnată.

Herbert îi aduse la cunoştinţă că-i va contacta pe cei de la NRO pentru a obţine poziţia exactă a celulei, urmând ca ea să fie retransmisă echipei Striker înainte de ora H. Hood îi mulţumi şi închise telefonul.

Directorul Centrului de Comandă îşi masă ochii. Herbert avea amintirile sale neplăcute, însă le avea şi el pe-ale sale.

Spre deosebire de şeful Secţiei de informaţii, Hood nu-şi riscase niciodată viaţa în prima linie. Înainte de-a prelua actualul post, fusese primarul unei metropole şi agent de finanţe. În trecut, mai trimisese echipa Striker în misiuni periculoase, dar niciodată în mijlocul unui conflict armat. Ce urma să facă putea părea un gest uşuratic, făţarnic, laş.

Dar, aşa cum îi spusese şi lui Herbert, era un gest necesar. Problemele de conştiinţă nu aveau voie să-i afecteze deciziile profesionale. Trebuia să fie imparţial. Era dator faţă de preşedinte şi naţiune să adopte o asemenea atitudine.

Hood încetă să-şi maseze ochii. Era obosit atât fizic, cât şi moral. Iar gândul că, după ce toată afacerea din India avea să se termine, va fi nevoit să închidă biroul de relaţii cu presa nu-i dădea pace. Din fericire, până în acea clipă va putea reduce la minimum contactul cu Ann Farris. Pentru că operaţiunea aflată în desfăşurare avea caracter pur militar, Hood intenţiona s-o instruiască pe Ann să instituie o tăcere totală asupra tuturor acţiunilor Centrului, până la miezul zilei. Asta însemna că

Departamentul de relaţii cu presa trebuia să deconecteze liniile telefonice şi computerele. Angajaţilor acelei secţii li se interzicea să răspundă apelurilor primite pe telefoanele mobile. Cât despre şeful Centrului, el urma să intre-n Tanc, însoţit de Bob Herbert, de Liz Gordon şi de Lowell Coffey, până ce situaţia de criză avea să treacă.

Abia atunci urma Paul Hood să-i dea lui Ann Farris vestea proastă a desfiinţării postului ei, însoţită de întreaga lui atenţie.

Îi era dator măcar cu atâta lucru.

35

Masivul muntos Himalaya

Joi, 4.19 p.m.

Paraşutele tip PF 3 000 Merits erau fabricate dintr-un material compozit, ultradens, cu porozitate zero. Fuseseră selectate de către armata indiană pentru a fi folosite în acea regiune deoarece le ofereau paraşutiştilor control maxim pe toată durata coborârii. Dacă era lovită de-un curent de aer, indiferent din ce direcţie, voalura acestui tip de paraşută îşi păstra forma şi portanţa. Forma voalurii era de aripă eliptică, având capetele uşor ascuţite, asigurând o manevrabilitate sporită şi o aterizare extrem de lină. Forţele aeriene franceze fuseseră cele care utilizaseră în premieră paraşutele Merits, acestea oferind cele mai sigure salturi chiar şi paraşutiştilor începători.

Paraşutele erau pliate în saci lungi şi subţiri, marca Atom Millennium. Erau dotate cu cabluri de declanşare clasice, cu mâner de plastic şi cu chingi de fixare subţiri, din material Cordura ultrauşor şi foarte rezistent. Chingile înguste şi greutatea redusă ofereau avantajul unei mari libertăţi de manevră, în caz că Striker era forţată să angajeze lupta la sol cu elemente inamice sau să se confrunte cu diverse obstacole încă înainte de-a se

debarasa de echipamentul de salt. Sacii mai erau dotaţi cu un sistem de strângere rapidă a voalurii, acţionat de-un arc învelit în cauciuc. Sistemul permitea ca paraşuta să fie rapid dezumflată în eventualitatea că la sol sufla puternic vântul.

Rodgers şi echipa sa depliaseră şi repliaseră paraşutele. Examinaseră materialul, ca şi suspantele şi inelele de fixare. Ştiind că anumite elemente din armata indiană lucrează în scopuri rău intenţionate, Rodgers dorea să se-asigure că paraşutele nu fuseseră sabotate.

Echipaţi în costume albe de camuflaj Nomex, speciale pentru iarnă, pe care le aduseseră cu ei din America, soldaţii Striker se adunaseră în grup compact lângă trapa de ieşire, apoi se aliniaseră. Membrii comandoului se lăsaseră pe vine pentru a-şi menţine echilibrul în avionul care sălta în toate părţile. Pe lângă paraşută, fiecare ostaş avea pe şold un toc din piele în care era adăpostit pistolul automat Browning Mark 2, calibrul .9 mm. Purtau veste antiglonţ, mănuşi din piele şi bocanci de alpinism. Vestele aveau aplicate buzunare pentru lanternă, rachete de semnalizare, grenade de mână, hărţi şi încărcătoare de rezervă pentru pistol. Înainte de-a părăsi avionul, ieşind într-un mediu ambiant cu temperaturi sub punctul de îngheţ al apei, componenţii echipei aveau să-şi pună aparatele de respirat Leyland & Birmingham. Măştile respiratorii le acopereau întreaga faţă, având un vizor de mari dimensiuni, securizat, care le oferea un câmp larg de vizibilitate. Medicul comandoului, William Musicant, era mai împovărat decât colegii săi, fiind nevoit să care trusa portabilă de campanie. Aceasta consta dintr-o centură echipată cu o sumedenie de buzunare şi fusese concepută de către comandourile SEAL ale marinei americane în timpul operaţiunii Furtună în Deşert. Remarcabila trusă medicală compactă îi permitea să trateze o varietate largă de plăgi, fie provocate de o aterizare dură, fie căpătate în luptă.

Împreună cu echipa sa, Rodgers revăzu fotografiile terenului. Viens transferase imaginile din computerul NRO direct în laptopul generalului. Rodgers printase câte două exemplare din fiecare fotografie şi le distribuise soldaţilor. De asemenea mai printase un set de fotografii care tocmai îi fuseseră transmise.

Echipa urma să pătrundă în ceea ce era denumit „teren

puternic contrastant”. Asta însemna că aterizarea avea să fie problematică. Zona de desant era alcătuită dintr-o terasă largă şi plată, măsurând aproximativ nouăzeci de metri lungime şi şaptezeci de metri lăţime, fiind singura zonă relativ netedă şi orizontală din întreaga regiune. Avea câteva neajunsuri, reprezentate de un număr oarecare de aflorimente stâncoase şi de unele crevase abrupte pe laturile de nord şi de vest. Pereţi verticali de stâncă încadrau zona de aterizare pe laturile sudică şi pe cea estică. Colonelul August îşi făcea griji în privinţa vântului. Bătu cu degetul în fotografiile color.

— În funcţie de tăria vântului din regiune, peretele ăla concav din sud-est poate crea un puternic suflu de respingere, spuse el. Asta ne-ar putea îndepărta de zona vizată pentru aterizare.

— Din păcate, celula se deplasează de-a lungul unor terase foarte înguste, zise Rodgers. Aia este singura zonă unde-o putem intercepta.

— De ce trebuie neapărat să-i prindem în munţi? îşi exprimă nelămurirea Ishi Honda.

Pe lângă paraşută, tânărul caporal purta agăţată de piept, într-un sac de pânză, staţia TAC-SAT.

Rodgers le arătă al doilea set de fotografii expediat de Viens. În imagini apărea o linie de siluete întunecate, deplasându-se de-a curmezişul unui teren pustiu, acoperit cu buruieni pălite şi cu petice de zăpadă.

— Sunt soldaţi indieni care avansează spre zona vizată de noi, spuse Rodgers. Cei de la NRO şi Bob Herbert estimează că se găsesc la cel mult opt kilometri de celulă. Sunt peste două sute la număr, deşi nu suntem siguri de apreciere. NRO a obţinut aceste imagini interceptând datele transmise de-un satelit chinez de observaţie, care supraveghează linia de demarcaţie. Nu putem mări distanţa de acoperire, pentru a vedea zona pe larg.

— Ceea ce-nseamnă că dacă nu vom reuşi să-i strecurăm pe pakistanezi printre ei, vom avea de respins o forţă mult superioară numeric, sintetiză August.

— Din mai multe motive, negocierile cu indienii nu reprezintă o opţiune, adăugă Rodgers. Trebuie să trecem de ei, fie în linişte, fie prin luptă.

Generalul umări reacţia de pe feţele soldaţilor. Cu excepţia

medicului, toţi aveau experienţă de luptă. Mulţi dintre ei uciseseră. Mulţi dintre ei ştiau cum arăta sângele duşmanilor, pe care îi omorau de obicei de la distanţă. Însă erau obişnuiţi şi cu vederea sângelui camarazilor, al colegilor de echipă, fapt care de cele mai multe ori îi înfuria şi îi făcea să nu mai bage în seamă rănile pe care le provocau oponenţilor. De multe ori angajaseră lupta în condiţii nete de inferioritate. Rodgers era ferm convins că, în misiunea ce-i aştepta, soldaţii lui vor da tot ce-aveau mai bun, fără a-şi precupeţi eforturile.

Generalul asculta cum colonelul August le explica oamenilor strategia de urmat după aterizare. În mod normal, când acţionau în spatele liniilor inamice, duceau cu ei mine de teren. Doi sau trei soldaţi se constituiau într-o subunitate, care se deplasa în faţa corpului principal, plantând minele de-a lungul rutei alese de echipă pentru a o proteja de inamici. De asemenea, împrăştiau diverse substanţe, precum praf de usturoi sau carne crudă, pentru a deruta şi a îndrepta pe-o urmă greşită câinii de urmărire. În fotografiile primite nu se zăreau câini şi sperau ca militarii indieni să nu fie dotaţi cu asemenea patrupede antrenate pentru atac.

Deoarece, conform datelor primite, păreau să fie patru componenţi ai celulei, plus Friday şi cei doi indieni, August luase decizia să avanseze în formaţie tip ABBA. În faţa şi în spatele fiecărui grup de doi pakistanezi urma să se afle câte un soldat Striker. Modul acesta de dispunere îi permitea comandoului să controleze ritmul înaintării şi în acelaşi timp să supravegheze persoanele aflate sub escortă. Nici Herbert, nici Rodgers nu se aşteptau ca membrii celulei să opună rezistenţă. Din ce li se spusese lor, ambele grupuri aveau acelaşi ţel. Să ajungă tefere în Pakistan. În privinţa unităţii militare indiene, echipa americană era pregătită să se pună în mişcare la căderea nopţii şi să poarte un război de gherilă, sau să se îngroape la teren, aşteptându-i pe indieni, apoi să execute o desprindere atunci când era posibil. Urmau să facă orice le stătea în puteri pentru a rămâne în viaţă.

Echipa Striker exersase această manevră în Munţii Stâncoşi din Statele Unite. Ei îl botezaseră exerciţiul în roşu, alb şi albastru. Pe parcursul a două ore, degetele mâinilor îşi schimbaseră culoarea de la roşu la alb, apoi la albastru. Măcar ştiau la ce să se aştepte. Îndată ce atingeau solul, ştiau ce-aveau de făcut. Singura

necunoscută o constituia desantul propriu-zis. Era problema care-l preocupa cel mai mult pe Rodgers. Se aflau la o înălţime de circa trei mii de metri, mult mai jos decât distanţa de la care porneau în mod obişnuit salturile HALO. Acel gen de sărituri se executau începând de la zece mii de metri altitudine. Echipele HALO părăseau avionul de transport purtând aparate autonome de respirat de mare capacitate, care-i împiedicau să sufere de hipoxemie. Foloseau dispozitive barometrice de deschidere a paraşutelor, care erau reglate astfel încât să acţioneze la o înălţime de doar şase sute de metri deasupra obiectivului. Se folosea acest sistem pentru cazul în care paraşutistul ar fi suferit de una din cele două traume posibile. Prima era trauma barometrică, sau boala de cheson, provocată de bulele de aer prinse în intestine, în sinusuri sau în urechi, care-şi măreau volumul provocând dureri atroce săritorului. Cealaltă era hiperventilaţia indusă de stres, des întâlnită în situaţiile de luptă. Perioada de cădere liberă putea dura uneori şaptezeci sau optzeci de minute [1], astfel că paraşutiştii aveau destul timp la dispoziţie pentru a se gândi la diverse probleme, dar mai ales la eventualitatea ratării zonei de aterizare. La o rată medie a derivei de trei metri pe orizontală la fiecare treizeci de metri de cădere, problema constituia un motiv de îngrijorare pentru orice săritor. Inhalarea rapidă de oxigen pur, cauzată de nivelul sporit de stres, ducea la scăderea nivelului dioxidului de carbon din sânge, având ca rezultat leşinul.

Deşi la înălţimea scăzută la care operau ei nici una din cele două traume nu constituia un pericol, săreau cu şase sute de metri mai sus decât altitudinea la care efectuaseră antrenamentele din Munţii Stâncoşi. Iar în cursul acelor pregătiri, fostul component al echipei, Bass Moore, îşi rupsese piciorul

[1] Autorul cărţii confundă săriturile tip HALO (High Altitude – Low Opening) – la care se sare de la mare altitudine, paraşuta fiind deschisă cu doar câteva secunde înainte de atingerea solului, iar perioada de cădere liberă trebuie să fie cât mai scurtă, saltul executându-se la verticala obiectivului de atins şi având ca scop surprinderea adversarului – cu cele de tip HAHO (High Altitude – High Opening) – în acest caz saltul se efectuează la distanţă mare faţă de obiectivul de atins, de la mare altitudine, paraşutele fiind deschise la maxim cinci secunde de la părăsirea avionului, iar coborârea până la obiectiv durează într-adevăr zeci de minute, paraşutistul bazându-se pe capacitatea de planare a paraşutelor tip aripă. (n.tr.)

stâng.

Sergentul Chick Grey mesteca gumă, netulburat ca întotdeauna. În ochii soldaţilor David George, Jason Scott şi Terrence Newmeyer se citea ceva mai multă determinare şi agresiune decât de obicei. Caporalul Pat Prementine şi soldatul Matt Bud îşi consumau energia aşa cum făceau de fiecare dată, dându-şi roată unul altuia şi boxând în joacă. Iritabilul soldat Walter Pupshaw arăta de parcă dorea să smulgă cuiva capul de pe umeri. Pentru sălbaticul component al echipei, era ceva normal. Ceilalţi membri Striker erau calmi, cu excepţia tinerei Sondra DeVonne şi a medicului William Musicant. Amândoi păreau puţin cam neliniştiţi. Musicant nu avea experienţă de luptă, iar Sondra încă se învinuia pentru evenimentele care duseseră la moartea locotenent-colonelului Charlie Squires. Petrecuse multe luni de zile sub supravegherea şi tratamentul psihologului Liz Gordon. Însă de-atunci mersese alături de Striker în fiecare misiune a comandoului. Rodgers ştia că putea conta pe tânăra afro-americană, chiar dacă femeia nu arăta la fel de liniştită sau de bătăioasă precum ceilalţi componenţi ai echipei. Altfel, nu ar fi luat-o în misiune.

Când echipa fu gata, Rodgers ridică receptorul interfonului. Copilotul îl informă că avionul avea să ajungă la ţintă în mai puţin de cinci minute. August îşi alinie oamenii şi ocupă locul din frunte. Rodgers urma să sară ultimul.

Cum aparatul nu era utilizat în mod normal pentru misiuni de desant, nu existaseră lumini de avertizare care să-i anunţe când ajunseseră în zona de lansare. August şi Pupshaw deschiseră trapa, în timp ce generalul păstra legătura prin interfon cu echipajul indian. Aerul care invadase cabina nu se compara cu nimic din ce întâlnise Rodgers până atunci. Era un pumn de gheaţă, care-i izbea în piept şi rămânea ţintuit acolo. Generalul era fericit că purtau măştile de respirat. Altminteri n-ar fi putut trage nici măcar o gură de aer în masa aceea urlătoare de vânt îngheţat. Cum era de aşteptat, August şi Pupshaw fură suflaţi din dreptul trapei, fiind proiectaţi în interior. Colonelul şi solidul soldat avură nevoie de ajutorul oamenilor aflaţi în spate pentru a-şi relua poziţia de salt.

Generalul Rodgers se retrase din dreptul trapei, cât de mult îi

permitea firul aparatului de intercomunicaţie. Urletul vântului era extraordinar de puternic, la limita suportabilului. Îi era imposibil să audă comanda de salt. Se folosi de mâna liberă pentru a-şi acoperi urechea stângă, apăsând puternic gluga salopetei. Era singura cale de a-l auzi pe copilot. Între timp, August se folosea de limbajul sunetelor, comunicându-le oamenilor că vor folosi metoda „întuneric” pentru a stabili intervalele de timp între salturile fiecărui membru al echipei. Manevra era folosită mai ales în timpul salturilor secrete efectuate pe timp de noapte, când toate luminile erau stinse, respectând regulile de camuflaj. Consta în a pune mâna dreaptă pe umărul paraşutistului din faţă. Când umărul se mişca, fugindu-ţi de sub palmă, ştiai că sosise momentul să te arunci în gol.

Curentul de aer flutura uniformele albe ale soldaţilor către partea din faţă a avionului. Lui Rodgers îi aduceau aminte de soldăţeii de jucărie. Fiecare cută a echipamentului părea turnată, exact ca plasticul. Componenţii echipei se aplecaseră în faţă pentru a face faţă vântului, dar nu prea mult, astfel încât curentul să nu-l izbească din plin pe cel aflat în spate.

Secundele treceau greu, de parcă timpul îngheţase în loc. Apoi li se comunică faptul că până la ţintă mai erau opt sute de metri. Apoi patru sute de metri. Două sute de metri.

Rodgers îşi cercetă încă o dată echipa. Chiar dacă soldaţii ştiau cât de dificil avea să fie acel salt, nimic nu le trăda respectivul gând. Judecând după aspect, erau alerţi şi disciplinaţi, ca întotdeauna. Generalul era mai mult decât mândru de unitatea sa. Rodgers nu credea în rugăciuni, însă în acele clipe spera că, chiar dacă vreunul dintre membrii echipei rata aterizarea, aveau să supravieţuiască toţi.

August îi aruncă o privire generalului şi ridică degetul mare. Era evident că ofiţerul putea zări micul platou, ceea ce reprezenta un fapt încurajator. Însemna că în zona de lansare nu ningea. Nu aveau să sară direct deasupra platoului, ci într-o zonă aflată la nord-vest de el. Copilotul estimase că vântul bătea către sud-est cu o viteză medie de o sută unu kilometri pe oră. Trebuia să compenseze acest lucru, astfel ca vântul să-i ducă spre ţintă, şi nu să-i îndepărteze de ea.

Trecură pe deasupra platoului. August ridică ambele degete

mari. Reperase celula. Rodgers îi făcu semn că recepţionase mesajul.

O secundă mai târziu, din cabina de pilotaj sosi ordinul:

— Săriţi!

Rodgers îi făcu semn lui August. În timp ce echipa începea să se facă nevăzută prin trapă, generalul îşi ocupă locul din coada şirului. Copilotul îşi făcu apariţia din cabina de pilotaj. Era nevoit să îmbrăţişeze literalmente peretele avionului pentru a nu fi smuls de curent, în timp ce se apropia de trapă, pe care trebuia s-o închidă.

Rodgers spera ca aviatorul să reuşească. Ultimul lucru pe care-l zări ofiţerul american înainte de-a sări fu imaginea firavului indian, care-şi lega o chingă pentru ancorarea încărcăturii în jurul taliei înainte de-a încerca să se târască spre trapa deschisă.

Rodgers îşi ţinu picioarele lipite şi strânse braţele pe lângă corp atunci când se azvârli în aerul îngheţat. În felul acesta avu parte de un plonjon abrupt, care-l îndepărtă rapid de avion, la adăpost de palele motorului. După un timp, îşi reajustă poziţia, arcuindu-şi trupul pentru a permite aerului să treacă pe sub partea ventrală a corpului. Concomitent, îşi lipi mai tare braţele pe lângă trup şi coborî capul, accelerând viteza de cădere.

În acel moment generalul putu observa ce se petrecea sub el, pe sol. Şi imediat pricepu că dăduse de belea.

Cu toţii dăduseră.

36

Masivul muntos Himalaya

Joi, 4.42 p.m.

La ora 4.31, cercetaşul maiorului Dev Puri, caporalul Sivagi Saigal, observă ceva care-i stârni îngrijorarea. Îi raportă direct maiorului. La rândul său, ofiţerul fu profund tulburat de cele

auzite.

Înainte de-a părăsi baza, primise asigurări din partea ministrului apărării, John Kabir, că toate zborurile de recunoaştere din regiune fuseseră suspendate. Nici Kabir şi nici Puri nu doreau să existe martori oculari sau fotografii care să probeze ceea ce aveau ei să comită în munţi: capturarea, apoi executarea teroriştilor pakistanezi şi a prizonierei lor din Kargil.

Survolul aparatului de transport AN-12 aparţinând Vulturilor Himalayeni nu era doar ceva neaşteptat, ci era ceva fără precedent. Avionul se afla la peste douăzeci de kilometri de culoarele sigure de zbor, protejate de artileria antiaeriană indiană. În timp ce cercetaşul nu scăpa din ochi avionul, maiorul Puri utiliză telefonul securizat de campanie pentru a suna la biroul ministrului Kabir. Ofiţerul îi ceru explicaţii asistentului principal al ministrului în legătură cu rostul prezenţei în zonă a aeronavei. Kabir şi asistenţii săi nu aveau nici cea mai vagă idee despre acel zbor. Însuşi ministrul apărării intră pe fir. Bănuia că misiunea de survol constituia o operaţiune independentă a forţelor aeriene, menită să descopere celula pakistaneză şi să contribuie la capturarea ei. Nu putea explica, totuşi, de ce misiunea îi fusese încredinţată unei aeronave de transport. Kabir îi ceru lui Puri să rămână pe recepţie, cât timp el căuta planul de zbor al acelui aparat.

Pe când aştepta, maiorul îşi dădu seama că prezenţa aparatului aflat în recunoaştere nu putea complica lucrurile. Chiar dacă reuşea să localizeze celula, unitatea lui va ajunge prima la ea. Puri şi subordonaţii săi aveau să explice că teroriştii opuseseră rezistenţă şi fuseseră obligaţi să-i neutralizeze. Nimeni nu putea contesta povestea lor.

Kabir reveni pe linie în mai puţin de-un minut. Nu era deloc mulţumit. Aparatul AN-12 venea de la Ankara şi era planificat să zboare direct la Chushul. Aeronava fusese evident deturnată de la traseul ei. Lista cu încărcătura avionului fusese şi ea modificată, fiind incluse paraşute.

Câteva momente mai târziu, Puri pricepu de ce.

— Paraşutişti! anunţă el în staţia radio.

— Unde? vru Kabir să ştie.

— La aproximativ o mie şase sute de metri distanţă, îl informă

cercetaşul pe maior. Folosesc modelul de paraşute cu care sunt dotaţi Vulturii, adăugă el atunci când pe cer se deschiseră primele cupole, însă nu poartă uniforma lor.

Puri îi raportă informaţia lui Kabir.

— Vulturii Himalayeni au reperat celula, îşi dădu cu părerea ministrul.

— Foarte posibil, replică maiorul. Dar nu poartă echipamentul Vulturilor.

— Se poate ca la Ankara să se fi îmbarcat o echipă din exterior, spuse Kabir. Acţiunea noastră ar putea fi compromisă.

— Ce avem noi de făcut? ceru instrucţiuni Puri.

— Protejaţi misiunea, răspunse Kabir.

— Am înţeles, replică maiorul.

Ofiţerul întrerupse legătura şi le ceru comandanţilor de companii să avanseze cu tot efectivul. Trebuiau să execute o mişcare convergentă, având ca ţintă locul unde aterizau paraşutiştii. Ordinul pe care-l dădu Puri era simplu şi concis.

Soldaţii urmau să deschidă foc de voie.

37

Masivul muntos Himalaya

Joi, 4.46 p.m.

Încă de pe băncile şcolii, când concurau unul împotriva celuilalt pe terenul de baseball, colonelul Brett August ştiuse că se va ridica peste nivelul prietenului său de-o viaţă, Mike Rodgers. Numai că nu se aşteptase ca dorinţa să i se împlinească într-un fel şi într-un loc precum acelea.

Delicatele paraşute ale comandoului, cu dungi albe şi roşii, începură să se deschidă într-o succesiune rapidă. Fiecare soldat era smucit cu forţă în sus atunci când voalura se umfla, încetinindu-i coborârea. Unii dintre membrii echipei fuseseră

săltaţi mai sus decât ceilalţi, în funcţie de curenţii de aer pe care-i întâlniseră. Vântul se-nvârtejea nebun printre paraşutişti. Mulţimea de piscuri şi de colţuri stâncoase de jos trimitea curenţi de aer ascendenţi. Deşi generalul Mike Rodgers fusese ultimul om care părăsise avionul, se afla în mijlocul grupului atunci când toate paraşutele fură complet deschise. Brett August se pomeni a fi omul aflat la cea mai mare înălţime.

Din păcate, vederea de ansamblu pe care i-o oferea altitudinea nu-i înfăţişa colonelului imaginea la care se aşteptase.

Aproape instantaneu, avu probleme cu vizibilitatea. Când paraşuta îl smucise în sus pe colonel, sudoarea de pe sprâncene îi căzuse pe vizorul măştii, unde îngheţase. Genul acesta de problemă era un lucru întâlnit la salturile de la mare altitudine pe care nici el, nici generalul Rodgers nu-l luaseră în calcul atunci când planificaseră misiunea. August presupuse că şi ceilalţi componenţi ai forţei Striker se confruntau cu aceeaşi situaţie. Totuşi, nu vizibilitatea constituia cea mai mare problemă a lor.

La scurt timp după salt, colonelul August zărise linia de soldaţi indieni deplasându-se concentric în direcţia lor. Ieşeau clar în evidenţă, nişte puncte negre mişcându-se cu repeziciune pe suprafaţa albă a solului. Era sigur că Rodgers şi ceilalţi săritori îi reperaseră la rândul lor.

Componenţii echipei Striker ştiau că, îndată ce urmau să aterizeze, vor fi nevoiţi să-şi apere perimetrul. Ţinând cont de miza aflată-n joc, americanii erau decişi să nu capituleze. Însă pe August îl îngrijora mai mult ceea ce se putea petrece înainte de aterizare. Echipa Striker se afla dincolo de bătaia armelor de foc obişnuite. Însă era sigur că soldaţii indieni se echipaseră foarte bine înainte de-a părăsi linia de demarcaţie, căci se aşteptaseră să înfrunte un inamic poziţionat la câteva sute de metri distanţă, pe o surplombă aflată la înălţime sau pe nişte versanţi îndepărtaţi. Infanteriştii indieni se înarmaseră în consecinţă.

Colonelul nu putea comunica în nici un fel cu ceilalţi componenţi ai echipei. Spera că aceştia observaseră potenţiala ameninţare şi că urmau să fie pregătiţi la contactul cu solul.

Presupunând că vor reuşi să ajungă pe sol.

Pe măsură ce secundele treceau, coborârea se dovedea mult mai brutală decât estimase August.

Văzuţi din pântecul unui avion relativ încălzit, munţii de jos constituiau o imagine încurajatoare. Cafenii, albe, albăstrii, crestele lunecau uşurel asemenea unei caravane de bestii greoaie, împădurite. Dar zărite de sub voalura unei paraşute, aceleaşi creste se înălţau ca nişte monştri răsăriţi din mare, înspăimântători prin proporţiile căpătate şi prin rapiditatea cu care se apropiau. La fiecare câteva secunde, formaţiunile stâncoase practic îşi dublau dimensiunile. Apoi urmă un sunet asurzitor. Munţii vuiau, aruncând cu furie zgomotoasă vânturi puternice împotriva intruşilor, deturnând curenţii de aer din atmosferă şi redirecţionându-i după pofta lor. August nu numai că auzea fiecare rafală de aer, el o simţea în tot trupul. Curenţii urcau dinspre piscurile aflate la şase sute de metri sub el, scuturându-l bine. Rafalele de vânt smuceau voalura paraşutei în sus şi-n jos, către nord sau est, vest ori sud, răsucind-o în mod constant. Singura cale de a-şi păstra cursul era să rămână tot timpul cu ochii fixaţi pe ţintă, indiferent de felul cum se răsucea paraşuta. Spera că vântul se va mai domoli la o altitudine joasă, permiţându-i echipei Striker să-şi ghideze paraşutele spre locul de aterizare. Iar cu puţin noroc piscurile aveau să se interpună între ei şi soldaţii indieni, oferindu-le timp cât să aterizeze şi să se regrupeze.

Munţii se apropiau neîncetat de paraşutişti. Cu cât săritorii coborau mai jos, cu atât piscurile cu creste ascuţite păreau a-şi spori viteza cu care veneau în întâmpinarea lor. Membrii echipei începură să discearnă diferitele culori ale solului, pe măsură ce străpungeau pâcla subţire. Legănarea paraşutelor părea a se intensifica proporţional cu sporirea în claritate a detaliilor peisajului de dedesubt. Era doar o iluzie, nu însă şi viteza cu care se apropiau colţii de stâncă. Trei dintre soldaţii aflaţi în preajma colonelului August se aflau pe-un curs potrivit şi aveau toate şansele să atingă platoul. Ceilalţi aveau nevoie de câteva manevre atent executate pentru a reuşi acelaşi lucru. Doi se aflau în primejdie de-a depăşi creasta muntelui şi a ajunge în valea de la poalele sale. August nu putea spune cu precizie care dintre soldaţi se aflau în acea situaţie, căci vântul ridicase unele paraşute mai sus decât celelalte, astfel că ordinea de lansare fusese dată peste cap. Indiferent cine erau, aveau să contacteze

restul echipei prin radio şi să i se alăture cât mai curând posibil.

Când se apropiaseră la circa trei sute de metri de obiectiv, August auzi, pe lângă urletul vântului, un pocnet înfundat. În acel moment se afla cu spatele la infanteriştii indieni, aşa că nu putea fi sigur că sunetul venise dinspre ei.

O secundă mai târziu ştia cu certitudine.

Aerul din jurul paraşutiştilor se umplu cu norişori albi-negri, rezultaţi în urma exploziei rachetelor antiaeriene. Erau de tipul celor folosite împotriva aeronavelor care zburau la joasă altitudine. Loviturile porniseră din lansatoare portabile tip Blowpipe, deservite de pe umăr de către un singur om şi care se aflau în dotarea standard a armatei indiene. Rachetele împrăştiau la detonare o mulţime de alice în jurul lor. Pe-o rază de douăzeci şi cinci de metri, cele cincizeci şi şapte de bile metalice din fiecare încărcătură loveau cu forţa unor gloanţe de calibrul .9 mm.

Niciodată în viaţa sa nu se mai simţise August la fel de neajutorat. Privi neputincios cum prima lovitură făcu explozie în mijlocul paraşutiştilor. Câteva secunde mai târziu fu urmată de încă una, apoi de alta. Voalurile paraşutelor îl împiedicau să-i vadă pe soldaţii atârnaţi sub ele. Însă remarcase cât de apropiate de oameni fuseseră exploziile. Nu exista nici o şansă ca soldaţii săi să scape de împroşcătura bilelor metalice.

Lui August nici nu-i trecuse prin minte că şrapnelele îl puteau lovi pe el. Sau că putea rata platoul.

Uită de frig, de vânt, ba chiar şi de misiune.

Tot ce conta pentru el era sănătatea oamenilor săi. Iar în acel moment nu putea întreprinde nimic pentru a le oferi protecţie. Ochii lui August săgetau de la o paraşută la alta, pe măsură ce rachetele explodau în jurul lor. Cinci dintre voalurile paraşutelor poziţionate ceva mai jos decât celelalte fură perforate extrem de grav în doar câteva secunde. Se pliară exact la centru şi se răsuciră cu marginile-n sus, ca nişte umbrele întoarse de vânt pe care soldaţii atârnaţi de ele le trăgeau după ei, în cădere liberă.

Două paraşute din mijlocul grupului suferiseră şi ele avarii. Căzură împreună cu încărcătura suspendată sub ele peste alte două voaluri de paraşută, aflate exact sub ele. Suspantele se încurcară imediat şi paraşutele începură să se rotească în aer. Săritorii ataşaţi de ele se prăbuşiră cu viteză sporită către valea

aflată dedesubt.

Chiar dacă soldaţii nu fuseseră răniţi de către şrapnele, nu aveau nici o şansă să supravieţuiască unei asemenea căderi. August urla de neputinţă. Strigătele sale se împletiră cu vaierele vântului, umplând aerul din jurul său.

În urma atacului, doar el şi alţi trei soldaţi Striker rămăseseră în aer. August nu ştia cine sunt. Nu ştia dacă fuseseră loviţi ori dacă mai erau în viaţă. Măcar coborâseră, în acel moment, sub creasta muntelui aflată între ei şi indieni. Se găseau la adăpost de alte lovituri ce ar fi putut fi trase de la sol.

În momentul acela avu loc o a patra explozie, undeva deasupra lui August, în partea din faţă. Colonelul simţi două izbituri, una în piept şi cealaltă în braţul stâng. Se uită în jos, către piept. Simţea o durere surdă, dar nu se zăreau urme de sânge. Probabil vesta antiglonţ îl protejase. Sau poate că sângera pe dedesubtul ei. După lovitura iniţială nu mai simţise altceva, iar inima părea să bată în acelaşi ritm. Ambele erau semne bune. În sufletul său era prea îndurerat de pierderea soldaţilor săi ca să-i mai pese de el însuşi, dar ştia că trebuia să-şi poarte de grijă. Trebuia să supravieţuiască pentru a îndeplini misiunea. Nu pentru patria sa şi pentru milioanele de vieţi omeneşti aflate în joc, ci pentru soldaţii şi prietenii care tocmai îşi sacrificaseră vieţile.

Până la platou rămăseseră doar câteva zeci de metri. Urmări cum doi componenţi ai echipei luau contact cu solul. Al treilea rată platoul cu câţiva metri, în ciuda eforturilor unuia dintre camarazii deja aterizaţi de a-l prinde. August folosi suspantele de ghidare pentru a manevra în direcţia versantului. Cobora cu viteză, însă prefera să se izbească de pisc decât să rateze platoul.

Începuse să simtă o durere înţepătoare în braţul stâng, însă îşi concentră atenţia asupra versantului. Coborâse sub nivelul piscurilor din jur. Crestele stâncoase nu mai reprezentau un pericol. Redeveniseră coloane drepte şi nemişcate de piatră, care-l protejau de focul militarilor indieni. Inamici deveniră în acele clipe valea aflată pe cele două laturi ale platoului şi aflorimentele stâncoase presărate ici şi colo, care-i puteau rupe spinarea în caz că ateriza exact pe unul dintre ele. Curentul ascendent iscat de creasta muntelui îi încetini coborârea, permiţându-i lui August să-şi ghideze mai bine paraşuta. Decise să se ţină cât mai aproape

de versant, urmându-i literalmente panta până jos, evitând totuşi ieşiturile stâncoase aflate în mijlocul peretelui. De fiecare dată când vântul încerca să-l mături în vale, se apropia de peretele muntelui. Curentul de aer ce urca spre pisc îi oferea un supliment de portanţă. August lovi cu putere solul platoului, apoi detaşă imediat corzile paraşutei. Voalura se boţi, târându-se cu viteză de-a latul platoului, până ce se agăţă de-un bolovan înalt de trei metri, de care rămase suspendată.

Înainte de a-şi verifica rănile, colonelul August îşi scoase masca de pe figură şi scuipă muştiucul tubului de respirat. Aerul era rarefiat, însă respirabil. August scotoci cu privirea restul platoului, în căutarea camarazilor. Medicul William Musicant şi caporalul Ishi Honda erau cei doi soldaţi care reuşiseră să ajungă pe sol. Amândoi bărbaţii se aflau lângă marginea platoului. Musicant stătea în genunchi, alături de operatorul radio. Îşi scosese de la brâu trusa medicală compactă. Caporalul era inert.

Colonelul se ridică în picioare, croindu-şi drum către cei doi. În timp ce păşea, îşi pipăi pieptul pe sub vestă. Era uscat. Alica nu reuşise să străpungă materialul vestei de protecţie. Braţul îi sângera, însă aerul glacial încetinea considerabil pierderea de sânge. Pentru moment, ignoră rana. Oricât se străduia să uite, nu-şi putea lua totuşi gândul de la ceilalţi componenţi ai echipei. Sondra DeVonne. Walter Pupshaw. Mike. Şi toţi ceilalţi.

Îşi concentră atenţia asupra celor doi camarazi aflaţi doar la câţiva paşi de el. Şi făcu eforturi să se gândească la următoarea mişcare. Era încă apt să ţină arma în mână şi avea o misiune de îndeplinit. Trebuia să facă joncţiunea cu celula pakistaneză.

Când August ajunse lângă cei doi bărbaţi, pricepu că era inutil să-ntrebe în ce stare se afla caporalul. Operatorul radio respira cu dificultate, în timp ce sângele curgea în valuri de sub vesta sa. Medicul încerca să cureţe două răni mici, aflate pe partea stângă a toracelui. August nu putea zări ochii întunecaţi ai lui Honda prin vizorul măştii de respirat. Acesta era îngheţat complet.

— Pot ajuta cu ceva? îl întrebă August pe Musicant.

— Da, rosti precipitat medicul. În compartimentul şapte există un set portabil de perfuzii intravenoase, iar în doisprezece o fiolă cu atropină. Luaţi-le. Plus plasma din compartimentul opt. Mai are două găuri în spinare. Trebuie să-i astup rănile şi să-l stabilizez.

Colonelul scoase obiectele cerute. Începu să pregătească setul de perfuzii. Din cursurile de instruire în trierea răniţilor, îşi amintea că atropina era folosită pentru diminuarea secreţiilor, inclusiv a pierderii de sânge. Avea să contribuie la stabilizarea pacientului, dacă existau hemoragii interne.

— Braţul dumneavoastră e bine, domnule colonel? se interesă Musicant.

— Cum să nu, zise August. Cine era cel pe care-ai încercat să-l aduci pe platou?

— Generalul Rodgers, răspunse medicul.

August tresări.

— Era rănit?

— Părea a fi teafăr, răspunse Musicant. Venea la fix, mai avea doar câţiva metri de parcurs. Blestematul de curent i-a luat pe sus paraşuta. N-am reuşit să-l prind.

Prin urmare, exista posibilitatea ca Rodgers să fie în viaţă. August avea să-ncerce ulterior contactarea lui prin radio.

— După ce perfuzia e gata, aţi face bine să luaţi legătura cu soldaţii indieni, sugeră Musicant. Dacă reuşesc să-l stabilizez pe Ishi, avem nevoie de ajutorul lor pentru a-l duce la spital.

August termină de instalat micul tripod în spatele lui Honda. Apoi scoase capacele protectoare ale acelor. Va lua staţia radio a rănitului pentru a-i contacta şi informa pe cei de la Centrul de Comandă. Îi va da lui Herbert poziţia lor, rugându-l să retransmită cererea pentru ajutor medical. Mai mult de-atât n-avea ce să facă. El şi Musicant nu puteau rămâne acolo. Aveau o misiune de îndeplinit.

Odată perfuzia instalată, colonelul luă staţia TAC-SAT a lui Honda. Musicant deja îi scosese sacul de protecţie, punându-l alături. Kevlarul sacului primise câteva lovituri, însă aparatul părea să fie neatins. August se-ntrebă dacă nu cumva Honda suferea tocmai din pricină că-ncercase să protejeze staţia, chiar cu preţul propriei vieţi.

Exact în acel moment, trupul caporalului fu cuprins de convulsii.

— La dracu’! exclamă Musicant.

Sub privirile lui August, operatorul radio începu să tuşească. Dâre de sânge i se prelinseră pe obraji.

— Rezistă, Ishi! ţipă Musicant. O poţi face. Mai dă-mi un minut, asta-i tot ce-ţi cer!

Honda încetă să gâfâie şi să tuşească. Întregul corp i se destinse.

— Daţi-i jos vesta! strigă medicul.

Musicant se repezi la trusă, căutând ceva într-unul dintre compartimente. Scoase o seringă hipodermică şi o fiolă cu epinefrină.

Colonelul începu să-i desfacă vesta rănitului. Atunci când se aplecă deasupra soldatului remarcă un pârâiaş de culoarea roşie apărând de undeva de sub picioarele depărtate ale specialistului în comunicaţii. Honda pierdea sânge într-un ritm extrem de rapid, căci începuse deja să se formeze o baltă în dreptul genunchilor săi.

Când îndepărtă vesta, colonelul descoperi că faţa ei interioară era năclăită de sânge. Alicele din proiectilul indian străpunseseră torsul operatorului radio, intrând prin partea inferioară a spatelui şi ieşind prin piept. Honda se aflase cu siguranţă exact lângă locul unde explodase unul dintre proiectile.

Musicant îngenunche lângă Ishi Honda. Medicul îşi depărtă mult genunchii, pentru a avea o mai bună stabilitate. Apoi trase într-o parte tricoul mânjit de sânge al caporalului şi injectă stimulentul direct în inima lui Honda. August îl ţinea de braţ pe operatorul radio. Mâna acestuia era rece şi inertă. Sângele continua să se scurgă pe suprafaţa platoului. Musicant se trase în spate, sprijinit pe călcâie, şi aşteptă. Honda nu dădea semne că răspunde la tratament. Faţa i se albise şi nu era doar o consecinţă a frigului. Colonelul şi medicul aşteptară încă două sau trei secunde.

— Îmi pare rău, îi şopti Musicant bărbatului care murise.

— A fost un bun soldat şi un camarad curajos, rosti August.

— Amin, mai zise Musicant.

Colonelul îşi dădu seama cât de strâns ţinea mâna lui Honda. Îşi descleştă blând degetele. În Vietnam pierduse mulţi prieteni. Genul acela de emoţie amară îi era familiar. Dar niciodată nu pierduse aproape o întreagă unitate. Pentru August, chipul acela tânăr din faţa sa era chintesenţa întregii echipe.

Musicant se ridică şi examină braţul colonelului. După

activitatea febrilă din ultimele minute, care-i accelerase mult bătăile, inima colonelului îşi relua ritmul normal, odată drama încheiată. Acest fapt contribuia la diminuarea pierderii de sânge. Frigul avea să-şi aducă şi el aportul, coagulând sângele. Trebuiau să se pună curând în mişcare.

În vreme ce medicul îi curăţa şi bandaja rana, colonelul îşi îndreptă atenţia către staţia TAC-SAT. Introduse codul său personal de acces şi aparatul prinse viaţă. Apoi formă numărul lui Bob Herbert. În timp ce aştepta să se facă legătura, scoase din buzunarul vestei aparatul de emisie-recepţie şi lansă un alt apel.

Şi se rugă să răspundă cineva apelului.

38

Washington D.C.

Joi, 7.24 a.m.

— Avem vreo veste de la ei? întrebă Paul Hood, dând buzna în biroul lui Bob Herbert.

Şeful Secţiei de informaţii privea monitorul computerului, sorbind cafea dintr-o cană.

— Nu, şi nici cei de la NRO nu i-au zărit, spuse Herbert. În imaginile lor nu apar decât pakistanezii.

Hood îşi privi ceasul.

— La ora asta ar trebui să fie deja pe sol. Avionul de transport a aterizat deja?

— Nu, răspunse Herbert. Pilotul a trimis un mesaj radio turnului de control din Chushul, spunând că a livrat încărcătura, apoi a încheiat transmisia.

— Bănuiesc că nu s-a mai învârtit un timp prin zonă, ca să verifice dacă băieţii noştri au aterizat, zise Hood.

— Probabil că nu, se arătă de acord Herbert. Apropierea de graniţa cu Pakistanul l-a făcut să vireze spre sud şi să spele putina

rapid.

— Păi, cum naiba să n-o şteargă, zise Hood. Noi doar încercăm să facem ceva pentru a împiedica implicarea ţării lor într-un război nuclear.

— Mi-ai furat din cinism, remarcă Herbert. În orice caz, probabil că echipajul nu ştia cât de mare e miza operaţiunii.

Pe când vorbea Herbert, telefonul începu să sune. Era vorba despre linia securizată. Şeful Secţiei de informaţii comută pe speaker.

— Aici Herbert.

— Bob, sunt August, rosti omul de la celălalt capăt.

Vocea abia i se auzea.

— Colonele, e mult zgomot provocat de vânt, îi spuse Herbert. Va trebui să vorbeşti mai tare.

— Bob, avem un mare necaz aici, zise August lent şi răspicat. Soldaţi indieni de la linia de demarcaţie ne-au atacat cu rachete antiaeriene în timp ce coboram. Majoritatea efectivului nostru a fost neutralizată. Eu şi Musicant suntem singurii care ne aflăm pe platou. Rodgers a ratat aterizarea, dar e posibil să fi coborât în vale. Nu ştim dacă e rănit. Încerc să-l contactez prin radio.

— Repetă, te rog, îi ceru Herbert. Doi oameni teferi, unul MIA[1], restul morţi.

— E corect, îi confirmă August.

Specialistul în informaţii îi aruncă o privire lui Hood, care rămăsese în cadrul uşii. Figura lui Herbert era schimonosită. Îngână ceva cu o voce seacă, şoptită. Hood nu reuşi să înţeleagă ce rostise, dar probabil era ceva ce nici nu trebuia auzit.

În schimb, Hood auzise perfect ce spusese August.

— Colonele, sunteţi teferi? întrebă Hood.

— Eu şi medicul Musicant suntem bine, domnule, replică ofiţerul. Regret că v-am dezamăgit.

— Nu m-aţi dezamăgit, îl asigură directorul Centrului. Ştiam cu toţii că nu va fi o sarcină uşoară.

Vorbele lui August încă mai încercau să-şi facă drum spre creierul lui Hood, amorţit din pricina lipsei de odihnă. Se lupta pentru formarea unei imagini de ansamblu a situaţiei. Vieţile acelor oameni nu se puteau sfârşi atât de simplu. Unii dintre ei

[1] Missing In Action – dat ca dispărut în cursul unei misiuni

erau în floarea vârstei. Sondra DeVonne, Ishi Honda, Pat Prementine, Walter Pupshaw, Terrence Newmeyer şi toţi ceilalţi. Chipurile tuturor trecură într-o succesiune rapidă prin mintea lui Hood, făcând apoi loc amintirilor despre şedinţele lor de antrenament la care fusese martor, despre petrecerile şi meciurile de fotbal organizate împreună. Nu se compara defel cu situaţia în care era vorba despre moartea unui singur om, când Hood se putea concentra asupra aspectelor specifice ale acelei pierderi. Cum fusese cazul lui Charlie Squires, ori al lui Bass Moore. Se concentrase asupra ajutorării familiilor soldaţilor, pentru a trece mai uşor peste drama suferită. Însă contemplarea actualei tragedii şi a numărului mare de personal pierdut era copleşitoare şi năucitoare.

— Cum evaluezi situaţia, colonele? întrebă Hood.

Vocea avea o notă fermă, convingătoare. Trebuia să sune astfel, pentru a-l încuraja pe August.

— Suntem în continuare dornici să-ncercăm interceptarea celulei, spuse ofiţerul. Două guri de foc suplimentare i-ar putea ajuta să străpungă în vreun punct linia soldaţilor indieni.

— Îţi susţinem părerea, zise Hood.

— Însă un număr mare de infanterişti se-ndreaptă chiar spre noi, continuă August. Îi puteţi contacta pe pakistanezi să le spuneţi ce se-ntâmplă?

— Vom încerca, promise Hood. Staţia radio a lui Friday a intrat în posesia liderei celulei. Nu e o persoană prea cooperantă.

— Ştie că sosim? întrebă August.

— Afirmativ, confirmă directorul Centrului de Comandă.

— S-a ajuns la o înţelegere cu ea? vru colonelul să afle.

Era important să ştie cine va da ordine după ce vor face joncţiunea.

— Comandanta celulei şi eu nu am avut o discuţie pe această temă, îi răspunse Hood. Foloseşte-ţi iniţiativa.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse August. Încă ceva. Vom avea de înfruntat condiţii foarte vitrege. Sper că aveţi pregătit un plan de rezervă.

— Exact la asta lucram, minţi Hood. Însă contăm pe faptul că dumneata şi caporalul Musicant o veţi scoate singuri la capăt.

— Ne vom da toată silinţa, îl asigură colonelul.

— Ştiu asta. De asemenea, contăm pe faptul că voi doi veţi rămâne teferi, îi spuse Hood.

August îl încredinţă că aşa va fi. Promise că va informa Centrul de Comandă dacă reuşea să dea de Mike Rodgers. Apoi puse capăt transmisiei. Hood dezactivă funcţia de speaker a telefonului. Urmă un lung moment de tăcere.

— Te simţi bine? îl întrebă Hood pe Herbert.

Herbert clătină încet din cap.

— Am trimis acolo treisprezece oameni, zise el, cu o voce spartă.

— Ştiu, răspunse Hood.

— Majoritatea erau nişte puştani.

— A fost decizia mea, îi reaminti Hood şefului Secţiei de informaţii. Eu am dat undă verde misiunii.

— Iar eu te-am susţinut, replică Herbert. Ce naiba, nu aveam de ales! Dar nu trebuia plătit un preţ aşa de mare.

Hood era de acord cu el, însă i se părea cumva patetic s-o rostească în gura mare. Erau profesionişti în gestionarea situaţiilor de criză. Uneori, singura baricadă între control şi haos se ridica din trupuri omeneşti. O baricadă cu voinţă de fier, însă alcătuită din carne şi oase.

Hood trecu în spatele biroului. Privi imaginile afişate de computer. Calm şi raţional pe dinafară, în interiorul sufletului simţea un mare gol. Hood şi toţi ceilalţi ştiau că misiunea aceea prezenta mari riscuri. Îl răscolea însă faptul că nimeni nu luase în consideraţie riscul unui atac din partea unei forţe terestre aliate. Cine-şi putuse imagina că armata indiană avea să deschidă focul împotriva soldaţilor care săreau dintr-un avion aparţinând chiar ei, plus că paraşutele folosite erau uşor de identificat ca fiind cele din dotarea aviaţiei indiene? În acea fază a operaţiunii, se aşteptaseră ca nişte soldaţi profesionişti bine antrenaţi să nu aibă altceva de înfruntat decât vitregiile naturii. Şi exista posibilitatea ca majoritatea efectivului, ba chiar întregul efectiv al forţei Striker să supravieţuiască desantului. Cum de putuseră lucrurile să ia o întorsătură aşa rea?

— Colonelul August avea dreptate când spunea că ne trebuie un plan de rezervă, zise Herbert. N-am lucrat cum scrie la carte. Trebuie să ne punem pe treabă şi să-i dăm…

— Stai aşa, îl întrerupse Hood. Ceva nu-i în regulă.

— Poftim? replică Herbert.

— Priveşte imaginile luate din satelit, îl îndemnă Hood.

Herbert făcu ce i se spusese.

— Celula teroristă continuă să se deplaseze, cum a făcut-o încă din zorii zilei, de-a lungul aceleiaşi terase stâncoase, mascată de-o surplombă, zise Hood. Însă acum au ajuns într-o zonă ceva mai largă, care le oferă mai mult spaţiu de mişcare. Se-ndreaptă către acea zonă întunecată, indică el pe ecranul computerului o regiune învăluită în obscuritate. Vezi cum li se lungesc umbrele, pe măsură ce soarele coboară în spatele masivului muntos?

— Văd, răspunse Herbert. Dar nu pricep ce vrei să arăţi prin asta.

— Priveşte direcţia relativă a umbrelor, în raport cu razele soarelui, preciză Hood. Celula se deplasează către vest, nu spre nord-vest. Asta e ceva diferit faţă de ce-au făcut înainte.

Herbert scrută preţ de câteva secunde imaginile afişate pe monitor.

— Ai dreptate, spuse el. De ce naiba ar face aşa ceva?

— Poate cunosc vreo scurtătură? zise Hood. Un traseu secret de-a latul gheţarului?

Herbert afişă pe ecran fotografiile detaliate ale regiunii, obţinute de la Secţia Militară de Cartografie a NASA. Acele hărţi foto aveau marcaje ale coordonatelor geografice şi erau utilizate la poziţionarea sateliţilor. Herbert îi comandă computerului să scoată în evidenţă zona studiată în acel moment de către Viens. Hood se aplecă pe deasupra căruciorului lui Herbert ca să privească mai de-aproape. Văzu cum un cursor roşu începe să pulseze în dreptul regiunii străbătute de celulă.

— Nici vorbă de scurtătură, anunţă Herbert. Ce mama dracului fac ăia? Practic, au adoptat un traseu mult mai lung către linia de demarcaţie.

— August mai are posibilitatea să-i intercepteze? întrebă Hood.

— Da, confirmă Herbert. Şeful Secţiei de informaţii indică o zonă aflată puţin mai la nord faţă de poziţia actuală a celulei. Brett a aterizat aici. Se-ndreaptă către sud-est. Îi va întâlni ceva mai repede decât ne-am aşteptat. Herbert cercetă harta. Totuşi,

nu văd care-i rostul schimbării de direcţie. Ruta nou adoptată de către pakistanezi nu străbate un teren mai accesibil. E mult mai îndepărtată faţă de linia de demarcaţie, străbate altitudini mult mai înalte şi nu-i deloc uşor de parcurs.

— Poate că au un depozit de arme sau vreo altă ascunzătoare, pitită undeva, de-a lungul traseului, presupuse Hood.

— E posibil, zise Herbert. Reveni la imaginile transmise în direct de către NRO. Dar pe vechiul traseu ajungeau mult mai repede la frontieră. De ce le-ar oferi indienilor mai mult timp ca să-i prindă?

Telefonul care făcea legătura cu NRO începu să sune. Herbert îl puse pe speaker.

— Da?

— Bob, Viens la aparat, se auzi o voce în difuzoare. În zona ţintei se lasă întunericul. Lumina a scăzut la un nivel suficient de mic cât să ne permită comutarea pe scanare termică fără a apărea interferenţe. Vom putea urmări mult mai uşor celula în acest mod.

— Bine, dă-i drumul!

Herbert dezactivă microfonul.

Cei doi bărbaţi continuară să studieze imaginea aeriană. Hood cerceta zona aflată la poalele platoului alpin.

— Bob, dacă repoziţionăm satelitul, putem arunca o privire în valea asta? întrebă Hood, indicând un careu marcat cu cifra 77.

— Nu ştiu, spuse Herbert. Îi aruncă o privire şefului său. Paul, şi eu vreau să-l găsim pe Mike. Însă avem un singur satelit în regiune. Să-l suprasolicităm, punându-l să ne caute prietenul?

— S-ar putea ca Mike să-şi fi pierdut sau avariat transmiţătorul radio în timpul căderii, zise Hood. Dacă e viu, e posibil să-l poată ajuta cu ceva pe Brett. Avem nevoie de toate resursele pe care le putem obţine.

— Chiar dacă se află la o înălţime de trei mii două sute de kilometri şi Dumnezeu ştie la câţi kilometri de zbor de zona respectivă? întrebă Herbert.

— Nu ştim cu certitudine unde se află Mike, spuse Hood. Trebuie să-l găsim.

Înainte ca şeful Secţiei de informaţii să poată analiza propunerea şefului său, Viens reveni pe linia telefonică.

— Bob, te uiţi la noile imagini venite de la satelit? se interesă el.

Herbert activă iarăşi microfonul.

— Nu, răspunse specialistul în informaţii, apoi cercetă rapid imaginile transmise de OmniCom. E vreo problemă?

— S-ar putea, zise Viens. Chiar şi atunci când celula se afla sub acoperirea surplombei, reuşeam întotdeauna să prindem o frântură dintr-un braţ sau dintr-un cap, astfel încât ne dădeam seama că sunt acolo. Ce vedeţi însă acum?

Hood şi Herbert se traseră mai aproape de monitor, privind imaginea care apărea. Fotografia semăna cu o pictură psihedelică din anii şaizeci. Umbre roşii, reprezentând surse de căldură, erau împrăştiate pe un fond verde, dat de stânci şi de zăpadă.

Umbrele erau generate de numai trei persoane.

— Ce naiba se petrece acolo? se miră Herbert.

— Habar n-am, recunoscu Viens. E posibil ca unii dintre terorişti să se fi pierdut pe drum.

— Există şi posibilitatea să se fi întors contra lui Friday şi a indianului, raţionă Herbert cu glas tare. Poate că au înregistrat pierderi. Ar trebui să-ncercăm contactarea lor prin radio.

— Nu, respinse Hood ideea. Ia legătura cu August şi informează-l că în faţa lui sunt trei indivizi. Spune-i că ar putea fi ostili şi că-i mai bine să se apropie cu discreţie decât să-i angajeze direct. Stephen, ai putea să-mi oferi o vedere a careului 77 din fişierul cu hărţi OP-1017.63?

— Deschid fişierul, să văd dacă zona respectivă se află în raza de focalizare a lui OmniCom, răspunse Viens. Durează doar un minut.

— Mulţumesc, rosti Hood.

Herbert clătină din cap.

— Ce motive avea celula să-l atace pe Friday? îşi puse el întrebarea.

— Poate că Friday a atacat celula, zise Hood. Apoi şeful Centrului se îndreptă brusc de spate. Ia stai aşa! exclamă el. E posibil ca nici una dintre acţiunile enumerate să fi avut loc.

— Ce vrei să spui? ceru lămuriri Herbert.

— Ron Friday trebuie să le fi spus celor din celulă că soldaţii indieni se-ndreaptă către ei, explică Hood.

— Corect, admise Herbert.

— Pakistanezii nu erau conştienţi de ameninţare până ce nu l-au întâlnit pe Friday, continuă Hood. N-au ştiut că ducerea Nandei în Pakistan constituie singura şansă de-a opri un război nuclear. Ce-ai face tu ştiind toate aceste lucruri, mai ales dacă ţi s-ar fi spus şi că un grup de comando american vine să ţi se alăture? zise Hood. Dacă ai fi isteţ şi curajos şi, probabil, un pic cam disperat, ai încerca să faci ceva neaşteptat.

— Ca de exemplu să-mi împart forţele şi să utilizez un grup pe post de momeală, ca să-i atrag pe soldaţii indieni, zise Herbert.

— Corect. Ceea ce-nseamnă că restul de patru oameni trebuie să fie în altă parte, păstrând probabil vechea direcţie de deplasare, adăugă Hood.

— Dacă-i adevărat, înseamnă că nu trebuie să-i punem pe August şi pe Musicant să facă joncţiunea cu grupul care s-a separat, de vreme ce acela va urma probabil să atragă focul indienilor, spuse Herbert.

— Exact. Bob, pune-l la curent pe August cu presupunerile noastre, îl îndemnă Hood. Se aplecă asupra monitorului, revenind la studiul hărţii NASA. Stephen, am nevoie să arunc o privire în acea vale.

— Chiar acum afişam harta, răspunse Viens. Verific dacă acele coordonate sunt introduse în memoria computerului de pe OmniCom.

Între timp, Herbert forma numărul staţiei TAC-SAT a echipei Striker.

— Paul, nu poţi să te gândeşti la ce cred eu că-ţi trece prin minte, zise Herbert.

— Ba mă gândesc, îl anunţă Hood.

— Presupunând că e sănătos, nici măcar nu ştii dacă poţi vorbi cu el, îl preveni Herbert.

— Prima dată să vedem unde se află, zise Hood.

— Pot s-o fac! strigă Viens. Chiar acum îi dau comanda satelitului. Nu garantez nimic în privinţa vizibilităţii, din cauza plafonului de nori, însă peste nouăzeci de secunde vă arăt imagini din vale.

— Mulţumesc, îi spuse Hood.

— Ce căutăm? se interesă Viens.

— O paraşută, răspunse Hood. Una la capătul căreia ar putea fi atârnat Mike Rodgers.

39

Valea Mangala

Joi, 5.30 p.m.

În timp ce detaşamentul Striker cobora spre sol, aparatul AN-12 luase un viraj strâns, îndreptându-se către sud. Aeronava care se îndepărta în mare viteză provocase un puternic curent descendent, care-l propulsase pe Mike Rodgers spre mijlocul grupului de paraşutişti. Drept urmare, fusese protejat de majoritatea şrapnelelor împrăştiate de rachetele antiaeriene. Însă Rodgers auzise exploziile şi constatase efectul lor, văzând cum camarazii din jur încep să cadă seceraţi. În momentul în care generalul se-ndrepta către ţintă, doar el şi un alt soldat se mai aflau în aer. În ciuda eforturilor eroice de a-l ajuta, venite din partea unuia dintre membrii echipei care se aflau deja pe platou, Rodgers rată ţinta. Se lovi de marginea platoului cu fluierele picioarelor, apoi îşi izbi şoldul drept şi bustul. Din fericire, vesta de protecţie amortiză şocul izbiturii din zona pieptului. Din pricina vitezei prea mari de coborâre, nu reuşi să se prindă de muchia stâncii. Fu totodată incapabil să observe ce se petrecuse cu celălalt camarad aflat încă în aer. Măcar acel paraşutist se afla pe-un curs favorabil atingerii platoului. Dacă ar fi fost capabil să se desprindă la timp din hamurile paraşutei, soldatul urma să scape nevătămat.

În timp ce platoul stâncos dispărea din raza vizuală, Rodgers începu să cerceteze terenul aflat sub el. Nu renunţase la gândul de a li se alătura camarazilor săi, astfel încât căuta orice terasă aflată suficient de aproape pentru a ajunge la ea. Din nefericire, Rodgers nu se putea menţine lângă peretele muntelui pe cât de

aproape îşi dorea el. Existau prea multe colţuri de stâncă ieşite în exterior, care-i puteau agăţa şi sfâşia voalura paraşutei. Cu strângere de inimă, luă decizia ghidării paraşutei spre vale.

Pe când cobora, căută cu privirea alte paraşute aflate dedesubtul său. Îi văzuse pe componenţii echipei prăbuşindu-se şi nu credea că aveau şanse să supravieţuiască acelei căderi. Dacă putea ateriza în preajma lor, urma să ştie cu certitudine ce se petrecuse cu ei. Rodgers refuză să se mai gândească la pierderea soldaţilor. Mai târziu avea să vină timpul să-i jelească. Însă în acel moment tot ce conta era misiunea şi găsirea unei modalităţi de a reintra în acţiune.

Curenţii de aer deveneau mai blânzi pe măsură ce altitudinea scădea. Cu cât Rodgers cobora mai adânc în vale, voalura paraşutei îşi înceta legănarea. Generalul atârna acum în hamuri perfect vertical, ca o greutate de plumb legată la capătul unei sfori, protejat de munţii înconjurători faţă de vânturile sălbatice care-l scuturaseră atunci când se aflase la altitudine mare. Pluti lin, străbătând vălătucii norilor.

Rodgers aruncă o privire cadranului mare, fosforescent, al ceasului de la mână. Se afla în aer de aproximativ cincizeci de minute. Ajunsese la o altitudine suficient de joasă pentru a putea renunţa la aparatul de respirat şi la mască. Le agăţă de centură. Vaporii de apă din norii prin care trecea se condensau pe faţa expusă a lui Rodgers. Îi răcoreau sudoarea fierbinte de pe frunte şi de pe obraji, înviorându-l. Norii începură să se subţieze dedesubtul său. Putea zări terenul venindu-i în întâmpinare.

Aterizarea nu avea să fie uşoară.

Teoretic, formaţiunea geologică de sub el era o vale, reprezentând o porţiune joasă de teren, de formă alungită, cuprinsă între două masive muntoase. Prin centrul ei curgea un pârâu puţin adânc, cu ape repezi. Însă pentru Mike Rodgers valea nu reprezenta decât o mică depresiune stâncoasă, cu teren accidentat, care se întindea la poalele munţilor. O aterizare lină era imposibilă, din pricina terenului în pantă, presărat cu roci ascuţite, iar o aterizare sigură – în cel mai bun caz, problematică. Bine măcar că atmosfera era calmă. Îşi putea ghida paraşuta, încercând să evite cele mai periculoase locuri de aterizare.

După ce trecu de ultimul strat de nori, zări prima paraşută a

subordonaţilor săi. Sălta în mijlocul pârâului, cu pânza strânsă ca o floare bătută de vânt. După toate aparenţele, paraşutistul se afla sub ea. O clipă mai târziu, Rodgers reperă alte paraşute. Două dintre ele zăceau încurcate una în cealaltă, la poalele unuia dintre munţi. Soldaţii Striker zăceau alături de ele. Echipamentul lor alb, de iarnă, era pătat de sânge. Dincolo de ei, ceva mai sus, văzu un al patrulea membru al echipei. Voalura paraşutei se agăţase într-un colţ de stâncă, la zece metri înălţime. La mică distanţă sub ea, se afla Sondra DeVonne. Se balansa încetişor, la capătul suspantelor.

„Acum nu te mai gândi la asta”, îşi luă seama Rodgers. Trebuia să-şi focalizeze mintea cu privire la acţiunile sale viitoare, la motivele care duseseră la sacrificarea vieţilor acelor oameni. Altfel, urmau să fie şi mai multe pierderi.

Mult mai departe, către sud, dincolo de-un cot al văii, se ridicau şuviţe de fum. Fie explodase, fie se prăbuşise ceva acolo. Nu credea să fie vorba despre aparatul AN-12. Dacă aeronava fusese lovită, cu siguranţă cei din echipa Striker ar fi auzit explozia sau ar fi văzut avionul picând. Aruncă o privire rapidă spre nord. Putea zări baza gheţarului. Asta explica de ce valea era atât de al dracului de rece. Probabil că depresiunea fusese croită chiar de către gheţar, cu sute de mii de ani în urmă.

Terenul se apropia cu iuţeală. Rodgers nu dorea să se lovească de versanţi, dar în egală măsură nu dorea să aterizeze în apă. Cum soarele apunea, costumul lui ud avea să-ngheţe în doar câteva minute. Totodată, dorea să evite malurile ascuţite şi abrupte ale pârâului. Erau numai bune să-i sfâşie uniforma ori să-i rupă niscaiva coaste. Din nefericire, versanţii munţilor coborau atât de aproape de pârâu, încât practic nu exista un spaţiu degajat unde să poată ateriza.

Îi rămânea o singură variantă. Una pe care Rodgers se codea s-o pună în aplicare. Dar, în război, alegerile nu erau niciodată uşoare. Generalul se decise şi trecu la fapte.

Se orientă către paraşuta care plutea pe apă. Un colţ al ţesăturii se prinsese de malul estic. În jurul marginilor ei, rămase nemişcate în apă, sclipeau cristale de gheaţă. Voalura părea să fie suficient de rigidă încât să preia şocul aterizării sale, fără a-l afunda în pârâu. Generalul spera că avea să rămână în picioare şi

să sară pe ţărmul îngust înainte ca pânza paraşutei să se îndoaie sub greutatea sa.

Cu doar câteva secunde înainte de impact, Rodgers se poziţionă deasupra paraşutei. Sub o latură a ei putea zări un braţ, scufundat în apă. Carnea căpătase o nuanţă albastră vânătă. Generalul nu dorea să aterizeze pe corpul soldatului. Se orientă spre cealaltă latură a voalurii.

Ţinta sa se mărea din ce în ce mai mult. Apropierea rapidă îi crea impresia că forţa de gravitaţie pur şi simplu îl înşfăcase şi-l trăgea în jos. Nu mai exista senzaţia de plutire, ci de cădere.

Rodgers ateriză lin pe voalura paraşutei. Ţesătura întărită de frig se lăsă la mijloc, acolo unde picase el, însă marginile rămaseră plate. Generalul reuşi să rămână în picioare. Imediat îşi detaşă paraşuta, lăsând-o în voia curenţilor de aer. Se răsuci către cel mai apropiat mal. Voalurii nu-i trebui decât o secundă pentru a se scufunda suficient de mult încât apa să-i treacă peste margini. Însă în acest răstimp Rodgers deja făcuse câţiva paşi mari, sărind în cele din urmă pe pământ ferm. Baza stâncilor de granit, de culoare maronie-alburie, care alcătuiau peretele muntelui se afla la mai puţin de-un metru şi jumătate în faţa lui. Rodgers se lipi de stânci, pentru a avea o vedere de ansamblu asupra văii.

Aterizarea lui făcuse ca paraşuta din pârâu să alunece uşor în aval. Când Rodgers privi în urma ei, văzu un trup care zăcea în apă, cu faţa în jos. Hainele soldatului mort musteau de apă. Suspantele paraşutei erau singurele lucruri care mai mişcau.

Generalul nu trase corpul afară din apă. Nu avea timp pentru asta. Pipăi vesta cu care era echipat, găsi buzunarul în care se afla aparatul de emisie-recepţie şi îi deschise clapeta, scoţând staţia afară.

De fapt, ce mai rămăsese din ea.

Mike Rodgers se uită la aparatul din palma sa înmănuşată. Carcasa era spartă. Fire galbene şi verzi se iţeau printre crăpăturile plasticului. Câteva cioburi de ebonită şi nişte cipuri electronice zdrăngăneau pe fundul staţiei radio. Probabil că aparatul fusese avariat atunci când Rodgers se izbise cu partea dreaptă de muchia platoului.

Generalul cercetă din priviri echipamentul paraşutistului mort. Buzunarul staţiei radio se afla sub apă. Chiar dacă îl recupera şi îl

usca, era puţin probabil ca aparatul să mai funcţioneze. Privi în aval, către paraşutele încurcate ale celorlalţi doi componenţi ai unităţii Striker. Voalurile parţial umflate se mişcau înainte şi înapoi, agitate de vântul răcoros. Trupurile paraşutiştilor se aflau pe fâşia îngustă şi stâncoasă de teren a malului pe care se afla generalul. Rodgers sprintă în direcţia lor. Îl dureau coastele şi piciorul drept, însă nu-şi încetini alergarea.

Soldatul Terry Newmeyer şi caporalul Pat Prementine atârnau inerţi la capătul suspantelor. Newmeyer zăcea întins pe partea dreaptă. Rodgers îl răsuci blând, cu faţa în sus. Obrajii şi uniforma soldatului erau mânjite cu un strat gros de sânge, aproape îngheţat. Staţia radio a lui Newmeyer era la fel de zdrobită ca şi trupul proprietarului. Părea să fi primit în plin un şrapnel. Generalul îl bătu uşurel pe umăr pe soldatul mort, apoi trecu la Prementine. Caporalul era întins pe spate. Avea un ochi închis, iar celălalt – deschis pe jumătate. Braţul stâng al lui Prementine era întins de-a latul pieptului, iar cel drept era răsucit sub trup. Dar staţia radio părea intactă. Rodgers o scoase din buzunar şi se-ndreptă spre peretele văii. În timp ce păşea către povârniş, generalul porni aparatul. Beculeţul din dreapta sus al staţiei se aprinse. Măcar mai exista ceva în valea aceea blestemată care scăpase cu viaţă, gândi cu amărăciune ofiţerul superior.

Generalul apropie aparatul de buze şi apăsă tasta „emisie”.

Spera că armata indiană nu monitoriza respectiva frecvenţă.

40

Masivul muntos Himalaya

Joi, 5.41 p.m.

Brett August şi William Musicant se puseseră în mişcare de-a lungul platoului, în direcţia sud. Un vânt cumplit, îngheţat, începuse să bată spre ei, pe măsură ce atmosfera se răcea şi

curenţii termici ascendenţi dispăreau. Bărbaţii fuseseră nevoiţi să-şi pună iarăşi ochelarii de protecţie, pentru a evita ca ochii să le lăcrimeze, în timp ce se deplasau către marginea platoului, aflată la circa patru sute de metri distanţă. Conform datelor furnizate de către NRO, era braţul nordic al aceleiaşi terase stâncoase pe care avansa celula pakistaneză.

Colonelul se opri când auzi bâzâitul staţiei TAC-SAT. Se ghemui şi ridică receptorul. Era Bob Herbert. Şeful Secţiei de informaţii îi sfătui pe cei doi bărbaţi să aştepte în poziţia în care se aflau.

— Ce se petrece? întrebă August.

— Există posibilitatea ca grupul să se fi divizat, îl informă Herbert. Cei care vin spre voi ar putea fi o momeală menită a-i atrage pe soldaţii indieni către nord-vest.

— Ar fi o mişcare logică, admise August.

— Da, însă noi nu vrem ca voi să fiţi prinşi la mijloc, zise Herbert. Mai există posibilitatea să fi avut loc o luptă, dar nu ştim precis. Vrem să vă deplasaţi până într-o poziţie uşor de apărat, apoi să aşteptaţi acolo.

— Am înţeles, spuse colonelul.

Locul unde platoul începea să se îngusteze avea să fie ideal pentru apărare.

— Paul i-a cerut lui Stephen Viens să arunce o privire în jurul zonei de nord-est a platoului, continuă Herbert. Avem motive să credem că restul celulei se îndreaptă în acea direcţie.

— Acolo-i valea unde-a căzut Mike, spuse August.

— Ştiu, îi zise Herbert. Paul este de părere că, dacă l-am putea localiza pe Mike, el ne-ar fi de ajutor la găsirea grupului separat din celula…

Un ton de apel, intermitent şi de joasă frecvenţă, începu să sune într-un buzunar al vestei cu care era echipat August.

— Bob, stai aşa! îl întrerupse colonelul. Am un apel pe staţia radio cu bătaie mică.

— Ai grijă, Brett, îl sfătui Herbert.

August puse jos receptorul staţiei securizate. Scoase aparatul de emisie-recepţie din buzunarul vestei şi-l porni. Nu-şi făcea iluzii că era vorba despre vreun membru al unităţii Striker. Era mult mai probabil să fie cineva care găsise aparatul sau un ofiţer indian

de transmisiuni care încerca să intre pe frecvenţa lor.

— Atom, spuse August.

Era numele de cod pe care şi-l alesese. Provenea de la prima literă a numelui său de familie. Soldaţii Striker foloseau nume de cod atunci când nu erau siguri de originea apelului. Dacă unul dintre ei era luat prizonier şi forţat să transmită, utilizau un cod de rezervă, bazat pe primele litere ale numelor de botez.

— Atom, aici Reptila, spuse cel care iniţiase apelul.

August uită şi de vânt, şi de ger. Lumea din jur, pe care o crezuse moartă, căpătase brusc un puls slab.

— Eşti bine? se interesă colonelul.

— Mda, răspunse Rodgers. Numai că sunt singurul care-a scăpat întreg. Voi?

— Eu şi Miazănoapte suntem sănătoşi, răspunse August.

În timp ce vorbea, colonelul trase afară dintr-un buzunar al vestei harta regiunii. Pe ea erau trasate grile numerotate conform unui cod special. Întinse harta pe sol, punând un picior pe o latură a ei şi ţinând în mână cealaltă latură.

— Te uiţi pe hartă? întrebă August.

— O despăturesc acum, zise Rodgers. Mă aflu în careul 37-49.

— Trei-şapte-patru-nouă, repetă colonelul. Am recepţionat. Locaţia respectivă prezintă siguranţă?

— Se pare că da, replică Rodgers.

— Foarte bine, spuse August. Voi retransmite această informaţie la bază. Se poate să avem noi instrucţiuni.

— Am înţeles, zise generalul.

Colonelul August puse aparatul de emisie-recepţie pe hartă şi ridică receptorul staţiei TAC-SAT, făcându-i între timp semn lui Musicant cu degetul mare ridicat în sus. Medicul scoase un zâmbet abia schiţat. Dar măcar era un zâmbet.

— Bob, era Mike, anunţă August. E teafăr şi în siguranţă, în vale, la aproape cinci kilometri de baza gheţarului.

— Îţi mulţumesc, Doamne! exclamă Herbert. Alţi supravieţuitori?

— Negativ, îl informă colonelul.

— Înţeleg. Bine, colonele, continuă Herbert. Amenajaţi-vă perimetrul, ţineţi-vă bine şi spuneţi-i lui Mike să facă la fel. Îi transmit noile informaţii lui Paul.

— Bob, nu uita că aici terenul este foarte accidentat şi că în curând se va întuneca şi va veni gerul, îi zise August. Dacă va fi să-l trimitem pe Mike într-o misiune de căutare şi recunoaştere, nu-i mai rămân decât vreo patruzeci de minute de lumină care să-i asigure o bună vizibilitate.

— Sunt conştient de situaţie, răspunse Herbert. Comunică-i să-şi întipărească bine în minte geografia terenului. Revenim în emisie cât mai curând posibil.

August închise staţia TAC-SAT şi-l instrui pe Rodgers. Generalul dădea dovadă de caracterul stoic ce-l caracterizase dintotdeauna.

— Eu, unul, voi fi bine mersi aici, în vale, replică Rodgers. Dacă va trebui să mă deplasez către nord, până la gheţar, traseul e aproape în linie dreaptă. Nu trebuie decât să urmez cursul pârâului.

— Bun. Echipamentul tău e intact? întrebă August.

— Da, răspunse Rodgers. N-am nevoie decât de-un singur lucru, probabil acelaşi pe care ţi-l doreşti şi tu.

— Care anume? se interesă August.

— Să aflu cine ne-a vândut şi să-l fac s-o regrete, replică generalul.

41

Washington D.C.

Joi, 8.30 a.m.

Paul Hood discuta prin telefon cu senatoarea Barbara Fox în momentul în care interfonul începu să sune.

Cum operaţiunea ajunsese într-un stadiu ce nu mai putea implica vreo anulare, iar politica nu se opunea asigurării securităţii pe plan internaţional, Hood o informă pe senatoare despre situaţia echipei Striker şi despre scopul misiunii sale. Cu

câţiva ani în urmă, senatoarea îşi pierduse fiica adolescentă într-un asasinat îngrozitor, care avusese loc la Paris. Hood se aştepta ca ea să reacţioneze cu compasiune şi să sprijine eforturile soldaţilor încă apţi de luptă, aflaţi pe teren.

Numai că se înşelase. Senatoarea era furioasă.

— Centrul de Comandă şi-a asumat, cu această operaţiune, o responsabilitate prea mare, porni femeia la atac. Celelalte agenţii de informaţii trebuiau implicate într-o măsură mai mare.

— Doamnă senator, am informat CIOC despre existenţa unei crize care necesită o atenţie urgentă, zise Hood. Am spus că am implicat NSA şi NRO în măsura în care timpul şi resursele umane aflate la dispoziţie ne-o permiteau. În acel moment nu v-aţi opus gestionării crizei de către noi.

— Nu aţi reliefat specificul ameninţării, replică senatoarea, ci doar gravitatea ei.

— Nu am avut date despre specificul ameninţării decât după ce ne-am implicat în rezolvarea situaţiei, zise Hood.

— Exact asta vreau eu să spun! replică senatoarea. Aţi implicat resurse umane şi materiale într-o situaţie de criză, fără a deţine informaţii adecvate. Şi asta în adevăratul sens al cuvântului „informaţii”, domnule Hood!

Interfonul sună iarăşi.

— Vreţi să retrag toate mijloacele implicate în operaţiune? o întrebă Hood pe senatoare.

„Ce naiba, se gândi el, dacă-mi pune la îndoială judecata în raport cu această misiune, aş putea lăsa restul operaţiunii pe mâinile ei.”

— Există o altă modalitate de rezolvare a crizei? îl interpelă ea.

— N-am ajuns la o astfel de concluzie, replică Hood.

— Atunci, din păcate, suntem legaţi de scenariul pe care l-aţi trasat, spuse senatoarea.

„Fireşte că suntem”, gândi Hood. Senatoarea se găsea într-o situaţie din care nu avea nimic de pierdut. Dacă misiunea mergea bine, avea să primească laurii pentru implicarea CIOC într-un moment critic al operaţiunii, pentru salvarea vieţii soldaţilor rămaşi valizi din unitatea Striker, ca şi a nenumăratelor vieţi de cetăţeni indieni şi pakistanezi. Dacă misiunea eşua, Hood urma să

poarte toată vina. Nu era prima situaţie de criză pe care cei doi o gestionau împreună. Însă era prima de asemenea magnitudine şi cu un cost atât de ridicat. Hood era dezamăgit că Barbara Fox căuta un ţap ispăşitor în loc de-o soluţie pentru rezolvarea crizei.

Sau poate că el era cel care căuta o persoană pe care să dea vina. Dacă senatoarea avea dreptate? Dacă el demarase prea repede acea operaţiune, bazându-se pe faptul că echipa Striker se afla deja în drum către zona vizată şi, la prima vedere, părea o misiune relativ lipsită de riscuri? Poate că ar fi trebuit să anuleze totul în momentul în care aflase cât de periculoasă urma să fie desantarea. Poate că ajunsese să se teamă de cronometrul acela care măsura timpul rămas pentru soluţionarea crizei şi devenise prizonierul lui, în loc să se teamă de lucrurile pe care le ştia ca fiind certe.

Interfonul sună a treia oară.

Cu ani în urmă, omul care-i cedase postul de primar al oraşului Los Angeles, Chad Malcolm, îi dăduse lui Hood cel mai bun sfat pe care-l primise vreodată. Malcolm spusese că tot ceea ce trebuia un bun lider să facă era să preia informaţiile, să le proceseze, dar să reacţioneze conform instinctelor sale viscerale. „Exact precum organismul uman, spusese primarul. Ce intră prin partea de sus iese afară prin partea de jos. Orice altă cale este nenaturală.”

Senatoarea Fox îl informă pe Hood că CIOC va dezbate acel „fiasco” într-o şedinţă de urgenţă. Hood nu mai avea nimic de zis. Întrerupse legătura cu senatoarea şi preluă apelul de pe linia interioară.

— Da? rosti Hood.

— Paul, l-am găsit, spuse Herbert. Brett a vorbit cu Mike.

— E sănătos? întrebă Hood.

— Sănătos tun, răspunse Herbert. A aterizat în valea care se-ntinde la baza platoului.

— Îţi mulţumesc, Bob.

Lui Hood îi venea să urle de bucurie, ori să plângă, sau să facă ambele lucruri în acelaşi timp.

— Cât timp am aşteptat să-mi răspunzi tu, l-am apelat pe Viens, îl informă Herbert. În loc să-l mai caute pe Mike, l-am pus să cerceteze dacă nu cumva celula s-a împărţit în două grupuri.

Din câte mă pricep eu la descifrarea unei hărţi, punctul ideal de separare al pakistanezilor se află între locul unde Ron Friday a întâlnit celula şi poziţia actuală a colonelului August. Dacă unul din grupuri s-ar îndrepta direct către Pakistan, n-ar avea decât o distanţă scurtă de străbătut, de cincisprezece, şaisprezece kilometri. Cele două obstacole de pe traseu sunt linia de demarcaţie şi gheţarul Siachen. Însă, dacă soldaţii indieni destinaţi capturării celulei au fost detaşaţi de pe linia de demarcaţie, atunci graniţa a rămas relativ slab păzită.

— Ceea ce înseamnă că gheţarul constituie cea mai mare piedică, concluzionă Hood.

— Corect. În loc să înfrunte un inamic superior numeric, îşi vor pune la încercare rezistenţa fizică, spuse Herbert. În circumstanţele actuale, aş fi făcut aceeaşi alegere.

— Sunt de acord, zise Hood.

— Vestea bună e că Mike se află poziţionat exact la baza gheţarului, continuă Herbert. Dacă găsim şi al doilea grup de pakistanezi, are şanse mari să-i intercepteze.

Hood afişă pe ecranul computerului harta regiunii. O studie preţ de câteva secunde.

— Cine ţine legătura cu Mike?

— Brett, răspunse Herbert.

— Bob, trebuie să-l punem pe Mike să părăsească valea chiar acum, spuse Hood.

— Stai un pic, zise Herbert. Vrei să-l trimiţi pe gheţar înainte de-a şti sigur că pakistanezii au ales acel traseu?

— N-avem de ales, răspunse Hood.

— Ba da, protestă Herbert. Pasul unu: descoperim celula. Doi: dacă sunt două grupuri, vedem pe ce traseu a luat-o fiecare. Dacă pakistanezii vin spre vale şi noi l-am trimis pe Mike sus, pe gheţar, înseamnă că l-am pus să străbată în zadar un teren tare neprimitor.

— Mă uitam la harta care redă relieful regiunii, spuse Hood. Pakistanezii sunt obligaţi să aleagă ruta care traversează gheţarul. Drumul prin vale ar fi mai lung cu nouăsprezece kilometri.

— Nouăsprezece kilometri de teren relativ plat, uşor de parcurs, preciză Herbert. Ascultă-mă, Paul. Gheţarul ăla se înalţă

până la şase mii de metri.

— Văd asta.

— Celula se afla la o altitudine de două mii două sute de metri când Friday a luat contact cu ea, continuă Herbert. Ar trebui să fie complet nebuni să urce, în loc să coboare în vale, care se află la doar şase sute de metri deasupra nivelului mării.

— Armata indiană va face cu siguranţă aceeaşi presupunere, spuse Hood.

— Poate că da, poate că nu, zise Herbert.

— Nu, obligatoriu vor presupune la fel, insistă Hood. Gândeşte-te puţin. Dacă ai fi dislocat efective, slăbind linia de demarcaţie, ce ai întări în primul rând? Ieşirea din vale sau gheţarul? Mai ales dacă eşti încredinţat că teroriştii îşi continuă drumul, într-o singură formaţie.

— Eu tot sunt de părere că-i prematur să-l trimitem pe Mike sus, pe gheţar, zise Herbert. Mai ales că, în cele din urmă, va face cale-ntoarsă, prin vale, cu celula. În momentul de faţă, noi trebuie să aşteptăm ca Viens să descopere celula şi să stabilească în ce direcţie se-ndreaptă. Abia atunci vom putea lua o decizie.

— Numai dacă Viens îi reperează şi rămâne destul timp pentru a-l deplasa pe Mike spre gheţar, spuse Hood. Satelitul are de scanat o arie întinsă de teren.

— Atunci, uite un plan alternativ, zise Herbert, furios. De ce nu-l punem pe August să aţină calea grupului care vine spre el, să le vâre un AK-47 sub nas pakistanezilor şi să-i oblige să spună ce planuri au?

— Tu ai crede ce-ar spune ei? îl întrebă Hood.

Cuvintele acelea îl luară, în mod evident, prin surprindere pe Herbert. Rămase tăcut.

— Gândeşte logic, Bob, continuă Hood. Dacă celula s-a despărţit, a făcut-o fiindcă nu dorea să dea piept cu o forţă indiană net superioară. Asta înseamnă că vor alege ruta ce străbate gheţarul, acela fiind locul unde vor avea cea mai mare nevoie de ajutorul lui Mike. Dacă nu porneşte chiar acum, ar putea rata şansa să-i mai prindă din urmă pe pakistanezi.

— „Dacă”, „ar putea”, sublinie Herbert. Cam multe situaţii conjuncturale, Paul. Îngrozitor de multe!

— Mda, recunoscu Hood. Iar Barbara Fox tocmai mi-a pus

pielea pe băţ pentru că am dat undă verde misiunii fără a avea suficiente informaţii. Poate că exact asta am făcut. Un război nuclear constituie o problemă gravă. Dar acum obiectivul nostru este foarte limpede. Persoana-cheie nu-i Mike, ci fata din Kargil. Iar scopul misiunii este s-o ducem teafără în Pakistan. Dacă există un al doilea grup de pakistanezi care încearcă să traverseze gheţarul, nu ne putem permite să-l ţinem pe Mike blocat în vale, ori să-l zorim să-i prindă din urmă. Este cel mai puternic şi, probabil, singurul nostru atu. Iar noi suntem obligaţi să-l menţinem în joc.

— Bine, Paul, zise Herbert. E decizia ta. Îl pun pe Brett să-i transmită ordinele tale lui Mike.

— Mulţumesc, spuse Hood.

— Dar să ştii că nu te susţin, adăugă Herbert, pe un ton tăios. Instinctul meu visceral nu-mi spune nimic, pentru că n-o poate face. Toate maţele mele sunt strânse într-un ditamai nodul în stomac. Însă creierul îmi spune că, înainte de a-l expedia pe Mike spre gheţar, avem nevoie de mai mult timp şi mai multe informaţii pentru a evalua corect situaţia.

Herbert întrerupse legătura.

Hood puse încetişor receptorul jos. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra computerului. Trimise fereastra cu harta munţilor Himalaya în bara de stare şi afişă fereastra cu imaginile transmise în direct de către NRO.

OmniCom tocmai îşi finalizase operaţia de repoziţionare şi o imagine abia descifrabilă, în tonuri de alb şi maro, prinse a umple ecranul. Hood privi, cu ochi obosiţi, cum pixelii se înmulţeau, iar claritatea imaginii sporea. În acea clipă îşi dorea să se afle acolo, în teatrul de operaţiuni, alături de Mike Rodgers. Generalul avea o organizaţie solidă în spatele său, oameni care se rugau pentru siguranţa lui, onoruri şi lauri asiguraţi la sfârşitul misiunii, indiferent ce întorsătură luau evenimentele.

Însă abia ce-i trecu acel gând prin minte lui Paul Hood, când altele două îi urmară. Primul, că n-avea nici un drept să se gândească la propria persoană. Mai ales după ce mulţi soldaţi Striker îşi sacrificaseră vieţile, iar Mike Rodgers, Brett August şi alţii înfruntau mari riscuri.

Al doilea, că trebuia să termine operaţiunea pe care o

demarase. Şi nu exista decât un singur mod de-a reuşi asta.

Cu aportul unei puteri mult mai mari decât cea a oamenilor care iniţiaseră acţiunea.

42

Masivul muntos Himalaya

Joi, 6.42 p.m.

Brett August devenise soldat din două motive total diferite.

Primul era dorinţa sa de a menţine forţa naţiunii. Pe când se afla în clasa a şasea, tânărul August citise cum ţări precum Anglia şi Italia pierduseră războaie. Adolescentul din New England nu-şi putea imagina posibilitatea de a declama în fiecare dimineaţă Jurământul de Credinţă ştiind că Statele Unite fuseseră vreodată înfrânte sau că se aflau sub călcâiul vreunei naţiuni cuceritoare.

Al doilea motiv pentru care Brett August devenise soldat era faptul că adora aventura. Îşi petrecuse copilăria urmărind la televizor filme de război şi westernuri, iar cărţile preferate cu benzi desenate erau *GI War Tales* [1] şi *4-Star Battle Tales* [2]. Activităţile sale favorite constau în construirea de redute din zăpadă iarna, iar vara, din lemn. Cele din urmă erau înjghebate cu mare atenţie din ramurile plopilor care creşteau în spatele curţii. El şi Mike Rodgers interpretau cu rândul fie rolul colonelului Thaddeus Gearhart la Fort Russell, fie pe cel al colonelului William Barrett Travis la Alamo. Rodgers îndrăgea ideea de-a juca rolul unui tânăr ofiţer care murea în chip dramatic, luptându-se cu un număr net superior de inamici.

Realitatea evenimentelor anticipate de August de-a lungul copilăriei sale era total diferită de felul cum şi le imaginase el.

---

[1] *Povestirile de război ale unui infanterist*

[2] *Povestirile bătăliilor unui general cu patru stele*

Cele mai mari ameninţări la adresa Statelor Unite nu proveneau de la forţe aflate dincolo de frontiere, ci de la cele aflate în interiorul graniţelor Uniunii. Remarcase asta atunci când revenise din prizonieratul lui în Vietnam. Acasă nu-l aşteptau nici un fel de onoruri. Mulţi dintre vechii săi cunoscuţi îl condamnau pentru faptul că luptase într-un război imoral. Şi din unele sectoare ale armatei veniseră condamnări, deoarece August dorea să se-ntoarcă şi să termine treaba începută. Ei intenţionau să-i supună pe comuniştii vietnamezi prin bombardamente repetate. America devenise, dintr-un recipient în care se amestecau toate rasele, o oală sub presiune, gata să explodeze. Cetăţenii de rase diferite aveau tendinţa să se războiască între ei în loc să înveţe ceva din elementele care-i deosebeau unii de alţii.

Cât priveşte aventura, măcelul şi captivitatea îi arătaseră că poate exista ceva valoare, însă prea puţină dramă şi glorie. Moartea nu era un act măreţ şi atrăgător, ci unul urât şi solitar. Muribundul nu găsea timp să salute mândrul drapel al statului Colorado, ori Texas, ci ţipa din pricina rănilor ori îşi striga iubita aflată la celălalt capăt al lumii. Teama pentru viaţa sa şi a prietenilor săi făcea ca lui August să-i fie imposibilă trăirea altui sentiment în afară de o neţărmurită satisfacţie, de câte ori patrula sa se întorcea teafără la bază.

În acele vremuri, August era îmboldit de-o singură forţă: avea reacţiile unui soldat profesionist, călit în lupte. Nici măcar instinctul de supravieţuire nu era la fel de puternic. Majoritatea componenţilor unităţii sale erau morţi. Avea să-i fie foarte greu să poarte în suflet această pierdere, pentru tot restul vieţii. Se-ntrebă, cu tristeţe, dacă nu tocmai acesta fusese motivul pentru care William Barrett Travis, conform rapoartelor din acea vreme, executase o şarjă solitară împotriva armatei mexicane, în debutul bătăliei de la Alamo. Nu fusese îmboldit de curaj, dorise doar să scape de suferinţa de a-şi urmări subordonaţii pierind.

August decise că nu era momentul să se gândească la atacuri disperate. Trebuia să se gândească la prezent şi trebuia să învingă.

Ghemuit în spatele unei stânci cu colţuri ascuţite, de două ori mai mare decât el, colonelul supraveghea terasa îngustă, cotită, aflată în faţa sa. Din pricina acelui cot, avea un câmp vizual de

numai cincizeci de metri, iar în curând întunericul avea să constituie şi el o problemă. Soarele aproape apusese şi era nevoit să-şi pună dispozitivul optic pentru vedere nocturnă. Totuşi, mai aşteptă puţin, dorind să economisească bateriile. Puteau fi nevoiţi să dea piept cu soldaţii indieni din trupele de urmărire înainte ca noaptea să se încheie.

Musicant se instalase în spatele unui bolovan de dimensiuni mai mari decât cel al colonelului, situat la douăzeci de metri în stânga lui August. Între poziţiile lor, cei doi membri Striker puteau deschide foc încrucişat până la marginea terasei. Nimeni nu putea trece de ei fără a fi descoperit, identificat şi, dacă era necesar, dezarmat.

În dreapta lui August se afla staţia TAC-SAT, telefonul securizat cu legătură prin satelit. Ofiţerul comutase avertizorul de apel de la semnal audio la semnal vizual, astfel încât să poată menţine liniştea, pentru a nu-şi da de gol poziţia. Intensitatea avertizorului luminos fusese diminuată, aşa că strălucirea să nu putea fi zărită din partea cealaltă a bolovanului.

Un vânt constant bătea din spatele celor doi bărbaţi. Ridica particule fine de gheaţă de pe suprafaţa platoului sau a piscurilor aflate în apropiere. Vălul de ceaţă îngheţată se arcuia şi se învârtejea în aer, la o înălţime suficient de mare pentru a sclipi în lumina ultimelor raze de soare, căzând apoi iarăşi spre stâncile întunecate. August era bucuros să vadă acele vârtejuri purtate de vânt. Urmau să limiteze vizibilitatea oricărei persoane care venea de-a lungul terasei.

Colonelul se lipise de stânca rece în momentul în care staţia TAC-SAT prinse să clipească. Smulse receptorul, fără a-şi lua ochii de la terasă.

— Da! strigă el.

Era nevoit să-şi apese cealaltă mână pe glugă, pentru a-şi acoperi urechea rămasă liberă.

— Brett, aici Bob. A apărut ceva?

— Nu încă, răspunse August. La voi ce se petrece?

— Avem nevoie să-i transmiţi ceva lui Mike, zise Herbert. Credem că un grup desprins din celulă se-ndreaptă către gheţarul Siachen. Viens îl caută chiar acum. Între timp, Paul vrea ca Mike să se deplaseze spre gheţar.

— E un traseu infernal, rosti colonelul.

— Mie-mi spui, replică Herbert. Dacă există cu adevărat un grup separat, Paul se teme că Mike l-ar putea rata dacă nu porneşte acum. Spune-i lui Mike că-i vom transmite locaţia grupului, în caz că Viens îl descoperă.

— Foarte bine, răspunse August. Iar dacă acel grup deţine vreo informaţie, vă voi da de ştire ţie şi lui Mike.

— Perfect, spuse Herbert. Am încercat să contactez celula prin radio, dar nu răspunde. Ascultă, Brett. Dacă Mike consideră că nu poate să ajungă la gheţar, vreau să fiu informat.

— Crezi că Mike Rodgers va abandona vreodată o sarcină? întrebă August.

— Niciodată, veni răspunsul. Tocmai de aceea vreau ca tu să stai pe recepţie pe ambele frecvenţe. Dacă apare o problemă, îmi spui imediat.

— Sigur, îl încredinţă colonelul.

August închise receptorul şi scoase aparatul de emisie-recepţie de la centură. Mike avea cea mai „insondabilă" voce din tot personalul militar al Statelor Unite. Singura modalitate prin care August putea afla dacă generalul avea o problemă cu îndeplinirea vreunei misiuni era aceea de a-l întreba direct. Chiar şi procedând astfel, exista posibilitatea ca Rodgers să nu-i dea un răspuns.

Generalul preluă apelul şi August îi transmise instrucţiunile lui Hood.

— Mulţumesc, răspunse Rodgers. Am pornit.

— Mike, poate fi făcută ascensiunea fără echipament adecvat? Herbert vrea să ştie treaba asta.

— Dacă nu mai răspund la staţia radio, înseamnă că nu poate fi făcută, răspunse generalul.

— Să nu-ţi pui în zadar osul la treabă, îl preveni August.

— Dacă tu îţi mai poţi simţi oasele înseamnă că o duci mult mai bine decât mine, replică Rodgers.

— Bună poanta, zise August. Rămâi pe recepţie.

— Şi tu la fel, spuse Rodgers.

Colonelul reglă staţia de emisie-recepţie pe vibraţie, în loc să sune atunci când primea un apel. Apoi o strecură în locaşul ei de la centură. În tot acest timp supraveghease permanent terasa.

Vântul crescuse în intensitate pe parcursul ultimelor minute. Cristalele de gheaţă nu mai zburau în forme graţioase. Acum asaltau bolovanul în rânduri dese, ascuţite, izbind pieziş. Particulele fine loveau şi povârnişul muntelui, ricoşând puternic în unghi drept. Creau iluzia unei perdele care atârna în faţa terasei.

Brusc, o siluetă întunecată îşi făcu apariţia în spatele perdelei de gheaţă. Era mai întunecată decât fundalul negru-violet creat de apusul soarelui. Persoana nu părea a fi înarmată, cu toate că era prea întuneric pentru ca August să poată fi sigur.

Colonelul îi făcu semn lui Musicant, care dădu din cap, confirmând că văzuse silueta la rândul său.

Pentru August, tot restul universului, gândurile filosofice şi cele legate de viitor dispărură. De-acum avea o singură preocupare.

Să supravieţuiască.

43

Masivul muntos Himalaya

Joi, 6.57 p.m.

Sharab pierduse noţiunea timpului. Ştia că mărşăluiau de ore întregi, însă n-avea idee câte anume. Coapsele păreau că-i ard din pricina repetatelor suişuri şi coborâşuri ale traseului, iar tălpile îi erau pline de băşici. Fiecare pas reprezenta un chin cumplit. Sharab nu ştia cât avea să mai reziste. Atingerea zonei în care considera că era localizată unitatea indiană devenise practic imposibilă. Trebuia să găsească o modalitate prin care să-i încetinească pe inamici chiar din locul unde se afla.

Nici bărbaţii din spatele ei nu mai puteau continua drumul. Îşi abandonaseră lanternele şi armamentul greu, purtat pe umeri. De asemenea, lăsaseră în urmă aproape tot explozibilul pe care plănuiau să-l folosească pentru a crea o diversiune menită să-i

atragă pe soldaţii indieni. Consumaseră toată hrana, ca să nu mai fie siliţi s-o care. Apa le îngheţase în bidoane, aşa că le abandonaseră şi pe acestea. Când le era sete, pur şi simplu rupeau ţurţurii de gheaţă agăţaţi de stânci. Tot echipamentul pe care-l mai transportau era alcătuit dintr-o puşcă şi o mână de cartuşe de rezervă, plus un pistol de fiecare om, cu câte două încărcătoare suplimentare. Dacă o forţă militară se deplasa în direcţia lor, Sharab era conştientă că nu aveau cu ce să-i ţină piept. Trăgea nădejde că vor reuşi să-i atragă pe militari după ei şi să-i întârzie suficient de mult, pentru a da celuilalt grup ocazia să ajungă în Pakistan.

Şansele de supravieţuire se diminuau tot mai mult. Dacă nu-i ucideau indienii, cu siguranţă avea s-o facă natura.

În acele momente Sharab începuse să se-ntrebe dacă aveau totuşi să descopere unitatea militară indiană. Ceva mai devreme auziseră ceva de genul unor lovituri de artilerie. Se întrebă dacă unitatea specială americană aterizase şi angajase inamicul. Spera să nu fie aşa. Nu-şi dorea ca indienii să fie respinşi şi mânaţi înspre linia de demarcaţie. Dacă se întâmpla asta, indienii se vedeau siliţi să aducă întăriri. Pe de altă parte, dacă americanii reuşiseră să aterizeze, era un lucru benefic. Cu certitudine se puteau folosi de ajutorul lor în lupta contra indienilor.

Din păcate, Sharab nu putea afla ce se petrecuse. Staţia radio prin care ţinea legătura cu americanii devenise o povară prea mare, aşa că o abandonase.

Particule de gheaţă, suflate de vânt, îi acopereau gluga de lână a hainei şi rămâneau atârnate de ea. Pielea capului îi amorţise deja din pricina frigului, iar părul năclăit de sudoare îi îngheţase. Greutatea capişonului devenise atât de mare, încât capul i se înclina în faţă. Era un lucru bun. Îi proteja ochii şi obrajii de înţepătura acelor de gheaţă.

Sharab îşi croia drum pe pipăite, ţinându-se de peretele muntelui, care-i oferea şi reazem. Ali se afla în spate, ţinându-se de poala scurtei ei îmblănite. De fiecare dată când se oprea sau se împiedica, bărbatul o trăgea de pulpana hainei. Hassan venea în urma lui Ali. Sharab ştia că se găsea încă acolo, fiindcă îl putea auzi rugându-se.

Pe măsură ce terasa se lărgea, Sharab auzi un alt soi de

sunet. La început i se păru a fi un şuierat brusc, ascuţit, provocat de vânt. Însă se repetă, ceva mai tare. Nu era vântul. Striga cineva.

Sharab se opri, ridicându-şi privirea. Îşi feri ochii cu palma, scrutând terenul din faţa sa.

Tânăra femeie zări o stâncă de dimensiunile unui hambar, cu ceva mare mişcându-se în spatele laturii din dreapta. Sharab nu-şi putea da seama ce era. Reanaliză în minte sunetul auzit. Urşii negri asiatici şi cerbii nu trăiau la altitudini atât de mari. Probabil era un porc sălbatic sau vreo capră de munte.

Însă putea fi şi un om.

Strigătul se făcu iarăşi auzit. Sharab îşi trase gluga jos, întorcând urechea dreaptă în direcţia stâncii. Îşi scoase şi mănuşile, le îndesă în buzunarul stâng, iar din cel drept scoase pistolul.

— Cine sunteţi? urlă arătarea.

Sharab se trase câţiva paşi în spate.

— Cine întreabă? strigă ea ca răspuns.

Femeia fu surprinsă de efortul necesar pentru a striga. Inima i-o luase la goană, înteţindu-şi bătăile. În aerul îngheţat, vocea ei era plată, lipsită de personalitate.

— Suntem din tabăra bărbatului care vi s-a alăturat mai devreme, zise celălalt bărbat. Unde este?

— Care bărbat? ceru precizări Sharab. Erau doi.

Bărbatul din faţă vorbea în engleză, cu un puternic accent american. Era un fapt încurajator.

— Noi nu-l cunoaştem decât pe unul din ei, rosti umbra din spatele bolovanului.

— Cum se numeşte?

Bărbatul şovăi. Evident, cineva trebuia să facă primul pas pentru a-şi demonstra identitatea. Iar Sharab n-avea de gând să fie ea cea care făcea respectiva mişcare.

— Friday, sosi răspunsul.

Sharab păşi din nou înainte, cu mare băgare de seamă.

— Nu-i cu noi!

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat, răspunse femeia. Hai să vorbim faţă-n faţă.

— Vino mai aproape, cu mâinile ridicate, zise americanul.

Bărbatul nu se clinti din spatele bolovanului. Era rândul lui Sharab să dea dovadă de încredere.

Femeia îşi protejă iarăşi ochii cu palma, încercând să observe terenul aflat dincolo de bolovan. Zări un al doilea stei de piatră, ceva mai mic, aflat în dreapta primului, dar nici un semn că ar fi fost prezenţi şi alţi oameni. În spatele bolovanilor nu era destul loc pentru doi soldaţi. Însă ofereau o acoperire ideală pentru deschiderea unui foc încrucişat.

Sharab le spuse lui Hassan şi lui Ali să stea pe loc. Bărbaţii încuviinţară prin semne. Îşi scoseseră armele şi se ghemuiseră lângă peretele muntelui. Ali se deplasă puţin în exterior, pentru a-i oferi foc de acoperire.

— Dacă mi se-ntâmplă ceva, croiţi-vă prin luptă o cale de scăpare, adăugă lidera celulei. Trebuie să-i ţineţi ocupaţi pe militarii indieni.

Bărbaţii făcură iarăşi semn că pricepuseră.

Interlocutorul se găsea la o distanţă de câteva zeci de metri. Sharab nu lăsă pistolul din mână. Ridică braţele la înălţimea umerilor şi începu să avanseze către cel mai apropiat bolovan. Din pricina cristalelor de gheaţă împroşcate de vânt, îi era greu să zărească ceva, fiind nevoită să meargă cu faţa întoarsă în lateral. Năframa cu care-şi acoperise chipul căzuse şi flutura în urma ei. Alicele de gheaţă îi biciuiau carnea. Avea senzaţia că obrajii îi luaseră foc. În cele din urmă, Sharab fu obligată să-şi coboare braţul stâng pentru a-şi proteja faţa. Nu mai avea în apropiere versantul muntelui de care să se sprijine, aşa că picioarele îi preluau întreaga greutate a corpului. Mergea legănat, încercând să evite a-şi lăsa toată greutatea direct pe tălpile rănite. Bine măcar că terenul era neted. Muşchii picioarelor aveau astfel o sarcină ceva mai uşoară.

Cu ochii în lacrimi din pricina vântului îngheţat şi a durerii, Sharab reuşi să parcurgă, împleticindu-se, ultimii metri care o despărţeau de bolovan. Se prăbuşi pe acesta, iar genunchii începură să-i tremure, apoi cedară. Prinse a aluneca, prelingându-se pe marginea steiului de piatră. O pereche de mâini puternice, acoperite cu mănuşi, o apucară ferm, ajutând-o să stea vertical. Femeia încă ţinea pistolul în mâna dreaptă. Dar, chiar dacă ar fi intenţionat să se apere, Sharab avea degetele atât de îngheţate

încât nu putea apăsa pe trăgaci.

Un bărbat în echipament alb de camuflaj o trase în spatele bolovanului. O aşează pe sol, folosindu-şi propriul trup pentru a-i crea un paravan împotriva vântului. Se aplecă, apropiindu-şi buzele de urechea ei.

— Tu eşti lidera celulei? întrebă bărbatul.

— Mai întâi spune-mi tu cine eşti, zise Sharab.

Abia putea să articuleze vorbele. Buzele îi tremurau necontrolat.

— Sunt colonelul August, din detaşamentul Striker al Statelor Unite, veni răspunsul.

— Sunt conducătoarea acestor luptători din FKM, replică Sharab, cu voce slabă.

Aruncă o privire peste platou. Observă un alt bărbat, stând în poziţia culcat.

— Acela-i domnul Musicant, medicul unităţii, o informă August. Dacă vreunul dintre oamenii tăi are nevoie de îngrijiri medicale, îl trimit acolo.

— Cred că suntem bine cu toţii, exceptând efectele frigului, spuse femeia. Degetele, picioarele, gura.

Bărbatul se trase mai aproape. Suflă aer cald în direcţia buzelor ei. Femeia avu o senzaţie de bine. Americanul repetă manevra.

— Câţi sunteţi la număr? întrebă Sharab.

— Trei, răspunse bărbatul.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Doar trei?

Americanul încuviinţă.

— Zgomotele auzite ceva mai devreme…? întrebă ea.

— Rachete antiaeriene trase de către indieni, explică August. Au eliminat aproape tot detaşamentul meu. Unde se află domnul Friday?

— Am despărţit celula în două grupe, îi spuse Sharab. El este cu grupa cealaltă, care merge pe alt traseu.

— Peste gheţar? întrebă colonelul.

Sharab făcu semn că da.

— Aşa vor să ajungă în Pakistan? o presă August.

Femeia nu răspunse imediat. Îşi privi interlocutorul drept în

faţă. Bărbatul purta ochelari de protecţie, aşa că nu-i putea zări ochii. Linia gurii era perfect dreaptă, netulburată de vreo emoţie. Tenul îi era palid, însă cu trăsături dure. În mod evident individul era american şi trecuse prin ceva momente grele de-a lungul vieţii.

— Cum te vei folosi de această informaţie? întrebă femeia.

— Cel de-al treilea supravieţuitor al desantului nostru a aterizat în vale, răspunse August. Va încerca să facă joncţiunea cu tovarăşii tăi.

— Pricep, rosti Sharab. Da. Celălalt grup va încerca să traverseze gheţarul, rămânând pe suprafaţa lui până ajung acasă, în Pakistan.

— Există vreun mijloc prin care-i poţi contacta? se interesă colonelul.

Sharab scutură din cap, în semn de negaţie.

— Şi voi ce încercaţi să faceţi? întrebă August. Să-i atrageţi pe soldaţii indieni către nord-vest, departe de celălalt grup?

— Da, răspunse Sharab. Transportăm exploziv. Credem că le putem atrage atenţia prin declanşarea unor explozii, sau chiar prin iscarea unei alunecări de teren.

— Nu va fi nevoie, o informă August. Unitatea indiană vine exact către noi. Pentru ei va fi destul de dificil să ajungă sus, până aici, aşa că vom fi capabili să-i ţinem ocupaţi câtă vreme vor chema în ajutor elicoptere, de la linia de demarcaţie. Colonelul puse mâna pe aparatul de emisie-recepţie. Oamenii tăi au nevoie de apă sau de hrană?

— Nişte mâncare ne-ar prinde bine, recunoscu femeia.

August lăsă staţia radio în lăcaşul său de la centură. Deschise un buzunar al vestei şi extrase câteva pachete cu felii de carne uscată.

— Împarte câteva tovarăşilor tăi şi spune-le să ni se alăture, o îndemnă el, întinzându-i pachetele cu hrană rece. Trebuie să stabilim un perimetru defensiv pe acest platou. Indienii au văzut unde-am aterizat. Dacă aşteptăm, sunt sigur că vor veni după noi. Asta ne oferă un răgaz de odihnă, mai ales dacă vor aştepta zorile pentru a ne ataca.

— În regulă, spuse Sharab.

Dădu să se ridice-n picioare, iar August o ajută. Pe când făcea

asta, femeia îl privi drept în faţă.

— Îmi pare rău pentru oamenii tăi.

— Îţi mulţumesc, replică bărbatul.

— Dar să nu fii trist, rosti Sharab. Faptul că şi-au dat viaţa în slujba poporului meu le va asigura un loc în paradis. „Cel care face fapte bune va fi răsplătit cu iertare şi multe bogăţii”, îl asigură femeia.

Americanul zâmbi forţat. O lăsă pe lidera celulei să se sprijine singură de stâncă, iar el scoase aparatul de emisie-recepţie.

Sharab tresări de durere atunci când îşi lăsă iarăşi greutatea trupului pe picioarele rănite. Împleticindu-se, se îndreptă spre terasa de unde venise. Însă acum ştia un lucru care, numai cu câteva minute în urmă, îi era total necunoscut.

Chinul avea să se termine curând.

44

Washington D.C.

Joi, 10.30 a.m.

Pentru Paul Hood, cele nouăzeci de minute care tocmai trecuseră reprezentaseră un chin. Se consola cu gândul că suferinţa îndurată fusese totuşi doar una relativă. Nu se afla într-un iminent pericol fizic, iar copiii îi erau sănătoşi. Asta îl ajuta să privească situaţia dintr-o perspectivă mai uşor de suportat.

După discuţia în contradictoriu purtată cu Bob Herbert, Paul Hood îi rugase pe Liz Gordon, Lowell Coffey, Ann Farris şi Ron Plummer – ataşatul pe probleme politice – să vină la el în birou. Îşi propusese să le spună ce se petrecuse cu detaşamentul Striker. De asemenea, dorea ca ei să se mobilizeze imediat, trecând la treabă. Liz avea să asigure consiliere şi alinare angajaţilor Centrului de Comandă şi rudelor militarilor Striker căzuţi la datorie. Coffey trebuia să fie pregătit să facă faţă oricărei

probleme juridice ridicate de procedura de recuperare a trupurilor celor decedaţi. Iar Ann, pentru prima dată în toţi anii de când lucra la Centru, nu avea nimic de făcut. În privinţa oficialităţilor americane şi străine care se arătau interesate de acţiunea lor, Centrul de Comandă urma să susţină varianta iniţială a misiunii. Detaşamentul fusese trimis în Kashmir la cererea guvernului indian, pentru a descoperi locaţia rachetelor nucleare pakistaneze. Militarii Striker fuseseră doborâţi din greşeală de către unităţile militare indiene aflate în căutarea teroriştilor pakistanezi. Dacă Ann avea vreo obligaţie faţă de-o anume agenţie de ştiri pentru a-i furniza informaţii, atunci urma să spună acelaşi lucru pe care Centrul de Comandă îl susţinea în faţa oficialităţilor. Atât şi nimic mai mult. Ann era o profesionistă desăvârşită şi o colegă pe care se puteau baza. Chiar dacă bănuia că între ea şi Hood lucrurile mergeau prost, avea să ţină acele gânduri numai pentru sine.

Numai preşedintelui i se adusese la cunoştinţă adevărul. Lawrence şi Hood avuseseră o discuţie succintă, înainte ca subordonaţii chemaţi de către Paul să ajungă la biroul lui. Preşedintele nu păruse zguduit, dar nici mulţumit de cele aflate de la şeful Centrului de Comandă. Lawrence declarase doar că, începând din acea clipă, va sprijini desfăşurarea misiunii. Atitudinea de „fără comentarii” a preşedintelui nu-l surprinsese pe Hood. Îi oferea şefului statului spaţiul de manevră necesar pentru a-i lăuda sau a-i beşteli, la sfârşitul zilei, pe cei din NCMC, în funcţie de cum avea să evolueze situaţia.

Totuşi, preşedintele Lawrence sugerase ca ambasadorului Pakistanului la Washington să i se comunice de urgenţă situaţia reală. Nu dorea ca guvernul de la Islamabad sau ambasadorul Simathna să dea publicităţii o declaraţie prin care dezvăluia activităţile antimusulmane sau proindiene ale Statelor Unite. Dacă se-ntâmpla aşa ceva înainte ca Mike, împreună cu componenţii celulei, să-şi facă apariţia în Pakistan, validitatea acţiunii lor avea să pălească. Lumea putea trage concluzia că America o forţase pe Nanda să mintă pentru a repara relaţiile cu Pakistanul şi cu lumea islamică.

Hood îl însărcinase pe Ron Plummer cu rezolvarea respectivei probleme. Totodată, Hood dorea ca Plummer să stea permanent

în preajma ambasadorului, cu scopul declarat de a-l informa prompt asupra celor mai recente evoluţii ale situaţiei de criză. În realitate, procedând astfel, Hood se asigura că adevărul nu ieşea prematur la lumină. Se temea că India ar putea răspunde printr-un atac masiv întreprins în acea regiune. Atâta timp cât teroriştii fugeau de urmăritori, fiind în continuare învinovăţiţi de atentatele cu bombă, guvernul de la New Delhi avea de partea sa motivele morale şi sprijinul opiniei publice pentru un atac în forţă.

La finalul şedinţei, Hood primi un telefon din partea lui Bob Herbert.

— Tocmai am vorbit cu Brett August şi am aflat nişte veşti bune, îl informă Herbert. A stabilit contactul cu celula.

Hood îi făcu semn lui Ron Plummer să nu plece din încăpere şi să închidă uşa. Bărbatul micuţ de statură şi subţirel se execută, încuind după Lowell Coffey, apoi rămase în picioare, aşteptând.

— Să-l mulţumim Domnului pentru asta! exclamă Hood. Bob, Ron e aici, cu mine. Comut pe speaker.

— Bine, zise Herbert. În orice caz, am avut dreptate, continuă el. Pakistanezii s-au despărţit în două grupuri. Nanda Kumar şi bunicul ei fac parte din grupul care s-a detaşat de grosul celulei, împreună cu Ron Friday şi cu un pakistanez. Şi presupunerea ta a fost corectă, Paul. Se-ndreaptă către gheţarul Siachen.

— Brett i-a comunicat asta lui Mike? se interesă Hood.

— Nu încă, răspunse Herbert. Din pricina unei furtuni de gheaţă care răvăşeşte platoul, atmosfera e încărcată cu electricitate statică. Sunt prea multe interferenţe. Brett zice că rafalele de gheaţă vin în valuri. Va aştepta să prindă o perioadă de calm, pentru a comunica prin radio.

Brusc, Hood se simţi extrem de stingherit de confortul biroului său încălzit, dotat cu un telefon complet operaţional.

— Paul, am o propunere, zise Herbert. Cred c-ar trebui să cerem ajutor din partea Pakistanului pentru exfiltrarea celor două grupuri. La urma urmei, castanele pe care vrem să le scoatem din foc sunt ale lor.

— Nu putem face asta, interveni Plummer.

— De ce? întrebă Herbert.

— Dacă situaţia este tensionată în măsura descrisă mie de către Paul, atunci o incursiune a aviaţiei militare pakistaneze n-ar

face decât să strice şi mai mult lucrurile. Le-ar da un motiv în plus liderilor militari indieni pentru a ataca.

— Dar cel puţin va fi un conflict convenţional, spuse Herbert.

— Nu neapărat, îl contră Plummer, mai ales dacă în munţi sunt silozuri pakistaneze cu rachete nucleare. Dacă noi le dăm de ştire pakistanezilor despre un iminent atac nuclear indian, atunci guvernul de la Islamabad s-ar putea simţi încurajat să lovească el primul.

— S-ar isca un jihad, spuse Hood.

— Clericii l-ar putea numi astfel, zise Plummer, însă pentru generali n-ar fi decât o manevră tactică de bun-simţ. Situaţia este suficient de încordată, nu-i deloc înţelept să trimitem şi alte forţe militare din cele două tabere în acea zonă fierbinte.

— Dacă însă Statele Unite ar fi cele care trimit trupe suplimentare în munţi? sugeră Hood.

— Asta n-o să se-ntâmple, spuse Herbert, cu gravitate. Chiar dacă Statele-Majore Întrunite şi preşedintele şi-ar da acordul pentru trimiterea unei unităţi de asalt din Turcia sau din Orientul Mijlociu, ar fi necesare câteva ore până să ajungă în regiune.

— E aici un lucru care mie îmi scapă, zise Plummer. De ce să avem nevoie de-un răspuns armat? Nu putem aduce la cunoştinţa indienilor ce face Forţa Specială de Frontieră? Sunt sigur că foarte puţine oficialităţi din guvern au cunoştinţă despre complotul menit să-i scoată ţapi ispăşitori pe terorişti.

— Cu siguranţă că cercul conspiratorilor este extrem de restrâns, se arătă de acord Hood. Problema constă în faptul că nu ştim cine face parte din el.

— În mod evident, cineva ataşat canalului de comunicaţie între Centrul de Comandă şi New Delhi, rosti Herbert. Cum altfel au ştiut indienii de misiunea detaşamentului Striker? Oricum, până să se ajungă la bombardament nuclear, facţiunile indiene moderate ar trebui să întreprindă ceva. Însă Kev Custer monitorizează de ore întregi emisiunile radio şi TV din peninsulă; curentul de opinie pro-acţiuni militare capătă amploare.

— Asta înseamnă că moderaţii se tem să ia atitudine, spuse Hood.

— Exact, zise Herbert.

— Dar secretarul-general al ONU? întrebă Plummer. O cunoşti,

Paul. Dă la o parte neînţelegerile dintre voi. În definitiv, e de origine indiană. Are toate motivele să scoată la iveală faptele reale legate de atentatul terorist.

— Mala Chatterjee? spuse Herbert. E atât de moale în privinţa problematicii terorismului, încât discursurile ei transformă până şi oamenii miloşi la suflet într-o gaşcă de călăi. În timp ce ostaticii erau asasinaţi în incinta Consiliului de Securitate, ea dădea din gură.

— Chatterjee are mult prea mulţi duşmani chiar printre compatrioţii ei, fu de acord Hood. Implicarea ei în acest moment n-ar face decât să agraveze situaţia.

— Ţi-am mai spus şi o repet, Paul. Poate că Rusia va fi dornică să potolească spiritele în India, zise Herbert. Ruşii vor să fie văzuţi ca un serios garant al păcii mondiale.

— Posibil, acceptă Hood. Dar chiar dacă apelăm la ruşi, nu constituie timpul o problemă?

— Timpul, plus evenimentele istorice recente, adăugă Plummer. Poporul pakistanez este strâns înrudit cu cel afgan. Există încă o mulţime de lideri ruşi care-ar vrea să vadă ambele popoare făcute una cu pământul.

— Iar o stare perpetuă de tensiune între India şi Pakistan înseamnă o continuă cursă a înarmărilor, completă Herbert. Până la urmă, banii decid. New Delhi e obligat în continuare să cumpere armament şi materiale strategice de la Moscova.

— Corect, dar tocmai asta dorea Paul să sublinieze, spuse Plummer. Dezbaterea problemelor discutate de noi îi va ţine ocupaţi pe oficialii de la Kremlin zile întregi, sau chiar mai mult. Iar noi n-avem atâta timp la dispoziţie.

— Ei bine, Ron, eu cam rămân în pană de idei şi încep să mă enervez, se răsti Herbert.

— Iar eu tocmai am jucat rolul de avocat al diavolului, Bob, răspunse Plummer, pe un ton defensiv. Putem înainta câteva dintre propunerile noastre reprezentanţei diplomatice de la Moscova şi Pentagonului, însă nu cred că aceste instituţii ne vor acorda genul de sprijin de care avem nevoie.

— Din nefericire, asta e problema atunci când gestionezi o situaţie de criză, în loc să o fi prevenit, rosti cu tristeţe Hood. Odată ce ai intrat în horă, nu ai prea multe opţiuni la dispoziţie.

— Eu nu văd decât una singură, spuse Herbert.

Şeful Secţiei de informaţii avea, fireşte, dreptate. În ciuda tuturor resurselor aflate la dispoziţia Statelor Unite, un singur lucru mai stătea între India, Pakistan şi un posibil război nuclear. Un militar cu care nu se putea lua contactul pe moment, slab echipat şi aflat complet pe cont propriu.

Generalul Mike Rodgers.

45

Gheţarul Siachen

Joi, 9.11 p.m.

Pe durata zborului de la Washington până în Kashmir, Mike Rodgers citise o serie de materiale informative referitoare la gheţarul Siachen. Cel mai interesant era scris de către un ofiţer de informaţii pakistanez.

Supranumit atât de către presa indiană, cât şi de cea pakistaneză „cel mai înalt câmp de bătălie din lume”, Gheţarul Siachen era lipsit de valoare strategică. De mult timp revendicat de către Pakistan, gheţarul atingea aproape şase mii de metri altitudine, temperaturile coborau la -35°C, iar viscolele constante şi lipsa de oxigen făceau respectiva zonă „subumană”, aşa cum sublinia un raport indian. Nimeni nu trăia în acea regiune şi nimeni nu se aventura s-o traverseze.

Gheţarul devenise zonă de conflict în 1984, când în regiune începuseră să-şi facă apariţia ofiţeri de informaţii ai armatei indiene. Se părea că planul lor consta în a-i forţa pe pakistanezi să aloce resurse umane acelei regiuni, făcându-le astfel nedisponibile pentru acţiuni desfăşurate în zonele locuibile din Kashmir şi de-a lungul liniei de demarcaţie. Oricum, Pakistanul descoperise foarte repede prezenţa unităţilor indiene de recunoaştere, graţie unui articol publicitar apărut într-o revistă din

India dedicată alpinismului. Pe o pagină întreagă erau afişate imagini recente ale gheţarului, fără a se indica numele acestuia. Textul articolului oferea alpiniştilor experimentaţi excelente compensaţii materiale şi promisiunea unei aventuri memorabile dacă aveau să contribuie la organizarea de expediţii în acel „teritoriu necartografiat”. Agenţii serviciului pakistanez de contraspionaj începuseră să urmărească şi să captureze unităţile indiene de recunoaştere. Conflictul crescuse în amploare, atrăgând rapid resurse tot mai numeroase din partea ambelor tabere implicate. La aproape douăzeci de ani de la acel eveniment, efective de mii de soldaţi şi aeronave aparţinând celor două ţări erau alocate patrulării în regiunea marelui gheţar.

Însă, dacă toate acele forţe se aflau acolo, Rodgers nu le putea nici vedea, nici auzi. De-a lungul îndelungatei sale cariere militare se aflase în multe locuri izolate ale lumii, dar nici o experienţă nu se compara cu cea de-acum. Stând la poalele gheţarului, înconjurat de gheaţă şi de stâncile munţilor, cu perspectiva redusă la distanţa până la care bătea lumina lanternei, se simţea singur. Şi tot ce putea auzi prin staţia radio erau zgomotele produse de electricitatea statică. Ridică lanterna, luminând povârnişul acoperit cu gheaţă. Baza gheţarului îi amintea de ghearele unui leu. Existau bucăţi lungi de gheaţă murdară, înalte de trei metri, despărţite între ele de crevase. Se reuneau într-o pantă domoală, care se prelungea undeva în sus, pierzându-se în întuneric. Gheţarul îl făcea să se simtă mic şi lipsit de însemnătate. Probabil acea formaţiune geologică arătase exact la fel şi pe vremea când oameni primitivi locuiau în copacii din vale, de unde aruncau unii în alţii cu beţe şi cu fructe.

Staţia radio începu brusc să piuie. Rodgers se grăbi să răspundă.

— Da?

— Ţinta e acolo sus, anunţă cel care-l apelase.

Transmisia avea interferenţe, iar vocea din difuzor abia dacă putea fi recunoscută. Însă Rodgers nu se îndoia că fusese Brett August. Colonelul nu ştia cât timp avea la dispoziţie pentru a transmite. Aşa că trecuse direct la subiectul comunicării, fără a face risipă de cuvinte.

— Recepţionat, spuse Rodgers.

— Grup de patru inşi, continuă August. Fata şi bunicul, Friday şi un membru al celulei.

— Recepţionat, rosti iarăşi Rodgers. Sunt la baza zonei. Să încep acum escaladarea?

— Dacă aştepţi răsăritul, s-ar putea să-i ratezi, zise August. Îmi pare rău.

— N-ai de ce, spuse Rodgers.

— Încercăm să-i ţinem ocupaţi pe inamici, continuă August. Vocea sa începu să se audă cu întreruperi. Aici e furtună… celula la capătul puterilor. Muniţie insuficientă.

— Atunci pleacă de-acolo, îi spuse Rodgers. Mă descurc eu.

Răspunsul lui August fu acoperit de zgomotul descărcărilor statice.

— Am un avans mare faţă de ei, continuă Rodgers. Striga fiecare silabă, sperând că va fi auzit. Chiar dacă inamicii pătrund acum în vale, n-au cum să mă ajungă. Îţi ordon să te retragi. Ai recepţionat? Retragerea!

Nu primi răspuns. În aparat se auzeau doar nişte pârâituri puternice, enervante.

Rodgers reduse volumul şi rămase pe recepţie câteva secunde în plus. Apoi închise staţia pentru a economisi bateriile şi o strecură în locaşul de la centură.

Generalul spera că August nu se va încăpăţâna să rămână pe poziţie. Pentru el şi ceilalţi oameni din grupul său nu ar fi fost o idee bună să coboare muntele. Însă, decât să se cramponeze de poziţia lor în încercarea de-a atrage armata indiană spre ei, ar fi fost mult mai practic să-şi consume energia căutând o peşteră în care să se adăpostească şi în care să facă focul. Din păcate, Rodgers îl cunoştea prea bine pe colonel. August urma probabil să considere retragerea drept o abandonare a prietenului său şi a unei poziţii strategice. Nici una dintre opţiuni nu era acceptabilă pentru colonel.

În plus, platoul reprezenta locul unde muriseră soldaţii unităţii Striker, fapt care-l transforma într-un spaţiu sacru pentru August. Cu nici un chip nu-i putea întoarce spatele, părăsindu-l. Rodgers îl înţelegea pe August, deoarece şi el nutrea aceleaşi sentimente. N-avea nici un rost să lupte pentru o palmă de teren lipsită de importanţă strategică. Dar odată ce acolo fusese vărsat sângele

camarazilor, merita să lupte pentru a le cinsti memoria. Procedând astfel, sacrificiul lor urma să fie cinstit într-un fel pe care numai soldaţii trecuţi prin botezul focului îl puteau înţelege.

Rodgers merse câţiva paşi în lungul bazei gheţarului. După toate aparenţele, nu conta locul din care urma să înceapă ascensiunea. Nu trebuia decât să se caţăre pe una dintre „gheare” şi apoi să meargă mai departe.

În buzunarele vestei avea un set de crampoane din oţel. Le scoase şi le ataşă de tălpile rigide ale bocancilor. Cele două perechi lungi de gheare urmau să-i ofere o aderenţă sporită pe suprafaţa alunecoasă a gheţarului.

Strânse chingile crampoanelor, apoi scoase din alt buzunar al vestei câteva pitoane. Avea să le ţină strâns în palme, ajutându-se de ele pentru a se căţăra pe gheaţă. Pentru a economisi timpul, nu urma să le înfigă definitiv în gheaţă, bătându-le cu ciocanul, decât în caz de nevoie.

Înainte de-a porni, Rodgers îşi asigură lanterna, prinzând-o în chinga de pe umărul stâng. Bateriile cu cadmiu, de mare putere, erau de fabricaţie specială. Becul lanternei, de amperaj redus, împreună cu oglinda superlustruită, asigurau un fascicul de lumină cu unghi mare de dispersie. Era sigur că lanterna avea să funcţioneze întreaga noapte. În timp ce-şi ţinea vârful bocancului stâng pe „gheara” gheţarului, cercetă pentru ultima oară cu privirea muntele de gheaţă.

— Te voi învinge, murmură el. Voi ajunge până sus şi voi duce la capăt treaba începută de camarazii mei.

Ochii lui Rodgers se îndreptară tot mai spre înalt, prin întuneric. Zări stelele, abia licărind printre vălătucii norilor. Timpul părea să-şi piardă contururile, iar Rodgers se simţea asemenea fiecărui războinic care, de la vikingi şi până în prezent, era pe punctul să înceapă o expediţie. Iar în clipa când Mike Rodgers înfipse unul din crampoane în gheaţă şi se ajută de pitoane pentru a-şi trage corpul în sus, nu mai zări stelele. Zări ochii tuturor războinicilor din trecut aţintiţi asupra sa.

Iar printre ei se numărau şi cei ai soldaţilor Striker, care-şi vegheau generalul.

46

Washington D.C.

Joi, 12.00 p.m.

Ambasada Republicii Islamice Pakistan era amplasată pe un domeniu micuţ, cu o poartă înaltă din fier forjat, aflat pe Massachusetts Avenue, în zona de nord-vest a capitalei americane.

Ron Plummer îşi conduse automobilul Saab până la poartă, unde o voce din interior, transmisă prin interfon, îi permise accesul. Apoi urmă aleea de beton ce descria un arc de cerc, până la un al doilea punct de control, aflat în spatele reşedinţei.

Plummer opri maşina lângă uşile duble, de culoare albă, unde fu salutat de către un ofiţer de securitate. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum negru. Purta ochelari de soare, o cască radio şi o vestă antiglonţ pe sub cămaşa albă. Un toc de piele aflat sub braţul stâng adăpostea un pistol. Bărbatul verifică actele de identitate ale lui Plummer, apoi îl îndrumă către un spaţiu rezervat vizitatorilor din mica parcare a ambasadei. Gardianul aşteptă până ce Plummer îşi parcă automobilul.

În timp ce se grăbea să revină la intrarea reşedinţei, Ron Plummer îşi trecu degetele printre firele rebele şi cam rare ale părului său şaten, apoi îşi aranjă ochelarii cu ramă groasă, de culoare neagră. Fost analist de informaţii în slujba CIA, specializat pe problemele Europei Occidentale, bărbatul de treizeci şi nouă de ani nu simţea doar tensiunea propriului rol din drama aflată în desfăşurare. Ataşatul pe probleme politice şi economice al Centrului de Comandă era de asemenea conştient de faptul că o mulţime de lucruri trebuiau să meargă strună, altfel întregul subcontinent indian urma să sară în aer.

Centrul Naţional de Gestionare a Situaţiilor de Criză nu prea avusese legături cu Ambasada Pakistanului. Singurul motiv pentru care ambasadorul acelei ţări, Ismail Simathna, cunoştea personal angajaţi ai Centrului se datora lui Paul Hood şi lui Mike Rodgers. După ce Hood şi Rodgers rezolvaseră situaţia de la sediul Naţiunilor Unite, Simathna îi rugase să viziteze ambasada.

Plummer fusese invitat să li se alăture. Ambasadorul susţinuse că acela era modul de a-şi exprima respectul faţă de sclipitoarea şi eroica agenţie americană de informaţii din care făceau parte invitaţii săi. Printre numeroasele vieţi salvate de către Centrul de Comandă se numărau cele ale ambasadorului Pakistanului la Naţiunile Unite şi ale soţiei sale. Însă Hood şi Plummer suspectau că de fapt Simathna pur şi simplu dorea să-i întâlnească pe bărbaţii care-o puseseră într-o lumină proastă pe secretarul-general al ONU, care era de origine indiană. Bănuiala lor se întărise atunci când mass-media din Islamabad relatase pe larg vizita lor. Iar Hood se felicitase că Plummer venise şi el la întâlnire. Ataşatul politic al Centrului de Comandă părea să confere oarecare substanţă unei vizite concepute a exprima un punct de vedere cu privire la ineficienţa contribuţiei Indiei la asigurarea păcii mondiale.

Ofiţerul de securitate îl lăsă pe Plummer în grija secretarului executiv al ambasadei. Tânărul diplomat afişă un zâmbet de convenienţă şi-l conduse pe Plummer către biroul lui Simathna. Ambasadorul, un bărbat cu părul cărunt, ieşi din spatele mesei de lucru placată cu sticlă, întâmpinându-şi oaspetele. Purta un costum maro şi o cravată de culoarea muştarului. Diplomatul în vârstă de şaizeci şi trei de ani luptase pe front pentru ţara sa şi avea o cicatrice pe ambii obraji, acolo unde un glonţ îi străbătuse falca. Totodată, era expert în informaţii şi un reputat profesor de sociologie şi ştiinţe politice al Universităţii Quaid-E-Azam din Islamabad, înainte de-a fi numit ca reprezentant al naţiunii sale la Washington. Îl salută cordial pe ataşatul politic al Centrului de Comandă.

Plummer nu-i comunicase ambasadorului Simathna motivul vizitei sale; îi spusese doar că era ceva urgent.

Cei doi bărbaţi luară loc în nişte fotolii moderne, aşezate lângă ferestrele biroului. Foile groase de sticlă specială, antiglonţ, le înăbuşeau vocile. În vreme ce vorbea, Plummer părea să aibă un aer de conspirator.

Faţa prelungă a ambasadorului păstră un aer grav, lipsit de emoţie, cât timp vorbi Plummer. Oficialul pakistanez se aplecase înainte, ascultând în tăcere cum Plummer îi povestea despre misiunea unităţii Striker, de la conceperea operaţiunii şi până-n

prezent, şi despre temerile lui Hood legate de acţiunile SFF. După ce americanul îşi sfârşi expunerea, Simathna se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Sunt dezamăgit că n-aţi venit la mine să vă ofer informaţii asupra situaţiei armamentului nuclear din Kashmir, spuse ambasadorul.

— Nu doream să abuzăm de prietenia dumneavoastră, răspunse Plummer. Ea reprezintă ceva extrem de important pentru noi.

— Foarte atent din partea voastră, replică ambasadorul, zâmbind uşor. Însă acum aţi venit la mine.

— Da, spuse Plummer. Pentru sfatul, sprijinul, răbdarea şi, mai presus de toate, încrederea dumneavoastră. Suntem încredinţaţi că avem mari şanse să ţinem situaţia sub control, dar orele care vor urma vor fi extrem de dificile.

— Da, politica de ajungere în pragul unui conflict nuclear poate fi descrisă astfel, rosti cu voce scăzută ambasadorul. Soldaţii voştri au fost foarte curajoşi alegând desantul ca metodă de pătrundere în munţi. Iar supravieţuitorii unităţii speciale îmi dau mari speranţe. Naţiunile nu constituie un tot unitar, nici chiar India sau Pakistanul. Atunci când oamenilor le pasă de semenii lor, se pot realiza fapte măreţe.

— Eu şi Paul Hood vă împărtăşim optimismul, zise Plummer.

— Chiar şi în conjunctura actuală?

— Mai ales acum, replică Plummer.

În cursul dialogului, Plummer urmărise cu atenţie ochii întunecaţi ai ambasadorului. Simathna se gândea la cu totul altceva. Plummer se temea ca nu cumva diplomatul să plănuiască să-şi alerteze guvernul.

Ambasadorul se ridică din fotoliu.

— Domnule Plummer, sunteţi amabil să mă scuzaţi pentru câteva minute?

Plummer se ridică la rândul său.

— Încă un amănunt, domnule ambasador.

— Da?

— Nu doresc să vă presez, domnule, dar vreau să mă asigur că v-am explicat limpede cum stau lucrurile, spuse Plummer. Este vital ca guvernul dumneavoastră să nu întreprindă nici o acţiune

până când oamenii noştri nu vor avea şansa să o extragă pe agenta indiană din teatrul de operaţii.

— Aţi specificat foarte clar asta, răspunse ambasadorul.

— Există un mare pericol ca până şi cea mai mică vorbă scăpată fără de voie să transforme operaţiunea într-un adevărat coşmar, adăugă Plummer.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, îl asigură Simathna.

Zveltul pakistanez surâse uşor şi o porni către uşa biroului.

— Domnule ambasador, vă rog să-mi spuneţi ce-aveţi de gând să faceţi, îl imploră Plummer.

Americanul urma să se simtă extrem de umilit dacă Simathna ieşea din încăpere doar cât să ia o aspirină sau să folosească toaleta. Însă era obligat să afle.

— Voi întreprinde ceva care va necesita sprijinul dumneavoastră, răspunse ambasadorul.

— Vă stau la dispoziţie pentru orice, rosti Plummer. Ce pot face să vă ajut?

Ambasadorul deschise uşa şi aruncă o privire înapoi.

— Trebuie să-mi acordaţi ceva ce tocmai mi-aţi cerut mie să vă ofer.

— Desigur, spuse Plummer. Spuneţi despre ce este vorba.

În timp ce aştepta răspunsul, ataşatul politic al Centrului de Comandă trecu rapid în revistă conversaţia avută, încercând să-şi aducă aminte ce naiba-i ceruse ambasadorului.

— Am nevoie de încrederea dumneavoastră, zise Simathna.

— O aveţi, domnule. Tocmai din acest motiv mă aflu aici, insistă Plummer. Tot ce vreau să aflu este dacă jucăm amândoi după acelaşi scenariu tactic.

— Exact asta facem, replică Simathna. Oricum, eu am acces la unele note de subsol pe care dumneavoastră nu le aveţi.

Cu acestea spuse, ambasadorul Pakistanului ieşi din birou şi închise încetişor uşa în urma sa.

47

Gheţarul Siachen

Joi, 10.57 p.m.

Furia îl ajuta pe Ron Friday să nu simtă efectele frigului.

La începutul acelei etape a misiunii, agentul NSA nu era deloc furios, ci optimist. Reuşise cu succes să preia conducerea misiunii de la Sharab. Chiar dacă femeia avea să supravieţuiască înfruntării cu armata indiană, Friday urma să fie cel care condusese celula până în Pakistan. Gloria avea să-i revină lui. Iar călătoria părea să fie uşor de realizat, cel puţin aşa indicau hărţile militare de recunoaştere pe care le luase din elicopterul indian. Se părea că în trecătoarea Bellpora linia de demarcaţie era slab păzită. Terenul din regiune era extrem de vast şi descoperit, fiind uşor de supravegheat din aer. Căpitanul Nazir îi spusese că oricine se aventura să străbată sălbatica întindere de gheaţă risca să fie reperat şi interceptat. Aşa că Friday şi restul persoanelor din grupul său trebuiau să rămână în alertă. Dacă un avion îi survola atunci când încă se mai aflau în trecătoare, urmau să-şi găsească un ascunziş până când pericolul trecea.

Oricum, odată cu scurgerea orelor, optimismul lui Friday legat de operaţiune scăzuse continuu. Era obişnuit să acţioneze singur. Acel fapt îi oferise întotdeauna un avantaj psihologic. Nefiind nevoit să-şi facă griji pentru altcineva sau să se bazeze pe altă persoană, era capabil să-şi schimbe rapid deciziile tactice. La fel se întâmpla şi cu viaţa lui amoroasă. Îşi plătea femeile cu ora. Procedând astfel, îi venea mai uşor să le cucerească şi apoi să le părăsească, uitând de ele.

Samouel rezista cu brio. El deschidea drumul. Pakistanezul sonda terenul din faţa sa cu un băţ găsit pe parcurs, asigurându-se că nu treceau peste crevase acoperite de un strat subţire de gheaţă. Friday era exact în spatele lui. Sub braţul drept ţinea două torţe, încă neaprinse. Le confecţionase din două crengi solide, rupte ceva mai devreme din nişte copaci care alcătuiau ultima linie împădurită înainte de a se ajunge la gheţar. Peste capătul lor înfăşurase strâns fâşii de bandaj elastic, care mai mult

străluceau decât ardeau cu flacără. Printre ele Friday îndesase ghemotoace de iarbă uscată, ca să iniţieze aprinderea. Torţele aveau să fie utilizate numai în caz de urgenţă. Lui Friday îi rămăseseră în buzunare doar cinci beţe de chibrit, pe care intenţiona să nu le aprindă în zadar.

Nanda şi bunicul ei încheiau şirul. Nanda era în formă. Deşi conformaţia ei zveltă ducea la pierderea rapidă a căldurii corporale, tânăra avea o voinţă de fier, care o ajuta să ţină pasul cu ceilalţi. Cu Apu lucrurile stăteau însă altfel. Bătrânul fermier era pur şi simplu epuizat. Dacă nu i-ar fi stat nepoata alături, probabil că indianul s-ar fi încovrigat pe sol şi şi-ar fi dat duhul.

Pe măsură ce întunericul se lăsa peste gheţar şi temperatura scădea, Friday era din ce în ce mai dezgustat de membrii familiei Kumar. Nu avea nici un fel de îngăduinţă faţă de nevolnicia lui Apu. Iar grija şi devotamentul arătate de Nanda îl scoteau din fire. Grija ei principală trebuia s-o reprezinte soluţionarea situaţiei de criză la a cărei declanşare contribuise. Fiecare minut petrecut cu grijirea şi sprijinirea lui Apu nu făcea decât să le încetinească înaintarea şi să consume rezervele de energie ale Nandei, ale lui Friday şi ale celuilalt bărbat.

Viaţa fermierului nu merita un efort atât de mare.

Înainte ca întunericul nopţii să-i învăluie complet, agentul american cercetase din priviri pentru ultima oară împrejurimile. Grupul se găsea pe o fâşie de teren plat, lipsit de orice fel de acoperire. La opt sute de metri în dreapta lor, gheţarul se înălţa aproape vertical, până la mare altitudine. Suprafaţa lui părea extrem de neregulată, de parcă o secţiune de mărimea unui munte fusese ruptă din el. Către stânga, terenul era mult mai accesibil, fiind nivelat probabil pe parcursul veacurilor de către ploi şi avalanşele prăvălite din munţi. Cobora în pantă lină spre ceea ce părea a fi o vale, aflată la mare distanţă. Friday nu putea fi sigur, fiindcă o ceaţă deasă se ridica dinspre zonele joase, mai calde, ale gheţarului.

Dar nu avea nici o importanţă dacă acolo se afla sau nu o vale. Pakistanul era în faţa lor, spre nord. Iar dacă Ron Friday nu întreprindea ceva care să ducă la sporirea vitezei de înaintare a grupului, n-aveau să ajungă la timp dincolo de graniţă, asta-n cazul fericit în care mai apucau să ajungă.

Friday scoase lanterna din buzunar şi i-o dădu lui Samouel. Probabil că bateriile ei nu aveau să reziste până-n zori. Friday îl sfătui pe pakistanez să se uite bine la terenul din faţa sa, apoi să stingă lanterna până când urma să aibă absolută nevoie s-o folosească din nou. Apoi americanul ieşi din formaţie, trăgându-se în partea stângă. Noaptea era calmă şi tăcută. Gheţarul îi apăra de teribilele vânturi care străbăteau masivul muntos. Friday aşteptă ca Nanda şi bunicul ei să-l ajungă din urmă. Apoi se alătură iarăşi formaţiei, flancând-o pe tânăra indiană. Nanda îl ţinea de mână pe bunicul ei, mergând la foarte mică distanţă în faţa acestuia. La fiecare pas se oprea şi literalmente îl trăgea blând, dar cu fermitate, pe bătrân după ea, târându-l pe gheaţă. Fata respira din ce în ce mai greu, iar Apu mergea încovoiat de la mijloc, fiind aplecat foarte mult în faţă.

— În ritmul acesta nu vom reuşi, spuse Friday.

— Ba vom ajunge, răspunse tânăra.

— Nu la timp, insistă americanul.

Nu era sigur de cele afirmate. Dar rostind vorbele pe-un ton răspicat, îi dădea Nandei impresia că spunea adevărul.

Tânăra nu-i răspunse.

— Dacă oricare dintre tabere aruncă o rachetă nucleară undeva în munţi, gheţarul ăsta se va transforma într-un lac cu apă dulce, mai zise Friday. Dă-mi voie să-l las în urmă pe bunicul tău, vegheat de Samouel. Tu mergi cu mine în Pakistan. Când ajungem acolo, le putem trimite ajutoare.

— Să-l las pe bunicul în grija unuia dintre cei care ne-au ţinut captivi? zise fata. Nu pot avea încredere într-un asemenea gen de om.

— Împrejurările s-au schimbat, spuse Friday. Samouel vrea să-şi salveze poporul. Asta înseamnă că-l va proteja pe bunicul tău.

Tânăra continua să-şi ajute bunicul să avanseze. Din pricina întunericului, americanul nu-i putea zări expresia feţei. Dar putea auzi cum picioarele fermierului se târau pe gheaţă. Un sunet care avea darul să-l enerveze.

— Nanda, am nevoie de cooperarea ta, o presă agentul NSA.

— Dar sunt cooperantă, protestă tânăra.

— N-ai priceput, rosti americanul. Nu avem idee ce se petrece acum în lume. Trebuie neapărat să te trec dincolo de linia de

demarcaţie cât mai rapid posibil.

Nanda se opri. Îi spuse bătrânului să se odihnească preţ de câteva clipe. Fermierul se lăsă bucuros în genunchi, în vreme ce Nanda îl trăgea ceva mai departe pe Friday. Americanul îi spuse lui Samouel să continue înaintarea. Aveau să-l ajungă din urmă orientându-se după fasciculul de lumină emis de lanterna lui.

— Dacă-i lăsăm aici pe terorist şi pe bunicul, nimeni nu va veni după ei, spuse Nanda. Cunosc regiunea asta de graniţă. Între taberele aflate de cele două părţi ale gheţarului există mari tensiuni. Nimeni nu va dori să întreprindă o acţiune lipsită de necesitate militară, care poate fi considerată un act provocator. Iar Samouel va pleca, lăsându-l aici pe bunicul.

— Vom trimite un elicopter civil, zise Friday. Ambasada americană va face rapid aranjamentele necesare.

— Până atunci vor fi deja morţi, îi spuse Nanda. Bunicul a îndurat mai mult decât putea suporta. Dacă plec, se va da bătut şi va muri.

— Nanda, dacă nu vii cu mine, s-ar putea ca două naţiuni să-şi înceteze existenţa, insistă americanul. Tu deţii un rol-cheie în evitarea acestei tragedii şi ar fi bine să-l joci aşa cum trebuie.

Tânăra rămase cufundată în tăcere. Friday n-o putea zări prin beznă, însă îi auzea răsuflarea, care-şi încetinise ritmul. Nanda începuse să analizeze opţiunile. Era un semn că va ceda, acceptând propunerea agentului american.

— În regulă, spuse tânăra. Voi face ce-mi ceri, însă numai dacă rămâi să-l ajuţi pe bunicul.

Friday fu luat prin surprindere.

— Poftim?

— Ştii cum să supravieţuieşti într-un asemenea mediu, replică Nanda. Pentru a da greutate vorbelor sale, arătă cu mâna în direcţia torţelor neaprinse. Cred că am văzut o vale către vest. Vei reuşi să-l duci pe bunicul până acolo prin întuneric, să găseşti un adăpost, căldură şi apă. Promite-mi că o să ai grijă de el şi eu voi continua drumul cu Samouel.

Transpiraţia de pe faţa americanului începea să îngheţe. Era o senzaţie stranie, ca atunci când se întărea ceara topită a unei lumânări. Pielea din regiunea interioară a coapselor era foarte iritată din pricina frecării cu hainele în timpul marşului prelungit,

iar plămânii îl dureau din cauza aerului rece inspirat. Cu cât zăbovea mai mult în acel loc, cu atât devenea mai conştient de vulnerabilitatea lor. Era suficient să încetezi să te mişti câteva clipe în plus, şi mureai din pricina frigului.

Friday puse jos cele două torţe şi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă. Îşi îndepărtă transpiraţia îngheţată de pe obraji şi de pe frunte. Apoi îşi strecură mâna în buzunarul scurtei. Nanda era premiul cel mare al agentului american. Friday n-avea de gând să rămână în urmă sau să-i dicteze cineva ce să facă.

Scoase pistolul din buzunar. Nanda nu putea vedea ce face el, aşa că nu-i cunoştea intenţiile. Dacă îl împuşca pe fermier, Nanda nu avea altă opţiune decât să continue drumul, chiar şi numai din dorinţa de a-l aduce pe Friday în faţa justiţiei. Fireşte, agentul NSA avea să susţină că Apu era disperat de faptul că-i încetinea pe ceilalţi componenţi ai grupului. Aşa că se repezi la pistol ca să se sinucidă. Urmase o luptă şi arma se descărcase accidental.

Friday şovăia. Luă în consideraţie posibilitatea ca zgomotul împuşcăturii să atragă atenţia soldaţilor indieni amplasaţi pe linia de demarcaţie. Însă îşi dădu seama că mulţimea de piscuri şi de văi acoperite cu gheaţă aveau să reverbereze sunetul împuşcăturii, făcând imposibilă localizarea precisă a locului din care se trăsese. Iar piscurile se aflau la distanţă suficient de mare încât să se elimine riscul producerii unei avalanşe, provocate de detunătura armei. Mai ales dacă sunetul împuşcăturii urma să fie atenuat de scurta îmblănită a bătrânului.

Friday se puse în mişcare, ocolind-o pe Nanda.

— Bine, spuse el cu hotărâre. Mă ocup eu de bunicul tău.

48

Washington D.C.

Joi, 1.28 p.m.

Ron Plummer nu era genul de individ răbdător. O trăsătură care-l ajutase enorm pe parcursul carierei sale.

Ofiţerii de informaţii care lucrau ca ataşaţi politici nu-şi permiteau să fie răbdători. Mintea lor trebuia să fie permanent în alertă şi să dea dovadă de o curiozitate creativă. Altfel, nu puteau să-i convingă pe cei din jur şi nici pe ei înşişi să ignore anumite lucruri evidente sau să accepte impasurile. Oricum, munca lor necesita un autocontrol deplin. Adică abilitatea de-a părea calmi chiar şi-atunci când nu erau.

De obicei, Ron Plummer se dovedea a fi un om calm. Numai că în acele clipe puterea sa de autocontrol era pusă la încercare. Nu din pricina situaţiei de criză, ci din cauza unui lucru pe care fostul ofiţer de informaţii îl ura cel mai mult.

Ignoranţa.

Trecuseră aproape patruzeci şi cinci de minute de când ambasadorul Simathna părăsise biroul. Plummer rămăsese preţ de câteva minute aşezat în fotoliu, se ridicase şi făcuse lent câţiva paşi, apoi se aşezase din nou, pentru ca în cele din urmă să se ridice şi să se plimbe în cerc prin spaţioasa cameră de lucru. Cercetase rafturile bibliotecii, încărcate cu lucrări de istorie şi cu biografii. Majoritatea operelor erau scrise în limba engleză, iar câteva dintre ele, în urdu. Lambriurile de lemn care acopereau zidurile biroului erau decorate cu plachete, menţiuni şi fotografii ale ambasadorului aflat în compania unor diverşi lideri de stat. Exista până şi o imagine în care Simathna poza alături de secretarul-general al Organizaţiei Naţiunilor Unite, Mala Chatterjee. Nici unul dintre ei nu zâmbea. Ataşatul pe probleme politice spera ca acela să nu fie un semn de rău augur. Plummer se oprise în faţa unui document înrămat, fixat pe perete în apropierea mesei de lucru a ambasadorului. Actul fusese semnat în anul 1906 de către Aga Khan al III-lea, un indian de origine musulmană, şi constituia o declaraţie clară a obiectivelor Ligii Tuturor Indienilor Musulmani, o organizaţie înfiinţată de către fiul sultanului pentru a veghea la crearea în regiune a unui stat musulman. Americanul se întrebă dacă nu cumva acela fusese momentul în care interesele indienilor şi cele ale musulmanilor coinciseseră pentru ultima oară.

Ron Plummer îşi văzu propria imagine reflectată în geamul

rezistent la raze ultraviolete care proteja documentul. Era o figură translucidă, care se potrivea de minune profesiei sale. Un ataşat politic trebuia să aibă suficientă substanţă pentru a-şi susţine opiniile, dar să fie îndeajuns de flexibil încât să le ia în consideraţie şi pe cele ale altora. De asemenea, trebuia să deţină talentul de-a fi un bun mediator. Chiar şi oameni onorabili, cu capul pe umeri, bine intenţionaţi precum Hood şi Simathna puteau ajunge la un puternic dezacord.

Plummer aruncă o privire la ceas. Paul Hood cu siguranţă aştepta veşti. Însă ataşatul politic nu dorea să apeleze Centrul de Comandă, căci nu avea nimic de raportat. În plus, era sigur că ambasada fusese înţesată cu dispozitive de ascultare. În mod cert existau microfoane plasate în incinta biroului şi în telefoane. Chiar dacă folosea propriul telefon mobil, numărul pe care-l forma urma să fie identificat cu ajutorul unui dispozitiv de interceptare a emisiilor electronice. Acele aparate erau de mărimea şi de forma unui ceas de buzunar, fiind proiectate pentru a recunoaşte şi a înregistra numai transmisiunile provenite de la telefoane mobile. După aceea, ori de câte ori avea să formeze numărul respectiv în raza de acţiune a antenelor de ascultare ale ambasadei, agenţii pakistanezi de informaţii – sau oricine cumpăra informaţii de la Islamabad – puteau asculta convorbirea. Când utilizatorii de telefoane mobile interceptau din întâmplare convorbirea altor persoane, era un accident. Altfel stăteau lucrurile atunci când respectivele convorbiri erau monitorizate în mod constant.

Plummer încercă să presupună ce avea de gând să facă ambasadorul Simathna. Decise că existau trei posibilităţi. Cu siguranţă raportase informaţia preşedintelui Pakistanului, generalul Abdul Qureshi. După aceea, fie guvernul de la Islamabad, fie Ambasada Republicii Islamice Pakistan puteau emite o declaraţie de presă prin care condamnau duplicitatea conducerii politice de la New Delhi. Firește, indienii aveau să nege vehement acuzaţia. Acţiunea urma să ducă la strângerea rândurilor poporului indian în jurul liderilor săi şi la escaladarea tensiunii nu numai în acea zonă, ci şi la sediul Centrului de Comandă, care în mod sigur avea să fie menţionat în comunicatul guvernului de la Islamabad ca sursă a informaţiei.

A doua posibilitate consta în faptul că nu urma să fie dat nici

un comunicat de presă. Cel puţin, nu încă. În schimb, generalul Abdul Qureshi şi ofiţerii de rang înalt din compunerea Consiliului de Securitate Naţională pakistanez aveau să planifice un atac nuclear rapid şi necruţător împotriva Indiei, în încercarea de-a distruge cât mai multe dintre instalaţiile nucleare ale statului vecin înainte de-a da publicităţii informaţia oferită de către Centrul de Comandă. Acţiunea avea să atragă Statele Unite în conflict ca aliat de facto al Pakistanului.

Hood şi Plummer ştiau că ambele variante erau posibile. Trăgeau însă speranţă că raţiunea va învinge. În fond, ambasadorul Simathna părea un om cu capul pe umeri.

Asta îl făcea pe Plummer să spere într-o a treia posibilitate, pe care el o numea „la o sută optzeci de grade”. Era o variantă pe care experţii niciodată nu o luau în seamă, o evoluţie diametral opusă cursului dictat de logica banală a faptelor. Exact ca în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când locul de invazie al Aliaţilor a fost Normandia, nu Pas-de-Calais [1]; sau precum atunci când Harry Truman îl învinsese pe Thomas Dewey în cursa prezidenţială în anul 1948.[2]

Vorbele rostite de către Simathna înainte de-a ieşi, cum că existau anumite referinţe la care numai el avea acces, îl făceau pe Plummer să spere într-un „la o sută optzeci de grade”.

Uşa se deschise în timp ce americanul citea documentul vechi de nouăzeci de ani, purtând iscălitura lui Aga Khan.

---

1 Pe data de 6 iunie 1944, Aliaţii au lansat o uriaşă operaţiune de desant aerian şi maritim, numită Operaţiunea Overlord, împotriva trupelor germane care ocupau Franţa. În ciuda opiniei generale, care indica regiunea Pas-de-Calais drept cel mai probabil loc al invaziei – acolo lăţimea Canalului Mânecii, care desparte Anglia şi Franţa, este cea mai mică –, adevărata ţintă a fost provincia Normandia. Ca preambul al invaziei Europei, Aliaţii desfăşuraseră o vastă operaţiune de intoxicare (schimburi de mesaje radio între unităţi fictive amplasate în regiunea din preajma Pas-de-Calais, răspândirea în acea zonă a unui număr imens de tancuri, avioane şi camioane gonflabile pentru a înşela avioanele germane de recunoaştere, „pierderea” unor documente secrete care indicau Pas-de-Calais ca ţintă a invaziei etc), menită să convingă conducerea militară germană că Aliaţii vor traversa Canalul acolo unde toată lumea se aştepta: în zona lui cea mai îngustă. (n.tr.)

2 În acel an, preşedintele democrat în exerciţiu Hary Truman era dat în urma sondajelor ca învins sigur de republicanul John Dewey. Cotidianul *Chicago Tribune* chiar s-a grăbit să titreze pe prima pagină: „Dewey l-a învins pe Truman”.

— Deseori stau exact unde vă aflaţi dumneavoastră şi privesc acel act, spuse ambasadorul, pătrunzând în birou. Îmi aminteşte de-un vis, printre ai cărui continuatori am onoarea să mă număr.

Pakistanezul închise uşa masivă şi se-ndreptă spre masa de lucru. Ambasadorul părea mult mai frământat decât înainte. Pentru Plummer, putea reprezenta un lucru pozitiv sau unul negativ. Poate că diplomaţia triumfase şi guvernul de la Islamabad îi dădea răgaz lui Mike Rodgers pentru a-ncerca să-şi finalizeze misiunea. Asta însemna că ambasadorul avea să fie sau erou, sau ţap ispăşitor. Dacă lucrurile nu stăteau astfel, atunci urmaşii lui Aga Khan al III-lea erau pe punctul de-a scrie un nou document al Ligii Musulmanilor. Unul care avea să rămână întipărit în cărţile de istorie cu plutoniu 239[1].

Simathna trecu grăbit în spatele mesei de lucru. Cu un gest, îl invită pe american să ia loc pe-un scaun aflat în faţa sa. Plummer aşteptă să se aşeze ambasadorul, apoi se aşează şi el. Simathna îi întinse ataşatului politic un telefon.

— Apelaţi-l, vă rog, pe domnul Hood şi rugaţi-l să vă facă legătura cu generalul Rodgers, spuse Simathna. Trebuie să le vorbesc amândurora.

Plummer se aplecă în faţă.

— Ce le veţi spune? întrebă el.

— Am discutat cu generalul Qureshi şi cu membrii Consiliului de Securitate Naţională, îi comunică ambasadorul. Şi-au exprimat profunda îngrijorare, însă n-au intrat în panică. Se efectuează în mod discret preparativele necesare activării sistemelor de apărare şi a trupelor aflate deja pe poziţii. Dacă lucrurile pe care ni le-aţi spus despre femeia indiană sunt adevărate, considerăm că situaţia de criză nu trebuie să escaladeze.

— Cum poate Centrul de Comandă să vă ajute? insistă Plummer.

Ambasadorul Simathna îl puse la curent cu cele discutate de către liderii pakistanezi. Planul lor era mai mult decât un „la o sută optzeci de grade”. Era o variantă care nu-i trecuse niciodată prin minte lui Plummer.

Ataşatul înţelese totodată că planul implica riscuri enorme. Era posibil ca pakistanezii să caute un aliat în războiul contra

---

[1] Izotop al plutoniului, folosit la fabricarea armelor nucleare (n.tr.)

Indiei. Dacă ambasadorul îl dezinforma pe Plummer în legătură cu intenţiile conducerii de la Islamabad, propunerea pakistanezilor avea să aducă Statele Unite exact în epicentrul conflictului.

În cel mai strict sens.

Din fericire, ori din nefericire, tot ce putea face Ron Plummer se rezuma la a-l suna pe Paul Hood.

Omul care trebuia să ia o decizie.

49

Washington D.C

Joi, 1.36 p.m.

Paul Hood tocmai şterpelea o felie de pizza de pe biroul secretarului său în clipa când sosi apelul din partea lui Ron Plummer. Hood îl rugă pe Bugs să-i comunice lui Bob Herbert să vină până la el. Apoi se grăbi spre biroul său ca să preia apelul.

— Ce-ai obţinut? spuse Hood imediat cum ridică receptorul.

Auzea un uşor ecou al vocii sale, semn că telefonul interlocutorului era pus pe speaker. Directorul Centrului de Comandă activă funcţia speaker a propriului său aparat.

— Paul, sunt împreună cu ambasadorul Simathna, zise Plummer. Are o propunere pentru noi.

— Bună ziua, domnule ambasador, salută Hood. Spuneţi-mi cum vă putem ajuta.

Exact în acel moment Herbert îşi împinse căruciorul în birou, apoi închise uşa în urma sa.

— Domnule director, înainte de toate vreau să exprim condoleanţe pentru tragicele pierderi suferite de unitatea Striker, precum şi aprecierea guvernului meu pentru misiunea pe care încercau s-o îndeplinească, spuse Simathna.

— Vă mulţumesc, răspunse Hood.

Ambasadorul pusese prea multă compasiune în tonul său. În

mod evident, îşi dădu seama de faptul că detaşamentul nu se afla în regiune pentru a contribui la stoparea agresiunii indiene.

Herbert era ceva mai necioplit. Şeful Secţiei de informaţii făcu un gest grăitor, descriind prin aer o mişcare repetată sus-jos, cu pumnul strâns.

— În al doilea rând, guvernul meu are un plan care i-ar putea ajuta pe generalul Rodgers şi pe subordonaţii săi, continuă Simathna. După cum i-am explicat deja domnului Plummer, va fi necesară perfectarea unei înţelegeri cu guvernul dumneavoastră, în care să se precizeze că detaliile acestei operaţiuni trebuie să rămână confidenţiale.

— Nu sunt în măsură să iau decizii în numele guvernului, ci doar în mica mea arie de responsabilitate, spuse Hood. Dacă-mi veţi comunica ideea dumneavoastră, voi discuta imediat cu persoane abilitate să vă ofere acele garanţii de care aţi pomenit.

Paul Hood fierbea pe dinăuntru. Se pierdeau secunde preţioase, poate chiar şi unele vieţi omeneşti, cât timp el şi ambasadorul Simathna îşi defineau poziţiile. Dar aşa erau regulile diplomaţiei.

— Planul propune ca grupul vostru să se îndrepte către un siloz cu rachete nucleare, construit de către armata noastră în interiorul gheţarului, zise Simathna. Silozul este operat de la distanţă, prin telecomandă, interiorul lui fiind monitorizat prin intermediul camerelor video. Femeia indiană îşi poate transmite mărturia dinăuntrul acelei locaţii.

Hood îi aruncă o privire lui Bob Herbert. Mike Rodgers era invitat să viziteze unul dintre silozurile pe care iniţial fusese trimis detaşamentul Striker să le descopere. Ironia propunerii era aproape dureroasă. Oricum, cu mult mai dificil de acceptat erau riscurile inerente acelui plan.

— Domnule ambasador, sunteţi amabil să mă scuzaţi preţ de-un minut? îl rugă Hood.

— Dată fiind gravitatea situaţiei, eu n-aş avea nevoie de aşa mult timp, replică Simathna.

— Vă înţeleg, domnule ambasador, însă trebuie să discut cu unul dintre asociaţii mei, explică Hood.

— Desigur, acceptă Simathna.

Hood dezactivă microfonul aparatului.

— Ce spune flerul tău, Bob? Se folosesc de noi?

— Omule, habar n-am, recunoscu Herbert. Instinctul îmi spune că echipa noastră trebuie să se îndrepte cât mai urgent posibil către cel mai apropiat şi mai călduros refugiu. Cu cât studiez mai mult fotografiile gheţarului, cu atât mai mult încep să cred că nu vor reuşi niciodată să-l traverseze fără echipament şi provizii suplimentare faţă de ce au asupra lor în momentul actual. Iar prognoza meteo pentru acea regiune este infectă. Înainte de miezul nopţii temperatura va ajunge la minus zece grade. Însă mă văd silit să te previn că, dintre toate locurile în care poate merge echipa noastră, un siloz nuclear pakistanez ar fi ultima mea alegere.

— Sunt de acord cu tot ce mi-ai spus, răspunse Hood. Problema e că trebuie s-o aducem pe Nanda Kumar în faţa camerelor de luat vederi cât mai curând posibil.

— Da, Nanda, rosti Herbert. Problema o reprezintă Mike şi Ron Friday. Dacă pakistanezii îi aduc şi pe ei în faţa camerelor, nici nu-mi pot imagina ce porcărie de poveste ar fi în stare să înjghebe guvernul de la Islamabad. Ar putea anula sonorul, să difuzeze imaginea video şi să susţină că Mike şi Friday se află acolo pe post de consultanţi tehnici. Cum ar da asta în India, China, Rusia şi Dumnezeu mai ştie în ce altă ţară? Un general şi un agent de informaţii, ambii americani, acţionând în apropierea rachetelor nucleare pakistaneze?

— Vor trage concluzia că ne-am implicat de partea Pakistanului încă de la începutul operaţiunii, zise Hood. Nu văd altă variantă.

Herbert scutură din cap.

— Nici mie nu-mi trece prin minte o altă opţiune.

— Atunci, hai să continuăm conform planului propus de ambasador, fiind atenţi la fiecare pas pe care-l facem, îi spuse Hood. Primul lucru pe care-l avem de făcut este să luăm legătura cu Brett. Să vedem dacă-l mai poate contacta pe Mike.

— Sunt de acord, zise Herbert.

— Voi obţine de la Simathna coordonatele silozului cu rachete nucleare, îi comunică Hood. Apoi îi voi suna pe Hank Lewis, pe doamna senator Fox şi pe preşedinte, informându-i ce avem de gând să facem.

— De la Fox şi de la preşedinte nu vei obţine susţinere, îl preveni Herbert.

— Ştiu, însă nu cred că vor anula operaţiunea, replică Hood. Suntem implicaţi prea mult. Dacă Mike şi Friday reuşesc să traverseze linia de demarcaţie împreună cu celula pakistaneză, autorităţile din Islamabad vor susţine că Statele Unite au ajutat-o să scape. Ceea ce ar fi la fel de dăunător pentru noi.

Herbert făcu semn că era de acord. Răsuci căruciorul şi-l propulsă până într-un colţ al biroului, apoi formă numărul de apel al staţiei TAC-SAT cu ajutorul tastaturii încorporate în braţul mijlocului său de locomoţie.

Între timp, Paul Hood reluase convorbirea cu ambasadorul Simathna. Dezactivase funcţia speaker, astfel încât conversaţia sa să nu interfereze cu apelul radio al lui Herbert.

— Domnule ambasador? spuse Hood.

— Sunt aici, răspunse Simathna.

— Vă mulţumesc că aţi aşteptat, domnule, zise Hood. Am fost de acord că propunerea dumneavoastră trebuie urmată.

— „Urmată”, rosti ambasadorul. Asta înseamnă că luaţi în consideraţie şi alte căi de acţiune?

— Pentru moment, nu, replică Hood.

— Însă s-ar putea s-o faceţi, insistă ambasadorul.

— Este posibil, acceptă Hood. Momentan nici nu ştim sigur dacă-l putem contacta pe generalul Rodgers, cu atât mai puţin să-l dirijăm spre siloz. De asemenea, nu ştim în ce stare se află grupul său.

— Apreciez starea voastră de incertitudine, însă trebuie să înţelegeţi cât de mare este îngrijorarea mea, spuse ambasadorul. Nu dorim să dezvăluim locaţia silozului nostru defensiv decât în situaţia în care ofiţerul vostru urmează să-l utilizeze.

Conversaţia devenea un model de şicanare, nu de cooperare. Hood trebuia să schimbe acea stare de fapt, mai ales dacă urma să încredinţeze soarta lui Mike Rodgers în mâinile diplomatului pakistanez.

— Înţeleg perfect, domnule ambasador, spuse Hood.

Brusc, Herbert se răsuci în scaun, făcând un semn de negaţie.

— Aşteptaţi, domnule ambasador, rosti grăbit Hood. Apăsă butonul care suspenda microfonul. Ce-i, Bob?

— Brett nu-l poate prinde pe Mike, îi comunică Herbert.

Hood scăpă o sudalmă.

— Tot ce recepţionează sunt descărcări statice, continuă Herbert. Sharab i-a spus că vântul nu se va opri pe parcursul următoarelor cinci sau şase ore.

— Asta nu ne ajută cu nimic, aprecie Hood.

Directorul Centrului de Comandă stătu pe gânduri timp de câteva momente. Aveau mii de sateliţi de comunicaţie în spaţiu şi o mulţime de avanposturi în acea regiune. Trebuia să existe o modalitate prin care să-i poată trimite un mesaj lui Mike Rodgers.

Sau cuiva care era împreună cu el, îi trecu brusc prin minte lui Hood.

— Bob, cred că putem rezolva problema, zise Hood. Spune-i lui Brett că reluăm legătura cu el peste câteva minute. Apoi apelează-l pe Hank Lewis.

— Aşa voi face, îl asigură Herbert.

Hood reactivă microfonul.

— Domnule ambasador, puteţi rămâne pe fir?

— Securitatea patriei mele este periclitată, spuse Simathna.

— Ăsta a fost un „da”, domnule ambasador? îl presă Hood.

N-avea timp de discursuri.

— Un da categoric, domnule Hood.

— Domnul Plummer mai este lângă dumneavoastră? se interesă Hood.

— Sunt aici, Paul, răspunse Plummer.

— Bine. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, zise Hood.

— Înţeleg, replică Plummer.

— Vă pun pe speaker, astfel încât amândoi să fiţi martori la cele ce vor urma, îi atenţionă Hood.

Ambasadorul îi mulţumi.

Simathna părea sincer. Hood spera să fie aşa. Căci dacă ambasadorul făcuse ceva care să pună în pericol atât misiunea, cât şi viaţa lui Mike Rodgers, Hood avea să afle imediat.

Ron Plummer constituia garanţia sa.

50

Gheţarul Siachen

Joi, 11.40 p.m.

Era ultimul lucru la care se aştepta Ron Friday să se întâmple.

În timp ce se apropia de trupul îngenuncheat al bătrânului Apu Kumar, Friday simţi deodată vibraţiile telefonului mobil aflat în interiorul buzunarului. Nu putea fi decât un apel din partea cuiva din cadrul Agenţiei Naţionale de Securitate. Însă semnalul radio nu avea absolut nici o şansă să ajungă în locul unde se găsea el, din pricina munţilor care împresurau gheţarul, din cauza distanţei mari până la antenele-releu din Kashmir şi a viscolului care, prin întuneric, biciuia crestele abrupte. Frecarea dintre cristalele de gheaţă antrenate de vânt producea descărcări electrostatice care făceau dificil de realizat până şi comunicaţiile radio pe distanţe foarte scurte.

Cu toate acestea, linia telefonică era în mod clar activă. Un fapt absurd, de parcă tocmai luase metroul în Washington, în loc să stea pe suprafaţa unui gheţar, în mijlocul munţilor Himalaya. Friday se opri şi introduse pistolul la loc în buzunar. Cotrobăi prin haină, scoase telefonul mobil şi apăsă butonul de acceptare a convorbirii.

— Da? zise agentul american.

— Eşti Ron Friday? întrebă cel care-l apelase, cu o voce surprinzător de clară şi de puternică.

— Cine întreabă? se interesă Friday, parcă nevenindu-i a crede.

— Colonelul Brett August din unitatea Striker, se prezentă interlocutorul.

— Striker? se precipită Friday. Unde sunteţi? Când aţi aterizat?

— Sunt cu Sharab în munţii care domină poziţia voastră, îl informă August. Sun de pe staţia noastră TAC-SAT. Directorul Lewis ne-a dat numărul tău de telefon şi codul de apel 1272000.

Era identitatea corectă, folosită de directorul NSA în cursul transmisiilor codificate. Totuşi, Friday era încă suspicios.

— Câţi soldaţi Striker sunteţi acolo?

— Doar trei, îi aduse August la cunoştinţă.

— Trei? Ce s-a întâmplat? întrebă Friday.

— Am fost prinşi în focul deschis de către armata indiană, îl informă August. Generalul Rodgers este cu tine?

— Nu, răspunse Friday.

— Este foarte important să-l cauţi şi să faci joncţiunea cu el, zise colonelul.

— Unde se află? întrebă Friday.

— Generalul a aterizat în Valea Mangala şi se îndreaptă spre est, spuse August. Recunoaşterea aeriană prin satelit i-a oferit poziţia aproximativă a grupului tău.

— Valea, zise Friday. Privirea îi alunecă spre locul unde Samouel îşi croia drum prin întuneric. Este chiar în faţa noastră.

— Bine. După ce faceţi joncţiunea, vă veţi îndrepta către următoarele coordonate de pe harta de navigaţie aeriană pe care o ai asupra ta, continuă August.

— Aşteaptă o clipă, s-o scot, zise Friday.

Americanul se ghemui şi puse telefonul pe gheaţă. Scoase din buzunar harta şi un creion. Friday încercă să citească harta la lumina verzuie a ecranului calculatorului, însă îi fu imposibil. Era forţat să aprindă una dintre torţe. Strălucirea bruscă a flăcării îl făcu să strângă din ochi. Încercă să înfigă partea de jos a torţei în gheaţă, dar suprafaţa era prea dură. Apu se trase mai aproape şi îi ţinu torţa. Friday rămase ghemuit, cu harta desfăşurată în faţă.

— Gata, anunţă Friday, în vreme ce ochii i se adaptau cu lumina torţei.

— Mergi la şaptesprezece-virgulă-trei grade nord, douăzeci-unu-virgulă-trei grade est, îi comunică August.

Agentul american studie coordonatele. Pe hartă nu apărea nimic altceva decât gheaţă.

— Ce-i acolo? se interesă Friday.

— Nu ştiu, îi spuse August.

— Poftim?

— Nu ştiu, repetă colonelul.

— Atunci cine ştie? dori Friday să afle.

— Nici asta nu ştiu, recunoscu August. Eu doar retransmit ordinele superiorilor noştri de la Centrul de Comandă şi NSA.

— Ei bine, eu nu mă aventurez legat la ochi într-o misiune, se

plânse Friday, continuând să studieze harta. Şi observ că urmând coordonatele pe care mi le-ai dat ne îndepărtăm de linia de demarcaţie.

— Uite ce-i, zise August. Cunoşti care-i miza jocului. Şi cei de la Washington o cunosc. Nu ţi-ar cere să mergi acolo dacă n-ar fi ceva important. Eu, unul, stau aici cu efectivul unităţii aproape epuizat şi cu armata indiană călcându-mi pe urme. Trebuie să mă ocup de problema asta. Peste două ore vei fi apelat din nou fie de către mine, fie de către William Musicant. Vei primi atunci mai multe informaţii. Exact atâta timp vă va fi necesar să atingeţi coordonatele de la gura văii.

— Presupunând că vom porni către ele, spuse Friday.

— Presupun că şi tu respecţi ordinele în aceeaşi manieră precum soldaţii mei din Striker, zise colonelul. Terminat.

Convorbirea se întrerupse. Friday închise telefonul şi-l puse bine. Îl etichetă în gând pe August drept un ticălos arogant.

Din întuneric se făcu auzită vocea Nandei.

— Ce se petrece? întrebă tânăra.

Friday stătea în continuare pe vine, cu harta dinainte. Căldura degajată de torţă topea gheaţa dimprejur, însă căldura îi prindea bine. Era evident că femeia nu observase ce intenţionase el să facă înainte de-a primi apelul telefonic.

— Atotştiutorii de la Washington au un nou plan pentru noi, însă nu vor să ne spună care este, o anunţă Friday. Vor să ne deplasăm într-un anumit punct de pe hartă, unde să aşteptăm instrucţiuni.

Nanda veni mai aproape.

— Ce punct? întrebă ea.

Friday îi arătă.

— În mijlocul gheţarului, remarcă tânăra.

— Ştii cumva ce s-ar putea afla acolo? se interesă Friday.

— Nu, răspunse Nanda.

— Nu-mi place treaba asta, spuse americanul. Nici măcar nu ştiu dacă la telefon a fost colonelul August. Poate că armata indiană l-a capturat şi l-a forţat să le dea codul.

— Nu l-au capturat, se auzi o voce din întuneric.

Friday şi Nanda tresăriră. Americanul apucă torţa şi o înclină spre stânga sa. Aceea era direcţia dinspre care venise vocea.

Un bărbat păşea înspre ei. Purta un combinezon de salt de culoare albă, o vestă din dotarea armatei americane şi ducea în mână o lanternă. Samouel îl urma, la mică distanţă. Friday trecu torţa din mâna dreaptă în cea stângă. Mâna rămasă liberă o strecură în buzunarul care adăpostea pistolul. Se ridică în picioare.

— Sunt generalul Mike Rodgers din detaşamentul Striker, se prezentă nou-venitul. Presupun că voi sunteţi Friday şi domnişoara Kumar.

— Da, răspunse femeia.

Friday nu se arăta deloc bucuros de companie. În primul rând, dorea să se asigure că bărbatul era într-adevăr cine pretindea a fi. Agentul NSA îl studie pe soldat în timp ce se apropia. Nu părea să fie indian. De asemenea, obrajii săi şi zona din jurul ochilor erau o masă roşie de carne vie, din pricina expunerii la viscol. Arăta precum un om care bătuse cale lungă până să ajungă la ei.

— Cum de eşti sigur că persoana care m-a sunat a fost într-adevăr August? îl chestionă Friday.

— Colonelul August a fost timp de câţiva ani „oaspetele” armatei nord-vietnameze, spuse Rodgers. N-a dezvăluit nimic din ce-au vrut gazdele sale să afle. Situaţia nu s-a schimbat. De ce te-a contactat?

— Cei de la Washington vor să mergem într-un punct aflat la nord-est de actuala poziţie, departe de linia de demarcaţie, răspunse Friday. Dar nu ne-au spus şi de ce.

— Fireşte că nu v-au spus, zise generalul. Dacă suntem capturaţi de către inamic, nu le vom putea dezvălui încotro mergem. Îşi scoase staţia radio şi îl testă. Se auzeau numai descărcări statice. Cum te-a contactat colonelul August?

— Pe telefonul mobil, cu staţia TAC-SAT, răspunse Friday.

— Deşteaptă mişcare, aprecie Rodgers. Rezistă pe poziţii?

Friday făcu un gest afirmativ. Atâta timp cât colonelul August îi ţinea pe indieni departe de traseul grupului său, agentului nu-i păsa dacă mai rezista mult sau nu.

Rodgers păşi către Apu şi îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice. În jurul picioarelor bătrânului indian începuse să se adune apă provenind de la gheaţa topită.

— Propun să ne punem în mişcare înainte să îngheţăm, zise

Rodgers.

— Aşa carevasăzică? spuse Friday. Ai decis tu că trebuie să pătrundem mai adânc pe teritoriul gheţarului?

— Nu eu. Cei de la Washington au decis, răspunse Rodgers.

Îl ajuta pe Apu să se ridice, însă privirea îi rămânea aţintită asupra lui Friday.

— Chiar dacă habar n-avea încotro ne îndreptăm? repetă agentul.

— Mai ales din acest motiv, spuse Rodgers. Dacă ei doresc să păstreze secretă ţinta călătoriei noastre, înseamnă că-i important.

Friday nu-l contrazise. Pur şi simplu n-avea încredere că oamenii din Washington ar fi în stare să ia cele mai bune decizii în cazul lor. Iar Rodgers se găsea în capul listei cu persoanele în care Friday n-avea încredere. Niciodată nu-i plăcuseră militarii. Erau ca nişte vite de povară care socoteau că oricine altcineva ar trebui să se supună ordinelor date de şeful turmei şi să se conformeze obiceiurilor turmei, chiar dacă asta însemna să-şi dea chiar viaţa pentru turmă. Îndeplineau sarcinile date de stăpân, în loc să coopereze pentru asigurarea binelui turmei. Acesta nu era stilul lui Friday. Tocmai de aceea lucra solitar. Un singur om întotdeauna găsea o cale să supravieţuiască şi să-i meargă bine.

Nanda şi Samouel se îndreptară către Rodgers, care stătea în picioare susţinându-l pe Apu. Dacă tânăra indiană lua hotărârea de a continua drumul spre linia de demarcaţie, Friday avea s-o însoţească. Însă dacă decidea să i se alăture lui Rodgers, agentul n-avea de ales: trebuia să meargă cu ei.

Cel puţin pentru moment.

Friday stinse torţa, scufundând-o într-o băltoacă de gheaţă topită. Apa de pe ea urma să îngheţe în câteva secunde, însă putea îndepărta stratul de gheaţă dacă avea iarăşi nevoie s-o aprindă.

Grupul îşi continuă traseul peste întinderea de gheaţă; Samouel era în frunte, iar Rodgers şi Nanda îl ajutau pe Apu. Friday îşi ţinea mâna dreaptă în buzunar, încleştată pe pistol. Dacă la un moment dat urma să nu-i placă felul cum evoluau lucrurile, avea să întoarcă grupul pe vechiul traseu.

Cu sau fără generalul Mike Rodgers.

51

Piscurile Himachal

Joi, 11.41 p.m.

Pentru maiorul Dev Puri şi cei două sute de soldaţi din regimentul său de elită fusese o zi epuizantă. Conform planului, operaţiunea lor trebuia să constea într-o măturare în linie dreaptă a înălţimilor aflate la poalele marelui lanţ muntos Himalaya. În loc de asta, se transformase într-un marş forţat, presărat cu rapoarte informative surprinzătoare, cu inamici neaşteptaţi plus constante schimbări de strategie, pe măsură ce obiectivele misiunii se modificau.

Cea mai recentă schimbare era şi cea mai riscantă dintre toate, căci exista pericolul să atragă atenţia forţelor pakistaneze masate pe linia graniţei. Din pricina faptului că misiunea lui Puri necesita efective suplimentare, provenite de la Baza 3, inamicului îi era mult mai uşor să treacă frontiera în acel sector.

De când îşi părăsiseră tranşeele, soldaţii indieni mărşăluiseră practic fără pauză. Încă de la plecare, terenul fusese foarte accidentat. Apoi, pe măsură ce urcaseră la altitudini mai mari, avuseseră de înfruntat frigul şi rafalele de vânt. Atacul încununat de succes împotriva paraşutiştilor adusese o bine-venită creştere a moralului, ajutându-i pe ostaşii indieni să continue mai cu avânt operaţiunea de căutare a celulei pakistaneze. Însă întunericul şi lapoviţa le încetiniseră urcuşul. În acel moment se pregăteau pentru o ascensiune care avea să le solicite la maximum rezervele de energie. În ecuaţie intra şi un factor necunoscut: tăria şi poziţia exactă a forţei inamice. Pentru maiorul Dev Puri nu reprezenta cel mai bun mod de-a purta o campanie.

Cu aproximativ opt ore înainte, militarii indieni începuseră să-şi strângă rândurile la baza piscului Gompa, din lanţul de creste Himachal. Ultimele informaţii primite de Puri precizau că soldaţii americani fuseseră desantaţi cu scopul de a-i ajuta pe terorişti să traverseze linia de demarcaţie. Deci paraşutiştii se îndreptau către Pakistan. Cu siguranţă, celula teroristă urma acelaşi traseu. Însă nu aveau cum să treacă mai departe fără a se izbi de soldaţii

indieni. Acum, că americanii fuseseră scoşi din luptă, pakistanezii erau cu certitudine epuizaţi şi relativ slab înarmaţi. Cu toate acestea, maiorul Puri nu-i subestima. Nu făcea niciodată o asemenea greşeală, mai ales atunci când inamicii deţineau o poziţie care o domina pe-a sa. Planul la care tocmai lucra, ajutat de locotenentul său, prevedea ca douăzeci şi cinci de oameni să escaladeze piscul, în timp ce restul efectivului avea să le asigure foc de acoperire, de la sol, cu ajutorul puştilor cu lunetă. Alţi douăzeci şi cinci de soldaţi erau constituiţi într-o forţă de rezervă, pregătită să escaladeze la rândul său piscul, dacă avea să fie nevoie. Ori primul, ori al doilea val de asalt trebuia să elimine celula. Totodată, era imposibil ca echipele de atac să nu înregistreze pierderi. Din păcate, ministrul Kabir nu dorea ca soldaţii să aştepte până când pakistanezii coborau singuri de pe munte. După uciderea soldaţilor americani, atât din partea guvernului de la Washington, cât şi din partea celui din New Delhi aveau să i se pună întrebări spinoase legate de soarta paraşutiştilor. Ministrul urma să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a bloca misiunile aeriene de recunoaştere şi de recuperare a trupurilor americanilor ucişi. Deja îi raportase prim-ministrului că maiorul Dev Puri se afla în zonă, împreună cu unitatea sa, urmând să localizeze cadavrele şi să le marcheze poziţia pentru echipele aeriene de recuperare ale Vulturilor Himalayeni. Kabir se temea că eventualele zboruri de recunoaştere puteau localiza, pe lângă cadavrele paraşutiştilor, şi celula pakistaneză. Ministrul apărării nu dorea nici în ruptul capului ca teroriştii să fie prinşi vii.

Utilizând ochelari de vedere pe timp de noapte şi lanterne cu lentile camuflate, trupele indiene îşi pregăteau echipamentul de căţărare. Cu ajutorul aparatelor în infraroşu detectaseră câteva slabe semnături termice undeva, deasupra lor, ştiind astfel că inamicul îi aştepta. Din nefericire, nu aveau suport aerian. Înfiorătoarea furtună de zăpadă împiedica orice zbor, întrucât diminua vizibilitatea şi îngreuna navigaţia. Iar un covor de bombe aruncat la întâmplare asupra zonei nu garanta scoaterea din luptă a celulei. Existau numeroase peşteri în care teroriştii se puteau adăposti. Pe deasupra, în zonă existau câteva secte religioase, extrem de vechi şi de sacre, plus triburi de munteni care-şi duceau zilele în peşterile din munţi şi pe dealurile aflate la poalele

crestelor. Nici una dintre taberele aflate în conflict nu intenţiona să distrugă în mod colateral locuinţele şi templele acestor triburi neutre. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi forţat pe acei oameni, ori pe susţinătorii lor pe plan internaţional, să se implice în acţiuni politice sau militare.

Preparativele de escaladare a piscului ajunseseră la jumătate, când maiorul Puri primi un comunicat radio surprinzător. Ceva mai devreme în cursul zilei respective, un elicopter aflat într-o misiune de patrulare de rutină raportase că descoperise epava unui aparat de zbor în valea Mangala. Elicopterul nu avea suficient spaţiu de manevră ca să aterizeze în căutarea eventualilor supravieţuitori. Aşa că maiorul Puri detaşase o subunitate de patru soldaţi pentru a cerceta locul prăbuşirii. Cu două ore înainte, ostaşii raportaseră descoperirea unui elicopter doborât. Aducea cu un Ka-25, însă era atât de carbonizat, încât nu puteau fi siguri. Puri luase legătura cu centrul de comunicaţii al Bazei 3. Operatorii de-acolo verificaseră la Ministerul Aviaţiei. În regiune nu se aflaseră elicoptere trimise în misiune specială.

Deoarece valea unde căzuse elicopterul era foarte îngustă, echipele de salvare nu puteau fi trimise decât în ziua următoare. Era prea riscant ca salvatorii să fie paraşutaţi acolo noaptea şi, oricum, nu existau supravieţuitori.

O oră mai târziu, subunitatea lui Puri găsise trupurile a zece paraşutişti americani. Maiorul retransmisese informaţia ministrului apărării. Ministrul spusese că va ţine secretă respectiva informaţie până după eliminarea celulei pakistaneze. Deja pusese la punct o poveste de acoperire, în care soldaţii lui Puri confundaseră, în mod cu totul regretabil, paraşutiştii americani cu unii pakistanezi şi îi doborâseră.

Membrii subunităţii indiene de recunoaştere rămăseseră surprinşi de-un obiect descoperit asupra unuia dintre paraşutişti. Soldatul în cauză, o femeie de culoare, atârna de un colţ de stâncă, prins în suspantele paraşutei. La centură avea un aparat radio de emisie-recepţie, pentru distanţe scurte. Din când în când, beculeţul roşu de apel licărea. Cineva din lanţul de comunicaţie încerca s-o contacteze, fie pe ea, fie pe altcineva din acel lanţ. Asta însemna că nu toţi americanii erau morţi. Din păcate, soldaţii indieni nu puteau confirma acea bănuială. Din staţia radio nu se

auzeau decât descărcări statice.

Puri se aştepta să-i găsească pe supravieţuitorii detaşamentului american pe crestele aflate deasupra sa, împreună cu pakistanezii. Însă subunitatea de cercetare din valea Mangala fusese dotată cu dispozitive de vedere în infraroşu, cu care să scaneze regiunea. Soldaţii acelei unităţi veneau cu o altă ipoteză.

— Detectăm o puternică sursă de căldură la câţiva kilometri, în direcţia nord-est, raportă sergentul Baliah, comandantul subunităţii de recunoaştere. Pe gheţar se află o sursă singulară de căldură.

— Ar putea fi băştinaşii din regiune, presupuse Puri.

Câteva grupuri de munteni trăiau pe înălţimile ce înconjurau baza gheţarului. Deseori, ieşeau noaptea la vânătoare, în căutare de prăzi mici sau de capre negre care se reîntorceau în vizuinele şi bârlogurile lor. De asemenea, foloseau acoperirea întunericului ca să întindă curse pentru animalele de pradă ce vânau în zori. Triburile Tarari nu consumau carnea lupilor şi a vulpilor, în schimb foloseau blănurile lor pentru a-şi confecţiona haine. Capcanele aveau şi rolul de-a ţine sub control înmulţirea prădătorilor, evitând depopularea regiunii de animalele care constituiau prada lor.

— Sursa de căldură este mult mai la vest decât zona în care vânează băştinaşii, remarcă Baliah. Totodată, intensitatea semnalului este mult mai redusă decât cea a unui şir de torţe. Mă-ntreb dacă nu cumva ar putea fi unii dintre americani. Dacă echipamentul lor a fost avariat în cursul desantului, se poate să fi aprins un foc de tabără.

— Ce distanţă reprezintă cei „câţiva kilometri” la care te-ai referit? ceru lămuriri Puri.

— Aproximativ şase kilometri şi jumătate, răspunse Baliah. Nu pot pricepe de ce americanii au părăsit valea. Aici vremea este mult mai blândă. N-aveau cum să nu vadă că sus este numai gheaţă.

— Probabil că supravieţuitorii au găsit epava elicopterului şi au presupus că urma să sosească o echipă de recunoaştere. Aşa că au plecat de-acolo, sugeră Puri.

— Atunci de ce au lăsat aparatul de emisie-recepţie? se-ntrebă sergentul cu glas tare. Puteau cu uşurinţă să-l strice.

Atunci nimeni nu ar fi aflat că există supravieţuitori.

— Poate că au vrut să fie găsit, zise Puri. În felul acesta, ne pot dezinforma trimiţând mesaje radio false.

Dar până şi maiorul, care tocmai rostise acele vorbe, ştia că ideea lui n-avea sens. Americanii n-aveau de unde să ştie că o subunitate de recunoaştere se afla în marş către locul prăbuşirii.

Puri începu să analizeze alte scenarii posibile. Poate că elicopterul se afla în vale ca să sprijine operaţiunea clandestină iniţiată de către americani. Poate rolul său era să exfiltreze soldaţii la încheierea misiunii. Acesta era motivul pentru care nu exista vreun plan de zbor. Poate că americanii trebuiau doar să facă joncţiunea cu pakistanezii şi să-i ducă până la graniţă.

Abia atunci îi pică fisa. Poate că acel obiectiv era încă valabil pentru americani.

— Sergent, poţi ajunge în pas alergător până la locul de unde provine sursa de căldură? întrebă maiorul.

— Fireşte, răspunse Baliah. Ce credeţi că se petrece, domnule?

— Nu ştiu sigur, replică Puri. E posibil ca o parte din americani să fi supravieţuit desantului şi să fi făcut joncţiunea cu pakistanezii pe platoul la baza căruia mă aflu eu acum. Însă alţi paraşutişti au fost probabil duşi de vânt către vale.

— Şi credeţi că grupurile încearcă să stabilească legătura prin radio, pentru a se reuni? întrebă sergentul Baliah.

— E posibil, răspunse Puri.

Maiorul aruncă o privire în sus, către platoul pe care oamenii lui erau gata să-l asalteze. Creasta era învăluită în întuneric, însă putea recunoaşte conturul ei prin felul cum obtura norii aflaţi pe cer. Cu excepţia faptului că sus se aflau paraşutişti americani, nu ştia deloc sigur că gruparea teroristă se găsea acolo. Dacă pakistanezii nu erau pe platou? Dacă desantul american fusese doar o diversiune? În acea regiune, cea mai scurtă rută către Pakistan traversa gheţarul Siachen, în sectorul Bazei 3.

Exact unde-şi avea el garnizoana.

— Sergent, urmăreşte grupul de pe gheţarul Siachen, decise Puri. Voi cere imediat sprijin aerian în acea zonă.

— În plină noapte?

— Da, noaptea, răspunse maiorul. Căpitanul Anand cunoaşte

regiunea. Poate pilota un elicopter de atac până la ţintă. Vreau ca tu să te afli acolo pentru cazul în care inamicul este prezent în zonă şi s-a fortificat în teren, la adăpost de rachetele lansate din elicopter.

— Pornim la drum, domnule maior, anunţă sergentul. Vom raporta peste aproximativ două ore.

— Exact timpul necesar elicopterului de atac să ajungă în zonă, spuse Puri. Mult noroc, sergent!

Baliah mulţumi şi întrerupse legătura.

Maiorul se duse la ofiţerul său însărcinat cu transmisiunile şi-i spuse să contacteze baza. Puri intenţiona să-l pună la curent cu situaţia pe căpitanul Anand şi să organizeze o misiune de recunoaştere aeriană. Maiorul dorea să se asigure că întreaga operaţiune urma să aibă un profil cât mai discret posibil. Anand trebuia să plece în misiune cu un singur elicopter şi să nu comunice prin radio cu baza decât strict la nevoie. Chiar dacă pakistanezii nu reuşeau să le decodifice transmisiile, o sporire bruscă a traficului radio îi putea alerta, indicându-le faptul că se petrecea ceva.

În timp ce maiorul aştepta să i se facă legătura cu căpitanul Anand, îi ordonă locotenentului însărcinat cu escaladarea piscului să-şi încheie pregătirile, dar să nu înceapă urcuşul. Îşi puteau permite să mai aştepte două ore, înainte de-a începe riscanta cățărare. Pakistanezii de pe platou nu plecau nicăieri.

Dacă într-adevăr pakistanezii se găseau acolo sus.

52

Gheţarul Siachen

Vineri, 12.00 a.m.

Pe când Mike Rodgers se afla în tabăra de antrenament, ca simplu recrut, instructorul său îi spusese un lucru pe care el nu-l

crezuse.

Numele instructorului era Glen „Barosul” Sheehy. Iar Barosul susţinea că atunci când răneai un oponent, în cursul unui atac, existau mari şanse ca acela nici să nu simtă.

— Trupul ignoră un atac care nu-i este fatal, le spunea Barosul. Anumite fluide din organism se varsă în sânge, amorţind durerea provocată de-o lovitură de pumn, de-o rană de cuţit, ba chiar şi de una de glonţ, energizând trupul şi dându-i forţa de-a riposta.

Rodgers nu crezuse ce-i spusese instructorul, până-n momentul în care se trezise într-o luptă corp la corp, în Vietnam. În cursul unei acţiuni de patrulare la nord de Bo Duc, în apropierea graniţei cu Cambodgia, unităţile de recunoaştere ale armatei americane şi cele ale Vietcongului se ciocniseră, literalmente, unele de altele. Rodgers primise o lovitură de cuţit în partea superioară a braţului stâng. Dar nu fusese conştient de ea decât după ce bătălia se încheiase. Unul dintre camarazii săi fusese împuşcat în fesă, dar continuase lupta. Când unitatea revenise în tabără şi medicii se ocupau de răniţi, un amic îi oferise lui Rodgers o bandană de culoare neagră, cu un slogan scris cu litere roşii, care spunea: „Doare numai atunci când încetez să lupt”.

Era adevărat. În plus, nu exista timp să-ţi plângi de milă, când alte vieţi depindeau de a ta.

Realitatea pierderii subordonaţilor săi din Striker îl însoţise permanent pe Rodgers. Dar, deocamdată, nu se lăsase copleşit de durere. Era concentrat asupra scopului pentru care venise acolo.

Generalului îi obosiseră foarte tare picioarele, dar grupul său îşi croia drum în continuare prin cel mai expus teren pe care-l văzuse vreodată. Gheaţa era netedă ca sticla, fiind extrem de dificil să păşeşti pe ea. Nanda şi Samouel alunecau cu regularitate, într-un ritm tot mai accelerat. Rodgers se felicita pentru faptul că îşi păstrase crampoanele, în ciuda greutăţii acestora. Generalul continua să-l sprijine, de unul singur, pe Apu Kumar. Braţul stâng al fermierului era petrecut pe după gâtul lui Rodgers. Trupul bătrânului se încovoia din ce în ce mai mult, iar picioarele mai mult i se târau pe gheaţă, decât păşeau. Rodgers

bănuia că singurul lucru care-l îndemna pe indian să-şi continue drumul era dorinţa de a-şi vedea nepoata ajungând într-un loc sigur. Ofiţerul american l-ar fi ajutat oricum pe fermier, însă gândul că bătrânul se sacrifica pentru nepoata sa îl mişca profund.

Ron Friday nu era afectat de asemenea sentimente.

Agentul NSA rămăsese la câţiva paşi în urma grupului format din Rodgers, Apu şi Nanda. Samouel deschidea în continuare drumul, aprinzând la intervale regulate de timp lanterna şi măturând cu fasciculul ei luminos terenul din faţa sa. La mai puţin de-o oră de la pornire, Friday se apropie de Rodgers. Generalul gâfâia, norişori albi de aburi ţâşneau din gura sa la fiecare răsuflare.

— Îţi dai seama că pui în pericol întreaga misiune cărându-l pe bătrân după tine, zise Friday.

Deşi agentul NSA vorbise în şoaptă, vorbele sale răsunară puternic în aerul calm, îngheţat. Rodgers era sigur că Nanda le auzise.

— Eu nu privesc aşa lucrurile, replică generalul.

— Întârzierea noastră sporeşte exponenţial, continuă Friday. Cu cât durează drumul mai mult, cu atât ne scad puterile, iar înaintarea încetineşte şi mai rău.

— Atunci ia-o înainte, zise Rodgers.

— Aşa o să fac, spuse Friday. Împreună cu Nanda. Vom traversa graniţa.

— Ba nu, spuse răspicat tânăra.

— Nu ştiu de ce voi doi aveţi aşa mare încredere în ticăloşii ăia de la Washington, îşi urmă vorba Friday. Suntem în cel mai apropiat loc faţă de graniţă. N-am avea de mers decât douăzeci sau treizeci de minute pe direcţia nord. Probabil trupele care păzesc frontiera au fost retrase ca să asigure efectivele necesare operaţiunii de căutare.

— O parte din ele, fu de acord Rodgers. Dar nu toate.

— E suficient, replică Friday. E mult mai logic să ne-ndreptăm către graniţă decât să mărşăluim încă o oră pe direcţia nord-est, către Dumnezeu ştie ce locaţie.

— Pentru indivizii de la care primim ordine se pare că nu-i chiar aşa logic, îi reaminti Rodgers.

— Ei nu sunt aici, ripostă Friday. Nu deţin informaţii de la faţa locului. Nu se află în pielea noastră.

— Ei nu constituie personal operativ, spuse Rodgers. Pentru asta am fost antrenaţi noi.

— Loialitate oarbă şi prostească? se răsti Friday. Şi asta era inclusă în antrenamentul tău, generale?

— Nu. E vorba de încredere, îi răspunse Rodgers. Respect judecata oamenilor cu care lucrez.

— Poate că tocmai din pricina asta ai ajuns să umpli o vale cu soldaţi morţi, spuse Friday.

Rodgers trecu cu vederea remarca agentului. Era silit să procedeze astfel. N-avea nici timpul, nici energia necesare pentru a-i muta falca din loc lui Friday.

Agentul NSA continua să-l sâcâie pe Rodgers. Îşi clătină capul a compătimire.

— Oare cât de multe dezastre trebuie să tăbăcească dosul unui militar înainte ca el să-nceapă să acţioneze independent? se întrebă Friday. Ce naiba, Herbert nici măcar nu-i ofiţer superior! Primeşti ordine de la un civil!

— Iar tu întinzi coarda, îl avertiză Rodgers.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, continuă Friday. Dacă ai şti sigur că ai putea traversa linia de demarcaţie şi ai ajunge cu Nanda într-un loc de unde să-şi transmită povestea, ţi-ai încălca ordinele primite?

— Nu, răspunse Rodgers.

— De ce?

— Pentru că poate exista o componentă a planului de care noi nu avem cunoştinţă, replică generalul.

— Ca de pildă? întrebă Friday.

— Vrei câteva exemple? zise Rodgers. Ai zburat până aici în compania unui ofiţer indian în loc să aştepţi ca noi să luăm contact cu celula, nesocotind ordinele. A, uitasem, tu nu suporţi să primeşti ordine. Poate că eşti un catâr. Sau poate că lucrezi pentru SFF. Dacă ne luăm după tine şi facem un mic salt până la graniţă, dar sfârşim prin a nu ajunge în Pakistan, înseamnă că ultima variantă e adevărată.

— Posibil, admise Friday. Dar de ce nu te-am lăsat baltă când eram în vale? În felul ăsta mă asiguram că lucrurile se desfăşoară

după cum vreau eu.

— Pentru că procedând astfel, Nanda şi-ar fi dat seama că este o femeie moartă, îi spuse Rodgers.

— Şi tu poţi garanta că va rămâne în viaţă dacă o târăşti după tine pe tot gheţarul ăsta?

Rodgers nu răspunse. Friday avea o minte ascuţită brici. Orice spunea generalul, Friday îi răstălmăcea vorbele astfel încât să susţină punctul lui de vedere. Apoi i le arunca înapoi în faţă. Rodgers nu intenţiona să întreprindă ceva care să stârnească vreo îndoială în mintea Nandei.

— Gândeşte-te puţin, continuă Friday. Urmăm indicaţiile unor birocraţi din Washington fără a şti încotro ne îndreptăm şi de ce. De ore în şir batem munţii ăştia, fără hrană şi fără odihnă. S-ar putea nici să nu ne atingem obiectivul, mai ales dacă-i ducem pe alţii în cârcă. Te-ai gândit vreodată la posibilitatea ca tocmai în asta să constea planul?

— Domnule Friday, dacă ai de gând să traversezi linia de demarcaţie, eşti invitatul meu, îi spuse Rodgers.

— Aşa voi face, zise Friday. Se aplecă, trăgându-se mai aproape de Rodgers. Arătă din priviri spre Nanda. Dacă vine cu mine, o voi duce în Pakistan, într-un loc sigur.

— Rămân cu bunicul meu, spuse femeia.

— Mai devreme erai pe punctul să-l părăseşti, îi reaminti agentul NSA.

— Asta era atunci, ripostă Nanda.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Tu, răspunse tânăra. În clipa când bunicul era îngenuncheat pe gheaţă şi tu te-ai dus spre el.

— Intenţionam să-l ajut, zise Friday.

— Nu cred, spuse Nanda. Erai furios.

— De unde ştii? o întrebă agentul NSA. Nu aveai cum să mă vezi…

— Ţi-am auzit zgomotul paşilor pe gheaţă, îi tăie vorba femeia.

— Zgomotul paşilor mei? întrebă Friday, parcă nevenindu-i a crede ce auzise.

— Obişnuiam să stăm în dormitor şi să-i ascultăm pe pakistanezii aflaţi de cealaltă parte a uşii, îi spuse Nanda. Nu

puteam auzi ce discută, dar ştiam întotdeauna în ce stare de spirit sunt după felul cum păşeau pe duşumeaua din lemn. Lent, rapid, uşor, cu tărie, cu opriri şi porniri repetate. Fiecare călcătură ne spunea ceva despre starea sufletească a unui anume individ.

— Intenţionam să-l ajut, repetă Friday.

— Aveai de gând să-i faci ceva rău bunicului, zise tânăra. Ştiu asta.

— Nu-mi vine să cred, ripostă Friday. Hai să nu ne mai gândim la bunică-tu. Milioane de oameni pot ajunge pe lumea ailaltă din cauza faptelor comise de tine, iar tu vorbeşti de sunetul paşilor.

Mike Rodgers nu dorea să se implice în disputa verbală. Dar nici nu avea de gând s-o lase să se amplifice. De asemenea, în acel moment nu era încă sigur dacă dorea ca Ron Friday să rămână alături de grup. De-a lungul carierei sale, Rodgers conlucrase cu zeci de agenţi operativi de informaţii. Erau nişte lupi singuratici, prin natura profesiei lor, însă rareori nesocoteau instrucţiunile superiorilor. Şi niciodată atât de flagrant precum o făcea Friday. Unul dintre motivele pentru care deveniseră agenţi operativi îl reprezenta provocarea de-a executa ordinele primite chiar şi-atunci când sorţii de reuşită păreau potrivnici.

Ron Friday era mai mult decât un lup singuratic. Era preocupat de ceva. Rodgers bănuia că se ghida după alte directive. Deşi nu-i plăcea, putea încerca să afle care erau planurile agentului.

— Îi vom salva pe bunicul Nandei şi pe toţi acei oameni de soarta cărora te arăţi îngrijorat, rosti răspicat generalul. Şi o vom face mergând către nord-est.

— Fir-ar să fie, eşti orb! ţipă Friday. Am fost implicat în afacerea asta încă de la început. Am fost în piaţă când s-au produs exploziile. Am avut o presimţire că existau două grupuri de atentatori, că SFF era implicată, că femeia asta făcea joc dublu. Agentul gesticulă furios în direcţia tinerei indiene. Ar trebui să te îndoieşti de indivizii care trag sforile din culise, nu de omul care a fost în epicentrul exploziei!

Friday îşi pierduse controlul. Rodgers n-avea de gând să-şi cheltuiască energia încercând să-l calmeze. Totodată, era curios să vadă unde ducea descărcarea nervoasă a agentului. La mânie, oamenii au obiceiul să spună mai multe lucruri decât şi-ar dori.

Friday îşi aprinse din nou torţa. Rodgers miji ochii, orbit de lumină. Încetini pasul, iar Friday trecu în faţa sa, înfruntându-l.

— Vasăzică aşa stau lucrurile? zise Friday.

— Dă-te din drum, ordonă Rodgers.

— Bob Herbert latră, Mike Rodgers se supune şi Centrul de Comandă preia controlul misiunii, spuse Friday.

— Deci despre asta era vorba? îl întrebă Rodgers. Despre dosarul tău de activitate?

— Nu mă refer la cine este creditat pentru îndeplinirea cu succes a misiunii, răspunse agentul NSA. Mă refer la felul în care ne câştigăm existenţa. Culegem şi folosim informaţii.

— Tu faci asta, zise Rodgers.

— Mă rog, da, eu fac asta, acceptă Friday. Mă postez în locuri unde pot afla unele lucruri, unde pot întâlni oameni. Însă noi, americanii, avem nevoie de aliaţi în Pakistan, în lumea islamică. Dacă rămânem pe gheţarul ăsta, vom fi în continuare în spatele liniilor indiene. Iar aşa nu câştigăm nimic.

— N-ai cum să ştii asta, îi atrase atenţia Rodgers.

— Corect, răspunse Friday. Însă ştiu că dacă reuşim să ajungem la Islamabad în postura de americani care-au salvat Pakistanul de la nimicire nucleară, deschidem noi căi de informare şi cooperare în această parte de lume.

— Domnule Friday, aceasta este o problemă politică, nu una de natură tactică, spuse Rodgers. Dacă misiunea noastră are succes, atunci autorităţile de la Washington pot deschide o serie de căi de comunicare de felul celor pomenite de tine.

Cu Apu atârnat în continuare de el, Rodgers încercă să-i dea ocol lui Friday. Agentul NSA întinse braţul, oprindu-l din drum.

— Cei din Washington sunt nişte neajutoraţi, zise Friday. Politicienii sunt nişte farisei. Se angajează în dezbateri publice şi pozează exact cum vrea populaţia să-i vadă, trişti sau veseli. Noi suntem oamenii care contează. Politicienii lucrează la suprafaţă. Noi lucrăm pe ascuns, în subteran. Noi suntem cei care săpăm tunele de comunicaţie. Noi controlăm conductele prin care circulă informaţiile.

— Domnule Friday, mişcă din drum, spuse generalul.

Individul era avid de putere personală. Rodgers nu avea timp de aşa ceva.

— Mă voi mişca, zise Friday. Cu Nanda, spre linia de demarcaţie. Doi oameni pot trece dincolo.

Rodgers era pe punctul de a-i da un brânci şi de a trece mai departe, când simţi ceva. O vibraţie uşoară şi rapidă în tălpile bocancilor. Câteva clipe mai târziu, vibraţia se accentuă, devenind mai pronunţată. Simţea cum i se caţără spre glezne.

— Dă-mi torţa! spuse el brusc.

— Poftim? se miră Friday.

Generalul se aplecă înspre Friday.

— Samouel… nu aprinde lanterna!

— N-o aprind, zise pakistanezul. Îl simt!

— Ce simţi? întrebă Nanda.

— La dracu'! zise dintr-odată Friday. Era evident că simţise la rândul său vibraţia şi ştia ce reprezintă. La dracu'!

Rodgers smulse torţa din mâna lui Friday. Agentul NSA fu luat prin surprindere şi nu se împotrivi, încercând s-o păstreze. Rodgers ridică torţa deasupra capului, împrăştiind lumina în jurul său. În dreapta era un munte de gheaţă, la aproximativ patru sute de metri depărtare. Se întindea pe kilometri întregi, în ambele direcţii. Vârful i se pierdea undeva, în întuneric.

Rodgers îi întinse torţa Nandei.

— Fugi către acel pisc, o îndemnă el. Samouel! Urmeaz-o pe Nanda!

Samouel alerga deja în direcţia lor.

— Aşa voi face! strigă el.

— Bunicul meu… zise Nanda.

— Îl iau eu, o asigură generalul. Privi către Friday. Ai vrut putere? Ai obţinut-o! Protejeaz-o pe femeie, nemernicule!

Friday se răsuci pe călcâie şi, mai fugind, mai alunecând, se luă după Nanda.

Rodgers se aplecă spre urechea lui Apu.

— Trebuie să ne mişcăm cât mai iute posibil, zise el. Ţineţi-vă bine.

— Mă ţin, răspunse Apu.

Cei doi bărbaţi începură să-şi târşâie zorit paşii, străduindu-se să ajungă cât mai repede cu putinţă la piscul de gheaţă. Vibraţiile erau acum suficient de puternice încât să-l zguduie din toate mădularele pe general. Câteva clipe mai târziu se făcu auzită

bătaia rotorului şi elicopterul indian apăru la orizont, zburând la joasă înălţime.

53

Gheţarul Siachen

Vineri, 12.53 a.m.

Puternicul elicopter Mikoyan Mi-35, de fabricaţie rusească, trecea rapid şi la joasă altitudine peste gheţar. Echipajul de două persoane supraveghea atent gheaţa care defila la cincizeci de metri sub aparatul de zbor. Zburau cu luminile camuflate, astfel încât elicopterul să fie cu greu observat de la sol şi luat ca ţintă. Radarul de bord îi ajuta să evite posibile coliziuni cu crestele de gheaţă. Căştile de zbor dotate cu ochelari de vedere pe timp de noapte şi faptul că se aflau la joasă altitudine le erau de folos piloţilor în îndeplinirea sarcinii care le fusese încredinţată.

Mi-35 reprezintă cel mai bun elicopter de atac din dotarea forţelor aeriene indiene. Echipat cu o mitralieră rotativă de mare calibru cu patru ţevi, montată în partea ventrală a fuzelajului anterior, şi cu şase rachete antitanc, aparatul era proiectat să stopeze acţiunile oricărei forţe terestre, de la atacuri în masă până la simple infiltrări.

Echipajul forţa elicopterul să zboare cu viteză maximă. Cei doi bărbaţi nu doreau să rămână în zonă mai mult timp decât ar fi fost necesar. Chiar şi la altitudinea aceea relativ scăzută, frigul era aspru pe gheţar. Vânturi puternice, iscate din senin, puteau grăbi îngheţarea conductelor şi a echipamentelor. Forţele terestre îşi puteau opri maşinile, spărgând gheaţa de pe conducte şi de pe roţile motrice. Piloţii de elicopter nu dispuneau însă de acel lux. De regulă, aflau de existenţa unei probleme abia când era prea târziu, adică atunci când rotorul portant sau cel anticuplu încetau subit să se rotească.

Din fericire, echipajul fu capabil să-şi repereze „posibila ţintă” după numai şaptezeci de minute de la decolare. Copilotul raportă descoperirea maiorului Puri.

— Sunt cinci persoane care fug pe suprafaţa gheţarului, anunţă aviatorul.

— Fug? ceru precizări maiorul.

— Da, raportă copilotul. Nu par a fi localnici. Unul dintre ei poartă un combinezon de salt.

— Alb? se interesă Puri.

— Da.

— Acela-i unul dintre paraşutiştii americani, zise maiorul. Poţi vedea cine-l însoţeşte?

— Ajută pe cineva să se deplaseze pe gheaţă, spuse aviatorul. Persoana respectivă poartă o scurtă îmblănită. Mai în faţă sunt trei oameni. Unul poartă scurtă îmblănită, doi au ţinute de alpinism. Nu pot preciza culoarea, din cauza ochelarilor de vedere nocturnă. Însă cred că hainele sunt de culoare închisă.

— Teroristul care-a fost ucis în grota din munţi purta o ţinută de culoare albastru-închis, zise Puri. Trebuie să aflu ce culoare au hainele.

— Aşteptaţi, replică aviatorul.

Copilotul întinse mâna spre panoul de control al luminilor exterioare, aflat pe consola dintre scaune. Îi spuse pilotului să-şi închidă pentru câteva clipe dispozitivul de vedere pe timp de noapte. Altfel risca să fie orbit atunci când erau aprinse luminile exterioare. Pilotul şi copilotul dezactivară ochelarii cu intensificare luminoasă şi îi ridicară deasupra căştilor. Copilotul aprinse luminile. Parbrizul fu invadat de-o strălucire albă, reflectată de gheaţa aflată dedesubt. Dintr-un buzunar al uşii, copilotul scoase un binoclu. Ochii i se îngustară cât două fante subţiri în timp ce fixa lentilele pe una dintre persoane şi-i studia hainele.

Albastru-închis. Aviatorul îi transmise informaţia maiorului Puri.

— Este unul dintre terorişti, spuse maiorul. Neutralizaţi-i pe toţi, apoi raportaţi de executare.

— Repetaţi, vă rog, îi ceru aviatorul.

— Aţi descoperit celula teroristă, rosti maiorul Puri. Vi s-a ordonat să folosiţi forţa letală pentru a o neutraliza…

— Domnule maior, îl întrerupse pilotul. Avem o confirmare a ordinului din partea cartierului general al bazei?

— Transmit un ordin special Gamma-Zero-Roşu-Opt, zise Puri. Asta-i autorizarea voastră.

Pilotul aruncă o privire ecranului de afişaj, în timp ce copilotul introducea codul cu ajutorul unei tastaturi aflate pe panoul de control. Computerul de bord analiză într-o clipă datele introduse. Gamma-Zero-Roşu-Opt era codul de autorizare al ministrului apărării, John Kabir.

— Confirm autorizarea Gamma-Zero-Roşu-Opt, replică pilotul. Trecem la executarea misiunii.

O clipă mai târziu, pilotul îşi trăsese la loc ochelarii de vedere nocturnă. Copilotul stinse luminile exterioare şi reactivă la rândul său dispozitivul de vedere pe timp de noapte. Pilotul coborî aparatul până la o înălţime de cincisprezece metri. Rabată dispozitivul de ochire al căştii peste lentilele ochelarilor de vedere nocturnă, îşi petrecu palma stângă peste maneta de control a mitralierei şi îndreptă ţevile în jos, către siluetele care alergau.

54

Gheţarul Siachen

Vineri, 12.55 a.m.

Ţinându-şi braţul încleştat în jurul spinării lui Apu, Mike Rodgers avea în faţa ochilor zona de gheţar iluminată de către proiectoarele elicopterului. Americanul privi neputincios cum Nanda căzu, alunecă pe gheaţă, apoi se zbătu să se ridice în picioare.

— Nu te opri! strigă Rodgers. Chiar dac-ar trebui să te târăşti, apropie-te de creasta aia!

Probabil era ultimul lucru pe care i-l putea spune Nandei. Cu fiecare clipă, zgomotul rotorului portant al elicopterului care se

apropia devenea din ce în ce mai asurzitor. Bătaia puternică a palelor maşinăriei era reverberată de către pantele crestelor îngheţate aflate în faţa lor.

Ron Friday se afla la câţiva paşi în faţa tinerei indiene, avându-l înaintea sa pe Samouel. Până ca luminile elicopterului să se stingă, Rodgers apucă să vadă cum cei doi bărbaţi aruncă o privire peste umăr şi apoi fac cale-ntoarsă s-o ajute pe Nanda. Friday îi dădea probabil o mână de ajutor pentru a-şi asigura propriul vis legat de controlul informaţiilor sau de oricare dintre chestiile alea despre care bătuse câmpii ceva mai devreme. Oricum, pe moment, lui Mike Rodgers nu-i păsa de motivul pentru care Friday o ajuta pe Nanda. Conta doar faptul că sărise în sprijinul ei.

Friday purta bocanci cu tălpi de cauciuc striat, care ofereau mai multă aderenţă decât încălţările tinerei. În momentul când luminile fură stinse, agentul o prinse în braţe pe Nanda, o ridică în picioare şi o trase în direcţia crestei.

Deşi suprafaţa gheţarului era din nou învăluită în întuneric, Rodgers ştia că nu sunt invizibili. Echipajul elicopterului avea cu siguranţă în dotare aparatură de scanare în infraroşu. Asta însemna că foarte curând mitraliera de bord a elicopterului urma să prindă viaţă. Rodgers ştia că aveau o singură şansă de-a rămâne în viaţă. Puteau reuşi numai dacă-şi continuau alergarea.

Câteva secunde mai târziu, mitraliera de sub botul aeronavei începu să duduie. Aerul păru să se transforme într-o substanţă solidă, pe măsură ce ecoul detunăturilor îi asalta din toate părţile. Rodgers simţi cum primele gloanţe loveau gheaţa în spatele lui. Îl trase la sol pe Apu şi începură să se rostogolească şi să alunece în lungul pantei, paralel cu zidul de gheaţă.

Sub impactul gloanţelor, aşchii dure de gheaţă se desprindeau din suprafaţa gheţarului. Rodgers auzea cum se înfigeau proiectilele în gheaţă, apoi simţea o serie de arsuri dureroase în clipa când aşchiile ascuţite îi izbeau pielea feţei şi a gâtului. Aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era angajat în luptă, timpul părea să se scurgă mai lent. Rodgers înregistra tot ce se petrecea în jurul său. Aerul îngheţat îi umplea nările. Picături fierbinţi de sudoare i se scurgeau pe spinare, pe sub tricoul izoterm. Simţea mirosul şi textura hainei îmblănite a lui Apu, în vreme ce-şi

încleşta şi mai puternic braţele de trupul bătrânului, trăgându-l la vale. Ceaţa fină care plutea la suprafaţa gheţarului se ridica atunci când el şi Apu se rostogoliră pe suprafaţa alunecoasă. Asta putea reprezenta salvarea lor. Poate că Nanda şi Ron Friday mai aveau o şansă. Rodgers se detaşă câteva clipe de toţi stimulii externi, pentru a analiza tot ce-i transmiseseră până atunci ochii, urechile şi pielea. În acele momente, când era deconectat, generalul avu impresia că urmau să fie ultimele sale gânduri.

Cei doi bărbaţi ajunseră pe o porţiune plată a gheţii şi alunecarea lor se opri. Încetă şi tirul mitralierei.

— În genunchi! ţipă Rodgers.

Trebuiau să se târască în altă direcţie. Trăgătorului de pe elicopter nu-i era necesară decât o secundă pentru a-şi reajusta tirul. Rodgers îl trase pe Apu, aşezându-l în genunchi. Când aparatul militar avea să redeschidă focul, ei trebuiau să se găsească în cu totul alt loc.

Generalul şi fermierul stăteau ghemuiţi în întuneric, faţă-n faţă. Apu se găsea în genunchi, cu trupul căzut puţin în faţă, aproape sprijinindu-se de pieptul lui Rodgers. Brusc, bătrânul prinse umărul americanului şi îl împinse. Neavând în spate nimic de care să se sprijine, generalul căzu, cu Apu deasupra.

— Salveaz-o pe Nanda, îl imploră bătrânul.

Mitraliera îşi reluă tirul. Gloanţele sfârtecară gheaţa, apoi se înfipseră în spinarea lui Apu. Fermierul îl strânse în braţe pe Rodgers, în vreme ce proiectilele îi muşcau din carne. Generalul fu împroşcat pe faţă cu sânge provenind din răni. Simţea impactul fiecărui glonţ care pătrundea în trupul bătrânului. În mod reflex, Rodgers îşi băgă bărbia în piept, aducându-şi capul la adăpostul oferit de faţa lui Apu. Îl auzea pe bătrân gemând la fiecare lovitură de glonţ. Nu erau sunete de durere, ci zgomotul aerului evacuat forţat din plămânii ciuruiţi. Apu deja nu mai simţea vreo durere.

Rodgers îşi adună puţin genunchii, rămânând complet adăpostit sub trupul bătrânului. Mişcările lui erau acum calculate, nu doar nişte reacţii din instinct. Iar acum, cu mintea limpede, înţelese că tocmai asta îşi dorise Apu. Fermierul se sacrificase pentru ca Rodgers să rămână în viaţă şi s-o protejeze pe Nanda. Devotamentul şi încrederea arătate de bătrân făceau din

sacrificiul său cel mai pur gest de eroism pe care-l văzuse vreodată generalul.

Rodgers auzi câteva gloanţe şuierând în preajma capului său. Simţi o arsură în umărul drept. Un proiectil probabil că-şi nimerise ţinta. Braţul şi spinarea începură să i se încălzească, pe măsură ce sângele se scurgea peste carnea îngheţată.

Rodgers rămase în continuare întins pe spate, nemişcat. Căderea lor pe gheaţă, iar apoi sacrificiul lui Apu ţinuseră elicopterul ocupat o scurtă perioadă de timp. Spera că pentru Nanda, Friday şi Samouel răgazul fusese suficient ca să ajungă la creastă.

Focul de mitralieră încetă. După câteva secunde, Rodgers auzi cum elicopterul trecea pe deasupra sa. Aparatul se îndrepta către versantul îngheţat. Era timpul ca Rodgers să acţioneze.

Apu încă îl ţinea în îmbrăţişarea sa. Rodgers îl prinse de umerii hainei îmblănite şi, cu blândeţe, îl îndepărtă de sine. Apoi se rostogoli spre dreapta, eliberându-se de sub trupul bărbatului mort. Sângele scurs de pe gâtul lui Apu se coagulase pe obrazul stâng al lui Rodgers, lăsând o dâră roşie, asemănătoare unui tatuaj de război. Bătrânul nu-şi sacrificase viaţa în zadar.

Generalul se ridică în picioare. Zăbovi cât să recupereze haina îmblănită a mortului, apoi alergă în direcţia versantului. Elicopterul se deplasa lent, aşa că americanul putea ţine pasul cu el. Rămase în spatele cabinei, în „unghiul mort” al piloţilor. Aşteptă ca aparatul Mi-35 să vină mai aproape de el. Atunci urma să treacă la acţiune.

Mitraliera prinse iarăşi să scuipe foc. Flăcările roşii-gălbui de la gurile armei iluminau versantul asemenea unor lămpi stroboscopice. Rodgers îi zări pe Nanda şi pe ceilalţi doi bărbaţi fugind de-a lungul bazei curbate a crestei, îndepărtându-se de elicopter. Uşoara curbă descrisă de versantul îngheţat nu-i oferea trăgătorului de pe aeronavă un câmp degajat de tragere.

Elicopterul încetini şi se apropie mai mult de versant. Mitraliera rămase tăcută cât timp aparatul îşi căuta prada. Zburând foarte aproape de versant, piloţii erau nevoiţi să ia în calcul spaţiul rămas între capetele palelor şi peretele de gheaţă, direcţia şi tăria vântului, plus curentul de sol iscat de rotorul portant. Rodgers spera că acestea erau singurele variabile la care

se gândeau piloţii. Exact asta avea să fie greşeala lor.

Rodgers ajunse la baza versantului denivelat. Îşi croi drum pe dibuite. Curentul provocat de rotorul anticuplu, din coada elicopterului, era sălbatic, prăvălind asupra generalului valuri de aer îngheţat. Rodgers îşi feri ochii cum putu mai bine. Putea vedea din nou ce se afla în jurul său abia atunci când mitraliera îşi relua tragerea. Din clipa aceea trebuia să se mişte foarte rapid.

Elicopterul continua să se deplaseze de-a lungul gheţarului. Vibraţia produsă de palele elicelor desprindea o pulbere fină din fisurile gheţarului. Rodgers simţea cristalele îngheţate lovindu-i obrajii expuşi.

Era un semn bun. Însemna că planul său avea să funcţioneze.

Câteva momente mai târziu, mitraliera reveni la viaţă. La lumina gurilor de foc Rodgers zări creasta de gheaţă şi porni în fugă spre tovarăşii săi. Aşa cum anticipase, la acea distanţă mică faţă de versant duduitul mitralierei şi vibraţia rotoarelor desprindeau particule de gheaţă din peretele versantului. Zona din jurul elicopterului deveni rapid un zid alb. Iar particulele de gheaţă nu cădeau pe sol. Curentul stârnit de elicopter le menţinea în aer, unde se adunau tot mai multe, strat după strat. În câteva secunde vizibilitatea se redusese la zero.

Mitraliera amuţi exact în momentul când Rodgers ţâşni în fugă pe sub botul elicopterului. Chiar şi echipaţi cu ochelari de vedere pe timp de noapte, piloţii aeronavei erau incapabili să-l zărească pe general sau o altă ţintă.

Rodgers estimase distanţa dintre el şi ceilalţi componenţi ai grupului. Alerga spre ei, ghidându-se cu ajutorul mâinii, urmând linia versantului. Cu toate că resimţea crampe cumplite în muşchii picioarelor, nu se opri nici un moment.

— Trebuie să ne mişcăm! strigă el când ajunse aproape de locul în care observase că se aflau ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat? ţipă Nanda.

— Continuă să alergi! urlă Rodgers.

— Bunicul e teafăr? întrebă tânăra.

După sunetul vocii, Rodgers aprecie că femeia se afla la treizeci de metri distanţă. Continuă să alerge din răsputeri. Câteva secunde mai târziu se ciocni de unul dintre membrii grupului. Judecând după statură era vorba despre Friday. Fugarii

încetiniră. Rodgers îl ocoli pe Friday, apoi ajunse la Nanda. Femeia i se postă în faţă.

— Bunicul? strigă Nanda.

— Toată lumea, marş! urlă generalul.

Într-o situaţie de criză, individul are tendinţa să şovăie, neştiind dacă trebuie să lupte sau s-o ia la fugă. Când se-ntâmplă un astfel de fenomen, strigătul unei persoane cu autoritate anulează, de regulă, opţiunea combativă. Un ordin aspru era suficient ca să activeze instinctul de supravieţuire al celui care se supunea comenzii primite. Însă în cazul de faţă strigătul lui Rodgers suprimase instinctul de-a scăpa cu fuga al Nandei. Friday se opri şi el din alergare, iar Nanda deveni la fel de agresivă ca şi Rodgers.

— Unde este? ţipă femeia.

— Bunicul tău n-a supravieţuit, spuse Rodgers.

Tânăra slobozi un nou ţipăt, îşi strigă bunicul, apoi dădu să alerge în direcţia din care veniseră. Rodgers făcu ghem scurta lui Apu, o puse la subsuoară, după care o apucă pe Nanda de umăr. O ţinu ferm şi se luptă s-o întoarcă din drum.

— Nu-l părăsesc! ţipă ea.

— Nanda, m-a apărat de gloanţe cu trupul lui! strigă Rodgers. M-a implorat să te salvez!

Tânăra încă mai încerca să se târască înapoi, cu Rodgers agăţat de ea. Generalul n-avea timp s-o lămurească. Aşa că o săltă pe Nanda în aer, o răsuci şi îi făcu vânt în direcţia corectă. Ea se luptă să se ţină pe picioare, dar în felul acesta măcar nu i se mai împotrivea lui Rodgers.

Generalul o purtă pe fată după sine, mai târâş, mai pe sus, alergând spre adăpost. În cele din urmă, tânăra reuşi să-şi recapete echilibrul şi Rodgers o prinse de mână. Continuă s-o tragă după sine. Nanda se supunea, deşi o putea auzi plângând, în ciuda zgomotului produs de elicopterul care se apropia. Putea să suspine oricât, atâta vreme cât nu se oprea din alergare.

Versantul de gheaţă cotea în unghi ascuţit către nord-est. Samouel se afla tot în fruntea grupului care alerga din răsputeri să iasă din câmpul de tragere al elicopterului. Însă pilotul încetase să folosească mitraliera, ca să nu mai disloce şi alte particule de gheaţă, astfel că în curând avea să-i poată observa din nou pe

fugari. Rodgers trebuia să facă ceva în această privinţă.

— Samouel, ia-o pe Nanda de mână şi continuaţi deplasarea! ordonă Rodgers.

— Am înţeles, domnule general, zise Samouel.

Americanul ţinu braţul Nandei întins drept în faţă, până când pakistanezul ajunse la ea. Samouel prinse mâna tinerei, iar Rodgers îi dădu drumul. Cei doi îşi continuară drumul. Generalul se opri, iar Friday se ciocni de el.

— Ce ai de gând? îl întrebă agentul.

— Dă-mi torţele şi chibriturile. Apoi du-te cu ceilalţi, zise Rodgers, luând scurta lui Apu de sub braţ.

Agentul NSA se execută. După ce Friday dispăru pe urmele celorlalţi, Rodgers luă una dintre torţe, o aprinse şi îi înfipse coada într-o mică fisură a versantului. Apoi atârnă scurta lui Apu de-un stei de gheaţă, chiar în spatele torţei. Îşi scoase pistolul din tocul vestei şi se îndepărtă de versant. Puse un genunchi pe sol, sprijini a doua torţă pe bocanc ca să nu se umezească şi aţinti pistolul automat în sus, la un unghi de şaizeci de grade. Gloanţele urmau să lovească peretele de gheaţă al versantului la o înălţime de optsprezece metri. Nu putea zări nimic mai sus de şase, şapte metri înălţime, dar nici nu era nevoie să vadă.

Nu încă.

În câteva momente, elicopterul îşi făcu apariţia din spatele curburii gheţarului. Piloţii opriră înaintarea, pentru a-şi dezactiva ochelarii de vedere nocturnă. Altfel, flacăra torţei avea să-i orbească. Aprinseră proiectoarele, iluminând coasta versantului. Imediat ce echipajul elicopterului începu să tragă asupra a ceea ce părea să fie un terorist, Rodgers deschise şi el focul. Ţinta sa erau protuberanţele de gheaţă aflate deasupra elicopterului. Mitraliera de bord reteză torţa, stingând flacăra. Zgomotul detunăturilor dislocă mai multe bucăţi de gheaţă. În acelaşi timp, tirul lui Rodgers desprindea aşchii mari de gheaţă din perete, care zburau direct spre elicea portantă. Palele retezau aşchiile, transformându-le într-o lapoviţă ce cădea peste cabină, acoperind parbrizul şi îngheţând instantaneu.

Elicopterul încetă focul.

Rodgers făcu la fel.

Câtă vreme luminile aparatului de zbor erau încă aprinse,

Rodgers analiză rapid posibilitatea luării cabinei drept ţintă. Însă, după conflictele din Afganistan şi Cecenia, ruşii echipaseră multe dintre versiunile mai noi ale elicopterelor Mikoyan de atac cu geamuri antiglonţ, pentru a proteja echipajul de tirul lunetiştilor. Pe deasupra, Rodgers nu dorea ca flăcările de la gura ţevii pistolului să-i trădeze poziţia.

Generalul se ghemui în teren descoperit, aşteptând să vadă ce avea elicopterul să facă. Socoti că aeronava se afla în aer de cel puţin nouăzeci de minute. Pilotul trebuia să-şi fi rezervat alte nouăzeci de minute necesare zborului de întoarcere la bază. Aparatului Mi-35 îi rămânea astfel prea puţin combustibil, limitându-i autonomia de luptă. Totodată, toleranţa termică a aeronavei era pusă la grea încercare de fiecare dată când echipajul înfrunta o furtună de gheaţă iscată prin folosirea mitralierei de bord. Chiar dacă parbrizul se dezgheţa în maximum două minute, învelişul exterior al palelor rotorului se acoperea cu gheaţă.

Rodgers urmări cum elicopterul zbura la punct fix. Din pricina tensiunii şi a frigului, inima sa îşi dublase numărul bătăilor. Lăsând la o parte faptul că personajului biblic îi fusese cu mult mai cald, Rodgers se întrebă dacă tânărul păstor David simţise şi el aceeaşi emoţie după ce-şi azvârlise piatra asupra celui mai bun războinic al filistinilor, Goliat. Dacă avea succes, manevra avea să aducă victoria poporului său. Dacă eşua, băiatul urma să se aleagă cu o moarte urâtă şi obscură, în prăfuita vale Elah.

Luminile exterioare ale elicopterului se stinseră. Gheţarul era din nou cufundat în întuneric. Rodgers nu mai putea face altceva decât să aştepte şi să asculte. Îi fură necesare cincisprezece bătăi de inimă până să audă sunetul pe care-l aştepta. Sporindu-şi brusc turaţia motorului, aparatul Mi-35 se răsuci şi făcu cale-ntoarsă de-a lungul gheţarului. Vibraţia rotorului dispăru rapid în spatele peretelui de gheaţă.

Rodgers mai zăbovi puţin, asigurându-se că elicopterul plecase cu adevărat. După un minut, gheţarul era învăluit în tăcere. Generalul strecură pistolul în vestă, luă chibriturile din buzunar şi aprinse a doua torţă. O aplecă în faţă. Flacăra arunca o lumină tremurătoare, portocalie, asupra suprafeţei gheţarului. Abia dacă îngăduia să zăreşti zidul de gheaţă, cu torţa retezată şi

scurta sfâşiată de gloanţe.

— Îţi mulţumesc, Apu, că mi-ai salvat viaţa a doua oară, rosti generalul.

Salută, apoi se răsuci pe călcâie şi o apucă pe urmele celorlalţi fugari, către nord-est.

55

Washington D.C

Joi, 4.30 p.m.

Paul Hood privea ora afişată pe ecranul computerului.

— Dă telefon, Bob, zise el.

În birou, alături de Hood, se aflau Bob Herbert şi Lowell Coffey al III-lea. Uşa era închisă, iar Bugs Benet primise instrucţiuni să nu-i întrerupă decât dacă erau căutaţi de preşedintele Statelor Unite sau de doamna senator Fox. Herbert folosi aparatul telefonic încorporat în scaunul cu rotile ca să-l apeleze pe Brett August. Coffey era aşezat într-un fotoliu de piele, aflat lângă Herbert. Avocatul urma să fie prezent acolo pe tot parcursul ultimei părţi a misiunii. Sarcina sa era să-l sfătuiască pe Hood în privinţa problemelor de drept internaţional care se puteau ivi. Coffey deja susţinuse cu tărie în faţa directorului Centrului de Comandă că nu-i plăcea ideea aflată la baza evenimentelor în desfăşurare. Adică faptul că un ofiţer american conducea un grup format dintr-un terorist pakistanez, un agent NSA şi doi ostatici indieni către un siloz pakistanez de rachete nucleare, construit într-un teritoriu disputat. Încă era de părere că povestea cu grupul constituit ad-hoc sub egida consiliului de securitate al Naţiunilor Unite nu avea să ţină.

Hood era de acord că planul ambasadorului Simathna nu reprezenta o capodoperă. Din păcate, era singurul pe care-l aveau. Bob Herbert şi Ron Plummer îl susţinuseră pe Hood.

Numărul staţiei TAC-SAT tastat de către Herbert nu includea doar codul de contact al aparatului, ci şi codul de acces la satelitul de comunicaţie. Acest fapt făcea ca un utilizator neavizat, sau o persoană care găsea staţia, să nu o poată apela sau folosi. Hood aşteptă până ce Herbert termină de tastat şirul lung de cifre.

Aşa cum bănuise, Hood nu primise nici un semnal din partea preşedintelui sau a Comitetului Senatorial de Supraveghere a Activităţii Serviciilor de Informaţii. Cu mai bine de nouăzeci de minute în urmă, directorul Centrului de Comandă le trimisese prin e-mail un rezumat al planului propus de pakistanezi. Conform celor aflate de la secretarii executivi, atât preşedintele Lawrence, cât şi senatoarea Fox încă „studiau" propunerea. După o scurtă, dar furtunoasă dezbatere cu Coffey, Hood luase hotărârea să nu le spună preşedintelui şi şefei CIOC ce fel de instalaţie militară pakistaneză urma Rodgers să viziteze. Nu dorea ca CIA să se repeadă asupra tuturor surselor din regiune, încercând să afle ce se găsea acolo. Coffey nu fusese de acord, argumentând că evenimentele nu se mai aflau sub controlul lor direct, aşa că Hood trebuia să-i ofere preşedintelui toate informaţiile pe care le deţinea. Apoi era responsabilitatea şefului statului, nu a lui Hood, să decidă dacă apelează sau nu la CIA. Hood îl contrazisese. Nu avea la dispoziţie decât afirmaţia lui Simathna, care confirma existenţa unui siloz nuclear în zonă. Hood nu intenţiona să ofere legitimitate unui posibil complot pakistanez verificându-l prin intermediul Casei Albe şi făcându-l astfel să pară valid. Pe deasupra, ştirile despre un posibil siloz pakistanez de rachete nucleare puteau atrage un atac indian asupra locaţiei exact când Rodgers se afla acolo. Şi acest eveniment putea servi interesele Pakistanului, forţând Statele Unite să intre-n conflict cu India.

Chiar dacă le înaintase prin e-mail acel raport scris, Hood nu se aştepta să primească veşti de la preşedinte sau de la senatoarea Fox înaintea orei H. În caz că operaţiunea eşua, puteau susţine că Hood acţionase pe cont propriu. În caz că misiunea Striker avea să fie un succes, se vor ralia rapid Centrului de Comandă, aşa cum procedase Uniunea Sovietică atunci când declarase război Japoniei în ultimele ore ale celui de-al Doilea Război Mondial.

După tot ce făcuse Paul Hood ca să-l ajute pe preşedintele

Lawrence, şi-ar fi dorit poate ceva mai mult sprijin din partea acestuia. Dar, până la urmă, atunci când Hood salvase executivul de la o tentativă de lovitură de stat, nu-şi făcuse decât meseria. Iar acum preşedintele îşi făcea la rândul său datoria, trăgând de timp. Folosea această întârziere pentru a pune bazele unei dezminţiri plauzibile. Dacă situaţia din Kashmir exploda, atitudinea sa putea salva Statele Unite de la o condamnare internaţională. Faptul că-l abandona pe Hood nu era ceva personal. Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile.

Hood nu-şi permitea luxul de-a trage de timp. Îi spusese lui Mike Rodgers că avea să fie contactat de către Brett August în două ore. Cele două ore se scurseseră. Era timpul să-l sune pe Brett.

Directorul Centrului de Comandă rareori se simţise atât de izolat. De obicei existau alţi agenţi operativi sau organizaţii internaţionale care-i sprijineau, fie că era vorba despre Interpol sau despre Centrul de Comandă rusesc. Iar când se confruntaseră cu teroriştii din sediul Naţiunilor Unite, avuseseră sprijinul Departamentului de Stat. Cu excepţia sprijinului nominal al noului şef de la NSA şi a ajutorului oferit de către Stephen Viens de la NRO, erau singuri. Singuri în încercarea de a opri un război nuclear, în cealaltă parte a lumii, cu ajutorul unui telefon mobil. În acel moment, nici măcar NRO nu mai era capabil să le ofere asistenţă. Piscurile înalte din jurul gheţarului blocau câmpul vizual al satelitului de observaţie asupra „terenului de joc”, cum numeau experţii o regiune în care se desfăşurau acţiuni. Iar ce nu reuşeau munţii să acopere nu se putea zări din pricina furtunii de gheaţă. Viens nu reuşise nici măcar să verifice dacă la coordonatele indicate de către ambasadorul Pakistanului se afla altceva cu excepţia gheţii.

Herbert şi August nu mai luaseră legătura de aproape o oră. Şeful Secţiei de informaţii nu dorise să-i distragă atenţia colonelului. Hood trăgea speranţe că la celălalt capăt al conexiunii mai era cineva apt să preia apelul.

Colonelul August răspunse prompt. Herbert comută telefonul pe speaker. Exceptând şuieratul vântului în fundal, vocea lui Brett se auzea clar şi puternic.

Ron Plummer şi ambasadorul Pakistanului erau şi ei pe

recepţie, conectaţi la telefonul lui Hood. După cum promisese, Hood îl lăsase pe speaker.

— Colonele, sunt cu Paul şi cu Lowell Coffey, îl informă Herbert. Pe altă linie telefonică îi avem pe Ron Plummer şi pe ambasadorul Pakistanului. Toate telefoanele sunt puse pe speaker.

— Am recepţionat, zise August.

Din acel moment, August ştia că nu trebuia să spună nimic care să compromită obiectivele şi operaţiunile legate de securitatea naţională.

— Ce se mai petrece la voi? se interesă Herbert.

— Se pare că nimic, răspunse August.

— Chiar nimic? întrebă Herbert.

— Din cauza furtunii şi a întunericului nu putem vedea mare lucru, îi comunică August. Dar indienii mai aprind din când în când o lumină şi, din câte-mi pot da seama până acum, la poalele platoului sunt cel puţin două sute de soldaţi. I-am zărit făcând pregătiri pentru ascensiune, însă acum nouăzeci de minute s-au oprit brusc. Se pare că stau în aşteptare.

— Pentru întăriri? întrebă Herbert.

— Posibil, domnule, zise August. Amânarea ar putea fi explicată şi prin starea vremii. În jurul nostru suflă o furtună de gheaţă tare păcătoasă. Ascensiunea nu va fi deloc distractivă. Sharab spune că de obicei vântul încetează abia după ivirea zorilor. S-ar putea ca asta să aştepte indienii. Odată cu diminuarea forţei vântului, vor putea chema şi sprijin aerian. Sau poate că plănuiesc să aştepte până când îngheţăm noi de frig.

— Consideri că nu vă aflaţi într-un pericol iminent? interveni Hood.

— Da, domnule, se pare că nu există o ameninţare iminentă, îl informă August. Cu excepţia frigului, suntem bine mersi.

— Să sperăm că vom fi capabili să vă scoatem de-acolo înainte să degeraţi, spuse Herbert. Colonele, vrem să-i contactezi pe Mike Rodgers şi pe componenţii grupului său. Dacă şi numai dacă au ajuns la coordonatele comunicate anterior, transmite-le că se află deasupra unui siloz subteran de rachete nucleare pakistaneze. Silozul este automatizat, cu operare de la distanţă. Spune-le să rămână pe recepţie, apoi apelează-mă pe mine.

Ambasadorul ne va furniza parolele care vor permite grupului generalului să pătrundă în siloz. Odată ajunşi înăuntru, vor primi instrucţiuni legate de utilizarea echipamentului video folosit de pakistanezi la monitorizarea instalaţiei militare.

— Am înţeles, anunţă August. Îl contactez chiar acum pe generalul Rodgers.

— Să ne dai de ştire dacă n-a ajuns la coordonatele stabilite şi să ne spui în ce stare se află grupul său, completă Herbert.

August confirmă, apoi întrerupse legătura.

Hood nu ştia dacă ceea ce le spusese ambasadorul Simathna până în acel moment era adevărat. Însă, după ce Herbert puse receptorul jos, pakistanezul spuse un lucru cu care americanii erau întru totul de acord.

— Colonelul, zise Simathna, este un bărbat curajos.

56

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.07 a.m.

Epuizaţi şi îngheţaţi, Rodgers şi micul său grup ajunseră la coordonatele furnizate de către Brett August.

Rodgers se aşteptase să găsească un teren plat, pe care să fie instalat un avanpost temporar al forţelor pakistaneze. Poate câteva rampe mobile pentru lansarea rachetelor, lumini de balizaj marcând o zonă de aterizare pentru elicoptere, plus una sau două barăci camuflate. Se înşelase. Ajunseseră într-o zonă cu cel mai inospitalier relief întâlnit până atunci. Rodgers avea impresia că pătrunsese într-un mediu din perioada Erei Glaciare.

Un cerc de creste delimita o suprafaţă de aproximativ cinci hectare. Grupul fusese nevoit să străbată un tunel larg, circular, după toate aparenţele artificial, săpat în zidul de gheaţă. Încă de la nivelul solului, pantele se înălţau într-un unghi extrem de

abrupt. Cândva, în trecut, dale masive de gheaţă se desprinseseră de pe faţada versanţilor, acoperind acum solul. Sau poate că aceea fusese o imensă grotă de gheaţă, al cărei tavan se prăbuşise. Câmpul mărginit de creste era extrem de denivelat, fiind acoperit cu blocuri de gheaţă având muchiile neregulate. Din loc în loc vedeai fisuri cu marginile zimţate. Asprimea terenului sugera faptul că în acel loc soarele pătrundea rar. Nu existau semne de nivelare a suprafeţei de gheaţă, ca urmare a proceselor repetate de topire şi reîngheţ. De asemenea, se aflau la o altitudine mult mai mare decât cea la care se găsiseră pe gura văii. Rodgers se îndoia că în acel loc temperatura trecea vreodată de minus optsprezece grade.

Samouel şi Friday erau relativ vioi, însă Nanda părea ameţită. La scurt timp după ce elicopterul Mi-35 plecase, tânăra căzuse într-o muţenie deplină. Muşchii feţei i se relaxaseră, iar întreaga ei expresie şi atitudine aminteau de-o persoană aflată în transă. Se mişca automat atunci când generalul o trăgea de mână, însă mersul ei era moale, dezlânat. Rodgers văzuse asemenea cazuri de cădere emoţională în Vietnam. Se întâmplau atunci când un infanterist îşi pierdea în luptă un bun amic. Rodgers nu ştia cât timp durau efectele depresiei, din punct de vedere clinic vorbind. Însă ştia că în zilele următoare nu se putea conta pe soldaţii afectaţi. După toate câte se întâmplaseră, era tragic dacă nu reuşeau s-o facă pe Nanda să-şi spună povestea.

Samouel şi Friday mergeau la câţiva paşi în faţa generalului şi a tinerei. Cei doi îşi aprinseră torţele şi lanterna, iluminară pereţii de gheaţă şi solul, apoi se duseră la Rodgers. Friday îi înmână generalului telefonul mobil.

— Uite că am ajuns, zise mânios agentul. Întrebarea care se pune acum este: unde mama dracului am ajuns?

Rodgers dădu drumul mâinii Nandei. Tânăra rămase nemişcată, privind în gol, în vreme ce generalul verifica ora pe ecranul telefonului. Frigul era aşa de aprig, încât ecranul cu cristale lichide crăpă. Cifrele afişate dispărură instantaneu.

— Bună treabă, îl persiflă Friday.

Rodgers nu-i răspunse. Era furios pe sine însuşi. Telefonul mobil reprezenta singura lor legătură cu lumea exterioară. Ar fi trebuit să prevadă ce efect urma să aibă gerul asupra sa. Închise

telefonul şi-l puse în buzunar, unde avea să stea la o temperatură ceva mai ridicată. Apoi se răsuci către Nanda. Îi încălzi cu propria respiraţie obrajii îngheţaţi şi se simţi încurajat atunci când observă că tânăra îl privea.

— Uitaţi-vă în jur şi încercaţi să vă daţi seama pentru ce-am fost trimişi aici, le spuse Rodgers celorlalţi bărbaţi.

— Probabil ca să murim, replică Friday. N-am încredere în nemernicii ăştia, fie că sunt indieni ori pakistanezi.

— Ori propriul tău guvern, îi zise Samouel.

— Oh, ai auzit şi tu? spuse Friday. Păi să ştii că ai dreptate. Nici în politicienii de la Washington n-am încredere. Toţi se folosesc de noi cu un anume scop.

— Să asigure pacea, accentuă Samouel.

— Asta făceaţi voi în Kashmir? îl luă Friday la întrebări.

— Încercam să slăbim forţele unui duşman care ne asupreşte de secole, îi spuse Samouel. Cu cât devenim mai puternici, cresc posibilităţile noastre de menţinere a păcii.

— Lupta pentru pace, o contradicţie în termeni, zise Friday. Ce escroci! Nu vreţi decât putere, la fel ca toată lumea.

Rodgers nu pusese capăt disputei, deoarece furia genera căldură în organism. Însă acum era momentul să intervină. Se interpuse între cei doi bărbaţi.

— Vreau să cercetaţi perimetrul, le comunică Rodgers. Imediat.

— Pentru ce? întrebă Friday. Un pasaj secret, o uşă fermecată? Refugiul lui Superman?

— Domnule Friday, îmi pui răbdarea la încercare, îl avertiză Rodgers.

— Suntem într-un poligon de tir imens şi îngheţat, din cauza unor birocraţi, iar eu îţi pun răbdarea la încercare? zise Friday. Ce glumă proastă!

Telefonul mobil prinse să vibreze în buzunarul lui Rodgers. Generalul era recunoscător pentru întrerupere. Fusese pe punctul de-a pune capăt discuţiei scoţându-i măselele lui Friday. O soluţie care contrazicea regulile logicii, însă îi oferea satisfacţie lui Rodgers. Cu vârf şi îndesat.

Generalul scoase telefonul mobil, îl duse la ureche şi-l protejă cu gulerul înalt al combinezonului de salt.

— Aici Rodgers!

— Mike, Brett la aparat, rosti August. Aţi atins poziţia indicată?

— Tocmai am ajuns, anunţă generalul. Sunteţi bine?

— Până acum, da, răspunse August. Voi?

— Supravieţuim.

— Să nu îngheţaţi, îi spuse colonelul.

— Mulţam, zise Rodgers.

Generalul închise telefonul şi-l introduse la loc, în buzunarul stâng. Degetele îi amorţiseră, aşa că-şi ţinu mâna lângă telefon. Friday şi Samouel prinseseră torţele într-o crevasă îngustă şi se încălzeau la flacăra lor. Amândoi bărbaţii ridicară privirile atunci când convorbirea telefonică se încheie.

— A durat cam puţin, zise Friday.

— Centrul de Comandă avea nevoie de confirmarea faptului c-am ajuns unde trebuia, le comunică Rodgers. Vom primi restul planului cât mai curând posibil.

— Oare Centrul are deja un plan sau îl primeşte din Pakistan? întrebă Friday.

— Nu ştiu, admise Rodgers.

— Am fost traşi pe sfoară, zise Friday. Presimt asta.

— Dă-mi amănunte, îl îndemnă Rodgers.

Individul era un nesuferit, însă putea să aibă dreptate.

— Jack Fenwick avea o vorbă referitoare la agenţii care acceptau frânturi de coduri sau fragmente de hărţi, spuse Friday. Cuvântul respectiv era „morţi”. Dacă nu-ţi controlezi propriul orar şi propriile mişcări, înseamnă că altcineva o face.

— În cazul de faţă există un motiv pentru care procedează astfel, îi reaminti Rodgers. Probleme de securitate.

— Motivul respectiv serveşte intereselor celor din Washington şi din Islamabad, nu şi interesele noastre, zise Friday. Fenwick n-ar fi încheiat o asemenea înţelegere cu un guvern ostil.

Toţi agenţii sub acoperire erau precauţi. Însă individul de faţă sfida paranoia. Poate că efortul impus de drumul până acolo le tocise nervii atât lui Friday, cât şi lui Rodgers. Sau poate că impresia iniţială a generalului era corectă. Ticălosul de Friday era cu gândul la altceva. Poate că neîncrederea omului în forurile de la Washington era mai profundă decât crezuse Rodgers.

Exact aşa fusese Fenwick.

— Ai avut multe contacte cu directorul Fenwick? se interesă Rodgers.

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Friday. Îi fură necesare câteva clipe până să răspundă.

— Nu, n-am lucrat în strânsă legătură cu Jack Fenwick, zise Friday. Era directorul NSA. Eu sunt doar un agent operativ. În munca noastră nu prea există cazuri de ocolire a ierarhiei.

— Dar este evident că ai avut ceva contacte cu el, spuse Rodgers. Ai fost staţionat în Azerbaidjan. Acolo a fost ultima operaţiune la care-a lucrat Fenwick. A existat o implicare personală a sa în evenimentele respective.

— Am vorbit de câteva ori cu el, recunoscu Friday. El îmi cerea informaţii, eu i le furnizam. Nimic ieşit din comun. Dar de ce vrei să ştii?

— Ai foarte mare încredere în instinctele tale, zise Rodgers. Toţi procedăm aşa când suntem în câmpul operaţional. Mă întrebam doar dacă instinctul ţi-a spus vreodată că Fenwick era un trădător.

— Nu, răspunse Friday.

— Deci instinctul te-a înşelat, îl presă generalul.

Friday făcu o grimasă, de parcă era scârbit la gândul că se putea să fi greşit.

Sau poate că era deranjat de cu totul altceva, îi trecu brusc prin minte lui Rodgers. Poate că bărbatul nu avea cum să admită că instinctele sale fuseseră greşite, pentru că de fapt nu fuseseră. Poate că Friday ştia că Jack Fenwick încerca să răstoarne Guvernul Statelor Unite. Însă Friday nu putea admite că avusese ştire de acel complot.

Implicaţiile tăcerii lui Ron Friday erau tulburătoare. Unul dintre punctele-cheie ale complotului lui Fenwick consta în iscarea unui război având drept cauză petrolul, între Azerbaidjan, Iran şi Rusia. Pentru realizarea planului era necesar ca agenţii CIA cu baza la ambasada americană din Baku să fie omorâţi. Ucigaşul unuia dintre agenţi nu fusese descoperit nici până-n prezent.

Telefonul mobil sună iarăşi. Rodgers şi Friday continuau să se măsoare din priviri. Friday îşi ţinea încă mâinile deasupra flăcării, pentru a se încălzi. Rodgers ţinea mâna dreaptă în buzunar. Aşa cum stăteau acolo, se înfruntară subtil ca doi masculi dominanţi.

Friday începu să-şi tragă mâna dreaptă de deasupra flăcării. Părea că avea intenţia s-o introducă în buzunarul în care-şi ţinea pistolul. Rodgers îşi băgă mai adânc mâna în buzunar, astfel încât se formase o umflătură în acel loc. Friday nu ştia unde îşi ţinea generalul arma. Pistolul se afla în vestă, dar agentul NSA nu îşi dădu seama de acest lucru. Mâna dreaptă a lui Friday rămase la vedere.

Între timp, Rodgers răspundea la telefon.

— Da?

— Mike, te afli într-un spaţiu degajat, înconjurat de culmi îngheţate? îl întrebă August.

— Da, răspunse Rodgers.

— În regulă, spuse colonelul. Priveşte către partea de nord-vest a spaţiului degajat. La baza unuia dintre versanţi ar trebui să observi o dală de gheaţă perfect plată, de aproximativ doi metri pătraţi.

Rodgers îi spuse lui Friday să ridice una dintre torţe. Apoi îi ordonă lui Samouel să stea cu Nanda. Rodgers şi Friday merseră împreună către partea de nord-vest a micului câmp îngheţat.

— Ne îndreptăm către locul indicat, comunică Rodgers. Brett, ai idee ce formă are bucata aia de gheaţă pe care-o căutăm?

— Bob nu mi-a dat amănunte, răspunse August. Cred că „dală” înseamnă ceva plat.

Cei doi bărbaţi continuară să se deplaseze de-a lungul terenului accidentat. Era dificil să menţină un ritm constant, din pricina numeroaselor crevase, adâncituri şi zone acoperite cu gheaţă friabilă. Rodgers rămăsese cu câţiva paşi în urma lui Friday, căci un om înarmat cu o torţă aprinsă putea constitui un adversar redutabil.

Brusc, generalul zări o bucată de gheaţă care se potrivea dimensiunilor furnizate de August. Se-ndreptară către ea.

— Cred că am găsit-o! anunţă Rodgers.

— Bine, zise August. Va trebui s-o trageţi într-o parte, apoi aşteptaţi să vă apelez din nou.

— Pentru ce? întrebă Rodgers.

— Pentru codul care va deschide trapa aflată sub dala de gheaţă, zise August.

— O trapă care dă unde? continuă Rodgers să ceară lămuriri.

— Într-un siloz pakistanez automatizat, pentru adăpostirea şi lansarea rachetelor nucleare, îl informă August. Se pare că pakistanezii folosesc un sistem video pentru monitorizarea obiectivului. Veţi folosi acel echipament ca să transmiteţi mărturia Nandei.

— Înţeleg, răspunse Rodgers. Aşteaptă un moment.

Mike Rodgers simţi un fior rece pe şira spinării. Aspectul zonei nu i se mai părea preistoric. Dintr-odată, avea o înfăţişare calculată, precum o dioramă dintr-un parc tematic. Gheaţa era reală, însă fusese probabil aranjată astfel încât să pară neprimitoare şi să creeze confuzie, descurajând orice misiune de recunoaştere, atât terestră, cât şi aeriană. În mod sigur soldaţii pakistanezi avuseseră acolo o tabără, compusă din corturi camuflate, în care locuiseră luni de zile, poate chiar ani, lucrând în acest timp la siloz şi la aranjarea decorului. Materialele şi proviziile fuseseră aduse pe calea aerului de către forţele aeriene pakistaneze, care probabil executaseră misiuni solitare, noaptea, pentru a reduce riscul de-a fi descoperiţi. Dacă informaţia despre siloz se dovedea adevărată, atunci pakistanezii se puteau lăuda cu o realizare impresionantă.

Rodgers izbi dala de gheaţă cu vârful bocancului. Blocul era masiv. Aveau nevoie de ajutor pentru a-l trage din loc. Îi făcu semn lui Samouel s-o ia pe Nanda şi să li se alăture.

Exact în acel moment, Rodgers surprinse o mişcare de-a lungul zidului de gheaţă slab luminat din spatele lui Samouel. Câteva umbre tremurară în apropierea versantului de nord-est. Mişcarea era cauzată de lumina aruncată de torţă. Însă umbrele nu aparţineau ridicăturilor de gheaţă. Umbrele aruncate de aglomerările de gheaţă adunate la poalele versantului se mişcau în plan vertical. Cele zărite de Rodgers se deplasau în plan orizontal.

Chiar în apropierea tunelului de intrare în zona de teren descoperit.

— Friday, rosti încet, dar ferm generalul, stinge torţa şi îndepărtează-te urgent de mine.

Tonul imperativ produse impresie asupra agentului. Friday aruncă torţa cu capul înainte într-o crevasă, apoi sări spre stânga sa, distanţându-se de Rodgers.

— Samouel, adăpostiţi-vă! urlă generalul.

Ecoul vocii sale, ricoşând din pereţii de gheaţă ai căldării, nu se stinsese încă în momentul în care Rodgers începu să alerge. De teamă ca telefonul să nu-i scape cumva din buzunar, îl scoase şi-l îndesă într-un compartiment al vestei. O clipă mai târziu călcă într-o mică adâncitură şi corpul îi fu proiectat în faţă, izbindu-şi serios umărul stâng de-un stei de gheaţă. În loc să se ridice, îşi continuă deplasarea în patru labe, precum un crab. Era singura modalitate de-a negocia terenul accidentat fără riscul de-a cădea. Continuă să se îndrepte către locul unde-i zărise ultima oară pe Samouel şi pe Nanda. Nu simţea nici o urmă de durere. Singurul lucru care conta pentru el era să ajungă la Nanda. Spera ca văzul să-l înşele.

Din păcate, văzuse bine.

O secundă mai târziu, tirul armelor automate făcea să sară aşchii din pereţii de gheaţă.

57

Washington D.C.

Joi, 5.00 p.m.

Biroul lui Hood era incredibil de tăcut atunci când sună telefonul lui Bob Herbert. Inima şefului Secţiei de informaţii îşi înteţise bătăile doar cu câteva clipe înainte, de parcă ştia că apelul urma să sosească. Sau poate că Herbert pur şi simplu devenea tot mai nervos pe măsură ce minutele se scurgeau. Nu-i plăcea deloc să fie implicat într-o operaţiune fără a şti ce se petrece pe teren.

Şeful Secţiei de informaţii împunse butonul funcţiei speaker. Urletul vântului se revărsă imediat din micuţul difuzor. Herbert avu impresia a fi brusc sorbit către Himalaya. Sau poate că era vorba de-un alt sentiment. Unul de expunere, de vulnerabilitate.

Sunetul era retransmis de aparatul încastrat în braţul căruciorului către telefonul pus pe speaker de pe biroul lui Hood. Specialistul în informaţii nu era obişnuit să lucreze cu public. Nu-i plăcea această postură.

— Raportează! strigă Herbert.

— Bob, cred că se petrece ceva la amplasamentul silozului de rachete, îl informă colonelul August.

Herbert săgetă cu privirea difuzorul de pe biroul lui Hood, apoi îşi privi şeful. Dorea ca Hood să anuleze funcţia speaker.

— Pielea lui Mike e în pericol, şuieră Herbert printre dinţi.

— Răul a fost deja făcut, zise în şoaptă Hood, arătând cu un gest din cap către telefonul pus pe speaker, ce-l avea la celălalt capăt al firului pe ambasadorul Pakistanului. Ridică vocea. Colonele, care-i situaţia? întrebă directorul Centrului.

— Nu ştiu sigur, domnule director, spuse August. Am auzit strigăte şi focuri de armă. Apoi nimic. Am rămas pe recepţie vreme de câteva minute înainte de-a mă decide să vă sun. Am considerat că mă pot folosi de întârzierea creată pentru a obţine codurile de acces, în caz că Mike revine în transmisie.

— Colonele, ai vreo indicaţie cine şi împotriva cui a deschis focul? îl întrebă Herbert.

— Nu, replică August. Înainte să-nceapă tirul, am auzit pe cineva strigând la ceilalţi să se adăpostească. Presupun că a fost generalul Rodgers.

— Poziţia voastră este în continuare sigură? întrebă Herbert.

— Aici situaţia este neschimbată, răspunse colonelul.

— În regulă, zise Herbert. Rămâi pe fir.

Hood se răsuci către telefonul aflat pe masa de lucru.

— Domnule ambasador, aţi auzit raportul colonelului?

— Fiecare cuvânt, răspunse ambasadorul Simathna. Nu pare a fi o situaţie fericită.

— Nu ştim încă destule pentru a defini clar situaţia, spuse Hood. Sunt de acord cu ideea colonelului de-a avea pregătite codurile, pentru a-i fi transmise lui Mike Rodgers. Dacă poate ajunge în interiorul silozului…

— Nu pot accepta, îl întrerupse Simathna.

— De ce, domnule ambasador? întrebă Hood.

— Aproape sigur acelea sunt trupe indiene, atacând grupul

generalului, rosti Simathna.

— De unde să ştim dacă nu cumva sunt trupe pakistaneze, care protejează silozul? obiectă Herbert.

— Fiindcă trupele alpine care monitorizează gheţarul au rămas de partea noastră a liniei de demarcaţie, precizează Simathna. Au fost informate despre incursiunea voastră.

— Incursiunea „noastră”, spuse Herbert, fără a încerca să-şi mascheze dezgustul. În echipă există un pakistanez.

— Se află sub ordinele unui ofiţer al armatei americane, îi reaminti ambasadorul.

— Cum putem afla dacă trupele voastre alpine au respectat instrucţiunile? insistă Herbert.

— Vă garantez eu că le-au respectat, zise Simathna.

Hood se încruntă şi îi făcu semn lui Herbert, trecând degetul mare de-a curmezişul gâtului. Îi spunea să pună capăt discuţiei pe care-o provocase. Însă Herbert mai curând i-ar fi pus capăt zilelor lui Simathna. Ei încercau să prevină transformarea în praf şi pulbere a ţării acelui bărbat, iar el nu mişca un deget ca să-l ajute pe Mike Rodgers.

— Domnule ambasador, spuse Hood, trebuie să presupunem că generalul Rodgers şi oamenii lui o vor scoate la capăt. Când se va întâmpla asta, vor avea nevoie să intre-n siloz cât mai urgent posibil. Ar fi prudent din partea dumneavoastră să-i daţi codurile colonelului August.

— Repet, nu pot permite acest lucru, replică Simathna. Este deja destul de neplăcut faptul că inamicii noştri ar putea afla despre acel amplasament strategic. Bine măcar că dispozitivele de siguranţă sunt la locul lor şi funcţionează.

— Ce dispozitive de siguranţă? întrebă Hood.

— Îndepărtarea blocului de gheaţă porneşte cronometrul unei bombe cu întârziere, ataşată de trapă, îi comunică ambasadorul. Dacă în răstimp de şaizeci de minute nu este introdus codul corect, bomba va exploda. Va antrena detonarea unui lanţ de explozivi convenţionali, care vor distruge întreaga zonă de la suprafaţă.

— Ucigând inamicii, dar lăsând silozul intact, completă Herbert.

— Corect, spuse ambasadorul.

— Domnule ambasador, încă ne confruntăm cu iminenţa unui atac nuclear contra Pakistanului, insistă Hood.

— Înţelegem acest fapt, tocmai de aceea trebuie să ne protejăm silozurile, împiedicând descoperirea lor, veni răspunsul lui Simathna.

Remarca atrase atenţia lui Herbert; judecând după expresia feţei sale, atrăsese şi atenţia lui Hood. Ambasadorul tocmai le dezvăluise că existau şi alte silozuri, probabil în zone la fel de inaccesibile. Nu fusese o scăpare. Simathna intenţionase ca oameni din Centrul de Comandă să afle acest lucru, chiar atunci, pe loc.

Herbert ştia că era inutil să-l întrebe pe ambasador despre numărul silozurilor sau despre poziţia lor pe hartă. Întrebarea care se punea era dacă dezvăluirea informaţiei către guvernul de la New Delhi avea să declanşeze instantaneu un atac nuclear contra Pakistanului sau dacă avea să-i forţeze pe indieni să stea în expectativă. Probabil ultima versiune era cea corectă. Dacă serviciile indiene de informaţii nu ştiau deja de existenţa acelor silozuri, însemna că nu aveau idee unde să atace. Poate că tocmai din acest motiv făcuse Simathna referire la ele. Dacă informaţia venea de la o ramură a serviciilor americane de informaţii, guvernul de la New Delhi o putea considera autentică.

Desigur, asemenea tuturor afirmaţiilor lui Simathna de până atunci, Herbert nu avea cum să afle dacă informaţia referitoare la silozuri era adevărată. Din câte ştia el la momentul respectiv, era certă doar existenţa unui singur siloz. Şi nu putea nici măcar afla dacă se găseau sau nu rachete în interiorul său. Poate că totul era încă în faza de construcţie.

— Domnule ambasador Simathna, îi voi ordona acum colonelului August să întrerupă legătura, îi comunică Hood. Ne va da el de ştire când va afla veşti de la generalul Rodgers.

Hood îi aruncă o privire lui Herbert. Specialistul în informaţii încuviinţă cu un gest, apoi îi spuse lui August să iasă din emisie, urmând să reia legătura abia când avea să fie restabilită comunicaţia cu Rodgers. După aceea Herbert trânti receptorul şi se lăsă pe spătarul căruciorului.

— Vă mulţumesc, zise Simathna. Vă rog să înţelegeţi în ce situaţie suntem noi.

— Chiar înţeleg, îl asigură Hood.

Şi Herbert înţelegea. Pricepuse că Rodgers şi August îşi riscau vieţile pentru nişte oameni care nu aveau să facă nimic pentru a-i ajuta. Avea destulă vechime în meserie pentru a şti că agenţii operativi erau consideraţi drept bunuri consumabile. Erau nişte mijloace de luptă la care se putea renunţa uşor.

Exceptând cazul în care-i cunoşteai personal.

Când aveau nume, chipuri şi vieţi cu care veneai zilnic în contact.

Cum erau Rodgers şi August.

Precum soldaţii detaşamentului Striker.

Camera de lucru era din nou tăcută, liniştită.

Cu excepţia inimii lui Herbert, care bătea cu o frecvenţă disperată.

58

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.35 a.m.

Rachete luminoase albe şi roşii explodară deasupra căldării de gheaţă. Acum Rodgers îi putea vedea pe soldaţii care trăgeau asupra lor. O mână de infanterişti indieni, provenind probabil din trupele staţionate pe linia de demarcaţie. Patru sau cinci oameni ocupaseră poziţii în spatele formaţiunilor de gheaţă din preajma intrării.

Rodgers se aruncă imediat pe burtă şi începu să se târască pe terenul denivelat. Friday se adăpostise în spatele dalei de gheaţă de la intrarea în siloz. Deschisese focul asupra indienilor, pentru a-i ţine cu capetele la pământ. Generalul cercetă cu privirea tunelul de intrare, în căutarea unor efective indiene suplimentare. Din câte văzu, se părea că nu existau alţi inamici.

De asemenea, rachetele luminoase îi dădură posibilitate

generalului să-i zărească pe Samouel şi pe Nanda. Cei doi se aflau la aproximativ zece metri depărtare. Stăteau culcaţi în spatele unei bucăţi groase de gheaţă. Baricada avea cel mult un metru înălţime şi era lungă de patru, cinci metri. Pakistanezul se întinsese deasupra femeii. Îşi petrecuse braţele în jurul ei, ţinând-o cu faţa lipită de gheaţă, protejând toate părţile ei expuse. Rodgers nu avea timp să admire gestul lui, însă ironia situaţiei – un terorist pakistanez apărând un agent indian civil – nu trecu neobservată.

Gloanţele muşcau furioase din creasta baricadei, acoperindu-i pe Samouel şi pe Nanda cu bucăţi de gheaţă. În timp ce adăpostul le era măcinat de rafalele indienilor, pakistanezul aruncă o privire în jur. Mike Rodgers se afla în spatele lui, uşor către dreapta, dar Samouel părea să nu-i remarce prezenţa.

— Samouel! strigă generalul.

Pakistanezul privi în direcţia sa. Rodgers se deplasă către dreapta, trecând în spatele unui bloc de gheaţă de forma unui bolovan. Dorea ca Nanda să fie cât mai aproape de el, în caz că reuşeau să pătrundă în siloz.

— Veniţi încoace! urlă Rodgers. Vă acopăr!

Samouel făcu semn că pricepuse. Pakistanezul o trase pe Nanda de la adăpostul baricadei de gheaţă şi o luă în braţe. Aplecându-se cât putea de mult, porni în fugă spre Rodgers. Generalul se ridică şi trase câteva cartuşe către indieni. Dar când strălucirea rachetelor luminoase începu să pălească şi ultimele scântei căzură pe sol, soldaţii încetară focul. Era evident că-şi economiseau atât rachetele luminoase, cât şi muniţia. Deşi Rodgers continuă să-şi ţină pistolul automat aţintit asupra intrării, nu se mai declanşă alt schimb de focuri. Pereţii de gheaţă protejau căldarea de vânturile care străbăteau suprafaţa gheţarului. O linişte stranie se instaură asupra zonei. Se mai auzea doar zgomotul gheţii strivite de bocancii lui Samouel. Rodgers simţea cum gerul teribil îi arde pielea neprotejată din jurul ochilor.

Samouel şi Nanda ajunseră la blocul de gheaţă aducând cu un bolovan. Pakistanezul se lăsă să alunece în genunchi, alături de Rodgers. Respira greu, precipitat; o aşeză deasupra gheţei, cu faţa în sus, pe Nanda. Tânăra nu se mai afla în starea de letargie

care pusese ceva mai devreme stăpânire pe ea. Ochii îi erau roşii şi lăcrimau, însă Rodgers nu putea şti dacă din pricina tristeţii sau din cauza gerului. Dar putea vedea cum globii oculari i se mişcau de colo-colo, dovedind faptul că femeia era conştientă de lucrurile care se petreceau în jurul ei.

Samouel se apropie de Rodgers.

— Domnule general, am observat ceva înainte de-a se stinge rachetele, vorbi întretăiat, printre gâfâieli, pakistanezul.

— Ce-ai văzut? îl întrebă Rodgers.

— Era exact în spatele locului unde stăteaţi cu domnul Friday, zise Samouel. Pe una dintre ieşiturile versantului, la circa trei metri înălţime. Semăna cu o antenă parabolică.

O legătură prin satelit, îşi spuse Rodgers. Fireşte.

— Poate are legătură cu motivul trimiterii noastre în acest loc, continuă Samouel.

— Sunt sigur că are, zise Rodgers. Antena era la vedere, complet descoperită?

— Nu chiar, spuse Samouel. Era aşezată ceva mai în spate, într-o mică nişă. Are un metru jumătate, maximum doi în diametru. Pakistanezul clătină din cap, apoi oftă. Nu pot afirma cu certitudine că era o antenă parabolică. Avea culoarea albă, dar puteau fi şi nişte ţurţuri de gheaţă, iar lumina să-mi fi jucat feste.

— Amplasamentul ei ar fi vizibil din aer? îl întrebă Rodgers.

— Nu din plan vertical, răspunse Samouel.

Generalul aruncă o privire peste umăr. Era prea întuneric ca să poată vedea peretele de gheaţă. Însă cele spuse de Samouel aveau noimă. Dacă în interiorul silozului exista un echipament video, atunci trebuia să existe, undeva în exterior, o antenă pentru transmiterea imaginilor. Nu era necesar să fie amplasată în vârful unei creste. Ca să funcţioneze, era suficient să aţinteşti antena parabolică către un petic de cer, iar pe direcţia respectivă să nu existe obstacole. În spaţiu, rotindu-se pe o orbită geosincronă, se afla un satelit de comunicaţii, construit şi lansat probabil de către Rusia sau China, care să preia semnalul transmis de antenă. Cablurile care făceau legătura între siloz şi releul de transmisie se aflau îngropate, la adâncime relativ mare, în peretele de gheaţă. Indiferent cine proiectase sistemul, nu dorise ca magistrala de cabluri să fie prea aproape de suprafaţă.

Gheaţa care se topea putea lăsa cablurile expuse vântului, lapoviţei şi altor fenomene naturale cu acţiune corozivă, ca să nu mai pomenim faptul că le-ar fi făcut vizibile oricărui aparat de zbor aflat în misiune de recunoaştere.

— Ia spune-mi, Samouel, zise americanul, în grupul lui Sharab tu făceai conexiunile între detonatoare şi exploziv, nu?

— Da, admise Samouel cu jumătate de gură.

— Ai lucrat vreodată cu aparatură radio? se interesă Rodgers.

— Am lucrat cu tot felul de dispozitive electronice, îl informă pakistanezul. Executam lucrări de reparaţii pentru Miliţia din Islamabad şi…

— Şi cu staţii portabile? îl întrerupse Rodgers.

— Vă referiţi la walkie-talkie? întrebă Samouel.

— Nu doar la ele, răspunse generalul. Făcu o pauză, încercând să-şi adune gândurile. Ideile şi întrebările o luau înaintea răspunsurilor. Uite la ce mă gândesc. Dacă acolo, pe versant, se află într-adevăr o antenă parabolică, eşti capabil să conectezi la ea un telefon mobil?

— Pricep, zise Samouel. E vorba de-un telefon mobil de tipul celor folosite de agenţiile guvernamentale, cu sisteme de securizare?

— Nu cred să fie echipat cu aşa ceva, spuse Rodgers.

— Atunci cred că pot să-l conectez, atâta vreme cât cablurile antenei sunt scoase la vedere, zise Samouel.

— Ce fel de unelte îţi trebuie? îl întrebă Rodgers.

— Cred că briceagul îmi ajunge, rosti pakistanezul.

— Foarte bine, zise generalul. Acum spune-mi mai multe despre ieşitura de gheaţă unde e plasată antena. Există vreo cale să ajungem la ea? Terase, proeminenţe, prize pentru mâini?

— Nu cred, îi comunică Samouel. Trebuie să ne căţărăm pe-un perete neted ca-n palmă.

— Înţeleg, răspunse Rodgers.

În tentativa de-a o salva pe Nanda, generalul îşi pierduse orientarea, nemaiştiind încotro se găsea antena. Trebuia să-şi regăsească rapid punctele de reper. Se răsuci complet, întorcându-se spre direcţia unde credea că se afla capătul din spate al căldării. Se ghemui, cu genunchii pe gheaţă.

— Friday, mai eşti lângă dala de gheaţă? strigă Rodgers.

Agentul nu scoase un cuvânt.

— Spune ceva! ţipă Rodgers.

— Sunt aici! răspunse Friday.

Generalul localiză direcţia din care venise vocea agentului. Îşi ţinu privirea fixată pe locul respectiv, aflat în întuneric. În acelaşi timp, băgă mâna în vestă, scoase telefonul mobil şi i-l dădu lui Samouel.

— Dacă sună colonelul August, spune-i să ţină linia de comunicaţie liberă, zise Rodgers.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? îl întrebă pakistanezul.

— Încerc să ajung la antena parabolică, răspunse Rodgers. Cum stai cu muniţia?

— Mai am câteva gloanţe în armă, plus un încărcător de rezervă, îl informă Samouel.

— Foloseşte-le cu economie, îl sfătui Rodgers. S-ar putea să am nevoie de foc de acoperire când mă caţăr pe peretele de gheaţă.

— Voi fi foarte atent, promise Samouel.

Mike Rodgers îşi strânse şi desfăcu de câteva ori mâinile protejate cu mănuşi, pentru a-şi dezmorţi degetele îngheţate, apoi puse palmele pe sol. Era nervos. Ştia că de planul său depindeau o mulţime de lucruri. În acelaşi timp îşi făcea griji în legătură cu Ron Friday, cu ceea ce agentul NSA îi spusese ceva mai devreme. Chiar dacă reuşeau să depăşească actualul impas, Rodgers se întreba dacă nu cumva pe viitor îi aştepta unul şi mai periculos. Însă pe moment nu-şi permitea să fie preocupat de viitor. Fiecare problemă la timpul ei.

După ce făcu o pauză pentru a se calma, inspirând profund, generalul porni iarăşi să se deplaseze asemenea unui crab peste terenul accidentat.

59

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.42 a.m.

Ron Friday auzea pe cineva venind spre el. Presupuse că era ori Rodgers, ori Samouel.

Agentul NSA trase concluzia că, probabil, era Rodgers. Războinicul ascultător. Poate că generalul avea un plan de salvare a situaţiei. Ceea ce lui Friday îi convenea de minune. Nimeni nu dorea să fie martorul unui război nuclear. Numai că Friday avea interes să sprijine planul şi pentru a scăpa de pe acel gheţar afurisit, ajungând în Pakistan. Iar din Pakistan în oricare alt loc din lume, aflat suficient de departe de dezastrul care avea să se abată asupra subcontinentului indian.

Friday dorea să fugă din acel loc nu pentru că-i era frică de moarte, ci pentru că nu intenţiona să moară prosteşte. Nu pentru a câştiga un trofeu sau o medalie, ci pentru a ieşi din beleaua în care intraseră. Cea mai mare belea posibilă. Făcuseră un ocol de pomană. Totul din cauza faptului că avuseseră încredere în birocraţii de la Washington şi Islamabad.

Agentul aşteptă adăpostit în spatele dalei de gheaţă. Indienii auziseră şi ei zgomotul stârnit de mişcare, căci declanşaseră o nouă repriză de tir, iar gloanţele şuierau în jurul perimetrului vizat. Din fericire, tirul era sporadic. În mod evident, îşi economiseau muniţia. Trăgeau doar atât cât era necesar pentru a ţintui la sol persoana care se mişca.

Friday încercă să străpungă întunericul cu privirea. Stătea cu arma pregătită. Nările îl înţepau din pricina gerului tăios. Picioarele şi mâinile îi amorţiseră, în ciuda bocancilor îmblăniţi şi a mănuşilor groase. Dacă avea să fie rănit, se întrebă cât de repede urma să se coaguleze sângele.

Însă, mai presus de orice, Friday era furios. Nu-i lipsea mult să aţintească pistolul spre Rodgers şi să apese trăgaciul. Agentul NSA încerca să-şi dea seama dacă avea ceva de câştigat predând grupul de fugari infanteriştilor indieni. Presupunând că indienii nu aveau să-i împuşte pe loc, era posibil ca ei să aprecieze gestul americanului care le oferea pe tavă pe unul dintre teroriştii responsabili de atentatul din piaţă. Predarea putea totodată să declanşeze atacul nuclear de care se temeau toţi. Însă pe el îl salva de la o moarte lipsită de sens acolo, pe gheţar.

Persoana care se deplasa ajunse lângă el. Era Rodgers.

Generalul se târî în spatele dalei şi îngenunche alături de Friday.

— Ce se petrece? se interesă agentul.

— Poate exista o modalitate de-a transmite mărturia Nandei fără a intra în siloz, îi zise Rodgers.

— Un siloz. Vasăzică asta era? întrebă Friday.

Rodgers nu luă în seamă întrebarea.

— Samouel crede c-a zărit o antenă parabolică la circa trei metri deasupra versantului de gheaţă, continuă generalul.

— Asta ar explica anumite lucruri, replică Friday.

— Lămureşte-mă, îi ceru Rodgers.

— Când s-au aprins rachetele luminoase, am putut observa perfect peretele de gheaţă care domină intrarea, spuse Friday. Din partea asta, de la o înălţime de trei metri, ar avea câmp vizual liber pe deasupra crestei opuse.

— Exact cum mă aşteptam, spuse Rodgers. Dacă acolo e o antenă şi putem ajunge la cablurile ei de legătură, Samouel ar fi capabil să realizeze o conexiune la telefonul mobil.

Bărbaţii auziră zgomote venind din partea opusă a căldării. Friday nu credea că soldaţii indieni aveau intenţia să-i asalteze. Cu siguranţă, aşteptau să revină elicopterul de atac. Însă puteau încerca să se poziţioneze astfel încât să deschidă foc încrucişat asupra ţintei. Dacă indienii o nimereau pe Nanda, tot jocul se sfârşea. La fel şi propriile lor vieţi.

— Trebuie să examinăm cu atenţie antena, înainte să-ncercăm ceva, spuse Friday.

— De ce? îl întrebă Rodgers.

— Trebuie să ştim unde-i sursa de alimentare, explică Friday. E locaţia perfectă pentru o antenă parabolică alimentată de la baterie. Companiile petroliere folosesc acest sistem în regiunile arctice. Sursa de curent acţionează şi ca generator de căldură, împiedicând mecanismul de acţionare al antenei să îngheţe. Dacă acesta e cazul şi aici, atunci n-aveam nevoie să ne căţărăm până la antenă. Putem scoate cablul la suprafaţă în orice punct, fiind siguri că e cel de comunicaţie.

— Însă, dacă sursa de alimentare se află în interiorul silozului, trebuie să urcăm până la antenă şi să descoperim care cablu e de curent şi care – de comunicaţie, zise Rodgers.

— Te-ai prins, spuse Friday.

— Uite cum procedăm, decise Rodgers. Tu rămâi aici şi nu scapi din ochi nişa unde e amplasată antena.

— Şi tu ce urmează să faci?

— Îţi fac rost de lumină, răspunse Rodgers.

60

Gheţarul Siachen

Vineri, 2.51 a.m.

Mike Rodgers se deplasă către capătul opus al căldării. Se opri când ajunse la versantul îngheţat. Începu să meargă ghemuit de-a lungul peretelui muntelui, cât mai neauzit posibil. Dorea să se depărteze cât de mult cu putinţă de dala de gheaţă, protejându-l astfel pe Friday. Agentul NSA avea nevoie de protecţie nu din pricina a ceea ce urma Rodgers să facă, ci din cauza felului cum aveau indienii să reacţioneze.

Rodgers spera că agentul va avea o bună perspectivă asupra antenei parabolice. Existau mari şanse ca generalul să nu zărească mare lucru din ea. Urma să fie foarte ocupat cu găsirea unui loc în care să se ascundă.

Rodgers se opri cam la douăzeci de metri faţă de Friday. Era o distanţă sigură. Îşi descheie vesta şi scoase cele două grenade flash-bang[1] pe care le avea în dotare. Armele erau de mărimea şi forma unui tub cu spumă de ras. Generalul îşi scoase mănuşile şi le prinse cu dinţii. Apoi cuprinse cu palma dreaptă pârghia de siguranţă a unei grenade, în timp ce arătătorul palmei stângi îl trecu prin inelul de declanşare. Puse recipientul jos, se ghemui şi

[1] Grenade diversiune cu rol de a paraliza sau a zăpăci inamicul. Nu sunt letale, la detonare ele degajând o lumină orbitoare şi producând o bubuitură asurzitoare. După explozia unei astfel de grenade, un inamic este temporar scos din luptă, cu văzul şi auzul serios afectate. Sunt folosite de către trupele speciale, mai ales în acţiuni de eliberare a ostaticilor. (n.tr.)

mătură solul cu piciorul drept în căutarea peretelui de gheaţă. Versantul îi oferea un punct de reper, ajutându-l să se orienteze. După ce-l găsi, generalul trase inelul de declanşare, eliberă pârghia de siguranţă şi se ridică în picioare. Se răsuci şi puse mâna stângă, fără mănuşă, pe zidul de gheaţă. Îşi croi drum, pe pipăite, printre proeminenţele de gheaţă şi crevasele care acopereau solul. Intenţia lui era să se mişte cât mai rapid. Însă, dacă se împiedica de ceva, se putea trezi descoperit în momentul exploziei grenadei.

În timp ce se deplasa, Rodgers număra secundele. Când ajunse la zece, grenada se declanşă.

Era o armă neletală, proiectată pentru a fi folosită în spaţii restrânse sau închise, dezorientându-i pe cei aflaţi înăuntru printr-o serie de explozii cu mare intensitate luminoasă, provocate de arderea magneziului, însoţite de bubuituri asurzitoare. În cazul de faţă, Rodgers spera ca grenada să ilumineze perimetrul suficient pentru a-i permite lui Friday să observe antena parabolică, iar lui să găsească un loc unde să se adăpostească.

La trei paşi în faţa generalului se afla un lanţ de coloane de gheaţă. Aveau înălţimea şi diametrul unor piloni de susţinere ai unei autostrăzi suspendate. Probabil că odinioară fuseseră mult mai înalte, dar purtau semnele topirilor şi îngheţărilor repetate, aşa că de la o zi la alta câştigau în grosime ceea ce pierdeau din înălţime. Rodgers nu parcurse în fugă distanţa ce-l separa de coloane. Pur şi simplu plonjă.

Aterizarea fu destul de dură. Plămânii i se goliră de aer şi mănuşile îi căzură din dinţi. Nu reuşise să ajungă la adăpostul baricadei de gheaţă. Dar se găsea suficient de aproape încât să se târască, într-o clipită, în spatele ei. Spre norocul lui, o clipită era exact perioada de timp suficient de lungă pentru ca gloanţele armelor automate din dotarea soldaţilor indieni să muşte gheaţa în locul în care stătuse anterior generalul. Imediat ce se află la adăpost, Rodgers se uită după Friday. Ghemuit în spatele dalei de gheaţă, agentul îi făcea semn cu degetul mare ridicat în sus. Privirea generalului se-ndreptă spre nişa antenei. În spatele postamentului ei se afla o cutie mare, de culoare neagră. Rodgers se bucură că Friday intuise corect. El însuşi avea să urce până la antenă şi să forţeze capacul, pentru a ajunge la cabluri.

În timp ce lumina furnizată de grenadă pălea, Rodgers aruncă o privire către Samouel şi către Nanda. Pakistanezul zăcea întins pe sol, nemişcat. Însă îşi răsucise capul în direcţia celorlalţi bărbaţi din grup, pentru a vedea ce făceau ei. Rodgers trebuia să-l determine pe Samouel să se mişte din loc, venind spre siloz cu Nanda şi cu telefonul celular. Şi acela era cel mai bun moment să plece.

Generalul îşi scoase arma şi-i făcu semn lui Friday să procedeze la fel. Apoi se deplasă spre capătul opus al baricadei de gheaţă. De-acolo îl putea vedea mai bine pe Samouel. Înălţă mâna stângă, cu pumnul strâns şi trei degete ridicate. Pakistanezul pricepu semnalul. Trebuia să pornească atunci când numărătoarea avea să ajungă la trei. Rodgers îl mai lăsă câteva clipe, ca să se pregătească.

Samouel o trase pe Nanda din spatele blocului de gheaţă care le oferea adăpost. Pakistanezul o ajută să se ridice în genunchi, apoi în poziţie ghemuită. Tânăra dădea semne de cooperare, părând a fi conştientă de ce se petrecea. Samouel privi în direcţia lui Rodgers. Generalul ridică rapid, unul câte unul, cele trei degete. La trei, pakistanezul porni, împingând-o pe Nanda în faţa lui şi protejând-o cu propriul corp. Când ei se puseră în mişcare, Rodgers şi Friday deschiseră imediat focul în direcţia soldaţilor indieni. Infanteriştii se aflau dincolo de bătaia maximă a pistoalelor americanilor, dar era evident că nu-şi dădeau seama de asta. Se puseră imediat la adăpost, oferindu-i lui Samouel ocazia să parcurgă aproape toată distanţa care-l separa de intrarea în siloz.

Pe când întunericul punea iarăşi stăpânire pe căldare, câteva focuri răzleţe porniră dinspre locul în care se găseau soldaţii indieni.

— Nu mai trage! îi strigă Rodgers lui Friday.

Generalul se temea să nu-i nimerească, din cauza întunericului, pe Samouel şi pe Nanda.

Americanii urmăreau apropierea celor doi ascultând sunetul gheţii sfărâmate sub tălpile bocancilor. Paşii se apropiau tot mai mult, dar ritmul lor era neregulat. Motivul îl constituia, probabil, terenul alunecos şi denivelat pe care Samouel şi Nanda alergau orbeşte. Sunetul părea a duce către dreapta lui Rodgers,

îndepărtându-se uşor de intrarea în siloz. Generalul se deplasă în acea direcţie şi rămase în aşteptare.

Câteva secunde mai târziu, cineva se poticni pe lângă el. Indiferent cine era, generalul întinse braţele, îl apucă şi îl trase la adăpost. Era Nanda. Stând în genunchi, Rodgers o cuprinse pe femeie cu braţele, literalmente încolăcindu-se în jurul ei. Apoi se răsuci spre dreapta. La câţiva paşi de el se auzeau gemete. Generalul îşi îţi capul deasupra baricadei. Exact în faţa parapetului de gheaţă îl descoperi pe Samouel. Pakistanezul zăcea întins pe burtă. Generalul îl apucă de subsuori şi-l trase în spatele baricadei. Având palmele goale, simţi sub cea dreaptă ceva umed şi vâscos.

— Samouel, mă poţi auzi? îl întrebă Rodgers.

— Da, răspunse pakistanezul.

Rodgers îl pipăi de-a lungul părţii stângi a corpului. Umezeala se răspândea. Cu siguranţă era vorba de sânge.

— Samouel, eşti rănit, spuse Rodgers.

— Ştiu, răspunse pakistanezul. Domnule general, am dat-o în bară.

— Ba nu, zise americanul. Eşti bine. Vom trata rana…

— Nu despre asta vorbeam, spuse Samouel. Am… pierdut telefonul.

Vorbele îl izbiră pe Rodgers cu violenţa unui cartuş.

Brusc, focuri de armă se făcură auzite dinspre stânga. Proveneau de la Ron Friday.

— Amicii noştri s-au pus iarăşi în mişcare! anunţă agentul NSA.

— Culcat! strigă generalul.

Rodgers n-avea timp să verifice dacă ordinul îi era ascultat. Introduse mâna în vestă şi scoase una dintre cele două grenade în formă de bilă pe care le avea în dotare. Acelea erau grenade cu fragmentare. Nimeni nu voia să se afle în preajma lor când explodau. Fără a ezita, generalul trase inelul de siguranţă, aşteptă o clipă ca grenada să se armeze, apoi, cu o balansare a braţului, o aruncă de-a curmezişul căldării. Nu intenţiona să-i ucidă pe soldaţii indieni, însă avea nevoie să câştige timp, mai ales că Samouel era rănit.

Rodgers se aplecă şi o acoperi pe Nanda. Câteva secunde mai

târziu bila metalică făcu explozie, zgomotul deflagraţiei ricoşând din pereţii de gheaţă şi zguduind solul. Înainte ca ecourile detonaţiei să se stingă, Rodgers scoase pumnalul din teaca vestei. Îşi făcu rapid o listă de priorităţi. Să-i oprească pe indieni. Să oprească sângerarea lui Samouel. Abia apoi se putea preocupa de telefon.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, spuse Samouel. Sunt bine.

— Eşti lovit, zise Rodgers.

Generalul făcu o tăietură în scurta pakistanezului. Îşi băgă palma dreaptă prin despicătură, pipăind trupul bărbatului în căutarea rănii.

Rodgers descoperi o gaură de glonţ chiar sub clavicula umărului stâng. Se aplecă în partea dreaptă, căutându-şi mănuşile. Le găsi, tăie căptuşeala moale din interiorul lor şi o aplică peste rană, presând cu putere. Nu putea face mai mult pentru moment.

După ce ecoul exploziei grenadei se stinse, interiorul căldării rămase cufundat în tăcere. Dinspre partea opusă nu se auzeau nici gemete, nici ţipete. Nu exista decât o tăcerea de moarte, iar planul lor se ducea de râpă. Fără telefonul mobil nu puteau lua legătura cu August; nici nu puteau emite cu ajutorul antenei parabolice. Chiar dacă era posibil să descopere telefonul pe bâjbâite, în întuneric, manevra necesita mult timp. Iar folosirea unei torţe reprezenta sinucidere curată. În plus, nimic nu mai conta dacă-l pierdeau pe Samouel.

Fusese un plan bun. Ironia consta în faptul că le-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi ascultat de instinctele bărbatului pe care Rodgers îl credea trădător.

Mike Rodgers rămase aşezat pe vine, cu braţele plecate. Continua să apese asupra bandajului improvizat, sperând că sângele de sub el urma să îngheţe. Când acel lucru avea să se întâmple, putea trece la căutarea telefonului, chiar şi cu riscul pierderii propriei vieţi.

În vreme ce aştepta, Rodgers lovi cu cotul drept un obiect aflat în centură.

Realiză instantaneu ce anume era acel obiect.

O posibilă cale de salvare.

61

Baza Siachen 3, Kashmir

Vineri, 3.22 a.m.

Elicopterul Mikoyan Mi-35 luă contact cu micuţa platformă de aterizare, învăluită în întuneric. Suprafaţa de formă pătrată era alcătuită dintr-un strat de asfalt, acoperit cu bumbac, peste care fusese turnat un alt strat de asfalt. Materialul textil împiedica gheaţa care se forma în stratul inferior de asfalt să ajungă la cel superior.

Pilotul nici nu apucase bine să oprească rotoarele gemene ale aparatului, că şi auzi o voce în căştile radio.

— Domnule căpitan, tocmai am recepţionat un mesaj din partea maiorului Puri, îl informă şeful centrului de comunicaţii al bazei. Realimentaţi, decolaţi şi vă întoarceţi în zona vizată anterior.

Căpitanul schimbă o privire nemulţumită cu copilotul. Cabina de pilotaj era prost încălzită, iar ei erau obosiţi din pricina zborului dificil pe care-l executaseră. Nu aveau chef să pornească într-o nouă misiune.

Pilotul se aplecă în faţă, ca să privească dincolo de colegul său, prin fereastra laterală din dreapta. Văzu că echipele de întreţinere se apropiau deja de elicopter. Două camioane traversau zona de aterizare. Unul reprezenta cisterna cu combustibil, iar celălalt era încărcat cu furtunuri de mare diametru şi butoaie cu lichid degivrant.

— Care este obiectivul? întrebă căpitanul.

— Celula teroristă pe care-aţi urmărit-o mai devreme, răspunse şeful transmisiunilor. O subunitate a maiorului Puri i-a prins într-o fundătură. Soldaţii estimează că grupul este compus din patru indivizi, însă nu se ştie cât de bine sunt înarmaţi.

La auzul veştii, căpitanul fu cuprins de-un val de satisfacţie. Cu toate că admirase modul în care un singur bărbat, înarmat cu un pistol, reuşise să-i respingă, ofiţerului indian nu-i plăcea să fie tras pe sfoară.

— Unde se află? întrebă căpitanul, apăsând în acelaşi timp

tasta care afişa harta regiunii pe ecranul computerului de bord.

— Platoul Superior Chittisin, răspunse ofiţerul de transmisiuni, furnizând apoi coordonatele.

Pilotul tastă cifrele. Criminalii pur şi simplu continuaseră să urce muntele. Locul unde se aflau constituia cea mai înaltă porţiune a gheţarului, extrem de rece şi inospitalieră. Îşi puse întrebarea dacă ajunseseră acolo în mod intenţionat sau din întâmplare. Dacă acţionaseră după un plan, nu-i era prea clar ce anume s-ar fi putut afla în acel loc. Poate vreun fel de adăpost, poate un depozit ascuns cu armament.

Indiferent despre ce era vorba, putea zbura cu elicopterul în jurul versantului de sud-vest al gheţarului, ajungând la poziţia celulei în patruzeci şi cinci de minute.

— Când îi vom găsi, ce ordine avem de îndeplinit? se interesă căpitanul.

— Recuperaţi subunitatea maiorului Puri, apoi vă finalizaţi misiunea precedentă, îl informă şeful transmisiunilor.

Căpitanul confirmă primirea ordinelor.

Zece minute mai târziu decolă, îndreptându-se către ţintă. De data asta nu avea să mai dea greş în acţiunea de exterminare a teroriştilor.

62

Gheţarul Siachen

Vineri, 3.23 a.m.

Cu vârfurile degetelor – singurele părţi ale mâinilor care nu-i îngheţaseră – Rodgers simţea că sângele lui Samouel începea să se coaguleze.

Generalul îşi ridică pumnalul de pe gheaţă şi se înclină spre Nanda, cât mai aproape de femeie.

— Vino cu mine, şopti el.

— Bine, răspunse tânăra.

Împreună, parcurseră târâş zona cuprinsă între baricada de gheaţă şi intrarea silozului.

— Sosesc însoţit de Nanda, anunţă Rodgers, cu glas scăzut.

Nu voia ca Friday să-i ia drept indieni.

— Sunteţi toţi bine? întrebă agentul.

— L-au nimerit pe Samouel, îi spuse Rodgers.

— E rănit grav?

— Da, răspunse Rodgers.

— Cretin nenorocit, rosti Friday. Iar eu sunt şi mai cretin pentru că m-am luat după voi ăştia care gândiţi cu fundul.

— Aşa cred şi eu, spuse Rodgers, ajungând lângă agentul NSA. Îi întinse pumnalul său. Iar acum, după ce te-am informat cum stăm, mă duc să-l iau pe Samouel. Între timp vreau ca tu să sapi un şanţ în gheaţă, paralel cu latura intrării în siloz.

— Ăsta-i planul tău de-a ajunge la cablu? îl întrebă Friday.

— Da, recunoscu generalul.

— Dar ar putea fi la trei metri adâncime! protestă Friday.

— N-o să fie, spuse Rodgers. În locaţia asta gheaţa se topeşte şi apoi se solidifică iarăşi, în mod repetat. Probabil conducta plesneşte foarte des. Nu au amplasat-o prea adânc, ca să poată ajunge uşor la ea în cursul lucrărilor de reparaţie.

— Poate, zise Friday. Dar chiar şi dac-ar fi aşa, săpatul până la o adâncime de un metru îmi va lua…

— Taci şi apucă-te de treabă, îi ordonă Rodgers.

— Du-te dracului! ripostă agentul. Dacă pakistanezul dă colţu’, oricum am pus-o cu toţii. Cred că voi avea o discuţie cu vecinii noştri indieni. Vreau să văd dacă o putem scoate şi altfel la capăt.

Rodgers auzi pumnalul căzând pe gheaţă, aruncat de Friday.

Câteva clipe mai târziu, percepu sunetul unei lame de oţel care scrijelea suprafaţa îngheţată.

— Sap eu în locul lui, spuse Nanda.

Rodgers fu luat cu totul prin surprindere. Vocea tinerei avea un ton ferm. Era primul semn că revenea la normal. Un semn norocos, care nici că se putea să pice într-un moment mai potrivit.

Rodgers nu-l putea zări pe Friday, însă îi auzea respiraţia şuierătoare. Generalul avea mâna dreaptă vârâtă în buzunarul combinezonului. Era pregătit să-l împuşte, în caz de nevoie, pe

agent. Nu pentru dezertare, cu toate că avea dreptul s-o facă. Ci pentru că se temea ce-ar putea spune un bărbat extenuat, înfometat şi degerat, despre situaţia lor.

Respiraţia lui Ron Friday părea a se auzi din acelaşi loc. Nu-şi modifica poziţia. Poate că gestul Nandei îl făcuse să-i fie ruşine. Sau poate că îl testa pe general. Uneori, când un bărbat rămânea tăcut în faţa unei ameninţări, reprezenta un răspuns mai grăitor şi mai periculos decât o sabie scoasă brusc din teacă.

— Mă întorc imediat, cu Samouel, zise în cele din urmă Rodgers.

Generalul se răsuci pe călcâie şi refăcu traseul între siloz şi baricada de gheaţă. Indienii rămâneau tăcuţi. În acel moment, Rodgers era încredinţat că aveau de-a face cu numai câţiva cercetaşi, trimişi în recunoaştere de către o unitate mai numeroasă. Ordinele lor erau evidente. Să ţină inamicul pe loc până la sosirea întăririlor. Generalul spera ca grosul trupelor indiene să ajungă abia peste o jumătate de oră, sau chiar mai mult. Dacă totul mergea strună, în acord cu noua improvizaţie imaginată de Rodgers, era exact răgazul de timp de care avea generalul nevoie.

Samouel respira într-un ritm accelerat atunci când Rodgers ajunse la el. Generalul nu putea spune dacă era un semn bun sau unul rău. Nu avea pregătire medicală. Dar faptul că, în acele circumstanţe, Samouel încă respira, reprezenta enorm de mult.

— Cum te simţi? îl întrebă Rodgers.

— Nu prea bine, spuse Samouel, bolborosind.

Părea a avea gâtlejul plin cu sânge.

— Eşti doar în stare de şoc, din cauza rănii, minţi generalul. Te peticim imediat cum terminăm ce-avem de făcut aici.

— Ce putem face fără telefon mobil? întrebă Samouel.

Rodgers îşi strecură braţele pe sub talia pakistanezului.

— Ne-a rămas staţia mea de emisie-recepţie cu bătaie scurtă, îl informă generalul. E bună de ceva?

— Ar trebui să meargă, răspunse Samouel. Conexiunile sunt, în principiu, la fel.

— Aşa mă gândeam şi eu, îi spuse Rodgers. Te voi duce până la cablu şi voi îndepărta carcasa protectoare a staţiei radio, iar tu o să-mi explici atunci cum să fac legăturile la antena parabolică.

— Aşteptaţi, rosti Samouel.

Rodgers şovăi, înainte să-l ridice.

— Ascultaţi-mă, continuă pakistanezul. La cablul subteran, uitaţi-vă după firul roşu. Roşu este culoarea standard pentru legătura audio. În interiorul staţiei radio, căutaţi cel mai mare cip. De el sunt legate două fire. Unul duce la microfon. Celălalt la antenă. Tăiaţi-l pe acesta din urmă. Legaţi-l la firul roşu de la antena parabolică.

— În regulă, răspunse generalul.

— Aţi priceput tot? îl întrebă Samouel.

— Am priceput, îl asigură Rodgers.

— Atunci plecaţi, spuse pakistanezul.

Pe măsură ce vorbea, vocea pakistanezului devenea din ce în ce mai slabă. Rodgers ştia că n-avea rost să-l contrazică. Mai zăbovi doar cât să-i strângă mâna rănitului, apoi se răsuci şi porni iute către dala de gheaţă care proteja intrarea în siloz.

63

Gheţarul Siachen

Vineri, 3.25 a.m.

Nanda nu-şi amintea mare lucru din cele petrecute după ce fuseseră atacaţi de către elicopter. Ştia că bunicul său murise. Din acea clipă totul în mintea ei fusese ca o ceaţă. Era conştientă, însă spiritul părea să-i fi părăsit trupul. Poate că şocul provocat de moartea bunicului îi tocise kundalini, forţa vitală. Asta le obligase pe Shakti să preia controlul asupra Nandei. Shakti erau zeităţi feminine care îi protejau, la ceas de cumpănă, pe cei ce credeau în ele. Folosind incantaţii şi ritualuri secrete, Shakti urmau s-o apere pe Nanda până când avea să-şi refacă energia vitală consumată.

Suflul recentelor explozii şi răpăitul armelor de foc

acceleraseră procesul de recuperare. Iar acţiunile pe muchie de cuţit ale generalului Rodgers din ultimele minute îl desăvârşiseră. Nanda revenise la starea de alertă încordată pe care-o simţise ori de câte ori acţionase în numele SFF. Şi era bucuroasă că lucrurile stăteau astfel, căci reîntoarcerea ei la viaţă părea să fi dezamorsat starea de tensiune crescândă care se instalase între Rodgers şi compatriotul lui.

Nanda continua să sfredelească şi să taie gheaţa. Lucra de la stânga la dreapta, tăind bucăţi de gheaţă cu mâna dreaptă, iar cu cea stângă, făcută căuş, le îndepărta. În acelaşi timp pipăia terenul, căutând orice ar fi putut aduce cu un cablu sau cu o conductă. Având în vedere cum le mergea norocul, aveau să-l găsească, numai că va fi acoperit cu oţel sau cu vreun aliaj extrem de rezistent.

Indiferent de rezultat, săpatul în gheaţa dură îi făcea bine femeii. Contribuia la punerea sângelui în mişcare, păstrându-i braţele şi trunchiul relativ calde.

Rodgers nu plecase decât de-un minut sau două, când îşi făcu iarăşi apariţia. Era singur.

— Unde ţi-e omul? îl interpelă Friday.

— Nu se simte deloc bine, le comunică Rodgers. Oricum, mi-a spus ce avem de făcut. Generalul se trase mai aproape de Nanda. Opreşte-te o clipă, zise el. Vreau să verific şanţul.

Nanda se opri. Ascultă cum Rodgers pipăia cu mâna de-a lungul conturului dalei de gheaţă.

— E bine, zise el. Mulţumesc. Acum vreau ca voi doi să vă retrageţi dincolo de creasta aia de gheaţă. Ghemuiţi-vă acolo, cu genunchii la bărbie şi cu braţele strânse pe lângă corp. Acoperiţi-vă urechile cu palmele. Lăsaţi cât mai puţine porţiuni ale corpului expuse.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Nanda.

— Mi-a mai rămas o grenadă flash-bang, ca aia folosită mai devreme, răspunse generalul. O voi pune în şanţ. O parte din forţa exploziei va fi orientată în jos. Va degaja suficientă căldură încât să topească gheaţa pe o rază de câţiva paşi.

— Amicul tău terorist ţi-a spus şi ce-avem de făcut în situaţia că firele sunt în interiorul unei conducte cu pereţii groşi de cinci centimetri? întrebă Friday.

— Atunci o să pun în gaură şi grenada defensivă care mi-a rămas, replică Rodgers. Ar trebui să facă o crestătură frumoasă în orice înveliş de protecţie. Şi-acum daţi-vă înapoi, spuse generalul. Sunt gata să aşez grenada.

Cu braţele întinse în faţă, Nanda merse în genunchi spre creasta de gheaţă. Suprafaţa solului era tăioasă şi gloduroasă, provocându-i dureri în picioare. Dar era fericită să simtă durerea. Cu ani în urmă, un olar făcând parte din casta Sudra de meşteşugari, din Srinagar, îi spusese că era mult mai bine să simţi ceva, fie el şi un sentiment neplăcut, precum foamea, decât să nu simţi nimic. Gândindu-se la propria suferinţă şi la moartea bunicului ei, Nanda pricepu în sfârşit ce voia să spună olarul.

Când ajunse la zidul de gheaţă, Nanda se ghemui aşa cum o instruise Rodgers.

Tinerei nu-i scăpase faptul că americanul găsise timp să-i mulţumească pentru munca ei. În vâltoarea evenimentelor dramatice prin care trecea, dincolo de teama provocată de tot ceea ce văzuse şi urma încă să vadă, printre frământări şi îndoieli, vorbele americanului constituiau o floare rară, frumos mirositoare.

Cu aceste gânduri în minte, Nanda simţi cum solul se cutremură; un val fierbinte îi cuprinse spinarea, trecând prin straturile de îmbrăcăminte, iar tunetul deflagraţiei trecu de bariera palmelor puse peste urechi, făcându-i întregul craniu să vibreze.

64

Gheţarul Siachen

Vineri, 3.27 a.m.

Rodgers nu se îndepărtase la fel de mult ca tovarăşii săi de epicentrul exploziei. Ştia că deflagraţia nu avea să-l rănească, ci doar să-l învăluie cu suflul ei fierbinte. Însă exact pe asta conta.

Degetele sale rămase neprotejate îi amorţiseră de frig şi cumva trebuia să le încălzească pentru a le reda întreaga mobilitate. Se oprise pe marginea dalei de gheaţă, cu genunchii ridicaţi şi cu faţa vârâtă între ei, pentru a-şi proteja urechile. Îşi petrecuse braţele în jurul genunchilor. Ştia că suflul îl va izbi destul de puternic atunci când grenada avea să explodeze.

Înainte de-a se aşeza în acea poziţie, Rodgers se asigurase că pumnalul era bine prins în teaca ataşată de vestă, iar staţia radio se afla la loc sigur, în compartimentul ei de la centură. Se înclină cât putu de mult spre partea stângă. În acest fel, spera să nu cadă peste radio în caz că suflul avea să-l dea peste cap.

Explozia fu chiar mai puternică decât anticipase Rodgers. Gheaţa de sub el tresăltă, însă nu reuşi să-l răstoarne. Dar deflagraţia desprinsese o bucată de gheaţă de pe latura dalei. Rodgers auzi şuierul fragmentului de gheaţă propulsat în aer. Sunetul era suficient de ascuţit şi de puternic încât să se facă remarcat peste bubuitura grenadei. Bucata de gheaţă căzu undeva, în partea stângă. Rodgers îşi imagină că soldaţii indieni crezuseră iniţial că fuseseră atacaţi cu proiectile de mortier. Apoi îşi dăduseră probabil seama că inamicii detonaseră o altă grenadă flash-bang.

În timp ce grenada continua să ardă, se produseră câteva scânteieri de mică intensitate, însoţite de zgomote asemănătoare unor pocnete de bici, pe măsură ce gheaţa se crăpa. Înainte ca ultimele flăcări să se stingă, Rodgers îşi croi drum spre locul exploziei. În gheaţă se căsca o groapă pătrată, cam de un metru douăzeci pe un metru douăzeci. Excavaţia era plină cu gheaţă topită. Aproape de centrul ei se vedea un cablu retezat.

Pe când ultimele particule inflamabile din compoziţia grenadei încă ardeau pe marginile gropii, Rodgers se lăsă pe burtă şi apucă segmentul de cablu ce ducea la antena parabolică. Sub un înveliş de plastic gros de un sfert de ţol erau împletite trei fire. Unul era de culoare roşie, altul – galben, iar al treilea era albastru. Rodgers îşi scoase pumnalul şi separă firul roşu de celelalte. Reteză capătul ud al firului, apoi îndepărtă rapid izolaţia de plastic cu vârful cuţitului. Atunci când termină, tocmai se stingeau şi ultimele scântei ale exploziei.

— Friday, chibriturile! zise Rodgers.

Nu primi răspuns.

— Friday! zise el din nou.

— Nu-i aici! anunţă Nanda.

Rodgers aruncă o privire înapoi. Era prea întuneric pentru a vedea până la creasta de gheaţă. Fie agentul NSA se ascundea ca să vadă în favoarea cui decurgeau evenimentele, fie, anticipând eşecul generalului, îşi croia drum de-a latul căldării, înspre indieni. Indiferent care variantă era corectă, generalul nu-şi permitea luxul de a-şi bate capul cu Friday. Trase de cablu, astfel încât capătul lui expus să fie la adăpost de gheaţa topită. Apoi, mişcându-se grăbit, dar fără pripeală, sub imperiul unei stări de nelinişte pe care n-o mai simţise niciodată până atunci, Rodgers scoase din buzunarul vestei harta topografică. Despături foaia de hârtie la ceva distanţă de scânteile ce abia mai licăreau, ferindu-se să producă un curent de aer. Îşi ţinu respiraţia, se aplecă în faţă şi apropie harta de ultimele particule de magneziu care mai ardeau mocnit. Se temea să apese hârtia pe tăciuni, ca să nu-i stingă. Dar dacă o ţinea prea departe, risca să nu se aprindă.

Soarta a două popoare atârna de felul cum un bărbat manipula prima formă de tehnologie a civilizaţiei umane. Patruzeci de mii de ani de evoluţie fuseseră daţi uitării. Oamenii reveniseră la vremea când erau nişte carnivori cu instincte teritoriale, care vieţuiau în grote întunecate.

Hârtia prinse să fumege, apoi marginile ei se înroşiră. O secundă mai târziu, o flăcăruie portocalie ţâşnea triumfătoare de-a latul imaginii tipărite a provinciei Kashmir. Se potrivea de minune cu realitatea.

— Nanda, vino aici! spuse Rodgers.

Tânăra se grăbi în direcţia lui. Cei doi se aflau în siguranţă, atâta timp cât soldaţii indieni îşi păstraseră poziţiile. Dala de gheaţă, deşi ciuntită de explozie, le oferea destulă protecţie, cu condiţia să nu plece de la adăpostul ei.

Când femeia i se alătură, Rodgers îi întinse hârtia aprinsă. Apoi îşi scoase scurta şi o întinse pe gheaţă, pe marginea micului crater produs de grenadă. Îi spuse Nandei să aşeze hârtia pe scurtă, explicându-i că materialul textil nu avea să ardă, în schimb îi trebuia alt combustibil care să alimenteze focul.

— Cât mai urgent, adăugă generalul.

— Aşteptaţi, zise Nanda.

Tânăra scotoci în buzunarul hainei şi scoase micul exemplar al Upanişadelor, pe care-l purta întotdeauna cu sine. Totodată, extrase şi documentele pe care trebuia să le planteze asupra teroriştilor, ajutând la incriminarea lor atunci când aveau să fie capturaţi.

— Aceste scrieri sfinte vor salva mai multe suflete decât şi-au putut imagina vreodată brahmanii, rosti ea.

Era limpede că tânăra împărtăşea oarecum aceleaşi gânduri şi senzaţii atavice ca şi Rodgers. Sau poate că erau doar sfârşiţi de oboseală.

După ce foile de hârtie se aprinseră, generalul scoase staţia radio de la centură şi o aşeză pe scurtă. Se aplecă asupra ei cât putu de mult.

Carcasa aparatului era făcută dintr-o singură bucată de plastic, obţinută prin turnare. Ştia că nu avea cum s-o spargă fără a risca avarierea componentelor care îi erau necesare. În loc să procedeze aşa, Rodgers introduse cu grijă vârful pumnalului în zona din jurul microfonului încorporat în carcasă. Cu mare atenţie, forţă acea piesă, scoţând-o afară. Firul ataşat de microfon şi cipul spre care ducea el erau exact componentele la care dorea să ajungă.

Cu urechea ciulită să prindă vreun semn de activitate din partea opusă a căldării, Rodgers folosi lama pumnalului pentru a pescui cipul ataşat microfonului. Nu-şi putea permite să detaşeze complet cipul de restul aparatului. Dacă proceda astfel, cipul nu mai avea sursă de alimentare. Energia provenea de la bateria staţiei radio, nu de la cea din spatele antenei parabolice. Trebuia să se asigure că desprinde şi dezizolează exact firul potrivit. Trase microfonul afară cât putu de mult, apoi înclină deschizătura creată spre lumină. Cu douăzeci de ani în urmă, sarcina lui ar fi fost imposibil de realizat. Aparatele de radiotransmisie de-atunci erau înţesate cu fire şi cu tranzistoare, fiind imposibil să desluşeşti rostul fiecărei piese. Interiorul staţiei din faţa generalului era degajat şi ordonat, cuprinzând doar câteva cipuri electronice şi fire de legătură.

Rodgers zări firul care alimenta cipul şi microfonul. Firul celălalt, care ducea la antena aparatului, trebuia tăiat.

Generalul puse cu mare băgare de seamă aparatul pe scurtă şi se folosi de pumnal pentru a tăia firul cât mai aproape posibil de antenă. Rezultă o bucată de cinci centimetri lungime, de care se putea folosi.

Utilizând bombeul bocancului ca suprafaţă de lucru, Rodgers îndepărtă izolaţia de pe fir. Apoi ridică bucata ruptă de cablu care ducea la antena parabolică. Îndepărtă cu unghiile stratul protector de plastic. După ce reuşi să dezizoleze o bucată de fir lungă de un centimetru, luă firul de la staţie şi uni cele două sârme de cupru, răsucindu-le. Apoi porni aparatul radio şi se-ntoarse către Nanda, împingând-o cu blândeţe înspre microfon.

Improvizaţia rezultată era cel mai butucănos şi mai urât echipament pe care-l văzuse vreodată Rodgers de-a lungul întregii sale cariere. Era demn de monstrul doctorului Frankenstein. Dar aspectul nu mai conta. Un singur lucru avea importanţă.

Ca monstruozitatea să funcţioneze.

65

Washington D.C.

Joi, 6.21 p.m.

Ron Plummer trecea printr-o experienţă inedită. Avusese un moment de profundă euforie, urmat imediat de o stare de rău atât de puternică, încât rămăsese ameţit.

Când primise apelul telefonic de la Islamabad, ambasadorul Simathna ascultase câteva secunde, apoi zâmbise larg. Până ca aparatul să fie comutat pe speaker, Plummer pricepuse deja despre ce era vorba.

Mike Rodgers reuşise. Cumva, generalul găsise o cale să transmită mesajul către centrul pakistanez de monitorizare a silozului. Centrul retransmisese mesajul către Ministerul Apărării

pakistanez. De-acolo, caseta cu înregistrarea fusese dată postului de televiziune CNN, care începuse difuzarea sa în întreaga lume.

— Numele meu este Nanda Kumar, se auzea pe înregistrare o voce ascuţită şi tremurată. Sunt cetăţean al provinciei Kashmir şi agent al reţelei operative civile. De câteva luni colaborez cu Forţa Specială de Frontieră a Indiei în scopul subminării activităţii unui grup terorist pakistanez. Cei din SFF mi-au spus că misiunea mea va avea ca rezultat arestarea teroriştilor. În loc să fie aşa, informaţiile furnizate de mine au dus la înscenarea unui atentat pus pe seama pakistanezilor. Teroriştii sunt răspunzători pentru multe atacuri îngrozitoare. Însă nu sunt responsabili pentru atentatul cu bombă de miercuri, comis asupra unui autobuz cu pelerini şi asupra templului hindus din piaţa oraşului Srinagar. Fapta a fost comisă de către Forţa Specială de Frontieră.

Ambasadorul Simathna nu-şi mai încăpea în piele de fericire atunci când închise telefonul. Se aplecă asupra altui aparat, pus pe speaker. Era linia prin care ţinea legătură cu Paul Hood, aflat în biroul său din Centrul de Comandă.

— Aţi auzit, domnule director? întrebă ambasadorul.

— Am auzit, răspunse Hood. Acum se transmite şi pe CNN.

— O faptă demnă de toată lauda, spuse diplomatul. Vă felicit atât pe dumneavoastră, cât şi pe generalul Rodgers. Nu ştiu cum de-a reuşit să transmită mesajul femeii, însă e un act impresionant.

— Generalul Rodgers are o personalitate impresionantă, întări Hood. Şi noi am vrea să ştim cum a expediat mesajul. Bob Herbert îmi spune că Brett August nu reuşeşte să-l contacteze. Probabil că telefonul mobil a murit.

— Totu-i bine atâta vreme cât a murit doar telefonul, glumi Simathna. Fireşte, indienii vor susţine că domnişoara Kumar este manipulată de către pakistanezi, care i-au spălat creierul. Dar generalul Rodgers va contribui la contracararea acestei propagande.

— Generalul Rodgers va spune doar adevărul, indiferent care-ar fi el, replică Hood, cu diplomaţie.

În timp ce Hood vorbea, celălalt telefon de pe biroul ambasadorului prinse să sune. Simathna îşi ceru scuze şi preluă apelul.

Zâmbetul tremură un moment pe chipul ambasadorului, apoi pieri. Faţa prelungă a lui Simathna deveni palidă. Ron Plummer nici măcar nu îndrăzni să-şi închipuie ce i se comunica diplomatului. Gândul unui atac nuclear iniţiat de pakistanezi trecu asemenea unui fulger prin mintea sa cuprinsă de disperare.

Simathna nu scoase o vorbă. Doar asculta. După câteva secunde, puse receptorul în furcă şi se uită către Plummer. Privirea sa era încărcată de-o tristeţe profundă.

— Domnule Hood, mi-e teamă că am veşti rele pentru dumneavoastră, rosti ambasadorul.

— Ce fel de veşti rele? îl întrebă Hood.

— Se pare că, în cursul acţiunilor întreprinse de către generalul Rodgers, dala de gheaţă care acoperă intrarea în siloz a fost îndepărtată sau avariată în mod semnificativ, spuse Simathna.

— Să nu v-aud, îl preveni Hood. Să nu v-aud că spuneţi că…

Nu era nevoie ca Simathna să continue. Cu toţii ştiau ce însemna deteriorarea intrării în siloz.

Încărcăturile explozive plasate cu rol defensiv în jurul silozului fuseseră automat activate. În lipsa unei persoane aflate în interior, care să anuleze numărătoarea inversă, aveau să se detoneze în decurs de câteva minute.

66

Washington D.C

Joi, 6.24 p.m.

Lui Paul Hood nu-i venea să creadă că, după ce ajunsese atât de departe, înfăptuind adevărate miracole, Mike Rodgers avea să fie aruncat în aer din pricina unei măsuri de siguranţă care putea fi evitată. Însă pentru a evita dezastrul trebuiau neapărat să ia legătura cu generalul. Deşi Hood, Herbert şi Coffey păstrau

tăcerea, tensiunea şi frustrarea din sufletele lor erau foarte intense. În ciuda întregii tehnologii aflate la dispoziţia lor, acei bărbaţi erau la fel de neajutoraţi ca şi strămoşii lor din Epoca de Piatră.

Hood stătea prăbuşit în fotoliul său de piele. Privea în pământ, umilit de senzaţia de neputinţă ce-i era atât de nefamiliară. În trecut existase mereu un scenariu de rezervă. Fie ceruseră ajutorul cuiva, fie avuseseră timp să disloce resurse în poziţia periclitată. În definitiv, totul se reducea la o problemă de comunicaţii. Însă nu şi acum. Suspecta faptul că Mike, sau Nanda, ori ceilalţi îşi cheltuiseră deja cota de baftă asigurată de îngerul lor păzitor oprind un război nuclear. Hood nu credea că ar ajuta la ceva să se roage pentru salvarea lor. Poate că vieţile lor şi cele ale soldaţilor unităţii Striker constituiau preţul ce trebuia plătit. Cu toate astea, Hood se rugă în şoaptă ca, indiferent ce divinitate creştină, hindusă sau musulmană îi ajutase pe cei din munţi să ajungă atât de departe, să le ofere încă puţin ajutor. Paul Hood încă nu era pregătit să-l piardă pe Mike Rodgers.

— Poate că Mike şi fata şi-au terminat treaba şi au părăsit zona, sugeră Coffey.

— E posibil, zise Herbert. Totuşi, din câte-l ştiu eu pe Mike, va mai continua să emită o vreme. N-au cum să afle dacă mesajul lor a ajuns la destinaţie.

Coffey se încruntă.

— Şi chiar dacă au plecat, nu cred că au reuşit să ajungă suficient de departe, continuă Herbert.

— Ce vrei să zici? îl întrebă Coffey.

— Acolo unde sunt ei este întuneric beznă, spuse Herbert. Bănuiesc că, după toate prin câte-au trecut, Mike e dornic să găsească un loc în care să se odihnească până după răsărit. Să lase soarelui timp să încălzească puţin zona. Iar dacă cineva a fost cumva rănit în cursul acţiunii, Mike o să aibă nevoie de-o pauză pentru a-i acorda primul ajutor. Beleaua este că nu ştim exact cât timp a rămas până la explozie. În mod evident, Mike a accesat cumva intrarea în siloz pentru a-şi realiza transmisia. Explozivii s-au armat atunci când a deplasat dala de gheaţă. Asta înseamnă că din numărătoarea inversă s-a scurs deja un timp destul de lung.

— Nu-mi vine să cred că nenorociţii ăia din Pakistan nu pot opri numărătoarea! exclamă Coffey.

— Eu cred, replică Herbert. Şi vă pot spune ce se petrece acolo chiar în aceste clipe. M-am gândit mult la asta. Pariez că pakistanezii au pus la punct în acea zonă o întreagă reţea subterană de silozuri, legate între ele prin tuneluri. În momentul ăsta racheta este automat transportată într-o altă locaţie.

— Ca un fel de transportor mobil subteran pentru rachete Scud, zise Coffey.

— Exact, spuse Herbert. Îndată ce arma iese din zona periclitată, silozul şi toţi cei care l-au descoperit fac bum. Printre resturi nu se va găsi nici o dovadă a prezenţei unei rachete. Vor pretinde că era un fel de adăpost pentru cercetătorii care studiau gheţarul, ori pentru militarii care patrulau zona, sau orice altceva le va trece lor prin cap.

— Nimic din toate astea nu-l va ajuta pe Mike să scape de-acolo, rosti Coffey cu o voce sumbră.

Telefonul sună în timp ce Herbert vorbea. Hood ridică receptorul. Era Stephen Viens, de la NRO.

— Paul, dacă Mike se află încă pe Platoul Chittisin, camerele video cu câmp larg de înregistrare au prins ceva de care-ar trebui să afle, spuse Viens.

Hood apăsă tasta funcţiei speaker şi se ridică în picioare.

— Vorbeşte, Stephen, îl îndemnă el.

— Acum două minute am zărit un spot care revenea în zonă, zise Viens. Credem că este un elicopter indian Mi-35, probabil acelaşi cu care Mike s-a întâlnit ceva mai devreme. S-a realimentat şi acum se-ntoarce pentru o nouă rundă.

În vreme ce Viens vorbea, Hood şi Herbert schimbară rapid o privire încărcată de speranţă. Nu mai era nevoie să comunice verbal. Brusc, se ivise o alternativă. Întrebarea era dacă aveau suficient timp la dispoziţie.

— Stephen, rămâi pe fir, zise Hood. Şi mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Într-o grabă abia controlată, Herbert ridică receptorul încastrat în braţul căruciorului şi tastă numărul de telefon al persoanei de contact din cadrul armatei indiene.

Hood întreprinse şi el ceva, însă în forul său intim.

Trimise un gând de mulţumire celui care, indiferent de identitatea sa, veghea asupra sorţii lui Mike.

67

Gheţarul Siachen

Vineri, 4.00 a.m.

Rodgers stătea ghemuit înapoia dalei de gheaţă, cu pistolul în mână, privind către partea opusă a căldării. Lăsase focul să se stingă, în timp ce Nanda continua transmiterea mărturiei sale. Cu toate că indienii nu făcuseră vreo mişcare, nu dorea să le ofere o ţintă în caz că se răzgândeau şi treceau la acţiune. Şi aveau câteva motive s-o facă.

Dacă mesajul Nandei reuşise să ajungă la destinaţie, soldaţii indieni cu siguranţă urmau să-i aducă asta la cunoştinţă lui Rodgers. Nici ei nu-şi mai puteau asuma riscul de-a fi împuşcaţi. Tăcerea lor indica fie faptul că-l aşteptau pe Rodgers să se strecoare la vedere, fie că aşteptau sosirea întăririlor. Era posibil să aştepte ivirea zorilor pentru a declanşa atacul. Aveau în dotare armament cu bătaie mai lungă decât cel al generalului. Pentru a lua cu asalt crestele de gheaţă şi a-şi identifica ţintele n-aveau nevoie decât de puţină lumină. Se putea chiar ca indienii să înainteze deja către ei, încet şi cu prudenţă. Probabil că Ron Friday le divulgase poziţia în schimbul asigurării securităţii personale. Acest lucru nu l-ar fi surprins deloc pe Rodgers. Agentul NSA se dăduse de gol atunci când nu se arătase defel mirat la auzul motivului demisiei lui Fenwick. Numai Hood, preşedintele, vicepreşedintele, soţia preşedintelui şi adjunctul lui Fenwick ştiau că acela era un trădător.

Însă Friday ştia şi el. Era la curent deoarece el probabil că fusese omul-cheie din cadrul planului lui Fenwick în Baku, Azerbaidjan. Era foarte posibil ca Friday să fi fost implicat în

asasinarea agenţilor CIA staţionaţi în acea capitală. Într-un fel sau altul, Friday avea să răspundă pentru fapta sa. Fie generalul avea să-l vâneze acolo, pe loc, fie urma să încheie transmisia Nandei cu un mesaj adresat lui Hood.

Oricum, Rodgers se confrunta cu o altă problemă după stingerea focului. Îşi sacrificase mănuşile şi scurta pentru îndeplinirea obiectivului misiunii. Palmele îi amorţiseră, iar pieptul şi braţele începeau să-i îngheţe. Dacă nu întreprindea rapid ceva, curând avea să moară din cauza hipotermiei.

Se asigură vreme de o clipă că Nanda era la adăpost în cazul unui schimb de focuri, în spatele dalei ciuntite. Apoi se târî în patru labe către locul unde-l lăsase pe Samouel, după baricada de gheaţă.

Pakistanezul murise.

Pentru Rodgers nu reprezenta o surpriză. Surprinzătoare fu tristeţea ce-l cuprinse la găsirea trupului lipsit de viaţă.

În personalitatea lui Samouel existase ceva care nu se potrivea clişeului teroristului orbit de imperativitatea atingerii scopului misiunii sale. În ultimele clipe de viaţă, în loc să se roage ca Allah să-i primească sufletul, Samouel îi explicase generalului cum să conecteze staţia de emisie-recepţie la antena parabolică. Gestul, completat de escapada făcută împreună, în care evitaseră două tabere animate de-o vrăjmăşie seculară, îl impresionase pe Rodgers.

Iar acum, chiar şi după moarte, Samouel avea să fie responsabil pentru salvarea vieţii generalului. Rodgers îi fu profund recunoscător în clipa când îi scoase haina şi mănuşile. Jefuirea hainelor inamicilor căzuţi fusese dintotdeauna o tradiţie a războiului. Însă, de regulă, soldaţii nu luau obiecte, chiar dacă aveau stringentă nevoie de ele, de la aliaţii care muriseră. Totuşi, gestul lui Mike nu constituia un jaf. Avea mai curând semnificaţia primirii unei ofrande.

Generalul îngenunche lângă trupul pakistanezului pentru a se îmbrăca. În momentul când termină de pus hainele, genunchii începură să-i tremure. La început crezu că era efectul frigului. Apoi îşi dădu seama că solul vibra uşor. O clipă mai târziu auzi un vuiet foarte, foarte slab.

După sunet şi vibraţii, părea a aduce cu declanşarea unei

avalanşe. Se întrebă dacă nu cumva exploziile grenadelor slăbiseră versanţii de gheaţă, care acum se prăvăleau peste ei. Dacă aşa stăteau lucrurile, cel mai periculos ar fi fost să rămână la poalele lor.

Rodgers se ridică şi alergă spre Nanda. În vreme ce se deplasa, simţi în măruntaie o vibraţie ritmică. Mai avusese acea senzaţie. O recunoscu imediat.

Nu era o avalanşă, ci ceva cu mult mai rău. Şi constituia motivul pentru care infanteriştii indieni rămăseseră în expectativă, în loc să-i atace.

O secundă mai târziu, conturul crestelor căldării de gheaţă fu trasat de-o lumină puternică, venită dinspre nord. Vuietul şi vibraţia aveau acum un ritm distinct, în vreme ce elicopterul indian se apropia. Generalul ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Prin intermediul unei staţii radio, soldaţii indieni indicaseră poziţia lui Rodgers şi a tovarăşilor săi aparatului Mi-35 care, ceva mai devreme, încercase să-i ucidă.

Generalul se lăsă să alunece alături de Nanda. Se ridică în genunchi, în faţa ei. Întinse mâinile, pipăind pe întuneric până când îi găsi obrajii. Îi cuprinse faţa în palme şi o trase către el, apropiindu-şi gura de urechea femeii, astfel ca Nanda să-l poată auzi în ciuda vuietului iscat de motorul elicopterului.

— Vreau să-ncerci să-ţi croieşti drum spre ieşire câtă vreme eu îi ţin ocupaţi, îi spuse Rodgers. Nu va fi uşor să treci de soldaţi, însă asta poate fi unica ta şansă de scăpare.

— De unde ştim dacă vor sau nu să ne ucidă? îl întrebă tânăra.

— N-avem cum să ştim, admise generalul. Dar haide să aflăm încercând să scăpăm, în loc să ne predăm.

— Îmi place ideea, replică Nanda.

Rodgers ghici faptul că fata zâmbea.

— Ia-o de-a lungul versantului din spatele meu, îi spuse el. Cu un pic de şansă, elicopterul va declanşa o avalanşă pe partea ocupată de soldaţi.

— Sper să n-o facă, răspunse Nanda. Sunt compatrioţii mei.

„Touché”, îşi spuse Rodgers în sinea lui.

— Însă vă mulţumesc, adăugă tânăra. Pentru implicarea dumneavoastră cu trup şi suflet în această bătălie. Mult noroc!

Generalul o bătu uşor cu palma peste obraz, apoi fata porni. Rodgers urmări cum elicopterul descria o mişcare descendentă. Brusc, aparatul de fabricaţie rusească îşi încetă coborârea. Zbura la punct fix deasupra căldării, la distanţă egală între Rodgers şi infanteriştii indieni. Trecură aproximativ douăzeci de secunde, apoi elicopterul se ridică brusc şi se îndreptă spre sud. Dispăru în spatele unuia dintre piscurile care flancau intrarea. Lumina reflectoarelor sale se revărsa prin tunelul îngust.

Rodgers aruncă o privire pe deasupra dalei de gheaţă. Aparatul de zbor aterizase. Poate se temeau de posibilitatea iscării unei avalanşe, aşa că debarcau trupe terestre. Asta însemna că trecerea prin tunelul de ieşire devenea imposibilă. Rodgers sări imediat în picioare şi porni în viteză după Nanda. Trebuia s-o aducă înapoi şi să gândească o nouă strategie. Putea negocia cu indienii s-o lase pe fată să plece. Aşa cum spusese chiar ea, îi erau compatrioţi.

Însă, în timp ce alerga, Rodgers zări ceva surprinzător, exact în faţa lui. Trei soldaţi indieni goneau spre ieşirea din căldare. Nu era un asalt, ci o evacuare.

Ceea ce urmă îl surprinse şi mai mult.

— Generale Rodgers! se auzi un strigăt.

Rodgers privi către partea de vest a intrării. Cineva stătea acolo, pe jumătate ascuns în spatele unei formaţiuni de gheaţă.

„În regulă”, îşi spuse generalul. Avea să muşte din momeală.

— Da? strigă el ca răspuns.

— Mesajul a ajuns la destinaţie! îi comunică indianul. Trebuie să părăsim imediat acest loc!

Întreg trupul lui Rodgers, din creştet până-n tălpi, fu străbătut de-un val de adrenalină. Îşi continuă alergarea, sărind peste fisurile din sol şi evitând bolovanii de gheaţă. Fie Ron Friday ajunsese la indieni şi îi vânduse, fie bărbatul acela spunea adevărul. Indiferent de variantă, Rodgers nu putea decât să continue jocul. N-avea de ales.

Generalul privi cum, înaintea sa, Nanda ajunse la intrare. Fata îşi continuă drumul, prin valul de lumină. Câteva secunde mai târziu, sosi şi Rodgers la tunel. Soldatul indian, un sergent, ajunse acolo în acelaşi timp cu el. Puşca de asalt îi era atârnată la spate. În mâinile înmănuşate nu avea nici un fel de armă.

— Trebuie să ne grăbim, îi zise indianul în vreme ce străbăteau tunelul. Întreaga zonă este o imensă bombă pakistaneză cu explozie întârziată. Cred că e un soi de arsenal aici. Nu ştiu cum, dar aţi activat sistemele lui de protecţie.

Probabil atunci când meşterea la legătura cu antena parabolică, îşi zise Rodgers. Ori, mai plauzibil, autorităţile militare pakistaneze intenţionau să-i distrugă pe toţi, pentru a păstra secretul asupra silozului de rachete nucleare.

— Nu-mi vine să cred că sunteţi doar doi, rosti sergentul în vreme ce alergau prin tunelul îngust. Am crezut că sunteţi mai numeroşi.

— Eram, spuse Rodgers. Se uită la elicopterul din faţa sa. Văzu cum un soldat indian o ajuta pe Nanda să urce la bord. Şi înţelese atunci că Ron Friday îi lăsase baltă. Ceilalţi sunt morţi, mai zise generalul.

Bărbaţii ieşiră din culoarul de acces în căldare şi parcurseră în fugă ultimii douăzeci şi cinci de metri care-i despărţeau de aparatul de zbor. Rodgers şi sergentul săriră prin cadrul uşii deschise a elicopterului Mi-35. Aeronava se înălţă rapid, îndepărtându-se de zona periculoasă a bazei pakistaneze.

După ce uşa elicopterului fu închisă în spatele său, generalul se împletici spre una din laturile aglomeratului compartiment de transport. Nu existau scaune. Zărea doar conturul unor trupuri care purtau semnele oboselii şi ale frigului. Generalul simţi cum dispărea efectul valului de adrenalină ce-i cuprinsese corpul. Picioarele i se înmuiară şi se lăsă să cadă pe podea. Nu fu surprins să vadă că Nanda era deja acolo, ghemuită lângă o ladă cu muniţie. Rodgers se trase lângă ea, în vreme ce elicopterul revenea la zborul orizontal şi pornea în mare viteză către nord. Îi prinse palma în mână şi se lipi de fată, oferindu-şi sprijin unul celuilalt. În jurul lor soldaţii indieni îşi aprindeau ţigările şi suflau aer cald în pumni, ca să-şi dezgheţe degetele.

Temperatura din interiorul elicopterului abia trecea de punctul de îngheţ, însă lor li se părea o căldură binecuvântată. Pielea feţei lui Rodgers prinse să se încălzească, iar pleoapele îi căzură grele peste ochi. Nu se putea împotrivi. Simţea cum se cufundă în somn.

Înainte de-a adormi, americanul simţi un licăr de satisfacţie la

gândul că Samouel murise pe un teren care, practic, făcea parte din patria lui. Siloz, arsenal sau oricum altfel îl intitulau cei de la Islamabad, fusese construit de către pakistanezi.

În ceea ce-l privea pe Friday, Rodgers era de asemenea fericit. Fericit că acel om avea să moară în celălalt capăt de lume faţă de ţara pe care-o trădase.

Simţea bucurie pentru un terorist şi ură pentru un american.

Rodgers lăsă cu dragă inimă acele gânduri pentru un alt prilej de reflecţie.

68

Gheţarul Siachen

Vineri, 4.07 a.m.

La început, atunci când văzuse elicopterul indian părăsind căldarea, Ron Friday fusese dezorientat.

Pusese la cale un plan simplu. Dacă generalul ăla cu spirit de băieţel cercetaş avea să iasă cu bine din toată povestea, Friday urma să le spună şefilor că plecase de lângă el pentru a veghea asupra unui eventual asalt al indienilor. Dacă însă indienii aveau să câştige, aşa cum era de aşteptat, avea să le spună că încerca să ajungă la ei pentru a negocia încetarea rezistenţei.

Friday nu se aşteptase ca adversarii să ajungă la o subită detensionare a situaţiei şi să plece împreună. Nu se aşteptase să fie izolat în capătul opus al căldării, unde zgomotul produs de elicopter îi acoperise strigătele. Nu se aşteptase să fie părăsit acolo, de unul singur.

Dar pe măsură ce privea elicopterul care se îndepărta, Friday nu simţea nici ranchiună şi nici mânie. Era singur, însă pentru el nu reprezenta un fapt inedit. Preocuparea lui cea mai presantă era să se odihnească şi să supravieţuiască acelei nopţi geroase. Odată îndeplinite cele două obiective, a doua zi urma să-şi

croiască drum până la linia de demarcaţie.

Adică acolo unde el intenţionase de la bun început să meargă.

După ce realiza şi acel obiectiv, urma să găsească o modalitate de-a folosi evenimentele în avantajul său. În definitiv, era încă un personaj-cheie al operaţiunii care prevenise declanşarea unui incident nuclear în provincia Kashmir. În vâltoarea evenimentelor, aflase informaţii valoroase pentru ambele tabere.

Agentul NSA se afla uşor către nord-est faţă de centrul căldării atunci când luminile elicopterului dispărură în spatele piscurilor. Văzuse că numai doi inşi li se alăturaseră indienilor. Asta însemna că unul dintre ei, probabil Samouel, zăcea mort lângă intrarea în siloz. Pakistanezul nu mai avea nevoie de haine. Dacă Friday putea să găsească undeva o mică scobitură în gheaţă, urma să folosească piesele vestimentare pe post de prelată care să astupe gura nişei, izolându-l de frig. Şi avea încă asupra sa chibriturile. Poate găsea ceva cu care să facă un foc de tabără. Întotdeauna speranţa moare ultima.

O clipă mai târziu, într-o izbucnire haotică de gheaţă şi de flăcări, speranţa lui Ron Friday pieri.

69

Piscurile Himachal

Vineri, 4.12 a.m.

Ghemuiţi înapoia bolovanilor de la marginea platoului stâncos, Brett August şi William Musicant putură vedea şi auzi o explozie îndepărtată. Solul se cutremură şi un val de lumină de culoare roşie scăldă piscurile şi cerul, pe direcţia nord-est. Lumina îi amintea lui August de strălucirea emanată de-un grătar pentru petrecerile în aer liber, în momentul când răscoleai cărbunii pe cale de-a se stinge cu un vătrai. Era de culoarea sângelui,

înţepătoare la ochi şi uniformă ca intensitate, indiferent de direcţia de propagare.

August privi cu atenţie, aşteptând să vadă dacă se înălţa cumva o dâră de fum din mijlocul flăcărilor. Nu zări aşa ceva. Deci nu fusese vorba de lansarea unei rachete nucleare. Explozia venise din direcţia spre care se îndrepta Mike Rodgers. August spera ca vechiul său amic să se fi aflat la originea producerii exploziei, şi nu să-i fi căzut victimă.

Infernul dură câteva secunde, apoi se stinse. August nu-şi făcea de altfel iluzii că acolo, pe gheţar, exista material combustibil care să alimenteze flăcările. Îşi întoarse ochii obosiţi spre valea aflată sub el. Acolo se aflau oamenii care-i uciseseră subordonaţii. Îi doborâseră din aer, fără a le da posibilitatea să-şi folosească armele. Pe cât de mult îşi dorea colonelul ca situaţia de criză să nu se agraveze, în aceeaşi măsură tânjea ca indienii să asalteze platoul. Spera cu ardoare să-şi poată răzbuna soldaţii.

Furtuna de gheaţă încetase, dar vântul nu se potolise. Era nevoie de căldura soarelui pentru a încălzi curenţii de aer şi a-i redirecţiona. Rafalele de vânt continuau să măture platoul, cu o constanţă şi o forţă teribile, aducând cu ele un frig chinuitor. Dar cel mai rău era şuieratul continuu al maselor de aer. August se întrebă dacă nu cumva vântul fusese la originea mitului antic al Sirenelor. În legende se spunea că nimfele mării îi scoteau din minţi pe marinari cu cântecul lor. Colonelul abia acum pricepea cum de era posibil.

Auzul lui August era atât de afectat, încât nici nu auzi sunetul de apel al staţiei TAC-SAT. Din fericire, remarcă beculeţul roşu care clipea. Desfăcu nasturii gulerului cu care îşi acoperise faţa până la rădăcina nasului. Apoi, înainte să răspundă, dădu mai tare volumul aparatului, ca să poată auzi ce-i spune Bob Herbert.

— Da? urlă August în microfon.

— Colonele, s-a terminat, îi zise Herbert.

— Repetaţi, vă rog? ţipă August.

Colonelul avea impresia că-l auzise pe Herbert spunând că s-a sfârşit.

— Mike a transmis mesajul, îi comunică Herbert, pe un ton mult mai ridicat, silabisind cuvintele. Trupele indiene dislocate de pe linia de demarcaţie au fost rechemate la bază. Veţi fi luaţi de

un elicopter, la răsăritul soarelui.

— Recepţionat, răspunse August. Acum un minut am zărit o explozie în direcţia nord-est. Mike e autorul?

— Într-un fel, da, spuse Herbert. Veţi primi mai multe informaţii când veţi fi la bordul elicopterului.

— Ce facem cu soldaţii Striker căzuţi? întrebă August.

— La problema asta mai avem de lucru, zise Herbert.

— Nu plec fără ei, anunţă August.

— Domnule colonel, Paul la aparat, interveni Hood. Trebuie să stabilim în jurisdicţia cui intră valea…

— Nu plec fără ei, repetă August.

Urmă o lungă tăcere.

— Înţeleg, răspunse Hood.

— Brett, mai poţi rezista acolo până pe la mijlocul dimineţii? îl întrebă Herbert.

— Fac orice va fi nevoie, răspunse August.

— În regulă, îi spuse Herbert. Elicopterul îl va lua pe caporalul Musicant. Îţi promit că vom rezolva problema soldaţilor tăi cât mai rapid posibil.

— Vă mulţumesc, domnule, zise August. Ce ordine îmi daţi în privinţa celor trei pakistanezi?

— Îmi cunoşti părerea, spuse Herbert. Acum, că ne-am servit de ei, te-aş pune imediat să le bagi câte un glonţ în ţestele lor criminale. Soţia mea are o călătorie asigurată către rai. Sunt sigur că autobuzul către ceruri n-o să întoarcă din drum dacă procedăm astfel.

— Pe lângă problemele de etică, în calea ideii tale stau şi unele considerente politice şi legale, ca să nu mai vorbim de-o posibilă rezistenţă armată din partea celor trei, i-o reteză Hood. Centrul de Comandă n-are putere juridică asupra FKM, iar India n-a făcut vreo cerere oficială în privinţa membrilor celulei. Sunt liberi să facă ce vor ei. Dacă pakistanezii doresc să se predea, sunt siguri că vor fi arestaţi şi judecaţi de către indieni. Dacă se întorc împotriva ta, domnule colonel, vei reacţiona aşa cum crezi de cuviinţă în situaţia dată.

— Paul are dreptate, spuse Herbert. Cel mai important lucru este să vă aducem teferi acasă, atât pe tine, cât şi pe caporalul Musicant.

August răspunse că pricepuse mesajul. Le mai spuse celor doi că avea nevoie ca elicopterul să-i aducă hrană şi apă. După aceea, urma să-şi croiască drum spre valea Mangala, în căutarea trupurilor soldaţilor Striker.

August puse în furcă receptorul staţiei TAC-SAT şi se ridică încet, din pricina picioarelor înţepenite de frig. Îşi aprinse lanterna şi păşi pe solul îngheţat al platoului, către locul unde se afla caporalul Musicant. August îi dădu medicului veştile bune abia aflate, apoi se îndreptă spre Sharab şi cei doi acoliţi ai ei. Pakistanezii stăteau ghemuiţi, adunaţi unul lângă celălalt. Spre deosebire de soldaţii detaşamentului Striker, ei nu urmaseră un antrenament în condiţii climatice arctice. Şi nici nu purtau un echipament la fel de călduros precum cel al lui August şi al lui Musicant.

Colonelul se lăsă pe vine în apropierea lor. Pakistanezii îşi feriră feţele atunci când lumina lanternei le izbi ochii. Îi aminteau ofiţerului american de nişte leproşi care se fereau de lumina soarelui. Sharab dârdâia puternic. Ochii ei erau roşii şi opaci. Avea gheaţă în plete şi pe sprâncene. Pielea buzelor îi crăpase, iar obrajii căpătaseră o culoare vineţie. August o compătimea, însă nu putea face nimic s-o ajute. Tovarăşii ei arătau chiar mai rău. Nasurile le sângerau şi erau ca două bucăţi de carne vie, iar urechile le fuseseră afectate iremediabil de către ger. Probabil aveau să le piardă. Mănuşile lor erau acoperite cu un strat atât de gros de gheaţă, încât August nu credea că-şi puteau mişca degetele.

Privindu-i, colonelul înţelese faptul că Sharab şi compatrioţii ei nu-i vor opune rezistenţă şi nici nu vor fugi. August se trase mai aproape.

— Generalul Rodgers şi Nanda şi-au îndeplinit misiunea, zise colonelul.

Sharab privea fix înainte. Din ochii înroşiţi începură să-i curgă lacrimi. Gura lăsată neacoperită i se mişcă într-o şoaptă mută. Probabil se ruga, socoti August. Ceilalţi doi pakistanezi îi strânseră fără de putere braţele, rostind la rândul lor nişte vorbe neauzite.

— În zori va sosi un elicopter indian, continuă August. Caporalul Musicant va pleca la bordul său. Eu voi pleca în vale, ca să-mi găsesc soldaţii. Voi ce veţi face?

Sharab îşi întoarse ochii înlăcrimaţi către August. În privirea ei se citea o disperare profundă. Când vorbi, avea o voce tremurată şi sumbră.

— America… ne va ajuta… să susţinem cauza… provinciei Kashmir… ca teritoriu pakistanez? întrebă ea.

— Cred că, după cele întâmplate în ultimele zile, lucrurile se vor schimba, îi zise August. Dar nu ştiu ce va spune sau ce va face naţiunea mea.

Sharab îl prinse pe August de antebraţ cu mănuşile ei îngheţate.

— Ne veţi… ajuta? insistă ea. V-au… ucis… soldaţii.

— Vrăjmăşia dementă dintre ţările voastre mi-a ucis oamenii, zise colonelul.

— Nu, replică femeia. Gesticulă violent în direcţia muchiei platoului. Bărbaţii… de jos… i-au ucis. Sunt… nişte nemernici… lipsiţi de frica lui Dumnezeu.

August nu dorea să discute aşa ceva. Nu cu o persoană care se ocupa cu aruncarea-n aer a clădirilor de interes public şi cu asasinarea militarilor din trupele de menţinere a păcii.

— Sharab, până în acest punct am colaborat cu voi, zise americanul. Dar nu mai pot continua. Vor urma un proces şi nişte audieri. Dacă vă predaţi, aveţi o bună ocazie să pledaţi în favoarea cauzei poporului vostru.

— Nu ne va fi… de folos, insistă femeia.

— Însă va constitui un început, replică August.

— Şi dacă… ne întoarcem… jos, în Kashmir? întrebă Sharab. Ce vei face?

— O să vă spun adio, răspunse August.

— Nu vei încerca… să ne opreşti? îl presă ea.

— Nu, o asigură colonelul. Şi acum te rog să mă scuzi, mă duc să mă alătur restului detaşamentului meu.

August mai zăbovi câteva clipe ca s-o privească pe sfidătoarea pakistaneză. Ura şi furia femeii fuseseră consumate de frig şi de epuizarea fizică. În cursul carierei sale mai văzuse luptători dedicaţi trup şi suflet cauzei lor. Vietnamezii din Vietcong. Membrii forţei de rezistenţă din Kurdistan. Oameni care luptau pentru căminele şi familiile lor. Dar îi era greu să fie martor ocular al teribilelor încercări prin care trecea acest grup de

pakistanezi.

Colonelul August se întoarse pe călcâie şi porni de-a lungul muchiei alunecoase şi bătută de vânt a platoului. Un proces ţinut într-un tribunal urma să fie un bun punct de plecare. Însă nu era suficient pentru a eradica vrăjmăşia dintre indieni şi pakistanezi. Era necesar un război de felul celui pe care ei abia reuşiseră să-l evite. Sau de un efort internaţional fără precedent, susţinut de-a lungul mai multor generaţii.

Pentru un trist şi trecător moment, August trăi acelaşi sentiment ca şi Sharab.

Unul de adâncă disperare.

70

Washington D.C.

Marţi, 7.10 a.m.

Paul Hood stătea singur în biroul său. Privea ecranul computerului, recitind discursul pe care plănuia să-l ţină în cadrul ceremoniei de comemorare a detaşamentului Striker, programată la ora zece.

Aşa cum promisese, Herbert convinsese guvernul indian să detaşeze elicoptere de la linia de demarcaţie, pentru a recupera trupurile soldaţilor Striker căzuţi la datorie. Metoda de convingere fusese una simplă. Pakistanezii acceptaseră să se ţină departe de acea zonă, cu toate că reclamaseră drepturile de posesie asupra văii în care se aflau trupurile. Herbert îi lămurise pe guvernanţii de la New Delhi că nu era o idee bună să-i lase pe pakistanezi să recupereze trupurile unor soldaţi americani ucişi de către soldaţii indieni. Implicaţiile politice erau de neacceptat, atât pentru India, cât şi pentru Statele Unite.

Când cele două elicoptere indiene, tip Mi-35, sosiseră în după-amiaza zilei de vineri în vale, colonelul August se aflase acolo ca

să le întâmpine. Trupurile deja fuseseră adunate, acoperite cu voalurile paraşutelor şi aliniate. August rămăsese alături de corpurile ostaşilor săi până duminică, atunci când ele fuseseră debarcate la Quantico. Abia atunci şi acolo acceptase colonelul să fie dus la spital. Mike Rodgers îl aştepta.

De la înfiinţarea Centrului de Comandă, Hood şi Rodgers luaseră parte la mai multe asemenea ceremonii de comemorare. Discursul lui Mike Rodgers se referea, invariabil, la datorie şi la camaraderie. La eroism şi la tradiţie. Hood întotdeauna încerca să găsească o perspectivă care să le definească sacrificiul. Salvarea unei ţări, salvarea unor vieţi, prevenirea unui război. Cei doi bărbaţi lăsau mereu în urma lor persoane îndoliate în ale căror inimi înflorea speranţa în locul sentimentului de inutilitate, iar mândria că cei dispăruţi făcuseră un lucru măreţ le alina durerea provocată de pierderea suferită.

Numai că de data asta lucrurile erau diferite. În acea zi aveau să fie amintite mai mult decât vieţile soldaţilor Striker.

New Delhi mulţumise în mod public Centrului de Comandă pentru demascarea unei celule teroriste pakistaneze. Corpurile a trei terorişti fuseseră descoperite la poalele piscului Himachal din masivul Himalaya. Se părea că alunecaseră de pe-o terasă stâncoasă îngustă şi plonjaseră în hău, găsindu-şi moartea. Fuseseră identificaţi cu ajutorul dosarelor aflate în arhiva Forţei Speciale de Frontieră.

De asemenea, guvernul de la Islamabad mulţumise public Centrului de Comandă pentru zădărnicirea unui atac nuclear împotriva Pakistanului. Cu toate că declaraţiile maiorului Dev Puri şi ale altor persoane îl indicaseră pe ministrul indian al apărării, John Kabir, ca fiind iniţiatorul complotului, Kabir negase toate acuzaţiile. Susţinuse sus şi tare că va lupta împotriva oricăror măsuri de pedepsire luate de către guvern. Hood bănuia că atât ministrul, cât şi alte persoane implicate urmau să demisioneze, cu asta punându-se capăt afacerii. Era mult mai probabil ca autorităţile din New Delhi să acopere adevărul decât să ofere Pakistanului ceva mai multă credibilitate în faţa opiniei publice mondiale.

Hood primise chiar şi un telefon de mulţumire din partea Nandei Kumar. Tânăra îl sunase din New Delhi pentru a-i spune că

generalul Mike Rodgers era un erou şi un gentleman. Cu toate că nu reuşise să-i salveze bunicul, femeia înţelesese că Rodgers făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-i uşura călătoria bătrânului. Spusese că spera să-i poată vizita pe Hood şi pe Rodgers la Washington, după ce va ieşi din spital. Cu toate că, din punct de vedere juridic, era agentă de informaţii în slujba Indiei, Hood era sigur că urma să obţină fără probleme viza de intrare în Statele Unite. După transmisia în direct, Nanda devenise o celebritate internaţională. Avea să-şi petreacă restul vieţii scriind şi povestind despre experienţa trăită. Hood trăgea nădejde că tânăra de douăzeci şi doi de ani era mult mai coaptă la minte decât o arăta vârsta ei. Spera că-şi va folosi accesul în lumea mass-media pentru a promova toleranţa şi pacea în regiunea Kashmir, nu planurile Indiei sau ale Nandei Kumar.

Laudele sosite din afara graniţelor constituiau un caz unic. De regulă, chiar şi atunci când reuşeau să evite producerea unui dezastru, Hood şi echipa sa erau blamaţi pentru amestecul în afacerile interne ale altor naţiuni – de exemplu Spania, Coreea, Orientul Mijlociu şi nenumărate alte locuri unde Centrul de Comandă rezolvase situaţii de criză.

În ciuda laudelor venite de peste hotare, Centrul suferise câteva lovituri fără precedent, venite chiar din interiorul Statelor Unite. Majoritatea proveneau de la Hank Lewis şi de la Comitetul Senatorial pentru Supravegherea Activităţii Serviciilor de Informaţii. Doreau să afle de ce generalul Rodgers părăsise gheţarul Siachen fără Ron Friday. De ce detaşamentul Striker se paraşutase în interiorul unei zone militare fierbinţi în cursul zilei şi nu pe timpul nopţii. De ce în operaţiune fusese implicat NRO şi nu CIA sau NSA, care aveau resurse în acest scop, plus un agent aflat la faţa locului. Hood şi Rodgers fuseseră siliţi să bată drumul până la clădirea Congresului de pe Capitoll Hill şi să le explice totul lui Lewis, lui Fox şi celorlalţi membri din cadrul CIOC.

La fel de bine ar fi putut să vorbească în urdu. CIOC deja luase decizia ca, în plus faţă de recenta hotărâre de restrângere a efectivelor Centrului, acesta să nu mai deţină o componentă militară. Detaşamentul Striker avea să fie în mod oficial demobilizat. Colonelul August şi caporalul Musicant urmau să fie transferaţi la alte unităţi, iar rolul generalului Rodgers –

„reevaluat”.

Hood fusese totodată informat că, în loc de două rapoarte pe săptămână, avea să înainteze zilnic către CIOC o dare de seamă a activităţii Centrului. Doreau să ştie totul despre acţiunile în care era implicată agenţia, de la analiza situaţiei, până la imaginile provenite din recunoaştere aeriană.

Hood bănuia că singurul lucru care protejase în cele din urmă Centrul de Comandă fusese loialitatea preşedintelui Statelor Unite. Preşedintele Lawrence şi secretarul-general al ONU, Mala Chatterjee, dăduseră publicităţii o declaraţie comună prin care felicitau pe Paul Hood şi organizaţia sa pentru eforturile nepartizane întreprinse în numele umanitarismului şi al asigurării păcii la nivel internaţional. Era un document pe care CIOC nu-l putea ignora, mai ales după termenii duri în care Chatterjee descrisese felul cum Hood gestionase situaţia de criză de la Consiliul de Securitate al ONU. Hood nici nu-şi putea imagina ce fel de presiuni fusese nevoit Lawrence să facă pentru a obţine acea declaraţie. Totodată, se întreba ce simţea Chatterjee cu adevărat. Era o indiană pacifistă, iar naţiunea ei încercase să pornească un război nuclear împotriva unui stat vecin. Exceptând cazul că nu dorea să accepte evidenţa, era un gând greu de suportat pentru ea. Hood nu avea să se arate surprins dacă Chatterjee demisiona din actualul post, urmând să candideze pentru o funcţie politică în ţara sa natală. Cu siguranţă avea să fie un pas important în vederea instaurării păcii în acea regiune.

Toate aceste fapte făceau ca actuala comemorare să fie una cu totul diferită. Era pentru ultima dată când Paul Hood şi componenţii structurii originale de organizare a Centrului de Comandă întreprindeau ceva în postura de colegi. Numai că toţi ceilalţi nu o ştiau încă.

Însă Paul Hood ştia. Dorea să spună ceva legat de noua pierdere pe care în curând aveau s-o resimtă toţi.

Reciti primul rând al discursului său.

„Aceasta este a doua familie pe care-o pierd în decurs de câteva luni…”

Şterse rândul. Declaraţia se referea prea mult la sine însuşi. La propriile sale pierderi.

Însă acum începu să raţioneze. Deşi nu mai locuia împreună

cu Sharon şi copiii, încă avea sentimentul că, într-un anume fel, erau împreună. Dacă nu fizic, atunci la un nivel spiritual.

Atunci îi veni ideea. Hood înţelese că rândul şters era cum se cuvenea, fiindcă simţea un nod în gât încercând să rostească acele cuvinte.

Hood prinse să tasteze cu degetele tremurânde, încercând să desluşească imaginea de pe monitor. Era înceţoşată, deoarece ochii săi vărsau lacrimi pentru ceea ce alţii presupuneau a fi numai o meserie.

„Am învăţat următorul lucru, scrise el cu încredere. De câte ori soarta răpeşte pe cineva dintre noi, rămânem totuşi o familie…”

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de Comandă

Linia de demarcaţie

într-o serie creată de

Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Seria „Centrul de Comandă", creată de unul dintre cei mai cunoscuți autori de thrillere politice, a ajuns la volumul opt.

O misiune pe care numai Striker – brațul înarmat al Centrului de Comandă – o poate îndeplini: capturarea unui grup islamic care pune la cale o rebeliune contra guvernului Indiei. Însă când conflictul erupe la granița dintre India și Pakistan, detașamentul Striker este prins între cele două tabere.
Cea mai eficientă unitate specială americană este angrenată într-un adevărat război. Soarta membrilor ei se află în mâinile unui agent dublu periculos, ale cărui planuri sunt total necunoscute – un om care poate să-i trădeze la fel de ușor pe cât îi poate scăpa din conflict...

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-947-3

9 789731 039473

www.rao.ro
www.raobooks.com